TEMNIȚA DURERII

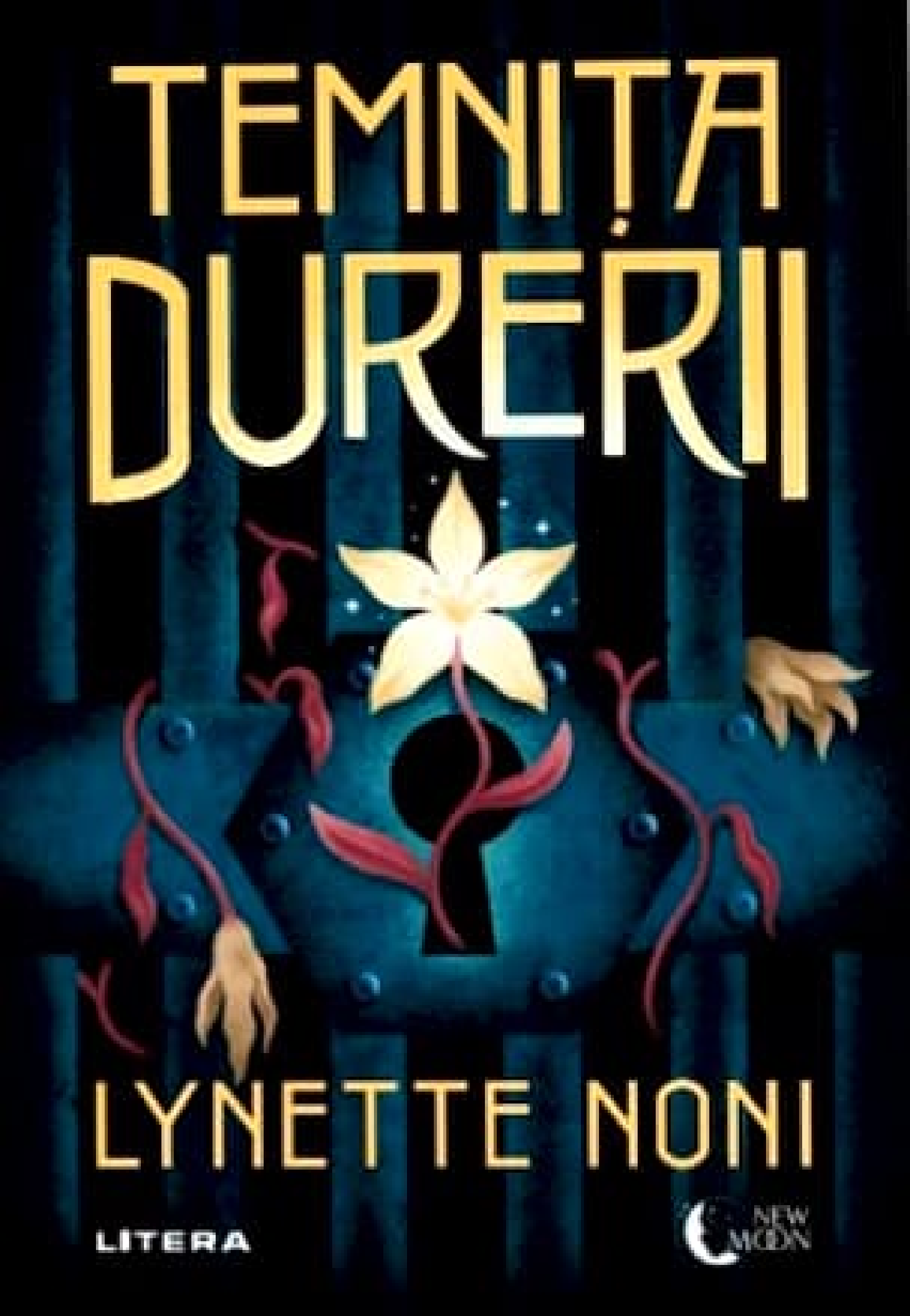

LYNETTE NONI

LITERA

NEW MOON

NEW
MOON

LYNETTE NONI

TEMNIȚA DURERII

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

LITERA
București

The Prison Healer
Lynette Noni
Copyright © 2021 Lynette Noni
Toate drepturile rezervate
Ilustrație copertă, design și caligrafie de Jim Tierney
Harta © 2021 de Francesca Baerald

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Temnița durerii
Lynette Noni

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright si este destinat
exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat.
Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală
sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică,
prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă
sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației,
altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,
fără consimțământul editorului, este strict interzisă.
Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente
ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9800-1

ISBN EPUB 978-606-095-439-2

Pentru Sarah J. Mass

Îți mulțumesc că ai fost o prietenă așa devotată,
că m-ai susținut și m-ai încurajat.
Dar, mai presus de orice, îți sunt recunoscătoare
că ai crezut în mine, chiar și – mai ales atunci –
când eu însămi nu credeam.

CĂTRE SIVANA
REGATELE WENDERALL
NORDUL NELOCUIT
DARKWELL
RUSKA
ODON
YIRIN
TERITH
ZARIA
HALDON
JIRVA
MIRRAVEN
MELEAGURILE PĂRĂSITE
ERSA
LAMONT
CARAMOR
INNISARD
PĂDUREA BLACKWOOD
ZALINDOV
HADRIS
VASKIN
MUNȚII TANEȘTRA
PALATUL DE IARNĂ
ROTHEN
DEȘERTUL BELHARE
CĂTRE MAHARI
PĂDUREA SUSPINELOR
CĂTRE ADASTEIA
MLAȘTINILE CREWLING
VALORN
EVALON
VALLENIA
WILDEMEADOW
MUNȚII ARMINE
LYRAS
RIVERFELL
OAKHOLLOW
AVILA
PASUL ALDON
FELLARION
N
V
E
S
CĂTRE EBLIS

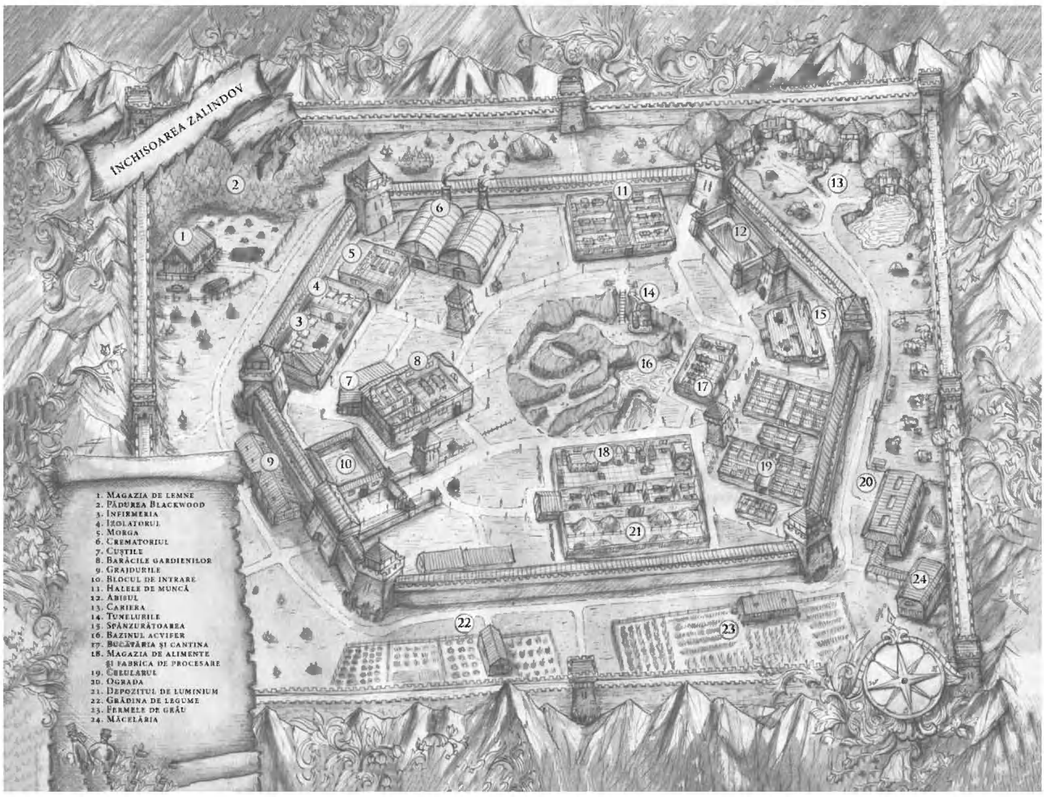
ÎNCHISOAREA ZALINDOV
1. Magazia de lemne
2. Pădurea Blackwood
3. Infirmeria
4. Izolatorul
5. Morga
6. Crematoriul
7. Cuștile
8. Barăcile gardienilor
9. Grajdurile
10. Blocul de intrare
11. Halele de muncă
12. Abisul
13. Cariera
14. Tunelurile
15. Spânzurătoarea
16. Bazinul acvifer
17. Bucătăria și cantina
18. Magazia de alimente
și fabrica de procesare
19. Creuzatul
20. Ograda
21. Depozitul de luminium
22. Grădina de legume
23. Fermele de grâu
24. Măcelăria

PROLOG

Moartea a sosit la asfințit.

Fetița era la râu cu frățiorul ei mai mic și culegeau coacăze, în vreme ce tatăl lor stătea aplecat deasupra apei reci ca gheața și își refăcea proviziile de aloe. Gelul său, ce alina durerea, avea să fie de folos mai târziu, la câți spini o înțepaseră. Dar abia dacă mai simțea durerea, căci gândul o purta către cina care-i aștepta acasă. Mama lor făcea cea mai bună dulceață de coacăze din Wenderall, și, cum aceste fructe argintii erau mai dulci când le culegeai la răsăritul lunii, fata era convinsă că recolta din această seară avea să fie delicioasă. Ah, de-ar fi putut să-l oprească pe frate-său din a se îndopa cu ele, ar fi izbutit să strângă suficiente, să i le ducă mamei lor și să tragă folos de pe urma trudei lor.

Coșul era pe jumătate plin când primul țipăt spintecă liniștea nopții.

Fata și frățiorul ei încremeniră. Băiatul rămase cu gura pe jumătate deschisă, mânjită de jur împrejur cu lichid argintiu, în vreme ce fruntea ei se încreți a îngrijorare. Ochii ei de smarald se întoarseră către tatăl lor, care stătea pe malul pârâului înghețat, cu o grămadă de aloe în mâini. Privirea lui nu zăbovea însă pe plantele moi ca mușchiul verde, ci erau ațintite către căsuța lor de pe deal, alb la față.

– Tati, ce se...

– Liniște, Kerrin! îi ceru tatăl, șoptit, aruncând cât colo ierburile și fugind către ei. Probabil Zuleeka și Torell se joacă, dar ar trebui să mergem să vedem...

Orice urma să spună despre fratele și sora lor mai mari fu acoperit de al doilea urlet, urmat de o bufnitură teribilă, ale cărei ecouri răzbătură în vale.

– Tati!

De data aceasta, vorbise fetița, care tresări speriată când tatăl îi smulse coșul din mâini, azvârlind coacăze pretutindeni în jur, și îi strânse cu putere mâna. Înainte să mai spună ceva, glasul ascuțit al mamei sale săgetă valea:

– Fugi, Faran! *Fugi!*

Strânsoarea tatălui său deveni dureroasă, însă era prea târziu pentru el să urmeze îndemnul soției. Din căsuță ieșeau unul după altul soldați cu armuri ce luceau argintii în lumina difuză a nopții și cu săbiile scoase.

Să fi fost vreo doisprezece, pe puțin.

Atât de mulți.

Prea mulți.

Fetița întinse mâna după fratele ei, prin tufișul plin de spini. Mâna lui era lipicioasă de la sucul de coacăze, iar degetele îi tremurau. Nu aveau unde să fugă, blocați de râul mult prea rece, prea rapid și prea adânc pentru a risca să-l traverseze.

– Stați liniștiți, rosti tatăl lor, cu tremur în glas, pe măsură ce soldații se apropiau. Totul va fi bine.

Apoi, fură încercuiți.

Zece ani mai târziu

CAPITOLUL 1

Cu ochii ațintiți la băiatul care zăcea legat de masa metalică dinaintea ei, Kiva Meridan se aplecă și îi șopti la ureche:

– Trage adânc aer în piept!

Într-o clipită, Kiva îi strânse tare încheietura și vârî vârful încins al pumnalului în dosul palmei sale. Băiatul urlă și se zvârcoli, dând s-o lovească – toți făceau asta –, dar ea își înteți strânsoarea și continuă să-i spintece pielea, trasând trei linii în forma literei „Z".

Însemnul ce indica faptul că era prizonier la Zalindov.

Rana urma să se vindece, dar cicatricea avea să-l însoțească pentru tot restul zilelor.

Kiva lucră cu iuțeală și slăbi strânsoarea doar când termină desenul. Își înăbuși pornirea de a-i spune că ce era mai greu trecuse. O fi fost doar un biet adolescent, dar era suficient de matur să distingă adevărul de minciună. Acum, aparținea închisorii Zalindov, iar brățara de fier de la încheietură îl cataloga drept prizonierul H67L129. Nu-l aștepta nimic bun, și nu l-ar fi ajutat cu nimic dacă-l mințea acum.

După ce-i unse rana cu sevă de *sedum* pentru a preveni infecția, Kiva presără piperoaică, să-i aline durerea, apoi îi înfășură mâna într-un bandaj de pânză. Îl avertiză șoptit să-și păstreze bandajul uscat și curat în următoarele zile, știind prea bine că sfatul era zadarnic dacă urma să fie repartizat în tuneluri, la ferme sau în cariera de piatră.

– Stai nemișcat, aproape am terminat, spuse Kiva, schimbând pumnalul cu o foarfecă.

Era ușor ruginită, dar tăișul era suficient de ascuțit cât să taie și prin oțel.

Băiatul tremura de frică, alb la față și cu pupilele dilatate.

Kiva nu-i oferi nici o vorbă de consolare, știind că gardianca înarmată din ușa infirmeriei era mereu cu ochii pe ea. De obicei, avea parte de un strop de intimitate și putea lucra fără să simtă privirea rece și pătrunzătoare a paznicilor sfredelindu-i ceafa. Dar, după revolta din urmă cu o săptămână, erau cu toții cu nervii întinși la maximum, ținând totul sub strictă observație – chiar și pe cei precum Kiva, considerați a fi loiali temnicerului-șef din Zalindov, trădători în ochii tovarășilor de suferință. Informatori. Spioni.

Nimeni n-o ura pe Kiva mai abitir decât se ura ea pe sine, dar nu regreta alegerile făcute, în ciuda prețului plătit.

Kiva ignoră scâncetele băiatului, pe măsură ce se apropia de capul lui, și începu să-i taie părul cu mișcări scurte și precise. Își aminti de ziua în care sosise în închisoare, cu zece ani în urmă, de umilința resimțită când fusese dezbrăcată, curățată și tunsă chilug. Părăsise infirmeria cu pielea roșie și fără păr, înveșmântată într-o tunică cenușie care-i producea mâncărimi, o pereche de izmene de aceeași culoare și nimic altceva. Cu toate că îndurase multe chinuri de-atunci, umilința resimțită în acele prime ceasuri era printre cele mai înfiorătoare amintiri pe care le avea. Și acum, când își aducea aminte, simțea ecoul durerii în cicatrice și își cobora ochii la banderola de dedesubt. N18K422 – numărul ei de identificare – era gravat în metal, amintindu-i mereu că nu era nimeni, nu era nimic, că, dacă zicea ceva sau făcea un gest nepotrivit, dacă se uita la cine nu trebuia în momentul nepotrivit, își semna condamnarea la moarte.

Zalindov era un loc nemilos, chiar și cu cei nevinovați.

Mai ales cu cei nevinovați.

Kiva abia dacă împlinise șapte ani când sosise, dar vârsta nu fusese pavăză împotriva cruzimilor din închisoare. Știa mai bine ca oricine că zilele îi erau numărate. Nimeni nu supraviețuia închisorii Zalindov.

Mai devreme sau mai târziu, urma să se alăture tuturor nefericiților care sfârșiseră acolo.

Știa că era norocoasă – față de mulți alții, cel puțin. Cei trimiși la muncă silnică rareori rezistau mai mult de șase luni. Cel mult un an. Dar nu fusese nevoită să îndure asemenea vitregii. La scurt timp după ce sosise, Kiva fusese însărcinată să sorteze hainele și obiectele personale ale nou-veniților, în blocul de intrare.

Ulterior, când fusese lăsat un post vacant – din cauza unei epidemii ce răpusese sute de deținuți – fusese trimisă la halele de muncă și însărcinată să curețe și să cârpească uniforma gardienilor. Îi sângeraseră degetele și făcuse bășici de la câte haine spălase și peticise, dar nici atunci nu avusese motive să se plângă, când se gândea la soarta altora.

Se temuse că într-o zi avea să fie trimisă să se alăture muncitorilor, dar acea zi se lăsa așteptată. În schimb, după ce-i salvase viața unui gardian cu o infecție de sânge, sfătuindu-l să folosească o compresă pe care tatăl ei o pregătise de nenumărate ori, își câștigase un loc în infirmerie, pe post de vindecătoare. Doi ani mai târziu, celălalt deținut care lucra în infirmerie fusese executat pentru contrabandă cu praf de îngeri, pentru cazurile disperate, și, astfel, Kiva, la numai 12 ani, îi luase locul. Și odată cu poziția de vindecătoare venise și responsabilitatea de a cresta simbolul Zalindovului în pielea nou-veniților, a bobocilor, adică o sarcină pe care Kiva o detestase din prima zi. Știa însă că, dacă refuza să-i însemneze, atât ea, cât și noii deținuți aveau să fie aspru pedepsiți de gardieni. Învățase asta destul de repede, iar cicatricile de pe spinare îi aminteau constant de acea lecție. Dacă s-ar fi găsit cineva bun s-o înlocuiască în acea clipă, ar fi sfârșit fără îndoială sub loviturile de bici ale gardienilor. Acum, însă, apăruseră deținuți care ar fi putut să-i ia locul.

Nimeni, muncitor sau vindecător, nu era de neînlocuit la Zalindov.

Când Kiva puse foarfeca deoparte și înșfăcă briciul, părul băiatului era ciufulit și ciopârțit. Uneori, era

suficient să taie încâlciturile. Alteori, însă, bobocii aveau bucle rău încâlcite și pline de păduchi, iar atunci era recomandat să-i tunzi chilug, pentru a nu risca o epidemie de gângănii mici în toată închisoarea.

– Nu-ți face griji, o să crească la loc, rosti Kiva cu blândețe, cu gândul la propriul păr, negru ca pana corbului, pe care i-l tăiaseră în prima zi, dar care acum îi cădea pe spate.

Băiatul continua să tremure, în pofida încercărilor ei de a-l liniști, așa că se alese cu câteva crestături de brici pe scalp.

Kiva ar fi vrut să-i destăinuie ce-l aștepta odată ce părăsea infirmeria, dar, chiar și dacă nu s-ar fi aflat sub supravegherea gardienilor, nu avea căderea să vorbească despre asemenea lucruri. Nou-sosiții erau cuplați cu câte un deținut mai vechi, care avea responsabilitatea să-i familiarizeze cu Zalindovul, cu regulile sale și să le dezvăluie modalități de a supraviețui. Dacă se dorea asta, desigur. Unii soseau direct cu gândul la moarte, complet deznădăjduiți dinainte de a trece de porțile de fier, între pereții mohorâți de calcar.

Kiva nădăjduia că băiatul nu-și pierduse cu totul dorința de luptă, căci îl așteptau încercări foarte grele.

– Gata, rosti ea, lăsând briciul jos și venind în fața lui. Părea mai copil fără păr în cap, cu ochii aceia mari, obrajii supți și urechile clăpăuge. Hai că n-a fost așa rău, nu?

Băiatul se holba la ea de parcă se temea să nu-i taie beregata în clipa următoare. Se obișnuise cu privirea asta, în special din partea bobocilor. Nu știau că era una de-a lor, o roabă aflată la mila Zalindovului. Dacă avea zile, băiatul avea s-o reîntâlnească și să descopere adevărul: că era de partea lui și că avea să-i ofere tot sprijinul posibil, așa cum le oferea tot sprijinul posibil celorlalți deținuți.

– Gata? se răsti gardianul din ușă.

Degetele Kivei se încleștară pe mânerul briciului, apoi, cu un exercițiu de voință, se relaxară. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreun gardian să deslușească sămânța răzvrătirii în ea.

Nepăsătoare și supusă – așa supraviețuise până acum.

Mulți deținuți o luau în derâdere pentru atitudinea asta, mai ales cei care nu trecuseră prin mâinile ei. Cățeaua Zalindovului o porecliseră unii. Cioplitoarea fără Inimă șuierau alții în urma ei. Însă cea mai neplăcută i se părea Prințesa Morții. Dar nu-i putea învinovăți pentru aceste vorbe, și tocmai asta o supăra cel mai tare. Adevărul e că mulți dintre cei care intrau în infirmerie nu mai ieșeau pe propriile picioare, iar, de asta, ea se făcea responsabilă.

– Vindecătoareo! rosti din nou gardianca, de data asta mai apăsat. Ai terminat?

Kiva încuviință scurt, astfel că femeia înarmată își părăsi postul și intră în încăpere.

Erau foarte puține gardience la Zalindov – cam una la douăzeci de bărbați – și invariabil își căutau altă slujbă după o vreme. Aceasta era nouă. Kiva o văzuse pentru prima oară în urmă cu câteva zile. Avea chipul tânăr și ochii vigilenți, de culoarea chihlimbarului, care priveau rece și detașat. Pielea ei era o nuanță puțin mai deschisă de negru ca smoala, ceea ce-i trăda obârșia, Jiirva ori poate Hadris, două regate renumite pentru iscusința războinicilor săi. Avea părul scurt, urmând forma capului, iar de lobul urechii îi atârna un cercel de jad în formă de colț. Proastă idee: cineva ar fi putut să i-l smulgă cu ușurință. Însă femeia părea foarte sigură pe sine, iar uniforma închisă la culoare – o tunică de piele cu mâneci lungi, pantaloni, mănuși și cizme – reușea cu greu să ascundă trupul zvelt și musculos de dedesubt. Puțini deținuți s-ar fi încumetat să se încaiere cu această tânără, căci fără îndoială și-ar fi asigurat un loc în morga închisorii.

Kiva înăbuși iute gândul și făcu câțiva pași înapoi pe măsură ce femeia se apropia, strângând încurajator umărul băiatului. Acesta tresări violent, făcând-o numaidecât să regrete gestul.

– Eu o să... Kiva făcu semn către grămada de haine pe care băiatul le schimbase cu uniforma de închisoare. ... Duc astea la blocul de intrare, să fie sortate.

Băiatul se ridică, tremurând de spaimă, își acoperi mâna rănită cu palma și o luă pe urmele gardiencei, fără să privească înapoi.

Nu priveau niciodată înapoi.

Kiva se asigură că nu mai era nimeni în preajmă, apoi trecu la acțiune.

Se mișca iute și cu precizie, însă cu o grabă aproape de frenezie, aruncând constant priviri spre ușă, știind prea bine că, dacă era prinsă, putea să-și ia adio de la viață. Temnicerul-șef avea diverși informatori prin închisoare; o fi plăcând-o el pe Kiva, dar asta n-o scutea de pedeapsă sau chiar de execuție.

Pe măsură ce tria grămada de haine, strâmbă din nas la duhoarea în care se amestecau drumul lung și igiena proastă. Se făcu a nu observa umezeala ce-i atinse mâna, că o fi fost mucegai, noroi sau alte lucruri la care nu voia să se gândească. Căuta ceva. Căuta, căuta, căuta.

Scotoci prin pantalonii băiatului, dar nu găsi nimic, așa că luă cămașa de postav la puricat. Era o zdreanță, pe alocuri ruptă, pe alocuri peticită. Kiva cercetă toate cusăturile, însă tot nu găsi nimic, așa că începu să-și piardă speranța. Atunci, luă ghetele ponosite la control, și iată! Într-o găurică din gheata stângă, unde cusătura era ruptă, găsi o bucățică de pergament rulat.

Cu degete tremurânde, Kiva desfăcu pergamentul și citi mesajul încifrat.

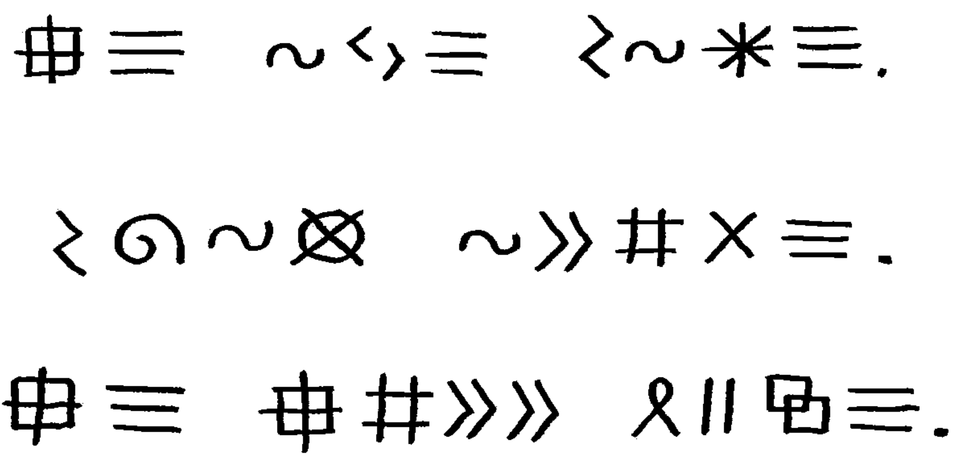

Kiva răsuflă ușurată și își lăsă umerii moi când traduse mesajul în cap: „Suntem în siguranță. Rămâi în viață. Suntem pe drum“. Trecuseră trei luni de când nu mai primise nici un semn de la ai ei. Trei luni în care scotocise hainele deținuților proaspăt sosiți, care nu bănuiau nimic, nădăjduind la cea mai mică veste din lumea de afară. Fără complicitatea inimosului Raz, grăjdarul, n-ar fi avut nici o cale să comunice cu cei dragi. Își punea viața în joc ori de câte ori îi furișa câte un bilețel în Zalindov, și, în ciuda faptului că veneau rar și erau scurte, însemnau totul pentru Kiva.

„Suntem în siguranță. Rămâi în viață. Suntem pe drum.“

Aceste nouă cuvinte, precum și alte mesaje similare îi parveniseră rar în ultimii zece ani, dar mereu când avusese nevoie de ele.

„Suntem în siguranță. Rămâi în viață. Suntem pe drum.“

Partea din mijloc punea cele mai mari probleme, dar Kiva era hotărâtă să împlinească dorința lor, convinsă fiind că, într-o bună zi, familia ei avea să își țină promisiunea și să vină s-o ia. Nu conta de câte ori primise acest mesaj, nu

conta că-i aștepta pe cei dragi deja de-o veșnicie. Kiva se agăța strașnic de promisiunea lor, repetând vorbele la nesfârșit, în gând: „Suntem pe drum. Suntem pe drum".

Într-o zi, avea să fie din nou cu ai ei. Într-o zi, avea să înceteze să mai fie prizonieră în Zalindov.

De zece ani tânjea cu gândul la acea zi.

Dar, cu fiecare săptămână ce trecea, nădejdea ei se făcea tot mai mică.

CAPITOLUL 2

Bărbatul sosise la fel ca mulți alții înaintea lui: mânjit de sânge, arătând ca moartea.

Trecuse o lună de când ultimul prizonier călcase pragul Zalindovului. O lună de când Kiva nu mai fusese nevoită să cresteze un „Z" pe pielea nimănui. Cu excepția rănilor obișnuite cu care te alegeai în închisoare și a unei epidemii de febră galerică – în urma căreia nefericiții fuseseră băgați în carantină, unii sucombând din cauza bolii, iar alții dorindu-și moartea, cu toate că aveau să se facă bine la un moment dat –, nu avusese mare lucru de făcut.

Astăzi, însă...

Trei boboci.

Cu toții bărbați.

Se zvonea că veneau cu toții din Vallenia, capitala Evalonului, cel mai mare regat din Wederall.

Rar se întâmpla să vină căruțele în toiul iernii, mai ales cele de pe meleagurile de la miazăzi, precum Evalon. De obicei, deținuții care veneau de la mari depărtări erau ținuți în temnițele din orașe sau sate până la dezghețul de primăvară, când șansele erau mai mari să supraviețuiască îndelungatei călătorii. Uneori, nu supraviețuiau nici gardienii drumului ce traversa deșertul Belhare și mai apoi munții Tanestra, mai cu seamă când vremea se înrăutățea și dădea cu viscol prin trecători. Iar cei care veneau direct din Vallenia erau nevoiți să străbată mlaștinile Crewling, apoi să-și taie drum direct prin inima Pădurii Suspinelor – o călătorie istovitoare chiar și în cele mai bune condiții, ca să nu mai punem la socoteală tratamentul brutal la care te supuneau gardienii de schimb.

Că era iarnă, vară, primăvară sau toamnă, chiar nu conta când soseau deținuții sau dincotro veneau: drumul spre Zalindov era mereu presărat de primejdii. Închisoarea se afla la nord de Evalon, aproape de hotarul cu Mirraven și cu Caramor, iar accesul era dificil din oricare dintre cele opt regate ale Wederallului. Totuși, toate acele regate se foloseau de închisoare, trimițându-și supușii cu probleme din toate cele patru colțuri ale continentului, fără a le păsa dacă aveau să supraviețuiască sau nu călătoriei.

Într-adevăr, dintre cei trei deținuți care trecuseră pragul închisorii în această zi și fuseseră trimiși direct la infirmerie, doar unul necesita îngrijiri medicale din partea Kivei, ceilalți doi fiind trecuți deja la cele veșnice, palizi și inerți. Nu duhneau a moarte încă, ceea ce însemna că răposaseră de curând, dar asta nu mai conta. Erau morți, și n-avea cum să-i aducă la viață.

Cel de-al treilea însă... Spre surprinderea ei, inima îi bătea încă, deși foarte slab. Kiva se uită la el și se întrebă dacă avea să moară în următorul ceas.

Străduindu-se din răsputeri să ignore cele două leșuri întinse, în dreapta, pe lespezi de metal și acoperite cu giulgiuri, Kiva îl cercetă cu atenție pe bărbat, cumpănind de unde să înceapă. Trebuia să-l spele, nu doar pentru că era jegos, ci și pentru că nu-și dădea seama cât din sângele

ce-i mânjea trupul era al lui sau dacă avea răni ce trebuiau oblojite.

Kiva își roti puțin umerii, apoi își suflecă mânecile jerpelite până la coate, strâmbându-se puțin de durere când materialul aspru și cenușiu îi zgândări rana încă nevindecată de pe antebrațul drept. Nu voia să-și amintească ce-i făcuseră gardienii în urmă cu trei nopți, nici să-și închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă noul gardian – tânăra cu ochi vigilenți, de culoarea chihlimbarului – n-ar fi sosit la timp.

Kiva încă nu știa de ce îi luase femeia apărarea, avertizându-i pe ceilalți de nemulțumirea temnicerului-șef. Gardienii nu erau proști. Știau prea bine că, deși Zalindovul era o închisoare condusă cu o mână de fier, temnicerul-șef nu le permitea gardienilor să abuzeze de puterea lor. Însă asta nu-i oprea să-i violeze pe prizonieri. Atâta doar că se fereau să fie prinși.

În ochii de chihlimbar ai noii gardience încă se zărea scânteia onoarei, a vieții, care dispărea de regulă după primele săptămâni petrecute în închisoare și se preschimba în ranchiună amară. Numai astfel își putea explica acum Kiva intervenția ei. Dar, cu toate că-i era recunoscătoare, rămăsese cu impresia că îi datora ceva, iar în Zalindov nu era niciodată indicat să ai datorii față de cineva.

Kiva își înăbuși vârtejul de gânduri, înșfăcă un ciubăr de apă proaspătă și se întoarse lângă bărbat. Începu să-l spele cu grijă, metodic, înlăturând treptat straturile de haine jerpelite.

„Să nu uiți niciodată, șoricel: nici un om nu seamănă cu altul, dar toți suntem frumoși în felul nostru. Trupul omului e o capodoperă demnă de respectul nostru. Întotdeauna."

Kiva trase aer în piept, în timp ce ecoul glasului tatălui ei se pierdea în gând. De mult nu mai fusese copleșită de-o amintire din copilărie, de mult nu mai auzise porecla „șoricel" – cu care se pricopsise deoarece, când era mică,

chițăia ori de câte ori se speria –, de mult n-o mai podidiseră lacrimile.

„Gata!“ își spuse. „Nu cumva să te duci acolo!“

Trase adânc aer în piept și numără până la trei, să se liniștească, apoi își reluă treaba. Simțea un junghi în inimă când își amintea de vorbele blânde, șoptite ale tatălui ei, iar gândurile o purtau către clipele petrecute în odaia lui de lucru, ajutându-i pe sătenii care căutau leacuri pentru diferite boli. Primele amintiri o găseau lângă tatăl ei, aducând apă, tăind pânze de pansament, iar, când mai crescuse puțin, cât să nu-și facă rău, sterilizând uneltele de lucru. Dintre toți frații și surorile ei, ea singură moștenise pasiunea tatălui pentru vindecare, dorința de a curma suferința celor din jur.

Și iat-o acum, pregătită să mutileze încă un om.

Simțea furnicături în coapsă. Nu le dădu importanță.

Strânse din dinți, alungă amintirile și înlătură restul veșmintelor de pe bărbat, lăsându-l doar în izmene. Nu simțea nici o jenă văzându-l dezbrăcat înaintea ei. Îi intrase deja în instinct să-l privească neutru, cu ochii specialistului, constatând leziunile și atât. Însă în adâncul ei privea cu admirație trupul lui bine făcut și pielea de culoarea mierii ce se întrezărea sub straturile de sânge și jeg pe care ea încerca să le îndepărteze, însă, în loc să se întrebe ce viață dusese acest om de avea un fizic atât de impresionant – și ce piază rea îl aruncase în ghearele Zalindovului –, își făcea griji de primejdia ce-l păștea odată ce avea să se trezească. Trupul bine clădit dezvăluia forța ce zăcea în el, lucru care ar fi atras în mod neplăcut atenția asupra lui și i-ar fi adus cele mai grele slujbe.

La urma urmelor, poate că ar fi fost mai bine să nu se trezească.

Kiva se mustră pentru gândul cel rău și își înteți eforturile de a-l curăța, conștientă în fiecare secundă că se afla sub supraveghere. Azi era rândul Măcelarului s-o supravegheze, acesta înlocuindu-l pe Oase la schimbul de ture. Rareori îl vedeai pe Măcelar în afara Abisului, corpul de pedeapsă al închisorii, lipit de zidul de la răsărit.

Numele lui însemna deopotrivă un avertisment și o făgăduință pentru cei care ajungeau acolo, dintre care foarte puțini ieșeau în viață. Dimpotrivă, pe Oase îl zăreai mereu prin incinta închisorii, patrulând adesea pe meterezele zidului de calcar cu arbaleta pe umăr sau stând de pază în turnurile de veghe.

Nu era atât de temut precum Măcelarul, însă avea o înclinație spre a rupe oasele deținuților, nu de puține ori fără motiv, ceea ce o împingea pe Kiva să păstreze distanța.

Rareori se pricopsea cu cele două brute în infirmerie, însă deținuții erau tot mai neliniștiți de la o vreme, de când iarna începuse să-și arate colții și toată lumea era mai agitată. Dăduse chiciura de mai multe ori, și, din cauza vremii nemiloase și a recoltei slabe la ferme, rațiile de mâncare erau la limita limitelor.

Când nu-și îndeplineau norma de lucru – cum era cazul de câteva săptămâni –, muncitorii resimțeau efectele mai mult ca oricine, atât în stomac, cât și în tratamentul aplicat de gardienii care îi păzeau.

Iarna la Zalindov era nemiloasă. Fiecare anotimp era nemilos la Zalindov, însă iarna apăsa cel mai greu asupra deținuților – după cum Kiva știa prea bine, după zece ani petrecuți acolo. Era conștientă că cele două leșuri ce zăceau la câțiva pași de ea nu aveau să fie singurele pe care urma să le ducă la morgă în această săptămână și că multe altele aveau să ia calea crematoriului înainte de venirea primăverii.

Kiva șterse ultimele pete de sânge de pe pieptul omului și îi cercetă pielea curată, fixându-și privirea asupra vânătăilor din zona abdomenului. Pielea lui era un caleidoscop de culori, trădând faptul că încasase mai multe bătăi de când părăsise Vallenia. Dar, după o inspecție mai atentă, Kiva hotărî că bărbatul nu avea leziuni interne. Câteva tăieturi mai adânci necesitau îngrijire, dar nu erau într-atât de grave încât să explice cantitatea mare de sânge care-i năclăise hainele. Înțelese, simțindu-se ușurată, că provenea de la cei doi tovarăși de

drum ai bărbatului, acesta încercând pesemne să le oprească sângerarea și astfel să-i țină în viață, dar în zadar.

Sau poate că... el le făcuse felul.

Nu toți cei care ajungeau la Zalindov erau nevinovați.

Majoritatea nu erau.

Degetele îi tremurară ușor, iar ochii îi căzură asupra chipului său. Întrucât se concentrase asupra organelor vitale înainte de toate, fața bărbatului era ascunsă sub un strat gros de sânge amestecat cu mizerie, pe care trebuia să-l îndepărteze.

Odinioară, ar fi început procedura de la cap, dar învățase de ceva ani că în privința leziunilor la creier nu mai era mare lucru de făcut. Mai bine să încerce să pună în ordine celelalte organe și să tragă nădejde că persoana în cauză avea să se trezească întreagă la minte.

Plimbându-și privirea de la chipul murdar al bărbatului la apa la fel de murdară rămasă în ciubăr, Kiva își mușcă buza și își cântări opțiunile. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i ceară ceva Măcelarului, dar avea nevoie de apă proaspătă ca să-și termine treaba – nu doar să-i spele fața și părul, ci să-i curețe rănile ca lumea, ca mai apoi să le poată sutura.

„Pacientul e mereu pe primul loc, șoricel. Nevoile lui înaintea nevoilor tale, întotdeauna."

Kiva răsuflă în surdină în timp ce rememora vorbele tatălui său, dar de data aceasta, junghiul din inimă aproape că-i aduse alinare, de parcă tatăl ei ar fi fost alături de ea, în încăpere, șoptindu-i la ureche.

Știind ce cale ar fi ales el în locul ei, Kiva ridică ciubărul și se răsuci spre ușă. Ochii spălăciți ai Măcelarului se fixară asupra ei, iar pe chip i se așternu umbra unui gând negru.

– Aș avea nevoie de...

Însă glasul discret al fetei fu redus la tăcere înainte să-și termine vorba.

– Ți se solicită prezența în blocul izolator, rosti gardianca, femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului, apărând brusc în spatele Măcelarului. Preiau eu de-aici.

Acesta nu spuse nimic, doar îi aruncă o privire meschină, care-o făcu să se-nfioare, se întoarse și plecă. Scrâșnetul cizmelor pe pietrișul aleii ce pornea din infirmerie se pierdu treptat.

Kiva și-ar fi dorit ca apa din ciubăr să fi fost suficient de curată cât să înlăture senzația pe care i-o crease privirea gardianului. Își dădu o șuviță de păr pe după ureche ca să-și ascundă stinghereala, apoi o privi în ochi pe femeie.

– Am nevoie de apă proaspătă, spuse Kiva, mai puțin temătoare în prezența femeii decât în a Măcelarului, dar totodată grijulie să pară cât mai supusă în glas.

– Unde-i băiatul? întrebă femeia. Văzând nedumerirea de pe chipul vindecătoarei, adăugă: Roșcovanul care se bâlbâia. Ăla care te ajuta cu... – descrise un semicerc cu mâna înmănușată – toate astea.

– Tipp? întrebă Kiva. L-au trimis la bucătărie pe perioada iernii. Are mai multe de făcut acolo.

În realitate, de când cu ultima epidemie de febră galerică, Kiva ar fi avut mare nevoie de ajutorul lui Tipp la izolarea pacienților, mai ales că ceilalți doi deținuți care fuseseră alocați infirmeriei sufereau de ipohondrie și se țineau cât mai departe de boală. Din cauza lor, Kiva era nevoită ca, în afara celor câtorva ceasuri în care dormea în fiecare noapte, să își petreacă aproape tot timpul în infirmerie, oblojindu-i de una singură pe nenumărații deținuți din Zalindov, o sarcină istovitoare chiar și în lunile de iarnă, când nu prea soseau deținuți noi. Odată cu primăvara, Kiva urma să însemneze pe mână un puhoi de oameni, asta pe lângă problemele obișnuite de care trebuia să se îngrijească. Dar atunci, cel puțin, urma să îl aibă pe Tipp alături de ea, să mai preia din responsabilități, chiar și ocupându-se de treburi mărunte, cum ar fi să facă paturile sau să păstreze pe cât posibil curățenia într-un mediu cât se poate de septic.

Acum, însă, Kiva nu avea ajutoare. Era pe cont propriu.

Femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului aruncă o privire în încăpere, cântărind, pesemne, vorbele Kivei și trecând în revistă bărbatul cu fața mânjită, plin de vânătăi

și pe jumătate despuiat, apoi pe cei doi morți și în cele din urmă ciubărul cu apă murdară.

– Așteaptă aici, rosti ea în cele din urmă.

Și se făcu nevăzută.

CAPITOLUL 3

Kiva rămase nemișcată până se întoarse femeia, câteva minute mai târziu. Era însoțită de un tinerel căruia îi făcu semn să intre în încăpere. De cum dădu cu ochii de Kiva, chipul său pistruiat se lumină, și un zâmbet larg, ce-i dezvăluia strungăreața, i se lăți pe față.

Cu părul roșcovan și ochii mari și albaștri, Tipp se asemăna cu o lumânare aprinsă. Se și purta ca una, fiind plin de energie și mustind de pasiune. La cei 11 ani ai săi, nimic nu părea să-l deranjeze. Indiferent prin câte necazuri și neîmpliniri trecea zi de zi, împrăștia mereu lumină în jur, avea mereu o vorbă bună sau o atingere plăcută pentru prizonierii care aveau cel mai mult nevoie de el. Ba se avea bine și cu gardienii, cu toate că mulți dintre ei îl bruscau și nu aveau răbdare cu el.

Kiva nu întâlnise pe nimeni ca el, cu siguranță nu într-un loc precum Zalindov.

– K-K-Kiva! spuse Tipp, repezindu-se spre ea.

Preț de câteva secunde, dădu impresia că ar vrea s-o ia în brațe, de parcă nu s-ar fi văzut de ani buni, dar își

înăbuși pornirea în ultima clipă, citind semnalele date de ea.

– N-n-n-nu știam de ce m-m-m-m-a adus Naari aici. Mi-a fost f-f-f-f... Strâmbă din nas și încercă un alt cuvânt. Am fost î-îngrijorat.

Kiva se uită la gardiancă, fără a fi mirată că Tipp, foarte prietenos din fire, îi știa numele. Naari. Cel puțin, nu mai era forțată să-i spună „femeia cu ochii de chihlimbar" în gând.

– Băiete, vindecătoarea are nevoie de ajutor, rosti Naari cu plictiseală în glas. Du-te și adu-i apă curată!

– Cât ai zice pește! rosti Tipp entuziasmat, înșfăcând ciubărul, așa slab cum era.

Preț de o clipă, Kiva se temu că apa murdară și însângerată avea să se reverse pe podeaua infirmeriei, însă Tipp părăsise deja încăperea înainte ca ea să-i spună să fie atent.

Se așternu o tăcere stânjenitoare, până când Kiva își drese glasul și murmură:

– Mulțumesc! Că l-ai adus pe Tipp, vreau să zic.

Gardianca – Naari – încuviință scurt din cap.

– Și pentru noaptea trecută, adăugă Kiva, cu glas stins.

Refuză să se uite la arsurile proaspete de pe braț, nu atrase atenția asupra felului în care o parte dintre gardieni hotărâseră să profite de ea în acea noapte.

Nu era pentru prima oară.

Nici măcar nu fusese cea mai groaznică dintre dăți.

Chiar și așa, era recunoscătoare pentru sprijinul primit.

Naari încuviință din nou din cap, suficient de tăios încât Kiva să înțeleagă că ar fi mai bine să-și țină gura. Ciudat, totuși. Acum, că îi știa numele, parcă nu mai era așa temătoare, așa... intimidată.

„Grijă, șoricel!"

Nu era un sfat de care avea nevoie. Naari avea drept de viață și de moarte asupra Kivei. Era gardian la Zalindov, o armă în sine, moartea în persoană.

Kiva își dădu o palmă imaginară și se concentră asupra supraviețuitorului, verificându-i înainte de toate pulsul.

Era în continuare slab, dar mai puternic decât înainte.

Tipp se întoarse în timp-record de la fântână, cu ciubărul plin ochi cu apă proaspătă, curată.

– Ce-au p-p-pățit? întrebă, făcând semn către cei doi morți, în vreme ce Kiva spăla cu grijă chipul bărbatului.

– Nu știu, răspunse Kiva, trăgând cu coada ochiului spre Naari, ca să-i vadă reacția la faptul că vorbea cu Tipp. Cum femeia nu părea să le dea importanță, rosti: Ăsta a venit plin de sânge.

Tipp se uită cu luare aminte la bărbat.

– C-c-crezi că el le-a făcut felul?

Kiva clăti cârpa murdară, apoi continuă să îndepărteze straturile de murdărie.

– Mai contează? Cineva a fost de părere că a făcut el ceva, altfel n-ar fi fost aici.

– Ar fi o p-p-poveste pe cinste, spuse Tipp, îndreptându-se în salturi spre bancul de lucru pentru a lua uneltele de care avea nevoie Kiva.

Firea lui săritoare aduse un zâmbet pe chipul Kivei, care avu grijă să-l ascundă înainte să se întoarcă spre el.

Era primejdios să te atașezi de cineva la Zalindov. Grija față de aproape ducea invariabil la suferință.

– Sunt foarte convinsă că vei născoci tu o istorisire grozavă, chiar dacă în realitate nu e, spuse Kiva, care tocmai începuse să-i spele părul.

– Mama m-mi-a zis mereu că o să fiu un b-b-bard când o să cresc mare, rosti Tipp.

Degetele Kivei se încleștară involuntar pe cârpă, și ea simți un mic junghi în inimă: era pentru prima oară în ultimii trei ani când gândul o purta la Ineke, mama lui Tipp. Fusese acuzată că furase bijuteriile unei femei de viță nobilă și trimisă la Zalindov. Nu fusese chip să-l desprindă pe micuțul Tipp, de numai opt ani atunci, de fusta mamei, așa că îi luaseră pe amândoi. Șase luni mai târziu, Ineke se tăiase în timp ce lucra în abator, și, când gardienii o lăsaseră în sfârșit să meargă la infirmerie, era deja prea târziu. Infecția i se cuibărise deja în inimă, iar în câteva zile murise.

În noaptea aceea, Kiva îl ținuse strâns în brațe pe Tipp, câteva ceasuri bune, până ce lacrimile lui tăcute îi udaseră hainele.

A doua zi, băiatul, cu ochii roșii și chipul schimonosit, rostise doar cinci cuvinte: „Ea ar vrea să t-t-trăiesc".

Și asta făcuse. Cu tot ce avea într-însul, Tipp supraviețuise.

Kiva era hotărâtă să-l țină în viață, dacă se putea în afara închisorii. Într-o bună zi.

Visurile erau pentru neghiobi. Iar Kiva era campioana neghiobilor.

Își întoarse atenția asupra bărbatului care zăcea dinaintea ei și începu să-i descâlcească părul mizerabil. Cercetându-l mai îndeaproape, se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-l radă în cap. Însă nu dădea semne că ar fi un focar de paraziți, și, odată ce sângele și mizeria fură înlăturate, iar părul începu să se usuce – dezvăluind o nuanță între blond și castaniu –, luciul său natural deveni tot mai vizibil.

Păr sănătos, fizic așijderea. O raritate la nou-veniți.

Și din nou se gândi la ce fel de viață dusese acest om de ajunsese atât de jos.

– Sper că n-n-n-o să leșini, spuse Tipp, făcându-și brusc apariția lângă ea, cu un ac de os și un mosor de ață din intestin de animal.

– Poftim?

Tipp făcu semn către bărbat.

– Să nu te ia cu l-l-leșin. La c-c-cum arată.

Kiva se încruntă nedumerită.

– La cum a...

Ochii îi alunecară la chipul bărbatului și, pentru prima oară, îl privi cu adevărat.

– A... Se încruntă și mai tare, apoi spuse: Evident că n-o să leșin.

Un zâmbet strengăresc îi încolți pe buze băiatului.

– Stai liniștită! D-d-dacă se întâmplă, te p-prind eu.

Kiva îl săgetă cu privirea, gata să-i dea replica, dar, înainte să rostească un cuvânt, Naari își făcu apariția lângă

ei, iute și silențios. Kiva nu reuși să-și înăbușe un chițăit discret, însă femeia nu-și luă ochii de la bărbatul întins pe patul de metal.

Nu, nu era bărbat. Acum, că nu mai era acoperit de sânge și de mizerie, trăsăturile îi ieșeau mai bine la iveală, dezvăluind figura unui tânăr. Nu era încă bărbat, dar nu mai era nici copil. Să fi avut vreo 18 sau 19 ani, deci cu vreo doi ani mai mare ca ea.

Naari continuă să-l fixeze cu privirea, iar Kiva făcu la fel. Frunte înaltă, nas drept, gene lungi... un desen al feței după care orice pictor s-ar fi dat în vânt. Deasupra ochiului stâng avea o tăietură în formă de semilună, ce trebuia cusută. Era suficient de adâncă încât să-i lase o cicatrice albă pe pielea lui de culoarea mierii. Însă, în afară de tăietură, chipul lui era imaculat.

Ceea ce nu era cazul de la umeri în jos, după cum descoperise Kiva când îl spălase. Avea spatele presărat de cicatrici încrucișate, asemănătoare cu ale ei și ale multor altor deținuți care fuseseră biciuiți. Însă cicatricile lui nu aveau acel aspect familiar, marcă a biciului cu nouă curele; Kiva nu avea habar ce fel de bici lăsa asemenea urme, dar crestăturile erau preponderent pe spate, iar ici-colo câteva răzlețe, cu excepția celor cu care se alesese în drum spre Zalindov.

– O să l-l-leșini, Naari?

Vorbele lui Tipp o scoaseră din reverie, și i se tăie răsuflarea când își dădu seama că întrebarea îi fusese adresată gardiencei.

Deținuții nu aveau voie să le pună întrebări gardienilor.

Mai rău, Tipp o... o tachina.

Kiva făcuse tot posibilul să-l protejeze după moartea mamei sale, dar asta întrecea orice măsură.

Privirea de chihlimbar a femeii se mută într-un târziu de la chipul tânărului la rânjetul poznaș al lui Tipp, apoi la figura consternată a Kivei, care se străduia, în zadar, să-și mascheze spaima. Însă nu spuse decât:

– Trebuie imobilizat, în caz că se trezește.

Kiva răsuflă prelung, ușurată, și aproape că ameți, urmărind privirea lui Naari, care zăbovea acum pe mâna lui Tipp. Acolo ținea bisturiul, gata încălzit, lucind alb, incandescent în vârf.

Desigur. Pe lângă pansat, mai trebuia să-l și cresteze. Întrebarea era: Cu ce să înceapă? Se părea că gardianca alesese deja, iar prezența ei acolo o îmboldi să ia bisturiul în locul acului și al mosorului. Acestea urmau mai târziu, când femeia se va fi retras la o distanță mai sigură.

– P-p-pot să-l țin eu, spuse Tipp, dând ocol mesei.

Părea complet inconștient de primejdia pe care o evitase ca prin miracol, tot așa cum nesocotise complet avertismentul pe care Kiva se chinuise să i-l transmită din priviri.

– Prinde-l de picioare! porunci Naari. Zace multă forță în el.

Forță. Simți un gol în stomac la auzul cuvântului. Nici într-o mie de ani nu ar fi fost trimis în bucătărie sau la halele de muncă. Muncă grea scria pe el, fără îndoială.

Nu-i dădea mai mult de șase luni. Un an, dacă avea noroc.

Și-apoi, gata!

Kiva nu-și îngăduia să-i pese. Văzuse prea multă moarte în ultimii zece ani, fusese martoră la prea multă suferință. Soarta unui alt nefericit nu schimba situația cu nimic. Era doar un număr – D24L103, după cum stătea scris pe brățara metalică prinsă la încheietură de gardienii de transfer.

La prima tăietură de brici pe dosul palmei stângi, Kiva simți din nou furnicătura în coapsă, dar alungă numaidecât senzația, amintindu-și de ce făcea asta, de ce trăda esența meseriei de vindecător făcând rău intenționat unei ființe umane.

„Suntem în siguranță. Rămâi în viață. Suntem pe drum."

De la acel ultim bilețel, nu mai primise nici o veste de la ai ei, iar acum, în toiul iernii, șansele erau infime – asta până ce primăvara avea să aducă un nou șuvoi constant de

deținuți. Chiar și așa, se agăța din răsputeri de ultimele lor cuvinte, de asigurarea lor, de cererea lor, de promisiunea lor.

Kiva își făcea treaba în continuare, adică vindeca oameni, cu toate că le făcea și rău. Ca să rămână în viață. Să aștepte clipa în care ai săi aveau să vină după ea, iar ea urma să poată evada.

Acest tânăr... era un caz fericit, ceea ce-i diminua și ei senzația de vinovăție. Dat fiind că era deja inconștient, nu mai trebuia să se uite în ochii injectați de durere în timp ce lama își tăia drum prin carnea lui, nu era nevoită să-i simtă tremurul în palmă, nu trebuia să-i vadă privirea îngrozită, în care se oglindea monstrul din fața lui.

Tipp știa – o văzuse pe Kiva crestând nenumărați deținuți și n-o judecase niciodată. O privise mereu cu înțelegere și atât.

Gardienii nu dădeau mare importanță sarcinii, atâta vreme cât termina repede. Totuși, dintre toți cei pe care-i știa, doar femeia cu ochi de chihlimbar părea ușor dezgustată de procedură. Chiar și acum își încleștă fălcile când Kiva își înfipse bisturiul în pielea tânărului, în vreme ce mâinile înmănușate ale lui Naari apăsau pe umerii tânărului întins pe patul de metal, în caz că s-ar fi trezit.

Kiva lucra iute, iar, când termină, Tipp avea deja pregătită seva de *sedum* într-o ulcea, precum și un tifon. Aparent mulțumită că nou-sositul nu era în primejdie de a-și strica „Z"-ul proaspăt crestat prin mișcări involuntare, gardianca se retrase la locul ei obișnuit, lângă ușă.

– P-p-păcat de t-tăietura de pe față, spuse Tipp, tocmai când Kiva termină de bandajat mâna tânărului și se concentră asupra restului trupului, suturând rană după rană și aplicând sevă antibacteriană deasupra copcilor.

– De ce? întrebă Kiva, pe jumătate atentă.

– Că o să-i urâțească f-f-fața aia drăguță.

Kiva se opri între două cusături la pectoralul drept.

– Drăguț sau nedrăguț, tot bărbat e, Tipp.

– Așa, și?

– Și, lămuri Kiva, majoritatea bărbaților sunt niște porci.

Între cei doi se așternu tăcerea, punctată doar de un pufnet discret din direcția ușii – pe Naari o amuza, aparent, dialogul –, înainte ca Tipp să rostească:

– Eu sunt bărbat. Și nu sunt p-p-porc.

– Ești încă tânăr, ripostă Kiva. Stai să mai crești puțin!

Tipp pufni, luând vorbele ei ca pe-o glumă. Kiva nu-i dădu alte lămuriri. Spera, ce-i drept, ca Tipp să rămână aceeași persoană bonomă și grijulie de acum, însă sorții nu erau de partea lui. Singurul bărbat pentru care Kiva avea și avusese mereu respect era iubitul ei tată. Dar el... era unic. Însă, de data asta, nu se lăsă copleșită de nostalgie, ci continuă să coasă iute și eficient restul rănilor de pe abdomenul și spatele tânărului, verificând încă o dată să n-aibă nimic pe picioare, apoi trecu la față.

Chiar în acea clipă, când acul de os se apropia de sprânceana lui, tânărul deschise ochii.

CAPITOLUL 4

Kiva făcu un pas în spate, tocmai când tânărul se ridică în capul oaselor ca tras de un arc. Vindecătoarea nici nu știa cine era mai speriat: ea, tânărul, Tipp sau gardianca.

– Ce nai... Bărbatul tresări, rotindu-și panicat privirea prin încăpere. Cine... Unde...

– Ușurel, spuse Kiva, ridicând mâinile.

Tânărul ochi acul de os, apoi băgă de seamă sângele de pe brațele ei – sângele lui. Într-o clipă, coborî pe cealaltă

parte a patului și începu să dea înapoi, asemenea unui animal încolțit.

Kiva, care o zărise cu coada ochiului pe Naari apropiindu-se în grabă, încercă să-l calmeze pe tânăr, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură neplăcută.

– Te afli la Zalindov. Ai fost rănit pe drum încoace. Iar eu – făcu neajutorată semn spre mâinile însângerate – te-am cusut cât de bine am putut.

Chiar atunci, ochii tânărului se opriră asupra gardiencei. Avea ochii albaștri, dar Kiva desluși un cerc auriu în jurul pupilei. Ochi tulburători, cum nu mai văzuse până atunci.

Ochi tulburători, pe un chip așijderea. Acum, că se trezise, era de netăgăduit. Și totuși, ceea ce-i spusese lui Tipp rămânea valabil: nu era în primejdie să leșine prea curând.

De cum dădu cu ochii de femeia înarmată până în dinți, ceva în firea lui se mai domoli, de parcă îl prindeau amintirile din urmă, lămurindu-l unde se afla și, pesemne, și de ce. Își opri retragerea – nu că ar fi avut încotro să se mai retragă, lipit fiind de bancul de lucru – și se întoarse către Tipp, care încremenise, cu ochii mari și gura căscată. Tânărul își cercetă trupul pe jumătate despuiat, observând cusăturile, precum și bandajul proaspăt ce-i înfășura mâna. În cele din urmă, se răsuci spre Kiva și păru că ia o hotărâre.

– Iartă-mă! rosti el cu glas domol, catifelat. N-am vrut să te sperii.

Kiva clipi. Apoi, mai clipi o dată.

– Ăă, stai liniștit, rosti, simțind că-și pierde echilibrul.

La urma urmelor, se trezise cu acul însângerat deasupra capului. Ea îl speriase, de fapt.

– Ar fi bine să te întinzi la loc și să mă lași să termin de cusut tăietura de pe frunte.

Tânărul își pipăi fruntea, tresărind la atingerea rănii, din care țâșni imediat un șuvoi de sânge.

Kiva își mușcă obrazul ca să nu-l ia la rost. Acum, trebuia s-o curețe din nou, înainte să adauge copcile.

Tânărul păli, de parcă toată agitația din ultimele minute îl ajunsese din urmă, iar acum intra în faza de șoc. Kiva și Tipp se grăbiră să-l prindă înainte ca pe nou-sosit să-l lase complet genunchii.

– N-n-nu-ți face griji! îl liniști Tipp, care abia dacă ajungea până la pieptul tânărului, dar îi susținea o bună parte din greutate. Te-am p-p-prins.

În tot acest timp, Kiva încerca să-l țină fără să-l înțepe cu acul. Îi făcuse suficient rău pentru o zi.

– Îmi pare rău, spuse tânărul, cu glas subțiat. Nu mă... nu mă simt prea bine.

Scoase un geamăt ușor.

– Tipp, rosti Kiva, cu glas poruncitor.

Băiatul cunoștea, la fel de bine precum Kiva, semnificația acelui geamăt, așa că o luă la goană, lăsându-l pe tânăr în seama vindecătoarei, care îi preluă întreaga greutate cu un icnet.

Reuși să-l târască încă vreo doi, trei pași până la patul de metal, pe care îl forță să se întindă tocmai când Tipp se întoarse cu ciubărul gol. Kiva potrivi ciubărul taman când tânărul mai scoase un geamăt, se aplecă și vomită.

– A fost la m-m-mustață, zise Tipp rânjind.

Kiva nu răspunse, ci strânse și mai tare ciubărul între degete, pe măsură ce tânărul își golea conținutul stomacului.

Nu era deloc surprinsă. Rănile la cap produceau adesea greață. Până nu-i cosea rana și nu-i dădea niște lapte de mac, tânărul avea să-și blesteme soarta. De-ar fi leșinat măcar pentru câteva minute, n-ar fi fost nevoit să îndure ultimele cusături.

Când deveni limpede că nu mai avea ce să verse, Kiva îl ajută să se întindă și îi înmână ciubărul lui Tipp, care dispăru numaidecât cu el.

– Îmi pare rău! spuse tânărul, cu glasul și mai stins ca înainte și alb ca varul la față.

– Nu-ți mai cere atâta scuze! îl repezi Kiva, dar își înăbuși imediat pornirea.

N-avea decât să-și ceară scuze, avea tot dreptul s-o facă. Nu era treaba ei ce zicea sau făcea un deținut.

Kiva aruncă o privire către Naari, care era acum la jumătatea distanței dintre ușă și bărbat, de parcă nici ea nu știa dacă reprezenta un pericol sau nu. Dat fiind că în acea clipă nu era în stare să stea pe propriile picioare, Kiva nu-și făcea griji, și îi transmise asta din priviri și gardiencei. Naari rămase locului, dar umerii ei se destinseră vizibil.

– O să mă mișc repede, după care îți dau ceva pentru durere, spuse vindecătoarea. Pe urmă, am terminat cu tine aici.

Curăță iute rana, bucuroasă că tânărul ținu ochii închiși în tot acest timp, apoi se aplecă deasupra lui și cercetă cu atenție tăietura, chibzuind cum s-o coasă mai bine. Când Tipp se întoarse cu ciubărul, îi făcu semn să aducă niște haine curate, iar băiatul se făcu nevăzut.

Conștientă că operațiunea avea să usture indiferent de cum hotăra să-l coasă, Kiva rosti:

– Încearcă să stai nemișcat. O să doară puțin.

Tânărul deschise ochii de un albastru-auriu și dădu de cei verzi ai Kivei, deasupra lui, lucru care-i tăie răsuflarea fetei pentru câteva clipe. Sau minute? Nu știa exact cât timp trecu până izbuti să-și smulgă privirea dintr-a lui și să se concentreze asupra rănii.

Ochii tânărului rămaseră fixați pe chipul ei, iar Kiva îi simți privirea pe măsură ce îi vâra acul în piele.

Tânărul tresări ușor, dar nimic mai mult.

Inima ei, însă, bătea de două ori mai iute.

Înăuntru, afară, buclă, nod.

Înăuntru, afară, buclă, nod.

Înăuntru, afară, buclă, nod.

Ritmul constant al mișcărilor avu darul s-o mai liniștească puțin, deși era permanent conștientă de privirea lui. Dacă asta îl ajuta să uite de durere, ea era bucuroasă să se lupte cu propriul disconfort.

– Aproape am terminat, îl informă, cum făcea cu toți pacienții.

– Stai liniștită, spuse el, apoi, după o scurtă pauză: Te pricepi, nu glumă. De-abia dacă simt acul.

– A exersat m-m-mult, îl lămuri Tipp, care li se alătură în acel moment.

Kiva tresări puțin, dar, din fericire, nu cosea în clipa aceea.

– Tipp, ce ți-am zis eu despre...

– Scuze, scuze! zise el. Uit m-mereu cât de agitată ești.

Nu era agitată. Se afla în măruntaiele unei închisori a morții. Era un motiv suficient să fie cu nervii întinși la maximum.

– Gata, spuse Kiva, tăind ața după ultima cusătură și aplicând seva de *sedum*. Tipp, ajută-l să se ridice!

Vorbise pe un ton nonșalant, trăgând nădejde că băiatul nu avea să facă vreo remarcă nepotrivită și nici să întrebe de ce nu-l ajuta chiar *ea* să se ridice. În mod normal, asta ar fi făcut. Dar, cum pulsul ei nu revenise încă la normal după ce-și ațintise privirea în a lui, hotărî să păstreze o distanță profesională față de el și să nu-i mai atingă trupul gol în viitorul apropiat.

– Să-ți dau doar niște lapte de mac, și apoi...

– Fără lapte de mac.

Rostise cuvintele cu atâta fermitate, încât privirea Kivei se fixă din nou asupra lui.

– Nu-ți dau mult, rosti ea încruntată. Doar cât să-ți aline puțin durerea. Te ajută cu capul și – făcu semn către trupul plin de vânătăi, tăieturi și crestături – cu toate celelalte.

– Fără lapte de mac, repetă el.

Văzând cu câtă obstinație se împotrivește, Kiva rosti rar:

– Bine, ce zici de niște praf de îngeri? Aș putea să...

– Nu, nici nu vreau să aud, spuse el, pălind din nou. Nu vreau nimic. Mă simt bine. Mulțumesc!

Kiva îl cercetă cu privirea, observând cât de încordat era, de parcă se pregătea s-o zbughească din loc. Se întrebă dacă nu cumva păți̦se ceva, mai demult, cât era sub influența acestor leacuri – sau poate că luase o doză prea mare. Poate avea cunoscuți care erau dependenți de aceste

substanțe. Oricare ar fi fost motivul, ea n-avea de ales decât să-i facă pe plac, deși știa că era în detrimentul lui; asta în cazul în care nu dorea să-l forțeze, bineînțeles.

– Fie, spuse Kiva. Dar lasă-mă să-ți dau măcar niște piperoaică. N-o să-ți treacă durerea, dar o să te ajute puțin. Stătu puțin pe gânduri. Dacă o combinăm cu niște salcie mărunțită ca să-ți mai taie din greață și cu niște căprișor să-ți dea niște energie, te va ajuta, sper, să treci prin... încercările care te așteaptă.

O sprânceană aurie se arcui pe fruntea tânărului, care însă nu ceru lămuriri despre încercări și nici nu se mai opuse tratamentului prescris de Kiva. Se mulțumi să încuviințeze scurt, pe măsură ce culoarea începea să i se întoarcă în obraji.

Kiva îi aruncă o privire lui Tipp, iar băiatul dădu fuga după ingrediente. De regulă, piperoaica avea efect când era aplicată local, pe rană, dar putea să fie și pisată, transformată în pastă și înghițită, ca apoi să ia în primire toți receptorii de durere din corp. Kiva n-o mai amestecase niciodată cu salcie mărunțită sau cu căprișor, dar combinația lichefiată o făcu să strâmbe din nas și să-l privească cu subînțeles pe tânăr, convinsă fiind că aroma de nucă a laptelui de mac sau că praful de îngeri cu gust de caramel i-ar fi plăcut mult mai mult, ca să nu mai vorbim că se luau și mai ușor.

Drept răspuns, tânărul luă pocalul de piatră fără o vorbă și goli dintr-o înghițitură conținutul.

– Ar trebui să-și... ăă... facă efectul în câteva minute, îl asigură Kiva, luată prin surprindere. Făcu semn către tunica și pantalonii cenușii pe care Tipp le așternuse la marginea patului de metal. Sunt pentru tine.

Se ținu ocupată ducând pocalul gol la bancul de lucru, în vreme ce tânărul se schimba în haine de ocnaș, ajutat de Tipp. După ce puse toate ingredientele la locul potrivit și nu mai avu cu ce să-și țină mâinile ocupate, se întoarse și îl văzu pe tânăr îmbrăcat. Toate privirile – inclusiv a lui Naari – erau ațintite asupra ei.

Kiva se uită cu subînțeles la gardiancă.

– Aici, n-ar trebui să intervii tu?

Nu știa de ce anume o tulbura atât de mult prezența acestui tânăr. Toate instinctele ei de autoconservare o părăsiseră. Până astăzi, n-ar fi îndrăznit să i se adreseze unui gardian atât de pe șleau. Doar nu rezistase zece ani în acest iad fiind nesăbuită.

Naari ridică subtil din sprâncenele sale întunecate, citind, aparent, gândurile Kivei și fiind de-acord cu ea. Dar tocmai când tânăra căuta o cale să-și ceară iertare și să scape de pedeapsă, femeia spuse:

– Vei fi responsabilă de orientarea lui.

Kiva tresări, uluită. Nu fusese însărcinată cu orientarea prizonierilor până acum. O făcuse de câteva ori pe vremea când lucra în hale, dar niciodată de când primise slujba de vindecătoare.

– Dar... cum rămâne cu..., începu Kiva, apoi încercă altă strategie: Am pacienți de tratat.

Sprâncenele lui Naari se înălțară și mai mult. Făcu privirea roată prin încăpere și rosti:

– Cred că pacienții tăi – făcu semn către cele două cadavre – mai pot să aștepte.

Kiva se referise la deținuții care fuseseră ținuți în carantină, dar simți tensiunea din trupul femeii și își înghiți vorbele. Orientarea nu dura mult. Avea să-l familiarizeze pe tânăr cu închisoarea, să afle în care celular fusese repartizat și să-l lase în compania colegilor de celulă. A doua zi, urma să fie plasat într-un loc de muncă, și de-acolo avea să se ocupe altcineva de el.

– Bine, oftă ea, ștergându-și mâinile (mânjite în continuare de sânge) cu o cârpă umedă. Când reuși să îndepărteze aproape tot sângele, porni spre ieșirea din infirmerie. Urmează-mă! Văzând că Tipp o lua și el pe urmele ei, îi zise peste umăr, ca să-i taie avântul: Mergi, te rog, la Mot și spune-i că avem nevoie de-o colectare.

Făcu semn cu bărbia către cei doi morți.

Tipp se fâstâci și își lăsă privirea în pământ.

– Mot n-n-nu prea mă are la inimă în m-m-momentul ăsta.

Kiva se opri în ușă.

– De ce?

Tipp părea și mai stingherit acum. Își plimbă privirea de la Kiva la Naari, iar Kiva înțelese că băiatul intrase într-o belea mare dacă se ferea să vorbească în prezența gardiencei.

– Nu contează, spuse Kiva, oftând. Mă ocup eu de asta. Poți să verifici, te rog, pacienții aflați în carantină? Să porți mască și să nu te apropii prea mult de ei.

– Credeam că e doar f-f-febră galerică.

– Pavăza bună trece primejdia rea, îi reaminti Kiva înainte să iasă pe ușă, urmată de tânărul deținut.

Și... de Naari.

Kiva trase cu coada ochiului spre femeie, apoi privi iute înainte. Prezența constantă a acesteia o neliniștea. De regulă, gardienii erau însărcinați cu paza halelor de muncă, rareori la infirmerie – cel puțin, înainte de ultimele revolte –, dar niciodată nu se țineau scai de deținuți în curtea interioară. Nu era nevoie. Zalindov era ținută zi și noapte sub supraveghere, având mai multe foișoare și patrule de paznici, atât umani, cât și canini – iar câinii erau în stare să te sfâșie în bucăți la un simplu fluierat.

Compania lui Naari o tulbura, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva gardianca bănuia că tânărul era mai primejdios decât părea la prima vedere. Un motiv în plus pentru Kiva să se grăbească și să termine odată cu orientarea.

Hotărî într-o clipită s-o ia la stânga, și porniră către cea mai apropiată clădire, făcând ca pietrișul de sub tălpile lor să scârțâie zgomotos în tăcerea serii. Ceilalți prizonieri urmau să se întoarcă în curând la celulele lor, dacă n-o făcuseră deja. Dar, pentru moment, curtea interioară era tăcută. Liniștită, chiar.

– Cum te numești?

Kiva își ridică privirea din pământ și-l văzu pe tânăr mergând calm pe lângă ea, cu chipul întrebător. În ciuda rănilor, a vânătăilor ce-i acopereau trupul și a faptului că

se afla într-un loc cu totul necunoscut, individul părea complet și neverosimil de relaxat.

Kiva își aminti de prima ei zi la Zalindov, de clipa în care ieșise din infirmerie protejându-și mâna bandajată, conștientizând că familia, libertatea, viitorul, toate îi fuseseră răpite într-o clipită. Nu întrebase pe nimeni de nume. Nici nu-i trecuse prin gând să facă una ca asta.

– Eu sunt vindecătoarea din închisoare, răspunse Kiva.

– Dar ăsta nu e numele tău. Așteptă preț de o clipă, apoi rosti: Eu sunt Jaren.

– Ba nu ești, ripostă ea, fără să-l privească. Ești D24L103.

N-avea decât s-o ia cum dorea, o amintire a faptului că – și a motivului *pentru* care – fusese suficient de aproape încât să îi memoreze numărul de identificare. Trebuia să simtă, să știe ce zăcea, pulsând de durere, sub bandaj. Kiva auzise despre felul neobișnuit în care Zalindov își însemna deținuții cu mult timp înainte să ajungă aici, iar asta se întâmplase la numai șapte ani. Tânărul acesta – *Jaren* – n-avea cum să fi știut despre „Z" înainte să fie aruncat în căruța care-l transportase la închisoare. Era un deznodământ inevitabil pentru cei trimiși la Zalindov.

Se aștepta să vadă furie sau șoc la tânăr, reacții, de altfel, obișnuite la deținuți atunci când le cresta însemnul. Dar tânărul fusese inconștient în timpul procedurii, așa că acum sosise clipa. Nu se pregăti emoțional pentru ce avea să urmeze. Oricum, auzise cam tot ce putea fi spus în astfel de situații.

– D24L103, repetă tânărul într-un târziu, cercetând semnele gravate în brățara metalică.

Se uită atent la bandaje, de parcă privirea lui putea străpunge pânza până la cele trei tăieturi adânci de dedesubt.

– Greu de reținut, continuă el. E mai simplu să rămânem la Jaren.

Kiva se împiedică ușor înainte de a-l străfulgera cu privirea și de a descoperi în ochii lui un licăr de

amuzament.

Amuzament.

– Ție-ți arde de glumă acum? șuieră printre dinți, oprindu-se la jumătatea distanței dintre infirmerie și clădirea vecină. Știi unde te afli, nu?

Dădu exasperată din brațe, de parcă gestul ei i-ar fi deschis tânărului, într-un final, ochii. Cu toate că afară se lăsa seara și lumina era tot mai puțină, zidurile de calcar ce împrejmuiau închisoarea se înălțau semeț în toate cele patru zări și nu te lăsau să uiți că erai prins asemenea șobolanilor în cușcă.

Buna dispoziție se stinse pe buzele lui Jaren, care își plimbă privirea de la Naari la Kiva.

– Ai dreptate. Îmi cer scuze! Se frecă stingherit pe grumaz. Îmi închipui că... nu prea știu cum ar trebui să mă comport aici.

Kiva trase adânc aer în piept, apoi își scutură încordarea din umeri, amintindu-și că oamenii gestionau frica și incertitudinea în moduri diferite. Umorul era doar un mod de-a face față situației, și nici pe departe cel mai neplăcut. Trebuia să aibă mai multă răbdare cu el.

– De aia sunt eu aici, rosti cu glas blând. Să-ți spun tot ce trebuie să știi. Să te ajut să supraviețuiești.

– Tu câți ani ai supraviețuit aici?

Kiva îi înfruntă privirea.

– Suficienți cât să fiu un dascăl bun.

Răspunsul ei păru să-l mulțumească, întrucât o urmă fără comentarii când ea o luă din loc. Cel puțin, până se opri în dreptul intrării clădirii vecine și rosti:

– Am zis ca primul loc pe care-l vizitezi să fie totodată și ultimul.

Când Jaren o privi nedumerit, Kiva făcu semn către intrarea întunecată și spuse:

– Bine ai venit la morgă!

CAPITOLUL 5

Kiva intră prima în clădirea rece de piatră, strâmbând din nas la mirosul înțepător care se îmbibase în pereți și podele. Într-un vas, pe o măsuță lăturalnică din încăperea pătrată, ardeau ierburi frumos mirositoare, dar parfumul lor nu izbutea să acopere duhoarea morții, un amestec neplăcut de carne stricată și lapte acrit.

În mijlocul podelei se zărea o gură de scurgere, iar pietrele din preajma ei erau stropite cu sânge. Foarte puțini deținuți erau îmbălsămați, de regulă cei provenind din familii înstărite, care primeau permisiunea de a recupera trupurile celor dragi. Izul de cimbru, rozmarin și levănțică o gâdilă în nas, dar Kiva nu simți aromă de vin, ceea ce însemna că trecuse vreme îndelungată de la ultima tentativă de îmbălsămare.

La distanță egală în jurul gurii de scurgere se înălțau câteva lespezi de piatră, și, cu toate că momentan nu erau ocupate de cadavre, mirosul era la fel de puternic ca atunci când încăperea era plină. Deținutul care se ocupa de morgă, Mot, devenise imun la duhoare, dar, în rest, nici gardienii nu păzeau clădirea pentru perioade mai lungi, din cauza mirosului insuportabil.

– 'Seara, Kiva, spuse Mot, care ședea pe un scăunel în spatele mesei de lucru, ușor gârbovit și pleșuv în creștetul capului. Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Kiva îl auzi pe Jaren, alături, șoptindu-i numele, ca pentru sine, și oftă în sinea ei.

– Am doi de colectat, îi spuse Kiva bătrânului.

În ciuda vârstei, nu se număra printre veterani, căci sosise cu doar un an și jumătate în urmă. Fiind prea bătrân pentru munca silnică, Mot fusese repartizat la infirmerie, dar, din cauza fascinației sale morbide pentru

moarte, mai mult încurcase decât ajutase. Nu o dată se întâmplase ca un pacient cu o boală ușoară să se prăpădească în timpul turei sale. Lucrurile ajunseseră într-un asemenea hal, încât Kiva, pentru prima și ultima oară în viața ei, îi solicitase temnicerului-șef ca bătrânul să fie transferat. Mutarea s-a dovedit a fi o binefacere, căci, înainte de Zalindov, Mot fusese spițer, astfel că tranziția de la infirmerie la morgă fusese lină, iar în doar câteva luni fusese numit șef de morgă. Ba, mai mult, îi mulțumise Kivei pentru rolul jucat în transferul său, iar acum susținea că se simțea aproape ca acasă.

Kiva încă nu știa ce să creadă despre acest bătrân grijuliu, despre care aflase mai târziu că fusese osândit la Zalindov pentru că diagnosticase greșit mai mulți pacienți, cu bună-știință, ca mai apoi să testeze pe ei leacuri noi, din care rezultase moartea acestora. Dar nu mai conta ce făcuse afară. Aici, în închisoare, amândoi aveau o treabă de făcut, și, din motive lesne de înțeles, între infirmerie și morgă exista o legătură strânsă.

– Doi zici? întrebă Mot, făcându-și de lucru cu un pergament. A dat în ei febra galerică?

Kiva clătină din cap.

– Proaspăt sosiți. Au murit pe drum încoace.

Mot își fixă privirea încețoșată asupra lui Jaren. Naari rămăsese în cadrul ușii, iar Kiva o invidia pentru aerul curat de care avea parte.

– Ești nou p-acilea, băiețaș? îl întrebă Mot, căruia îi trosniră toate articulațiile când se ridică.

Jaren se uită la Kiva de parcă-i cerea voie să vorbească. Pesemne că înțelegea în sfârșit gravitatea situației în care se afla. Dar nu ei ar fi trebuit să-i ceară permisiunea. Orișicum, Kiva încuviință scurt din cap, iar Jaren răspunse simplu: „Da, domnule!“

– Ha! strigă Mot, rânjind satisfăcut și dezvăluindu-și dinții cafenii în lumina făcliilor de pe pereții de piatră. Ai auzit, Kivo? „Domnule.“ Ăsta da, respect. Îi făcu cu ochiul. Îmi place de tinerel.

– Mot...

– Stai aproape de vindecătoarea ta, băiete, îi tăie vorba bătrânul. O să aibă grijă de tine. Ascultă ce-ți spun.

Kiva strânse din buze, nemulțumită. Nu era vindecătoarea lui Jaren. Era vindecătoarea închisorii. A tuturor.

– Faci colecta înainte să termini tura, la noapte? îl întrebă Kiva după ce își descleștă fălcile.

Mot flutură dintr-o mână.

– Desigur, desigur. Da' mai tre' să aștepte până le dăm și foc. Grendel a băgat deja o duzină la cuptor azi.

Kivei nu-i păsa când urmau să fie incinerați cei doi, atâta vreme cât nu se descompuneau sub nasul ei, în infirmerie.

– Bine. L-am trimis pe Tipp să vadă de pacienții pe care-i am în carantină, dar poți să-l chemi dacă ai nevoie de ajutor.

Mot se întunecă la față.

– Tipp?

De-abia acum își aminti Kiva de ce venise ea în locul ajutorului ei la morgă. Neștiind încă pricina supărării, încercă un răspuns prudent:

– N-o să-ți stea în cale dacă n-ai nevoie de el.

– Știi ce-a făcut pușlamaua?

Kiva aruncă o privire discretă spre Naari, care stătea însă cu spatele la ei, supraveghind incinta. N-avea de unde să știe dacă trăgea cu urechea sau nu.

– Poate ar fi mai bine să nu...

– M-a băgat în sperieți, piticania, rosti Mot, cu mânie. Ochii ăștia bătrâni nu mai văd ca altădată, ascultă ce zic! De un' să știu eu că s-a ascuns sub cadavru? Chipul i se schimonosi de furie. Când m-am apropiat, s-a ridicat cu tot cu cadavru, a început să-i bâțâie mâinile și să urle. Ce mi-am zis? Văleu, s-au întors morții printre vii să se răzbune!

Kiva îl auzi pe Jaren tușind, dar nu îndrăzni să-și întoarcă privirea spre el, mai ales că și ea abia reușea să-și înăbușe râsul.

– O să vorbesc eu cu el, spuse Kiva, după ce se asigură că era în stare să folosească tonul cuvenit. Nu se va mai întâmpla.

– Păi, să nu se mai întâmple, spuse Mot. Biata mea inimă nu mai poa' să ducă o asemenea sperietură. Apoi, de parcă tocmai îl lovise gândul: Unde mai pui că mortul trebuie respectat.

Aici, avea dreptate, iar Kiva era hotărâtă să-i spună vreo două lui Tipp. Nu doar de gura bătrânului, ci și pentru binele băiatului. Dacă ar fi fost prins – dacă vreun gardian ar fi fost martor la șotia năzdrăvanului –, n-ar mai fi părăsit morga.

Simți un fior rece pe șira spinării, pe care îl alungă însă imediat și îi promise lui Mot că avea să îl mustruluiască zdravăn pe băiat. Bătrânul îi promise, în schimb, că avea să colecteze cadavrele în cel mai scurt timp. Satisfăcută, Kiva părăsi iute morga, urmată îndeaproape de Jaren, iar cei doi traseră adânc aer în piept.

– Pare un personaj pe cinste bătrânul, spuse Jaren.

Kiva nu răspunse, ci trase cu ochiul la Naari, dar nu izbuti să-și dea seama dacă aceasta aflase sau nu despre pățania lui Tipp. Dacă auzise ceva, Kiva spera din tot sufletul să nu-l dea în gât. Mai demult, temnicerul-șef trecuse cu vederea năzbâtiile lui Tipp, dar numai pentru că Kiva oferise ceva la schimb pentru siguranța băiatului. Însă izvorul de bârfe secătuise în ultima vreme, astfel că nu mai avea ce să dea la schimb, iar asta îi provoca o senzație constantă de neliniște.

Kiva roti privirea prin curte, alungă neliniștea care-i măcina intestinele și se gândi la ce urma să facă, încercând să-și amintească propria instruire. Priveliștea, sunetele, mirosurile... toate acestea se estompaseră în amintirea ei. Nu-și amintea decât ce simțise în acele clipe.

Teamă.

Suferință.

Deznădejde.

Acest amestec puternic de emoții îi așternuse un văl peste memorie.

Jaren, în schimb, nu părea câtuși de puțin copleșit de emoții. Poate precaut. Cu siguranță ezitant. Dar... totodată o privea cu curiozitate, așteptând răbdător să vadă ce avea să facă sau să spună în continuare.

Kiva luă o hotărâre.

– Uită tot ce ți s-a spus, ce crezi că știi despre Zalindov, rosti ea, luând-o la stânga și încercând să ignore scrâșnetul pașilor lui Naari, care venea în urma lor.

– Am auzit că e o închisoare a morții, spuse Jaren. Că foarte puțini ies vii de-aici. Că e plină de ucigași și de răsculați.

Kiva se abținu cu greu să arunce o privire spre Naari, să-i spună că tocmai acesta era motivul pentru care ea nu era persoana potrivită să facă treaba asta cu orientarea pentru boboci.

– Bine, admise ea, lucrurile astea nu trebuie să le uiți.

– Ești o ucigașă? Sau o răsculată?

Un zâmbet îi înflori în colțul buzei, dar era mai degrabă un zâmbet zeflemitor.

– Dacă vrei să ai zile aici, îți sugerez să nu întrebi pe nimeni motivul pentru care a ajuns în acest loc. E nepoliticos.

Jaren o cercetă cu luare aminte, apoi își coborî privirea la poteca de pietriș. Își lipi mâna mutilată de burtă – un prim semn că-l apucase durerea, deși Kiva se îndoia că deranjul major venea de la crestăturile pe care i le făcuse adineauri.

– Nu ești curioasă de ce sunt eu aici? o întrebă el în șoaptă.

– Un lucru pe care trebuie să-l înveți despre Zalindov, spuse Kiva, e că ce ai fost afară – arătă cu mâna spre zidurile de calcar – nu mai are nici o însemnătate aici. Deci, nu, nu vreau să știu ce ai făcut, pentru că nu contează.

Era o minciună, firește, însă Jaren n-o cunoștea suficient de bine încât s-o preseze, astfel că o lăsă baltă.

Kiva răsuflă prelung și se opri în fața următoarei clădiri de după infirmerie și morgă. Și aceasta era construită din

piatră de culoare închisă, în vreme ce pământul din preajma intrării era presărat cu cenușă. Două coșuri uriașe se înălțau din acoperișul clădirii, iar din unul ieșea fum.

– Cele două crematorii din Zalindov, rost Kiva sec. Majoritatea morților sunt aduși aici și incinerați, pentru a preveni izbucnirea unei epidemii. Făcu semn către coșul din care nu ieșea fum. Al doilea e folosit doar în cazul în care primul cuptor se strică sau când e câte o epidemie ori execuție în masă, iar unul singur nu e suficient.

Jaren ridică uimit din sprâncene.

– Se întâmplă des?

– Epidemiile? Din când în când.

– Nu, rosti el, urmărind traseul leneș al fumului ce se înălța în văzduh. Mă refer la execuții.

Kiva nu îndrăzni să privească spre Naari.

– În fiecare zi.

Jaren se întoarse spre ea, dar expresia de pe chipul său era greu de citit.

– Și cele în masă?

– Destul de rare, dar se mai întâmplă, spuse ea, oarecum ușurată că tânărul punea asemenea întrebări.

Trebuia să știe ce-l aștepta dacă se întâmpla să calce greșit.

Jaren îi cercetă trăsăturile, iar ea îi dădu voie, nădăjduind că avea să priceapă cât de serioasă era treaba și la ce primejdii era expus în fiecare clipă a fiecărei zile.

În cele din urmă, tânărul se mulțumi să încuviințeze din cap, tresărind ușor din cauza durerii.

– Înțeleg.

Kiva îl credea. Pe fruntea lui apăruse încruntarea, peste chipul lui se așternuse parcă o umbră, iar pe umerii lui părea să atârne o greutate.

Poate că totuși avea să supraviețuiască.

Cel puțin până ce trupul său nu avea să mai îndure caznele la care urma să fie supus în orele de muncă.

– Haide, mai sunt și alte lucruri de văzut, spuse Kiva, pornind spre mijlocul curții.

Pe măsură ce înaintau, pietrișul lăsă locul unui amestec de iarbă moartă și noroi, timp în care ea se gândea cum să-i explice structura locului.

– Zalindov are formă de hexagon, spuse ea, în timp ce mergeau. E împrejmuită de șase ziduri exterioare, suficient de groase pentru a permite patrularea, cu câte un turn de veghe la fiecare colț, dotate cu efectiv complet. Îndreptă mâna către turnurile care se zăreau din acel loc, apoi arătă dincolo de ele. Dată fiind starea în care ai sosit, bănuiesc că n-ai fost treaz în ultima parte a călătoriei. Când Jaren încuviință, Kiva continuă: Înseamnă că n-ai avut parte de-o întâmpinare cum se cuvine. Înainte de porțile de fier, înainte de ferme, de cariere, de depozitul de cherestea și de tot ce mai găsești în apropiere de ziduri, se află încă un gard de sârmă ce împrejmuiește complexul, cu alte opt turnuri de veghe. Pe deasupra, locul e mereu patrulat. Ca să nu mai zic despre câini. Se asigură că el era ochi și urechi înainte să rostească: Nu încerca să evadezi! Nici un prizonier n-a trecut viu de gardul de sârmă.

Jaren nu spuse nimic. Pesemne că începea să înțeleagă realitatea închisorii Zalindov. Roșeața îi părăsi din nou obrajii, deși asta se putea datora în egală măsură durerii. Kiva nu știa cât de îndelungat era efectul poțiunii pe care i-o administrase, dar bănuia că în curând avea să fie nevoit să se întindă.

– În curtea interioară se mai află patru turnuri de veghe de sine stătătoare, rosti Kiva pe măsură ce se apropiau de unul dintre ele, o construcție masivă, dreptunghiulară, de piatră, ce se înălța spre cer și sfârșea într-o platformă cu vedere panoramică. De unde erau, se zăreau doi gardieni, dar Kiva știa că erau și alții înăuntru. Acestea, împreună cu cele șase turnuri alipite de zid, oferă o vedere panoramică asupra întregului complex. Cineva e mereu cu ochii pe tine, să nu uiți asta niciodată.

Jaren nu răspunse nici de data aceasta.

Kiva continuă să meargă până în apropiere de centrul complexului.

– Infirmeria, morga și crematoriul sunt de-a lungul secțiunii nord-vestice a zidului. Trasă cu degetul drumul pe care tocmai îl parcurseseră. Dacă am fi continuat să mergem roată, am fi ajuns la halele de muncă. Totul, de la lucrul de mână la administrație, se întâmplă acolo. Dacă am fi luat-o în sens opus și am fi făcut dreapta de la infirmerie, am fi ajuns la cuștile câinilor, la barăci, unde dorm majoritatea gardienilor, și la blocul de intrare de lângă poarta principală, unde sunt luați în primire bobocii.

Jaren miji ochii, încercând să străpungă crepusculul, dar privirea îi era deja încețoșată din cauza durerii pe care o resimțea tot mai puternic.

– Acolo ne putem întâlni cu vizitatorii?

Întrebarea o luă pe nepregătite pe Kiva.

– Deținuții nu au voie să primească vizite.

– Cum adică? Niciodată? întrebă Jaren, răsucindu-și brusc privirea spre ea.

Se clătină puțin pe picioare, iar Kiva își înăbuși pornirea de a-l ajuta să-și păstreze echilibrul. Ridică pur și simplu din umeri și privi în altă parte. Îi dăduse un răspuns clar.

– Îmi pare rău, Kiva!

Aceste cuvinte, rostite cu glas blând, jos, o loviră din plin. Cuvintele binevoitoare din partea unui străin dădură ghes șuvoiului de lacrimi ce stătea zăgăzuit în adâncul ei. Într-atât de mult căzuse?

„Suntem în siguranță. Rămâi în viață. Suntem pe drum."

Nu-și permitea să arate atâta slăbiciune, nu în fața lui Jaren și cu siguranță nu în fața lui Naari. Familia ei avea nevoie să fie puternică.

Kiva suprimă vârtejul de emoții, își îndreptă spatele și rosti cu fermitate:

– N-are de ce să îți pară rău. Rolul meu de vindecătoare mă determină să vă ajut pe tine și pe alții, dar și eu sunt aici dintr-un motiv. Criminali și răzvrătiți, asta suntem. Tu ai zis-o cu gura ta.

Preț de câteva secunde bune, Jaren nu spuse nimic, apoi rosti rar:

– Deci... fără vizitatori.

Kiva încuviință scurt din cap.

– Nu-i mare pierdere, continuă el. Oricum, n-aș vrea să mă viziteze ai mei. Pufni în râs. Iar ei cu-atât mai puțin ar vrea să mă vadă.

În Kiva se aprinse scânteia curiozității. Părea că era certat cu familia lui, iar ea se întrebă dacă nu cumva din aceeași pricină care-l azvârlise aici, în Zalindov. Observă atunci că tânărul o privea cu atenție și înțelese jocul lui: îi distrăgea atenția, îi dădea ocazia să-și pună stăpânire pe gânduri, oferindu-i o pistă de conversație pe care putea să pornească sau s-o refuze din start.

Dar... de ce-ar face una ca asta?

Iată de ce nu-i plăcea să se ocupe de orientarea deținuților. Trebuia să converseze cu ei. Să petreacă timp cu ei. Să-i cunoască mai bine. Ar fi preferat să rămână în infirmerie, să-i consulte când erau bolnavi sau răniți și să-i trimită în treaba lor. Pe când acum... Nu-i plăcea deloc.

Hotărî să nu dea ghes curiozității și își reluă numaidecât rolul de ghid.

– Sunt prea multe de văzut în seara asta, iar pe majoritatea o să le uiți oricum, spuse Kiva, pe de o parte pentru că voia să scape de el, pe de altă parte pentru că el se clătina în continuare și nu voia să-l care în cârcă până la celular. Ce trebuie să știi depinde în mare parte de locul în care vei fi repartizat, iar asta vei afla mâine.

Kiva mai făcu câțiva pași și se opri în fața unei clădiri cu acoperiș în formă de cupolă, construită cu pietre de toate formele și culorile. Lipi o palmă de zid și spuse:

– În afara programului de lucru, deținuții se pot plimba liber în incinta închisorii, iar, dacă se întâmplă să te rătăcești, ia-ți ca reper cele patru turnuri interioare și mergi în mijlocul lor. Vei ajunge aici, chiar în inima închisorii, pentru a te putea reorienta.

– Ce se află aici? o întrebă Jaren, cercetând clădirea cu formă ciudată.

– Este intrarea spre tuneluri, îl lămuri Kiva.

– Am auzit ceva despre ele. Jaren își lipi mâna nebandajată de frunte, dorind pesemne să aline durerea. Mi se pare o nesăbuință. O invitație deschisă la o tentativă de evadare.

Kiva pufni, iar Jaren o privi uimit. Ea își reluă imediat mina serioasă.

– E un labirint acolo, în adâncuri. Kilometri întregi de galerii. Dacă cineva ar fi într-atât de nesăbuit încât să încerce o evadare, n-ar găsi în veci ieșirea. Pe deasupra, adăugă ea, majoritatea galeriilor sunt inundate de apă, cel puțin pe jumătate.

– Sursa de apă a închisorii, comentă Jaren.

– Sunt peste 3 000 de deținuți aici, spuse Kiva. Fără apă, ești mort. Făcu semn din cap către clădirea cu acoperiș în formă de dom. Din afară nu pare cine știe ce, dar e doar intrarea către ce te-așteaptă dedesubt. Totul se întâmplă în adâncuri, nu doar săparea unor noi galerii, ci și pomparea apei către bazinul acvifer. Se abținu să-i spună că acestea erau cele mai neplăcute slujbe la Zalindov: de săpător și de pompagiu. Apoi, veneau pietrarii, urmați de cherestegii și de culegători. Lasă galeriile acum și fii atent la mine, ca să nu te pierzi, zise ea, văzând că privirea tânărului devenea tot mai încețoșată. Se întoarse și arătă cu degetul. Infirmeria e într-acolo. Pivotă în sensul invers acelor de ceasornic și întinse din nou mâna. Barăcile, blocul de intrare, poarta principală. Încă o pivotare. Fabrica unde se prelucrează grâul și alte produse agricole, iar în spatele ei, depozitul de luminium. Încă o pivotare. Bucătăria și cantina. Adăugă după o scurtă pauză: Vei primi și orarul meselor odată cu repartizarea. Nu rata nici o masă. Provizii sunt puține, mai ales iarna, și vei avea nevoie de multă energie. Așteptă ca tânărul să murmure o încuviințare, apoi continuă: Celularul e după cantină. Într-acolo ne îndreptăm acum. Sunt zece blocuri de celule a câte 300 de deținuți.

Jaren făcu ochii mari de mirare.

– *300?* Și dorm în aceeași clădire?

– Așteaptă să vezi latrinele! O minunăție, nu altceva.

Kivei i se făcu milă când văzu groaza întipărită pe figura lui.

– O să te obișnuiești. Sunt trei etaje în fiecare celular, deci numai o sută de prizonieri pe fiecare etaj. Oricum, în câteva zile, vei fi prea obosit să-ți mai pese.

Asta dacă avea să supraviețuiască atât. Jaren o privi nefericit.

– Crezi că asta mă va face să mă simt mai bine?

De data asta, Kiva se uită la Naari, pentru că dovedise încă o dată că nu era potrivită pentru orientare. Gardianca nici măcar nu încercă să-și ascundă amuzamentul.

Kiva se întoarse către Jaren și se strădui să-l încurajeze.

– Nimic din ce-ți spun acum nu te poate pregăti pentru ceea ce urmează. Îmi pare rău, dar asta e realitatea închisorii! Locul acesta te va împinge la limită și dincolo de ea. Dar nu e imposibil să supraviețuiești. Eu sunt dovada vie a acestui lucru.

Jaren o privi drept în ochi și o întrebă cu glas stins:

– Care e secretul tău? Mă refer la supraviețuire.

Kiva chibzui puțin, apoi răspunse:

– Te ajută dacă ai ceva pentru care să trăiești. Să lupți. Te echilibrează, îți oferă un motiv să te trezești în fiecare dimineață. Un motiv *să vrei* să supraviețuiești. Și, uneori, tocmai acea voință face diferența. Pentru că, dacă renunți aici – își duse mâna în dreptul inimii –, ești ca și mort.

Jaren lăsă capul într-o parte.

– Care e acel ceva al tău? Pentru ce trăiești?

Kiva ridică dintr-o sprânceană.

– Asta nu te privește, rosti și porni înainte. Hai să te duc la celular! Bagi câteva ore de somn și o să te simți mult mai bine în zori.

– Să mă scuzi dacă nu te cred pe cuvânt, rosti Jaren sec.

Kiva știa prea bine că, în timpul somnului, mușchii lui contuzionați și chinuiți aveau să se contracte, așa că nu-l vedea prea bine în zori. Chiar și așa, odihna adecvată avea să îl ajute să-și revină mai repede.

– Hai pe-aici! se mulțumi să spună, pornind mai departe.

Jaren și Naari mergeau în tăcere în urma ei, pășind pe pământul reavăn și din nou pe pietriș, care scârțâia sub tălpile lor. Temperatura scăzuse brusc, iar acum scoteau aburi pe gură. Deși munții dimprejur erau acoperiți adesea de zăpadă, în depresiunea în care se afla închisoarea Zalindov nu prea ningea. Și totuși, era un frig năprasnic, iar pe pământ se așternuse un covor de chiciură. Perioada cea mai grea venea după solstițiu, adică într-o săptămână. Kiva se pregătea deja pentru suita de boli ce veneau odată cu vremea rece și care aveau s-o țină ocupată până la primăvară.

Erau aproape de celulare când Jaren arătă către nord-est și spuse:

– N-ai zis ce se află în direcția aia.

Naari își drese zgomotos glasul, iar Kiva se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nu răspundă. Dar gardianca nu părea să-i dea importanță, așa că spuse:

– Acolo se află Abisul.

– Abisul?

– E centrul de pedeapsă al închisorii.

– Deci, pe lângă că ne muncesc până cădem lați, ne mai și pedepsesc? întrebă Jaren, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor.

Kiva chiar nu voia să fie ea cea care-i spunea. Dar trebuia să-l prevină, așa că-l prinse de mânecă și-l opri din drum, mijind ochii ca să-l poată vedea mai bine în întunericul tot mai adânc al serii. Cu toate că turnurile de veghe aveau reflectoare de luminium rotative, pe care gardienii le puteau orienta oriunde voiau, în curtea închisorii se lăsa bezna la căderea nopții, care urma să-și intre curând în drepturi, alungând și ultimele crâmpeie de lumină, pe care ei le irosiseră străbătând drumul de la tuneluri.

– Nimeni nu știe ce se întâmplă în Abis, îi spuse Kiva pe un ton grav. Doar că e de rău. Gardienii de-acolo sunt cunoscuți pentru... creativitatea lor. Îl lăsă câteva clipe să digere informația. Majoritatea deținuților nu se mai întorc de-acolo, iar cei care se întorc nu mai sunt aceiași oameni.

Deci, dacă-ți prețuiești viața, fă tot ce poți ca să nu fii trimis acolo, clar?

Din fericire, Jaren nu comentă și nu-i puse la îndoială vorbele.

– Clar.

Kiva se întoarse către Naari și o întrebă pe cel mai respectuos ton posibil:

– În care celular a fost repartizat?

– E în șapte. Etajul doi.

Kiva strânse din dinți și o luă într-acolo. Nici nu se putea să fi fost repartizat altundeva decât în celularul ei. Măcar erau la etaje diferite, el fiind deasupra ei.

Când ajunseră, în cele din urmă, în fața clădirii dreptunghiulare care îi găzduia pe amândoi (și pe alți 300 de nefericiți), Kiva se opri în dreptul ușilor mari de la intrare.

– Cum intri, faci stânga pe scări, urci la etajul doi și-ți găsești o saltea de paie. Spălătorul și latrinele sunt la capătul îndepărtat al coridorului de la parter. La dușuri nu curge apă caldă, așa că trebuie să te miști repede, ai grijă să nu-ți uzi hainele, c-ai să răcești. Se străduiește să-l privească în ochi și continuă: Aici, lumea doarme și se spală la comun, dar există o regulă nescrisă a respectului față de celălalt. Gardienii n-o impun, dar viața e suficient de dificilă, și nimeni n-are chef să stea mereu cu frica-n sân că va fi atacat, așa că deținuții își poartă de grijă unii altora.

Jaren se încruntă.

– Nu pare cea mai sigură regulă.

– Nu e, confirmă Kiva. Dar rareori se întâmplă să ai probleme cu deținuții. Cum ziceam mai devreme, toată lumea e prea istovită pentru a face viața grea altora.

– Dar gardienii? o întrebă Jaren, care înțelesese unde bătea Kiva.

Vindecătoarea privi în altă parte. Durerea din antebraț îi amintea de acele clipe.

– Nu sunt la fel istoviți.

Când își întoarse din nou privirea la Jaren, acesta strânse din dinți.

– Au încercat vreodată... ai fost vreodată...

– O altă întrebare pe care n-ar trebui s-o pui nimănui, i-o tăie Kiva fără menajamente.

Simțea prezența lui Naari tăcută și discretă la doar câțiva pași depărtare.

Jaren părea gata să se lanseze într-o dezbatere, dar se mulțumi să-și treacă mâna bună prin păr și să o întrebe:

– Mai e ceva ce ar trebui să știu?

Kiva îl fixă cu privirea.

– Sunt multe lucruri pe care ar trebui să le știi, dar, mai presus de orice, ține minte: aici, la Zalindov, tu însuți ești singura persoană în care poți avea încredere.

Și, cu asta, făcu stânga împrejur și porni înapoi spre infirmerie. Turul de orientare se terminase.

CAPITOLUL 6

– Am auzit că unul dintre nou-sosiți trăiește, spuse temnicerul-șef, Rooke, sorbind o licoare arămie dintr-o cupă de cristal.

Înalt și semeț, privea pe fereastră de la înălțimea zidului dinspre miazănoapte. Majoritatea gardienilor aveau odăi personale în cadrul barăcilor, pe când temnicerul-șef sălășluia deasupra tuturor. Și era vigilent. Mereu vigilent.

– Tovarășii lui de drum?

Kiva clătină din cap. Stătea crispată în camera de zi a temnicerului, la numai un ceas după ce-i lăsase pe Jaren și

pe Naari în fața celularului.

– Morți, amândoi.

– Hmm, bombăni Rooke, învârtind conținutul cupei.

Cu tenul închis, părul tuns scurt și barba la fel, temnicerul arăta ca majoritatea zdrahonilor de gardieni. Însă cicatricea îl deosebea de toți ceilalți, o linie ce începea deasupra și se termina sub ochiul drept, asemenea unui diamant întrerupt. Asta, și faptul că emana autoritate, pusă în valoare și de uniforma neagră de piele și de cizmele negre lustruite la perfecție.

– Supraviețuitorul era plin de sânge. E rănit grav?

– Nimic permanent, răspunse Kiva, atentă, mereu al naibii de atentă, la cât și ce spunea.

Temnicerul-șef zâmbi, și câteva cute se formară în colțul ochilor săi întunecați.

– Bine. Asta e bine.

Încă un bărbat apt de muncă. Asta era tot ce conta pentru temnicerul-șef. Nu avea importanță că închisoarea gemea de prizonieri, în pofida ratei uriașe de mortalitate.

După zece ani de detenție, Kiva acceptase faptul că temnicerul-șef nu era un om diabolic, ci doar pragmatic și rece. Și puternic – foarte puternic, cu povara multor responsabilități apăsându-i pe umeri. Jurisdicția pe care o avea asupra închisorii însemna că nu răspundea în fața unui singur regat, ci a tuturor regatelor, dat fiind că toți cetățenii osândiți erau închiși și lăsați în răspunderea lui. Dar, cu toate că trebuia să se supună poruncilor tuturor celor opt monarhii, avea totuși libertate de mișcare, și nimeni nu controla felul în care gestiona zilnic gardienii și prizonierii. Era treaba lui cum o făcea.

Kiva nu-l avea deloc la inimă pe temnicerul-șef Rooke. Loialitatea pe care i-o arăta era doar o cale de a supraviețui, nimic mai mult. Chiar și așa, era conștientă că ea și tovarășii ei de detenție ar fi putut avea parte de-o soartă mult mai potrivnică. Cel puțin, Rooke avea o doză de moralitate în el, chiar dacă foarte redusă. Nu dorea să-și închipuie cum ar fi fost dacă Măcelarul, Oase sau altul

dintre gardienii brutali s-ar fi aflat în poziția de temnicer-șef. Sânge și cenușă i-ar fi așteptat.

– Ai să-mi spui și altceva în seara asta, Kiva?

Temnicerul o privea îndeaproape. Era viclean, mult prea viclean pentru gustul Kivei. Își ducea existența în mijlocul celor mai mari nesuferiți și învățase de mult să-i citească. Și s-o citească și pe ea.

– Deținuții sunt nemulțumiți, răspunse ea. Dar știați asta deja.

Rooke oftă și luă o înghițitură din cupă.

– Perioada aceasta a anului e mereu problematică. Sunt înfometați. Înfrigurați. Obosiți. Iar eu n-am cum să-i ajut.

Kiva nu era de-acord, dar nu spuse nimic. Creșterea rației alimentare, haine mai călduroase, pături, mai puține ore de lucru – temnicerul-șef avea control asupra tuturor acestor lucruri. Dar deținuții nu trebuiau să se simtă confortabil. Nimeni nu venise la Zalindov în vacanță. Veniseră să muncească și să moară.

– Și rebelii? o întrebă Rooke.

Kiva se foi în scaun, sub privirea agilă a temnicerului.

– Tot Cresta îi conduce?

Kiva își umezi buzele, încuviință încet și spuse:

– Din câte știu, da.

Rooke se încruntă și o îngână:

– Din câte știi?

Kiva se strădui să-i susțină privirea.

– Rebelii nu mă înghit. Cu atât mai puțin Cresta.

Nu era vina lor. Cu sau fără voia ei, Kiva era informatoarea lui Rooke și își atrăsese disprețul lor. Nu mă țin la curent cu schimbările de ierarhie. Și nici cu planurile lor.

Cam ăsta era tot curajul de care era în stare Kiva, dar, după ani întregi de întâlniri cu temnicerul-șef, se simțea mai în siguranță în compania lui decât în a oricărui gardian. Existau, totuși, motive să fie așa, chiar dacă știa că loialitatea ei nu-i garanta siguranța.

Temnicerul-șef se scărpină la tâmplă.

– Kiva, știi că te respect. Ba chiar țin la tine. Ți-ai dovedit talentul de vindecătoare de nenumărate ori și mi-ai câștigat respectul în toți acești ani de muncă. Tocmai de aceea, trebuie să te previn.

Kiva se pregăti pentru ce avea să urmeze.

– Va veni ziua când voi avea nevoie de mai multe din partea ta, continuă Rooke. Rebelii din închisoare devin o problemă reală. Bănuiesc că se datorează mișcării de afară, care sporește de la o zi la alta, din cauza reginei aleia care-i îndeamnă la măcel. Neghiobii!

Rooke clătină din cap, de parcă i-ar fi fost milă de ei.

Inima Kivei începu să bată puternic. În ultimii zece ani, auzise doar zvonuri și frânturi din lumea de afară. Când sosise pentru prima oară la închisoare, rebeliunea însemna doar un grup de nomazi închiși care își căuta regina pierdută, vorbind în șoaptă despre faptul că ea revendica în mod legitim tronul Evalonului – vorbe mânjite de trădare și cu consecințe neplăcute pentru cei prinși de Garda Regală. Kiva era de ceva timp la Zalindov când auzise zvonul că regina ieșise din ascunzătoare și era în fruntea unei răzmerițe, dorind un singur lucru: răzbunare. Nu dreptate, nu șansa de a-și dovedi pretențiile juste la Coroană. Nicidecum. Regina Rebelilor dorea să se răzbune pentru toate câte i se răpiseră. Pentru tot ce pierduse. Pentru regat și domnia care ar fi trebuit să fie de drept a ei.

Din frânturile prinse de Kiva în ultimii ani, Regina Rebelilor câștiga, încetul cu încetul, teren.

Rooke îi numea neghiobi. Kiva nu era așa sigură.

– Au o energie, o scânteie care crește, spuse temnicerul-șef, vorbind în continuare despre rebelii din închisoare. Încă nu e mare lucru, dar chiar și o scânteie mică poate declanșa un incendiu, și vreau să evit asta. De dragul lor.

Privirea temnicerului-șef îi dădu fiori Kivei. Pe rebelii din Zalindov îi păștea o moarte fulgerătoare dacă Rooke sau vreunul dintre gardieni prindea cel mai mic zvon de complot. Nu conta dacă urmăreau să evadeze, să-i atâțe pe ceilalți deținuți sau să câștige noi suporteri. Dacă hotărau să acționeze în orice fel, erau morți.

Kiva găsea dificil să-i compătimească. Ar fi trebuit să fie mai isteți, să-și țină capul plecat, nu să fie neglijenți și să atragă atenția temnicerului-șef. În ce o privea, rebelii își săpaseră singuri groapa. Aparent, Rooke desluși jocul emoțiilor pe chipul ei și oftă din nou, de data asta mai puternic.

– Vezi doar... ce poți afla înainte să te chem din nou la mine, spuse el. Dădu pe gât conținutul cupei și își fixă privirea asupra Kivei. Oi fi tu o vindecătoare iscusită, dar pot găsi oricând pe altcineva să lucreze la infirmerie. Valoarea ta constă în ce poți să-mi spui. Am nevoie de mai multe informații, Kiva. Informații mai bune.

Își întoarse privirea spre fereastră, semn că întâlnirea luase sfârșit, astfel că un gardian o însoți pe Kiva până la baza zidului. Vindecătoarea avea inima grea și un gol în stomac.

Nu putea să-i ofere lui Rooke informațiile de care avea nevoie. Rostise adevărul. Rebelii din Zalindov o detestau. Pentru ei, Kiva era doar informatoarea temnicerului-șef. Cresta, căpetenia lor din acest moment, era ultima persoană din lume care i-ar fi împărtășit secrete Kivei.

Chiar și așa, Kiva urma să facă ceea ce făcea mereu: să găsească o cale pentru a satisface așteptările lui Rooke. Să trăiască în continuare. Trebuia să facă asta dacă voia să-și mai vadă vreodată familia. Într-un fel sau altul, oricât de dificil ar fi fost, Kiva era gata să obțină informațiile pe care temnicerul le dorea.

CAPITOLUL 7

Jaren fusese repartizat la munca în tuneluri.

Kiva aflase asta de la Tipp. Același Tipp care părăsise infirmeria în grabă după ce Kiva se întorsese în acea seară, ajungând într-un suflet la celularul în care stăteau cu toții pentru a se asigura că Jaren își pune salteaua lângă a lui; Tipp care-i șoptise nou-sositului toate secretele, avertismentele și sfaturile pe care Kiva nu i le împărtășise.

Kiva își spunea că Jaren era ca oricare alt deținut și că n-avea nevoie constantă de vești de la Tipp. Acum, că știa unde fusese repartizat, n-avea de gând să investească timp sau energie pentru a-l cunoaște mai bine, nici dacă și-ar fi dorit acest lucru – ceea ce nu era cazul. Avea suficiente pe cap, în vreme ce zilele lui erau numărate. Kiva știa că sorții nu erau în favoarea lui: treizeci la sută dintre săpători mureau în primele șase săptămâni, iar unul din doi nu trăia mai mult de trei luni.

Jaren era un mort ambulant.

Mare păcat, dar asta era viața la Zalindov, își spunea Kiva.

Nu zăbovi cu gândul la moartea inevitabilă a lui Jaren, ci se simți recunoscătoare că venirea lui îi readusese asistentul. Tipp nu fusese repartizat la bucătărie, astfel că o ajuta în continuare în infirmerie, cu pacienții aflați în carantină. Avea o bănuială că Naari era în spatele acestei reveniri definitive a băiatului, cu toate că gardianca nu mai fusese trimisă să facă paza la infirmerie din ziua sosirii lui Jaren. Kivei aproape că-i era dor de tânăra stoică, mai ales când erau Oase sau Măcelarul pe tură. Uneori, însă, nu stătea nimeni de pază, semn că lucrurile reveneau la normal în Zalindov. Nu mai fusese nici o răzmeriță de ceva vreme, și, cu toate că Rooke îi considera tot mai periculoși, rebelii stăteau liniștiți. Deocamdată.

Nu după mult timp, fu ridicată și carantina. Pacienții care supraviețuiseră luptei cu febra galerică se întorseseră la slujbele lor, iar cei care nu supraviețuiseră sfârșiseră la morgă.

Trecuseră zece zile, iar Kiva intrase din nou în rutina obișnuită, îngrijindu-se de prizonierii care veneau și

plecau și ciulind totodată urechile la orice informație pe care temnicerul-șef ar fi găsit-o utilă. Curând, muncea de-i săreau capacele și nu mai dădea decât rareori importanță misiunii primite de la temnicer, căci iarna făcea ravagii în rândul tuturor deținuților, indiferent de munca pe care o executau. Cei care lucrau afară, de pildă, se confruntau cu hipotermia și degerăturile, în vreme ce muncitorii din subteran dădeau piept cu boala sudorii, de la apa din tuneluri care provoca tot soiul de infecții.

Problemele de sănătate tot mai mari și mai variate o împiedicau pe Kiva să se gândească la orice sau la oricine altcineva. Însă, la unsprezece zile după sosirea lui Jaren, la scurt timp după ce Tipp plecase la cină, Kiva tocmai își termina inventarul săptămânal, când un glas se auzi din ușa infirmeriei:

– Sper că nu deranjez.

Kiva se răsuci pe călcâie și îl zări pe Jaren. Era prima oară când îl vedea după ce-i făcuse orientarea.

– Arăți groaznic, nu se putu abține Kiva, făcându-i semn să intre.

Jaren râse ușor și înaintă anevoios spre ea.

– Câtă considerație față de pacienți, rosti el.

Kiva nu răspunse la ironia lui.

– Mă mir că încă ești în viață. Credeam că o să te găsesc la morgă zilele trecute.

Jaren râse din nou, de data asta mai zgomotos.

– Iar complimentele se țin lanț.

Kiva nu-și îngădui să simtă ușurare văzându-l nu doar în viață, ci și așa binedispus. Rezistase aproape două săptămâni, mai mult ca alții, cu precădere cei care lucrau în galerii.

– Cu ce pot să te-ajut, Jaren?

Își conștientiză numaidecât greșeala, dar nu mai putea să dea timpul înapoi și să i se adreseze folosind numărul de identificare. Ignoră satisfacția de pe chipul lui și bătu nerăbdătoare din picior.

– Tipp mi-a sugerat să vin ca să-mi scoți firele. Jaren își întinse falca înainte. Mi-a zis în cel mult zece zile,

mărturisi el, deci am întârziat cu o zi, dar ieri am muncit pe brânci și am adormit imediat după cină.

Vorbise pe un ton egal, semn că nu cerșea milă sau compasiune, așa că vindecătoarea nu-i oferi nici una, nici alta.

– Ia loc! îl pofti ea, apoi luă ustensilele necesare de pe tejghea.

Jaren scoase un mic geamăt când se așeză pe cea mai apropiată bancă de metal, și, deși Kiva nu avu nici o reacție vizibilă, se cutremură în sinea ei, gândindu-se la volumul uriaș de muncă pe care erau obligați să-l depună săpătorii. Era surprinsă că nu venise până acum să-i ceară analgezice și antiinflamatoare. Sau măcar un calmant pentru durerile musculare, mai ales în primele zile, până se obișnuise cu munca.

– Ai și alte probleme de care ar trebui să știu? îl întrebă Kiva când se apropie. Urticarii? Umflături? Iritații?

Jaren părea amuzat.

– N-ar fi trebuit să verifici din timp lucrurile astea, înainte să mă întrebi?

– Nu sunt maică-ta, spuse Kiva. Ești responsabil de propria sănătate în închisoare.

– Ah, din nou acea grijă față de pacienți, rosti Jaren, ca pentru sine.

Kiva se prefăcu a nu auzi și îi luă mâna stângă la control. Avea pielea mizerabilă, ceea ce însemna că venise direct din galerii, după ce-și terminase tura. Era acoperit de noroi și murdărie din cap până în tălpi, amintind de ziua în care sosise la Zalindov, însă fără sânge de data aceasta.

– S-a vindecat bine, spuse Kiva, cercetând simbolul crestat în pielea lui.

Făcuse crustă, care căzuse de pe una dintre crestături, dezvăluind o cicatrice proaspătă de culoare roz.

Îi întoarse mâna cu palma în sus și se încruntă când văzu bășicile însângerate și bătăturile sparte.

– Frumos, nu? făcu Jaren. Unii gardieni au impresia că tragem chiulul în subteran, așa că iată o dovadă mai presus de orice tăgadă că lucrez din greu.

Își flutură degetele, demonstrativ.

Kiva îi opri mișcarea trecându-i un burete înmuiat în apă sărată peste mână și făcându-l să înjure în surdină, din cauza usturimii.

– Trebuie să le speli mai des, ca să nu se infecteze, îi spuse, îndepărtând fără milă noroiul și mizeria.

– Știi foarte bine că n-am cum să fac asta, ripostă el.

Kiva nu îl contrazise. După ce-i spălă bine mâinile și le unse cu sevă de *sedum,* spuse:

– Dă-ți jos cămașa și întinde-te!

– Mă simt măgulit, dar abia ce ne-am cunoscut.

Kiva îl săgetă cu privirea. Tânărul avea chipul mânjit de noroi și schimonosit de oboseală, dar în ochii de un albastru-auriu ardeau scântei.

Se apropie de el și șuieră:

– Dacă nu iei în serios consultul, poți să pleci. Făcu semn către ușă. Sunt convinsă că Tipp va fi bucuros să-ți scoată firele în celular.

– Dar Tipp nu are maniera ta încântătoare de a trata pacienții, comentă Jaren.

Prinse de gulerul tunicii și o trase peste cap, apoi se așeză iute pe masă.

Kiva cercetă schimbările suferite de trupul lui cu ochiul profesionistului. Vânătăile de pe abdomen aproape dispăruseră, lăsând în urmă câteva pete verzi-gălbui. Slăbise puțin, dar asta era de așteptat. Masa musculară era încă în parametrii, mai mare chiar decât la sosire, în special în zona brațelor și a pieptului, lucru firesc, de altfel, dată fiind munca pe care-o făcea.

– Care e diagnosticul, doamnă vindecătoare? O să mor azi?

Kiva își înălță privirea, care o întâlni pe a lui. Cu toate că nu-l privise câtuși de puțin admirativ, simți că îi ardeau obrajii, de parcă tocmai fusese prinsă holbându-se la el. Îngrozită de reacția ei nejustificată, Kiva răspunse:

– Mai e până diseară.

Mușchii lui abdominali se încordară și săltară puțin când tânărul chicoti, iar Kiva strânse din dinți și se întinse

după ustensile.

– Nu te mișca! îi spuse și începu să taie suturile.

Rănile se vindecaseră perfect, astfel că putu să le curețe, lăsând în urmă doar o piele sănătoasă și rozalie.

Când termină cu partea din față și îl rugă pe Jaren să se întoarcă pe burtă, acesta șovăi. Kiva bănuia că se simțea rușinat de cicatricile de pe spinare, însă ea le văzuse deja. Aparent, și Jaren își aminti acest lucru, căci până la urmă se întoarse, deși cu reticență.

Neputând să-și înăbușe curiozitatea, Kiva rosti în timp ce îi tăia firele de pe omoplatul drept:

– Văd multe cicatrici, dar acestea mă intrigă. Kiva știa că n-ar fi trebuit să-și bage nasul, dar nu se putea abține. Cum te-ai ales cu ele?

Tăcerea care se așternu era atât de palpabilă, încât Kiva putea să pună rămășag că Jaren nu avea să răspundă. Dar, spre surprinderea ei, acesta vorbi într-un târziu:

– În mare parte, e opera curelei cu cataramă. Câteva sunt de la unghii, una sau două de la bastonul de lemn sau de la o vază spartă. Dacă-mi aduc bine aminte, una e de la cotorul unei cărți. Cam orice era la îndemână.

Mâinile vindecătoarei încremeniră.

– Vrei să zici că... cineva...

– Ai zis că ai văzut multe cicatrici, i-o tăie Jaren. Nu-mi spune că ești șocată.

Kiva nu știa ce să spună, așa că își văzu mai departe de copci, trecând la rana următoare. Într-adevăr, văzuse multe cicatrici, dar cele asemănătoare cu ale lui Jaren proveneau de la lovituri de bici, ca pedeapsă pentru comportament nedorit. Până și Kiva avea trei rânduri de cicatrici pe spate de la loviturile de bici primite în primii ani petrecuți la Zalindov – prima și ultima oară când refuzase să cresteze pielea unui om. Însă ce povestea Jaren... părea de-a dreptul...

– Cineva apropiat de tine? îl întrebă Kiva cu glas stins.

Jaren scoase un oftat prelung, apoi răspunse:

– Da.

Kiva îl simți brusc încordat și știu că nu avea să primească și alte răspunsuri. Îi împărtășise deja mai multe decât și-ar fi îngăduit ea să spună dacă rolurile ar fi fost inversate.

– Ei bine, acum, poți să-ți adaugi la colecție câteva cicatrici noi, rosti ea, pe un ton voios, în timp ce îi ungea cu sevă de *sedum* pielea. Poți să te ridici!

Jaren făcu întocmai, trecându-și picioarele peste marginea patului de metal. Avea chipul împietrit și privirea abătută, încercând cu tot dinadinsul să evite contactul vizual după destăinuirile făcute. Nu se întinse după tunică, iar Kiva, care nu dorea să-i dea impresia că o jena faptul că era semidezbrăcat, făcu semn către rana de pe frunte și spuse doar:

– Ultima e cu noroc.

Era ciudat să facă procedura cât el stătea în capul oaselor. Își dădu seama că ar fi trebuit să-l țină în poziție culcată, doar că acum nu mai avea nici un motiv real să-i ceară să se întindă, altul decât că se simțea stingherită să stea atât de aproape de el.

– Rana asta ți-a provocat vreun disconfort? îl întrebă Kiva, pe măsură ce îndepărta praful de tunel. Dureri de cap, greață, pierderi de memorie, probleme de vedere?

– Primele două zile a fost neplăcut, dar pe urmă m-a lăsat durerea, spuse Jaren. Nu-s un neghiob, indiferent de ce crezi despre mine. Dacă era ceva grav, veneam să-ți spun.

– Hmm, făcu Kiva, tăinuindu-și emoțiile.

– Am mai avut astfel de contuzii, se apără Jaren când ea începu să-i scoată firele. De două ori, dacă stau bine să mă gândesc. Știu de ce să mă feresc.

Dată fiind apropierea dintre ei, Kivei i se păru mai puțin stingheritor să îi vorbească decât să se holbeze la ea, așa că îl împinse la vorbă.

– Ce s-a întâmplat?

Jaren se foi puțin, dar privirea Kivei îl făcu să împietrească. Lucra primejdios de aproape de ochiul lui.

– Prima oară, a fost un accident de călărie. Calul meu s-a speriat când eram la vânătoare, și am zburat într-un șanț, cu capul înainte.

Kiva chibzui la informația pe care tocmai i-o dezvăluise fără să vrea. Venea pesemne dintr-o familie bogată dacă își permitea să iasă la vânătoare. De regulă, această îndeletnicire era rezervată cercurilor din înalta societate. Uneori, erau invitați negustori sau cărturari cu legături cu aristocrația, dar numai cei mai bine cotați. Dacă Jaren provenea dintr-o familie de nobili, era firesc să-și dorească să-l viziteze la Zalindov. Probabil îl dezmoșteniseră de cum fusese condamnat.

– Și a doua oară? îl întrebă ea.

– Îl învățam pe fratele meu cum să se cațăre în copaci și fix atunci am alunecat. Se cutremură. Nu-s mândru de acel moment.

– Ai un frate?

– Da, e cam de vârsta lui Tipp. A luat-o ușor pe nepregătite pe mama. Apoi, adăugă după câteva clipe: Am și o soră, dar e mai mare ca mine.

– Deci ești mijlociul, observă Kiva. Asta spune multe.

– O glumiță? De la vindecătoarea din închisoare? făcu Jaren, mimând mirarea. Ești sigură că nu sunt pe moarte?

Kiva nu se sinchisi să răspundă. Tăie ultimul fir, puse niște sevă și se retrase la o distanță acceptabilă, de unde îi făcu semn să-și îmbrace tunica.

– Cât mai trebuie să stai aici în seara asta? o întrebă Jaren, făcând privirea roată prin încăpere.

Kiva încercă să vadă totul prin ochii lui: patul de metal, tejgheaua de lemn presărată cu ustensile și medicamente, saltelele de paie acoperite cu pături subțiri și ferite privirilor de perdele și mai subțiri, pentru pacienți cărora oricum nu le mai păsa. În spatele încăperii era o ușă închisă ce ducea în izolator, ocupată în clipa de față de câțiva pacienți cu un virus digestiv care circula în ultima vreme.

– Încă vreo două ore, răspunse Kiva. Olisha și Nergal mă vor înlocui când merg la culcare.

Kiva lucra mult, mai mult decât majoritatea deținuților. Cei mai mulți dintre ei lucrau douăsprezece, uneori chiar paisprezece ore, în vreme ce ea, în calitate de vindecător al închisorii, ajungea uneori până la optsprezece ore pe zi, mai ales când soseau căruțele cu noii deținuți. Olisha și Nergal, ceilalți doi prizonieri repartizați la infirmerie, împărțeau tura în fiecare noapte, dar în restul timpului îndeplineau diverse sarcini administrative, în funcție de unde era nevoie de ei. Cu excepția cazurilor în care Kiva avea mare nevoie de ajutor, cei trei lucrau rareori împreună – încă un motiv pentru care cei doi deținuți mai în vârstă erau atât de incompetenți. N-avea cine să-i învețe cum să lecuiască rănile sau bolile mai complicate.

– Poftim, spuse Kiva, înșfăcând un borcănel cu aloe din grămada de medicamente, pe care i-l înmânã lui Jaren.

Tânărul îl întoarse pe toate părțile.

– Ce-i asta?

– E pentru palme, spuse ea. Ar fi trebuit să vii mai repede să-mi arăți.

Jaren lăsă capul într-o parte.

– Ăsta e felul tău de-a spune că ți-a fost dor de mine?

Kiva simți că-i zvâcnește ochiul.

– E felul meu de-a spune că o să fie tot mai rău dacă n-ai grijă de ele.

– Asta așa e, spuse Jaren, zâmbind cu colțul gurii. Și încă nu ne știm suficient de bine ca să ne fie dor unul de altul.

Încă o tresărire oculară.

– Nu era nevoie să adaugi „încă“ la ce-ai zis. N-o să ne știm niciodată suficient de bine.

Zâmbetul discret se preschimbă într-un rânjet strâmb. Sări jos de pe pat, apropiindu-se de Kiva.

Instinctul îi spuse fetei să facă un pas înapoi, dar nu voia să-i ofere această satisfacție, așa că rămase nemișcată.

– Poate că..., începu Jaren, dar vorba îi fu întreruptă de Tipp, care dădu buzna în infirmerie prin ușa nepăzită.

– Kiva! Auz-z-zit?

– Ce să aud? întrebă ea, răsucindu-se către băiat.

– A m-m-mai sosit cineva!

– Ce? Acum? întrebă Kiva încruntată.

Nu doar că era toiul iernii, dar era și toiul nopții. Niciodată în cei zece ani de când era ea la Zalindov nu sosise un prizonier la o așa oră târzie.

– Da! Și n-n-n-o să-ți vină să c-c-crezi cine e!

Înainte ca vindecătoarea să întrebe, Naari, cu încordarea citindu-i-se pe chip, își făcu apariția în infirmerie, urmată îndeaproape de doi gardieni, ambii bărbați, care transportau o targă pe care se zăreau o grămadă de zdrențe ce aduceau vag cu o formă umană.

– Dă-te laoparte, băiete! se zbârși unul din gardieni la Tipp, care se retrase numaidecât lângă Kiva și Jaren.

– Vindecătoareo! lătră cel de-al doilea gardian la Kiva, în timp ce descărcară fără nici un menajament trupul inert de pe targă pe patul de metal eliberat în urmă cu câteva clipe de Jaren.

– Ai o săptămână până la prima Judecată. Vrem un spectacol pe cinste, așa că fă tot ce poți s-o faci bine până atunci.

Cei doi gardieni se făcură nevăzuți în noapte, nu înainte ca unul să-l îmbrâncească pe Tipp înainte să iasă din infirmerie, făcând-o pe Kiva să-și înfigă unghiile în brațul lui Jaren ca să îl împiedice să sară la nesuferit. Kiva clătină scurt din cap, iar chipul tulburat al lui Jaren se întunecă și mai mult. Kiva oftă prelung și merse la Tipp să-i ciufulească afectuos părul. Băiatul nu era nici pe departe la fel de supărat ca Jaren. La urma urmei, îmbrânceala era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face gardianul, iar Tipp era conștient de asta.

Kiva trecu la acțiune și se apropie de femeia inconștientă, trăgând cu urechea când Jaren întrebă:

– Despre ce Judecată vorbea?

Spre surprinderea Kivei, răspunsul veni de la Naari, care nu plecase odată cu ceilalți doi gardieni:

– Femeia aceasta a fost osândită la Judecata prin Încercări.

Kiva, care tocmai se pregătea să îndepărteze zdrențele ce-i acopereau chipul nou-sositei, încremeni, apoi se

răsuci spre Naari. Jaren se uita și el uluit la aceasta, deși pe chipul lui se citea și altceva, ceva ce Kiva încă nu știa să descifreze.

Văzând reacțiile celor doi, Tipp întrebă:

– C-c-ce înseamnă J-judecata prin Încercări?

Nimeni nu răspunse.

– Oameni buni, ce s-s-se întâmplă? insistă Tipp. Ce-i cu J-j-judecata asta?

Kiva își luă încet privirea de la Naari și se uită la băiat.

– Judecata prin Încercări e rezervată doar celor mai primejdioși răufăcători. Ultima oară a avut loc în urmă cu vreo douăzeci de ani.

– Treizeci, o corectă Jaren, aruncând o privire către femeia care zăcea inconștientă pe patul de metal.

– D-dar *ce* e? întrebă Tipp.

– E vorba de patru probe legate de elementele naturii, numite Încercări, prin care se determină vinovăția unei persoane: Încercarea Aerului, Încercarea Focului, Încercarea Apei și Încercarea Pământului, răspunse Jaren, de parcă tocmai citise de pe un pergament. Dacă acuzatul supraviețuiește, este considerat nevinovat.

Dacă n-ar fi fost atât de șocată de soarta femeii, Kiva s-ar fi întrebat cum de intrase Jaren în posesia acestor informații. Ea auzise doar zvonuri în toți anii petrecuți la Zalindov, legende despre deținuți care primiseră această osândă nemiloasă. Dar habar n-avusese despre Încercări înainte să sosească la închisoare.

– Probe legate de elementele naturii? rosti Tipp nedumerit. Eu știam că doar familia regală mai folosește magia elementelor zilele astea.

– Probele sunt inspirate pesemne de magia vremurilor străvechi, continuă să-i lămurească Jaren, dar se zice că, dacă acuzatul e cu adevărat nevinovat, va izbuti să treacă de toate cele patru Încercări fără puteri speciale.

– Deci... dacă f-f-femeia asta trece de Încercări, va putea să părăsească închisoarea? Să fie liberă? întrebă Tipp, vizibil impresionat de această perspectivă și închipuindu-și fără îndoială ceva similar în viitorul lui.

– Nimeni n-a supraviețuit vreodată întregii Judecăți prin Încercări, Tipp, rosti Kiva cu blândețe. Au trecut poate cu bine de una sau două probe, cât să le dea falsa senzație că există speranțe. Dar niciodată de toate patru. E o condamnare la moarte, șopti ea în încheiere.

Jaren încuviință cu un aer morbid.

Tipp se albi la față, apoi se uită la femeia leșinată. Își mușcă buza și spuse:

– B-b-bănuiesc că era de așteptat, d-d-dacă e cine s-se zice că este.

Kiva își dădu voie degetelor să înlăture cârpa de pe chipul nou-venitei.

– Cine se zice că e?

Naari dădu răspunsul tocmai când Kiva îndepărta zdrențele, dezvăluind chipul femeii.

– Se spune că ar fi Tilda Corentine. Regina Rebelilor.

Kiva rămase cu răsuflarea tăiată, holbându-se la femeia între două vârste dinaintea ei.

Nas drept, gene stufoase, păr și sprâncene întunecate. Pielea ei arămie avea un aspect nesănătos, și, când femeia deschise ochii pentru o clipă, înainte să-i închidă la loc, Kiva văzu că erau complet albi. Era oarbă, iar faptul că tremura și asuda în același timp însemna că era foarte bolnavă.

Kiva înregistră toate aceste date într-o clipită, adică exact cât timp trecu până o lovi șocul.

– Regele Stellan și regina Ariana vor ca soarta ei să fie o pildă pentru toată lumea, continuă Naari, mai ales că a fost prinsă în timp ce strângea noi recruți în Mirraven, cu care Evalon nu a semnat un tratat de extrădare, date fiind relațiile tensionate dintre cele două regate. Tot ce-au putut face regele și regina a fost să trimită o petiție ca femeia să fie trimisă aici, unde se va face dreptate, chit că nu vor putea s-o interogheze înainte.

Naari se uită la femeia bolnavă.

– Deși... în starea în care este acum, nu cred că ar fi dezvăluit ceva chiar dacă ar fi reușit să pună mâna pe ea înainte de-a ajunge aici.

Kivei îi era greu să tragă aer pe nări. Femeia oarbă și bolnavă – cea mai căutată persoană din Evalon – se afla acum în grija ei. Regina Rebelilor. Nu doar atât, ci și...

– C-c-ce-i asta?

Glasul lui Tipp o scoase pe Kiva din vârtejul gândurilor catastrofale. Vindecătoarea se întoarse și-l văzu cum ridică ceva de pe podea – o bucată minusculă de pergament.

– Cred că a c-c-căzut din pătură când au coborât-o din targă, spuse băiatul, desfășurând bilețelul și uitându-se chiorâș la el.

Îl întoarse pe o parte, apoi cu susul în jos, timp în care golul din stomacul Kivei se tot mărea.

– Dă-mi să văd! spuse ea, pierzându-și pentru o clipă controlul asupra glasului.

– Nu-i nimic, doar niște mâzgălituri, hotărî Tipp, dar îi înmână biletul.

Inima Kivei începu să galopeze când văzu semnele binecunoscute, ce alcătuiau cifrul, și traduse mesajul în gând.

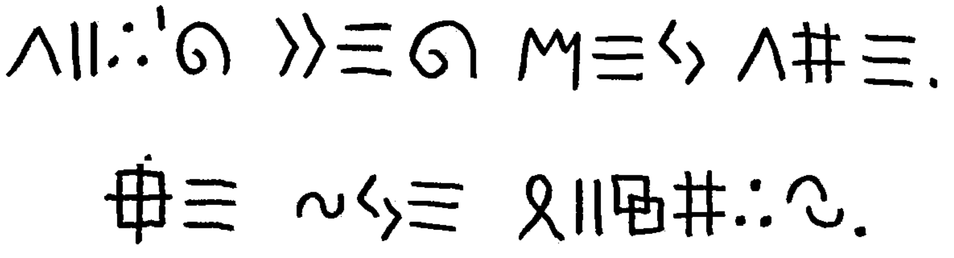

Mesajul era clar:

„N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.“

Cu răsuflarea tăiată, Kiva repetă în minte ultimele trei cuvinte: „Suntem pe drum. Suntem pe drum. Suntem pe

drum".

Nu mai era o promisiune incertă, ci *iminentă.*

Familia ei era pe drum. În final, după atâta amar de vreme, venea. După ea, dar și după Tilda.

Venea după Regina Rebelilor.

Kiva înjură în sinea ei. Șansele erau mici ca femeia să supraviețuiască până în zori, și chiar dacă...

Timp de zece ani, Kiva urmase cu sfințenie ordinele primite în acele mesaje. Dar, pentru prima oară de când se afla aici, nu știa cum să îndeplinească ceea ce i se ceruse. Pentru că, și dacă o scăpa pe Tilda de boală, n-avea cum s-o scape de la încercarea la care o supunea destinul.

Moartea ei era inevitabilă, într-o formă sau alta. Iar Kiva n-avea cum să împiedice asta.

CAPITOLUL 8

Trecură două, trei, patru zile, dar starea Reginei Rebelilor – Tilda – nu părea să se amelioreze. Kiva se îngrijea de ea cât de bine putea, dar, neștiind cum de ajunsese în halul acesta, încerca diverse leacuri, cu nădejdea că unele aveau să dea roade.

– Nu înțeleg deloc simptomele ei, i se plânse ea lui Tipp la cinci zile după sosirea Tildei.

Stăteau amândoi la căpătâiul femeii, care fusese mutată pe o saltea de paie într-un colț îndepărtat al infirmeriei.

Kiva era convinsă că maladia ei nu era contagioasă și preferase s-o izoleze de cei aflați deja în carantină.

– Starea ei n-n-nu se înrăutățește, remarcă Tipp. Chiar e s-s-semn bun.

– Au rămas două zile până la Judecata prin Încercări, spuse Kiva, iar eu n-am izbutit nici măcar să-i scad febra. Clătină din cap. În ritmul ăsta, n-o să fie în stare să se ridice din pat, darămite să țină piept tuturor încercărilor.

– P-p-poate vor schimba data, zise Tipp. Să-i d-d-dea mai mult timp să-și revină.

Privirea Kivei exprima cât se poate de clar ce credea despre această idee.

– P-p-poate e mai bine așa, rosti Tipp în surdină. D-d-dacă tot e să moară, m-m-mai bine așa... că e mai iute, nu? Și n-n-n-o să fie conștientă, nu?

Kiva ura faptul că Tipp pusese acea întrebare, ura faptul că drăguțul, inocentul de el se gândea la așa ceva. Ca vindecătoare, conștientă de toate ororile la care trupul uman putea fi supus, era de acord cu el. O moarte rapidă era mereu de preferat. Dar... nesocotind dovezile, nesocotind toate lucrurile la care asistase de-atâtea ori, că nu le mai ținea șirul... O durea sufletul uitându-se la femeia care tremura.

„N-o lăsa să moară."

Kiva făcea tot ce-i stătea în putință. Dar dădea greș.

Căutând ceva s-o distragă, Kiva se întoarse la Tipp și îl întrebă:

– Te-ai împăcat cu Mot?

– M-m-m-am dus să-mi cer iertare, așa c-c-cum mi-ai sugerat, spuse Tipp. N-ne-am împăcat.

Kiva se îndoia că Mot putea fi îmbunat cu atâta ușurință.

– Mergi să-i spui, te rog, că avem nevoie de-o colectă?

– Am sperat că Liku va s-s-supraviețui, spuse Tipp cu tristețe, aruncând o privire scurtă către izolator.

– Ar fi supraviețuit dacă ar fi venit mai repede, spuse Kiva. Învățase de mult să-și înăbușe furia pe care-o resimțea față de gardienii care nu-i lăsau pe deținuți să

vină la infirmerie decât când era prea târziu. Du-te și vorbește cu Mot, pentru că trebuie să eliberez un pat.

Tipp plecă în grabă, și, pentru că azi nu stătea nimeni de pază la ușă, Kiva se trezi pentru prima oară singură în compania Tildei.

– De ce nu te faci mai bine? șopti Kiva, cu ochii ațintiți la Regina Rebelilor.

Își lipi palma de fruntea femeii, dar nu simți nici o schimbare: femeia avea în continuare febră mare.

Cu greu reușea să o hidrateze. O trezea o dată la câteva ore și îi turna cu de-a sila niște supă pe gât. De fiecare dată, Tilda privea în gol prin albul ochilor, fără să spună nimic, și se culca la loc.

– Trebuie să rămâi în viață, șopti Kiva rugător, în timp ce-i aranja păturile, având grijă să stea prinse în marginea saltelei. Trebuie!

„N-o lăsa să moară."

Îndepărtă o șuviță de păr brunet de pe chipul femeii, propunându-și să facă o vizită pacienților aflați în carantină, când trupul inert al Tildei se cutremură dintr-odată și ochii ei albi se deschiseră larg.

Kiva sări ca arsă, apoi își veni în fire.

– Ușurel, ușurel, încercă ea s-o liniștească, deși nu era sigură că femeia o înțelegea. Totul e în ordine.

Tilda se întoarse spre sunetul vocii. Într-o fracțiune de secundă, se ridică în capul oaselor și întinse mâinile, prinzând-o pe Kiva de umeri, apoi mergând tot mai sus, până ce degetele se strânseră în jurul gâtului ei.

Kiva era atât de uluită, încât nu conștientiză decât mult prea târziu ce se petrecea. Încercă să scape din strânsoare, prinzând-o de brațe și împingând cu toată forța, dar strânsoarea era ca un clește.

– *Opreșșșște-te,* horcăi ea, deși aerul refuza să-i iasă pe gură.

Își înfipse unghiile în carnea Tildei, dar strânsoarea nu slăbi deloc. În disperare de cauză, Kiva se dădu înapoi, dar Tilda nu se dezlipi de ea, astfel că toată greutatea femeii

apăsa acum pe gâtul Kivei. Vindecătoarea își pierdu echilibrul, și ambele se prăbușiră pe podea.

Kiva începu să vadă puncte negre, în vreme ce plămânii ei tânjeau după aer. Se repezi cu unghiile către chipul femeii, dar aceasta se feri imediat, de parcă poseda un al șaselea simț, și înteți strânsoarea.

Apoi, la fel de brusc, își retrase mâinile.

Cu o clipită înainte, trupul Kivei devenise moale, iar ochii i se dădură deodată peste cap, și brusc, apăsarea Tildei dispăruse, iar Kiva se trezi tușind și împroșcând salivă pe podea.

– Ești bine?

Kiva nu izbuti să răspundă, încercând să-și recapete suflul. Recunoscu însă vocea lui Naari și înțelese că gardianca o îndepărtase pe atacatoare.

Cu ochii înlăcrimați, Kiva o văzu pe Tilda smucindu-se sălbatic, asemenea unui animal turbat, pentru a scăpa din strânsoarea lui Naari.

Gardianca o lipise pe Tilda de tejgheaua de lemn, și, cu toate că era înarmată până în dinți, ca de-obicei – două săbii la spate și multe alte arme prinse de sau ascunse sub armura de piele –, nu dădea impresia că ar vrea să le folosească, ci se mulțumea s-o imobilizeze cu mâinile. Dar Naari nu avea cum să vadă ceea ce Kiva vedea de jos, adică pe Tilda bâjbâind cu degetele pe masă și înșfăcând la un moment dat bisturiul.

– Ai grijă! horcăi Kiva.

Naari se mișcă rapid, dar Tilda fu mai rapidă decât ea, lansând o lovitură spre capul femeii. Pentru o nevăzătoare, lovitura avu o precizie înspăimântătoare, iar Naari abia dacă avu timp să reacționeze. Luă mâna de pe Tilda și izbuti să pareze lovitura, însă lama se înfipse în încheietura ei, protejată doar de mănușă.

Naari nu zbieră și nu dădu semne de suferință. În schimb, o răsuci pe Tilda și, cu o mișcare fulgerătoare, o izbi cu cotul în obraz.

Orice impuls războinic părăsi trupul Tildei, care se prăbuși la podea și își pierdu cunoștința.

Kiva răsufla în continuare greoi, uluită de cât de scurtă fusese lupta.

– Ești bine? o întrebă din nou gardianca.

Nu, Kiva nu era deloc bine. Tocmai fusese atacată de unul dintre pacienții ei, o femeie pe care încerca s-o țină în viață și s-o protejeze cu orice preț.

– Dar tu ești bine? întrebă și Kiva, surprinsă de cât de greu îi era să vorbească.

Glasul ei suna de parcă înghițise tot praful din cariera de luminium. Așa se simțea, cel puțin. Totuși, era vindecătoarea închisorii, iar preocupările ei depășeau sfera nevoilor imediate, așa că se concentră la unealta care străpunsese încheietura lui Naari.

Urmându-i privirea, femeia cercetă încheietura, apoi, netulburată, trase bisturiul afară.

Kiva tresări în locul lui Naari. Apoi, observă ceva ce-i scăpase înainte: nu curgea sânge, nici din încheietura ei, nici de pe tăișul ustensilei.

Kiva se ridică și înaintă cu pași tremurânzi spre cele două femei. Tilda zăcea leșinată pe podea. Pe tâmpla dreaptă, unde o lovise Naari, îi înflorise o pată roșie. Kiva nu știa cui să-i acorde prima oară îngrijiri, așa că urmă sugestia lui Naari, care făcu semn către deținută, iar cele două o așezară la loc, pe salteaua de paie.

Deloc surprinzător, Naari luă cătușele ce atârnau de-o parte și de alta a saltelei și îi imobiliză mâinile, apoi îi fixă chingile la piept, strângând cu putere. Toate paturile din infirmerie erau prevăzute cu mecanisme de imobilizare, chiar și cele din izolator, cu toate că nu prea erau folosite. În ciuda atacului de mai devreme, Kiva n-ar fi vrut s-o vadă legată, pentru că nu suporta ideea ca o persoană să fie complet imobilizată, chiar dacă acea persoană tocmai încercase s-o stranguleze.

– Nu mai pleacă nicăieri, spuse Naari. Vezi de tine, acum. Kiva se uită absentă la Naari, așa că aceasta adăugă: Gâtul tău. Ai ceva care să te ajute?

Neînțelegând de ce lui Naari îi păsa de sănătatea ei, Kiva încuviință ușor și se întoarse la tejghea. Fiecare respirație

era ca o văpaie în plămâni și îi tremurau genunchii, dar încercă să-și limpezească mintea și se întinse după sticluța de nectar de *unsuroaică*. Dădu peste cap conținutul sticluței, și o podidiră numaidecât lacrimile de usturime, pe măsură ce lichidul citric se prelingea pe gâtlej în jos, dar nectarul era cel mai bun leac pentru afecțiunile de la gât și plămâni. Ar fi putut să ia și niște lapte de mac pentru durere, dar renunță la idee, pentru că trebuia să rămână cu capul limpede.

– Rândul tău, spuse Kiva, deja cu mai multă forță în glas.

– Eu n-am nimic, zise Naari, stând ferm pe poziții lângă salteaua Tildei, de parcă se aștepta ca femeia să se trezească în orice clipă și să-și rupă lanțurile.

Kiva nu voia să se contrazică acum cu ea. Simțea prin toți porii la ce primejdii s-ar expune. Și totuși...

– Ai fost înjunghiată, insistă, cu precauție în glas. Măcar lasă-mă să mă uit la rană!

– N-am nimic, repetă Naari, de data asta mai ferm.

Kiva își mușcă buza. Aruncă o privire la bisturiul de pe masă, de pe care lipsea, într-adevăr, orice urmă de sânge. Și totuși, văzuse cu ochii ei când Tilda o înjunghiase. Văzuse ascuțișul uneltei înfipt în încheietura lui Naari.

– Permite-mi măcar să-ți dau ceva pentru curățarea rănii, rosti Kiva cu glas stins. Poți s-o faci tu dacă nu vrei să mă lași pe mine. Important e să nu se infecteze, așa că...

Naari își ridică privirea de la Tilda, și ochii ei migdalați o străfulgerară pe Kiva, apoi porni brusc în direcția ei, cu cerceii de jad scânteind în lumina difuză a infirmeriei. Kiva nu putea deslușI expresia femeii și se temea că fusese prea insistentă. Naari nu avea acea brutalitate și cruzime specifice gardienilor de la Zalindov, dar asta nu însemna că nu era făcută din același aluat.

– Să știi că..., începu Kiva, dar Naari o făcu să tacă dintr-o privire.

Și un gest.

Își scoase mănușa de pe mâna stângă, unde fusese înjunghiată, iar Kiva făcu ochii mari.

Nu exista sânge pentru că nu exista nici o rană. Și nu exista nici o rană pentru că nu exista carne.

Naari avea o proteză în loc de mână. Iar la încheietură, unde pielea antebrațului întâlnea proteza, se vedea urma lăsată de bisturiu.

– A, făcu Kiva prostește. Apoi, și mai prostește: Asta da, baftă.

– Am folosit ce-am avut la îndemână, spuse Naari, schițând un zâmbet.

Jocul de cuvinte o făcu pe Kiva să izbucnească în râs, care se transformă iute într-o tuse ce-i săgetă dureros gâtlejul.

Naari își trase mănușa pe proteză. Căutând să distragă atenția de la propria persoană, Kiva nu se putu abține și întrebă:

– Dacă nu te superi, cum s-a întâmplat?

Își ținu răsuflarea, de teamă că fusese prea băgăcioasă, dar Naari nu părea jignită de întrebare.

– Am apărat pe cineva la care țineam mult, spuse ea, mișcându-și mâna înmănușată. Au avut ei grijă mai apoi să primesc îngrijirile necesare.

– Și iată-te aici, spuse Kiva.

Își regretă imediat ieșirea, dar Naari nu părea deloc furioasă.

– Și iată-mă aici.

Asta explica multe. Deși nu sosise cu mult timp în urmă, Naari petrecuse mai mult timp la Zalindov decât majoritatea femeilor care ocupaseră această poziție. În ciuda calității de netăgăduit a protezei, i-ar fi fost foarte greu să-și găsească altă slujbă și cu atât mai greu să urce pe treptele ierarhiei militare. Gardienii din închisori erau la baza treptelor, și, chiar și așa, din cauza handicapului ei, era probabil cea mai bună soluție pentru Naari, atâta vreme cât voia să slujească regatul în calitate de protector.

– Te mai doare? o întrebă Kiva, îmbrăcând din nou straiele vindecătoarei.

– Uneori, recunoscu Naari.

Kiva îi susținu privirea.

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva pentru durere..., se oferi ea.

Naari tăcu pentru câteva clipe, apoi, într-un final, rosti:

– O să-ți dau de știre.

Ceva neobișnuit se petrecea acolo. O schimbare în dinamica dintre ele. Granița dintre gardian și deținut se ștergea încetul cu încetul, și nu doar pentru că Naari îi salvase viața de câteva ori.

– Îți mulțumesc! spuse Kiva încet. Pentru că m-ai ajutat. Din nou.

Naari ridică dintr-o sprânceană, știind prea bine că făcuse mai mult decât s-o „ajute", dar nu o contrazise.

– Zi mersi că am ajuns la țanc!

Kiva era într-adevăr foarte recunoscătoare, dar spuse:

– N-a stat nimeni de pază aici toată ziua. De ce ai venit taman acum?

Înainte ca Naari să poată răspunde, Tipp își făcu apariția, urmat îndeaproape de Mot și de Jaren.

Prezența șefului de morgă nu o uimi, dar lui Jaren îi aruncă o privire întrebătoare. Acesta se opri la rândul lui când dădu cu ochii de ea, iar Mot și Tipp rămaseră cu gurile căscate.

– Kiva, scumpo, ce-ai pățit? o întrebă Mot, făcându-se roșu de furie în obraji și privind-o acuzator pe gardiancă.

Naari încrucișă brațele și îi susținu privirea.

La început, Kiva nu înțelese reacția lor, dar văzu apoi că toate privirile erau ațintite sub bărbia ei. Își duse mâna la gât, închipuindu-și că acolo înflorise deja un curcubeu de vânătăi.

– Tilda s-a trezit și... am avut o... mică altercație, spuse Kiva, încercând să bagatelizeze toată pățania, însă răgușeala și șovăiala din voce n-o prea ajutau. Naari a sosit la țanc și a... intervenit.

Kiva și-o închipuia pe femeie dându-și ochii peste cap la auzul vorbelor ei.

– N-n-n-ar fi trebuit să te las singură, spuse Tipp. Se albise la față, chiar și la pistrui, și își fixă privirea asupra prizonierei legate în lanțuri. Îmi p-p-pare rău, Kiva!

– Eu te-am rugat să pleci, zise ea. Apoi, către Mot: Mulțumesc că ai venit așa repede!

Și el se holba la femeia încătușată.

– Asta-i ea? Cea de care vorbește tăt' lumea?

– Regina Rebelilor, rosti Jaren primele cuvinte de când intrase.

Își făcuse norma în galerii și era liber să hălăduiască oriunde între zidurile închisorii. Chiar și așa, Kiva presupunea că venise cu un scop, așa că îl cercetă mai cu atenție, însă nu descoperi nici o leziune vizibilă.

– Deci chiar *e* r-r-regină? întrebă Tipp, din cale-afară de mirat, de parcă nu crezuse până în această clipă.

– Încă nu, spuse Jaren. Dar asta își doresc ea și poporul ei – să dea jos monarhia din Evalon și să fie ea încoronată.

– Sau să-și recupereze coroana, se băgă Mot. Depinde la cine pleci urechea.

– Nu contează la cine pleci urechea, i-o tăie Naari, uitându-se la Kiva, mai ai o săptămână s-o pui pe picioare. Asta am fost trimisă să-ți spun.

– Credeam că m-m-mai avem două zile, zise Tipp, scărpinându-se în vârful nasului.

– Familia regală a hotărât să asiste în persoană la prima Încercare, îl lămuri Naari. Însă are nevoie de un răstimp mai îndelungat pentru călătorie.

Pentru câteva clipe, se așternu liniștea în infirmerie. Dar apoi...

– Ce?

Kiva n-ar fi putut spune cine strigase mai tare. Știa doar că nu era singura care își exclamase uluirea.

– Regele Stellan și regina Ariana vin la Zalindov? făcu Mot, frecându-și creștetul pleșuv. Ptiu, drace!

– Ei nu, spuse Naari. Sunt prea departe, într-o vizită în Vallenia. Dar prințul moștenitor și prințesa își petrec iarna în munții Tanestra. Li s-a poruncit să asiste la Judecată în numele părinților lor.

Tipp stătea cu gura deschisă, Mot părea complet buimac, iar Jaren, cu ochii larg deschiși, părea în stare de șoc. Kiva se simți mai bine știind că nu era singura căreia

nu-i venea să-și creadă urechilor, dar acum presiunea de-a face imposibilul crescuse înzecit.

„N-o lăsa să moară."

Cu sau fără oaspeți regali, nu prea avea importanță. Tilda era foarte bolnavă, și se putea să n-ajungă pe picioarele ei la prima Încercare, darămite să-i supraviețuiască.

– Deci o săptămână mai am? întrebă Kiva. Măcar acum avem cu ce să lucrăm.

Aruncă o privire spre Tilda și simți că i se întoarce stomacul pe dos la vederea cătușelor.

– Bag seamă că-s foarte preocupați să se facă dreptate, comentă Mot, urmărind privirea Kivei. Altfel, n-ar mai bate atâta drum pân' aici, nu?

– Îmi spui p-p-povestea, Kiva? o imploră Tipp. Ne-ai m-m-mai dat de înțeles una-alta până acum, d-d-dar nu înțeleg de ce e așa p-p-periculoasă.

Kiva se uită neajutorată la el, apoi către ceilalți. Privirea îi căzu asupra lui Jaren, așa că, în loc să-i răspundă lui Tipp, hotărî să-l ia pe tânăr la rost:

– Tu de ce ești aici?

Jaren îi susținu privirea.

– Am venit să-mi mai dai cu sevă pe mâini. Dar, acum, vreau să aud și eu povestea.

Mot încuviință, așa că, în disperare de cauză, Kiva se întoarse către Naari, sperând că ea avea să pună capăt acestui bâlci. Însă Naari se mulțumi să se așeze pe cea mai apropiată bancă, părând a se simți în largul ei. Kiva își înăbuși cu greu uimirea și îi săgetă pe restul cu privirea când aceștia, luând exemplul lui Naari, își găsiră fiecare câte-un loc și o privire cu interes.

– Sunt vindecătoarea închisorii, îi certă ea. Nu un bard.

– Azi, ești ambele, spuse Mot.

Kiva se uită încă o dată la Naari, cu disperare în privire, dar era limpede că femeia nu avea de gând să intervină.

Kiva oftă și se duse în spațiul gol, lângă Jaren, cedând într-un sfârșit rugăminții lor și fiind gata să le spună

povestea pentru care o implorase noapte de noapte pe mama ei ca să i-o spună când era mică.

– Cu mult timp în urmă, când magia era la loc de cinste pe-acest tărâm, au trăit un bărbat și o femeie, Torvin Corentine și Sarana Vallentis, spițe regale ale celor mai puternice dinastii din toate timpurile. Kiva se uită la mâinile ei, închipuindu-și ce-ar fi însemnat să posede asemenea puteri. Torvin avea puterea de a manipula trupul uman, și e considerat până în ziua de astăzi cel mai mare vindecător din istorie. Sarana putea controla cele patru elemente – pământul, aerul, apa și focul –, un dar pe care nimeni nu l-a mai dobândit în întregime după moartea ei. Împreună erau de neoprit și, odată ce s-au căsătorit, au devenit un cuplu regal cum nu s-a mai văzut pe lumea asta.

„Ce n-aș da să am puteri magice."

Kiva închise ochii când auzi glasul în gând, propriul glas de când era copilă. Chiar și așa, nu reuși să alunge amintirea, nici răspunsul blând al mamei.

„Mai bine-ar fi să-ți dorești istețime, loialitate sau curaj, scumpa mea fată. Magia e periculoasă, iar cei care o folosesc aruncă mereu priviri speriate peste umăr."

„Asta doar pentru că sunt de viță regală", se împotrivise Kiva. „Doar cei înrudiți cu Torvin și Sarana posedă puteri magice zilele astea. Asta-i transformă în ținte."

Kiva îngropă amintirea în adâncul ei și făcu un efort să revină în prezent.

– Cum le e scris adesea oamenilor, cei care dețin o mare putere riscă să fie devorați de ea, rosti, cu ochii la Tipp, care sorbea fiecare cuvânt, așa cum făcuse și ea în copilărie. În vreme ce Torvin era mânat de dreptate și de dragoste de oameni, folosindu-și puterile magice pentru a-i ajuta pe nevoiași, puterile Saranei ardeau în ea, pervertindu-i sufletul. A devenit tot mai ranchiunoasă cu soțul ei, urând generozitatea lui și recunoștința cu care supușii îi răsplăteau bunătatea. Sufletul i s-a întunecat treptat, până ce într-o zi a hotărât că nu mai voia să împartă Coroana. Voia ca regatul lor, Evalon, să fie al ei și

doar al ei. Așa că și-a dezlănțuit puterile magice într-un atac-surpriză asupra lui Torvin, care a fost grav rănit. I-a mințit apoi pe supuși, spunându-le că Torvin o atacase pe ea, în încercarea de a o alunga de la domnie, de-a o ucide, tocmai pe ea, iubita lor regină.

– Și c-c-ce s-a întâmplat după? o întrebă Tipp cu glas șoptit.

– Poporul s-a răsculat, cerând capul lui Torvin, spuse Kiva. Fără aliați sau sprijin de orice fel, regele rănit n-a avut de ales și a trebuit să fugă. A pătruns adânc în munții Tanestra, dar n-a putut să-și continue călătoria.

– A murit? icni Tipp.

Kiva ridică din umeri.

– Nimeni nu știe cu siguranță. Regina a domnit de una singură ani îndelungați, până la moarte, dar Torvin nu s-a întors niciodată să-și revendice Coroana care-i aparținea de drept. Dar circulau zvonuri, în șoaptă, printre cei care nu credeau în minciunile Saranei, și s-au răzvrătit împotriva ei. Unii au fost executați, alții întemnițați, dar mulți dintre ei, spun legendele, au scăpat și au luat calea surghiunului, asemenea lui Torvin. Dacă acei rebeli l-au găsit pe regele lor sau nu...

Kiva ridică din nou din umeri.

– Deci așa au ap-p-părut rebelii, spuse Tipp cu înfiorare în glas.

– Dacă legendele sunt adevărate, zise Mot, atunci Tilda Corentine este stră-stră-stră-naiba-știe-nepoata lui Torvin, nu? Cu niște „stră" în plus pe-acolo.

– Așa se zice, rosti Kiva, aruncându-i o privire scurtă femeii.

– Dar, dacă povestea ta e adevărată, atunci, nu-i deloc rebelă, nu? Nicicare nu-i, spuse Mot. Își trecu degetele prin firele țepoase ale bărbii. Din câte am auzit, Sarana și Torvin n-au avut urmași împreună, ci fiecare separat, după ce s-au despărțit. Ambele linii dinastice au continuat. Ceea ce înseamnă că toți urmașii lui Corentine au o revendicare întemeiată la tronul Evalonului. Nu sunt deloc rebeli. Asta dacă au magie în ei, firește, că asta-i dovada supremă, nu?

Își întoarseră privirea către Tilda, loviți cu toții de-o realizare.

– Familia r-r-regală stăpânește magia elementelor, ca Sarana, spuse Tipp. Deci, dacă Tilda e urmașa lui T-t-torvin, n-ar trebui să aibă p-p-puteri de vindecare? N-n-ar trebui să fie așa bolnavă, nu-i așa?

Kiva observă că așteptau cu toții un răspuns, așa că ridică încă o dată din umeri și spuse:

– Nu știu, pesemne că poate să-i vindece pe alții, dar nu și pe sine? Sau poate că magia sare peste anumite generații? Sau poate că nu e înrudită cu Torvin și avem de-a face cu o mare confuzie.

– Cam multe presupuneri, spuse Mot. Dar îmi place povestea aia din vechime, așa că o să cred că-i stră-cine-știe-nepoata lui Torvin și că toate s-au întâmplat așa cum ziceai tu.

– Să nu crezi tot ce auzi, Mot, spuse Jaren cu un zâmbet indulgent, dar nesincer.

Kiva ridică dintr-o sprânceană.

Jaren observă reacția ei și ridică din umeri.

– Am auzit o mie de variante la legenda lui Torvin și a Saranei. Cine știe care dintre ele o fi adevărată?

– Regele și regina cred că povestea are cel puțin un sâmbure de adevăr, altfel nu s-ar simți atât de amenințați de prezența ei, spuse Sara, făcând semn cu bărbia către Tilda.

– Regele și regina sunt descendenții spiței Vallentis, cugetă Mot. Sunt urmașii de sânge ai Saranei – sau, mă rog, regina este. E normal să cerceteze zvonurile astea, nu? Mai ales alea despre Regina Rebelilor, care ar putea să le sufle tronul.

Kiva își prinse rădăcina nasului între degete.

– Putem să terminăm odată cu subiectul ăsta? Trebuie să mă întorc la treabă.

– Am o întreb-b-bare, începu Tipp, țopăind pe loc. Una scurtă de tot, promit!

– Lasă mâna jos, Tipp, spuse Kiva epuizată.

Băiatul făcu precum i se spuse, dar continuă să țopăie pe loc în timp ce puse întrebarea:

– Cum funcționează m-m-magia lor? A lu' Torvin și a Saranei? Adică, cei din familia V-vallentis stăpânesc cu toții magia elementelor. Bine, nu regele, dar regina și urmașii lor. Cum... Făcu o mișcare cu degetele de parcă scotea scântei și steluțe din vârful lor. Cum f-faci m-m-magie?

Kiva miji ochii la el.

– De unde vrei să știu?

– Nu sunt doar cei din familia regală, interveni Jaren, vizibil adâncit în gânduri.

Toate privirile se întoarseră în direcția lui, iar fruntea i se descreți.

– Vreau să zic... am auzit că există și anomalii. Născuți în afara stirpei regale, ca în zilele de odinioară. Sunt foarte puțini astfel, dar...

Kiva pufni.

– Am auzit cu toți despre aceste „anomalii". Sunt doar basme pentru copii, ceva la care pot visa, dar nu pot niciodată obține.

– Nu, drăguțo, să știi că Jaren zice bine, interveni Mot, scărpinându-se în creștetul pleșuv. Am văzut una mai demult.

Kiva își îndreptă spinarea.

– Ce?

– În urmă cu mulți ani, călătoream prin Mirraven, și-am văzut-o, spuse bătrânul. O fetiță, să fi avut cinci sau șase ani, făcea să iasă apa din fântână cu mâinile.

– Pe bune? întrebă Tipp, fascinat.

Mot încuviință.

– A fost ceva special. N-am mai văzut așa ceva în viața mea.

Tipp se uită la Kiva.

– Crezi că aș putea avea m-m-magie în mine? Poate că încă n-n-nu știu.

Kiva simțea că nu era deloc în măsură să poarte această conversație.

– Îmi pare rău, Tipp, rosti cu cătă blândețe era în stare, dar, chiar dacă anomaliile ar fi reale, Jaren are dreptate: sunt foarte rare. Vorbim despre una la o sută de ani. Dacă...

– Dar M-m-mot a v-văzut...

– A văzut-o fix pe aceea, spuse Kiva cu aceeași blândețe în glas.

În sinea ei însă era curioasă când văzuse Mot acel copil înzestrat cu magie și dacă nu cumva trăsese puțin la măsea în ziua cu pricina.

Se ridică de pe bancă, cu gândul să pună capăt acestei discuții.

– E târziu și am de îngrijit pacienți, așa că gata cu basmele! Se uită la Tipp și, înăbușindu-și regretul când îi văzu dezamăgirea de pe chip, spuse: Poți, te rog, să-l ajuți pe Mot cu Liku?

Băiatul șovăi, de parcă ar fi vrut să pună mai multe întrebări, dar privirea Kivei îl determină să încuviințeze din cap și să coboare de pe patul de metal. Mot părea și el dornic să mai stea la taclale, dar îl urmă cuminte pe Tipp în izolator.

Kiva se duse la măsuța cu medicamente și se uită după o sticluță cu aloe pe care să i-o dea lui Jaren la plecare. Nu-și dădu seama că acesta venise pe urmele ei decât când începu să vorbească:

– De ce o ajuți?

Kiva se răsuci pe călcâie.

– Poftim?

Jaren se uită la Tilda.

– Dacă e într-adevăr Regina Rebelilor, e responsabilă pentru tot ce fac ei. Pentru toate tulburările din Evalon. Se uită din nou la Kiva. Din cauza ei și a susținătorilor ei mor oameni. Mulți oameni.

– Exagerezi, zise Kiva dezaprobator.

– Nu exagerez deloc, spuse Jaren cu hotărâre. Lumea de afară se schimbă, Kiva. Ceea ce a început ca o serie de proteste pașnice s-a transformat într-o baie de sânge, rebelii merg din sat în sat, recrutează oameni și îi ucid pe

paznicii care încearcă să-i oprească. Ca să nu mai vorbim despre nevinovații care devin victime colaterale. O privi în ochi. Iar tu încerci să salvezi viața celei care-i conduce.

„N-o lăsa să moară."

– Asta e datoria mea, se apără Kiva, cu toate că simți un fior rece în inimă.

– Te-a rănit, spuse Jaren îngrijorat, cercetându-i rănile de la gât. Și, din câte-mi dau seama, avea de gând să facă mai mult de-atât. Ce s-ar fi întâmplat dacă Naari n-ar fi sosit la momentul potrivit?

Kiva își aminti de vălul întunecat care-i coborâse peste ochi, de văpaia înăbușitoare care-i umpluse plămânii când încercase să respire, de panica resimțită când fusese imobilizată.

– Nu contează, spuse ea.

Se întoarse și continuă să caute sticluța de aloe, dorind din tot sufletul să-l vadă plecat.

– Cum poți spune așa ceva? o întrebă el exasperat.

Kiva zări într-un final borcănașul și se întinse triumfătoare după el. Se răsuci din nou către el și îi zise:

– Pentru că nu contează. Flutură mâna liberă, descriind lumea de după zidurile infirmeriei. Locul ăsta e plin de criminali, violatori și răpitori, dar eu nu-i văd așa. Dacă vin la mine cu o problemă, nu pot decât să-i tratez. Menirea mea nu e să-i judec, ci să-i vindec. Privirea ei se opri asupra Tildei înainte să-și termine vorba: Că e sau nu Regina Rebelilor, că vrea să răstoarne monarhia sau nu, că va mai încerca să-mi facă felul sau nu, *chiar nu contează*. Trebuie s-o ajut orișicum. Înțelegi?

Jaren cercetă chipul tinerei preț de câteva clipe, apoi oftă și încuviință din cap.

– Înțeleg, dar asta nu înseamnă că-mi place.

– N-am zis niciodată că-mi place, ripostă Kiva. Cum crezi că mă simt când ajut un om care și-a ciopârțit copiii și i-a vândut pe bucăți la cârciuma din apropiere, susținând că este carne de porc?

Jaren o privi înmărmurit.

– Spune-mi, te rog, că tocmai ai născocit povestea asta.

Kiva arătă cu degetul mare spre izolator.

– E înăuntru chiar acum și își varsă mațele. Îl săgetă cu privirea și adăugă: Poate că ai săvârșit fapte similare, dar eu te-am ajutat fără să pun întrebări. Îi întinse brusc borcănașul cu aloe. Și încă te ajut.

– Îți garantez că nu mi-am măcelărit familia, spuse Jaren dezgustat. Sau pe oricine altcineva.

– Asta nu înseamnă că n-ai făcut altele, la fel de grave, replică Kiva, luând distanță. Iartă-mă, te rog, dar trebuie să mă asigur că măcelarul de copii e încă în viață. Și știi de ce?

– Pentru că asta e datoria ta.

– Începi să te prinzi, spuse Kiva, apoi îi ură noapte bună.

Înclină respectuos capul spre Naari, care avea o figură solemnă, și intră în izolator tocmai când Tipp și Mot ieșeau cu cadavrul lui Liku.

Încă o noapte în Zalindov, încă un deținut mort.

CAPITOLUL 9

Olisha și Nergal întârziaseră ca de-obicei, dar își făcură apariția puțin după miezul nopții, ca s-o schimbe în tură pe Kiva. Tânăra căscă în timp ce le aminti să intre mai des la pacienții aflați în carantină, apoi le explică de ce Tilda era imobilizată, rugându-i să o trezească dacă femeia își recăpăta cunoștința.

Kiva își târî picioarele înapoi spre celular și se zgribuli de îndată ce ieși în aerul înghețat de afară, bucurându-se în același timp de liniștea care se așternea noaptea peste închisoare. Cu excepția reflectoarelor cu luminium pe care le plimbau gardienii prin curte și a lunii palide de deasupra, drumul ei era cufundat în întregime în beznă. Mai demult, drumul acesta o îngrozea. Între timp, se obișnuise, și chiar îi prindea bine să se plimbe prin tăcerea singuratică a nopții după toate câte îndurase pe timpul zilei. Chiar și așa, grăbi pasul, căci era dornică să facă un duș scurt și să se prăbușească în pat, ca somnul să-i alunge grijile.

De cum ajunse la celular, Kiva se furișă înăuntru și merse țintă spre dușuri, care se găseau la celălalt capăt al coridorului. Ceilalți deținuți sforăiau de zor, un șir lung de saltele pe care zăceau prizonierii extenuanți, dintre care mulți tremurau sub pături.

Camera dușurilor era goală, cum se întâmpla adesea la ora la care sosea Kiva. Nu trase de timp, ci se dezbrăcă de îndată și strânse din dinți, pregătindu-se pentru jetul rece de apă. Icni când simți colții de gheață mușcând din pielea ei, dar nici bine nu intră sub duș, că se trezi trasă violent de păr, în timp ce o palmă îi acoperi iute gura. Necunoscutul o trase de sub jetul de apă, în vreme ce trupul ei gol aluneca și se zvârcolea pe podeaua de calcar udă.

Kiva zbieră, dar glasul ei fu înăbușit de palma ce-i acoperea gura, în vreme ce mâna din păr șerpui cu iuțeală în jurul burții și strânse cu putere, scoțând tot aerul din plămânii ei.

– Gura, târfă de vindecătoare! șuieră un glas glacial în urechea ei. Dacă mai urli o dată, ai să regreți!

Kiva recunoscu glasul și nu se mai zvârcoli. În aceeași clipă, fu eliberată din strânsoare și făcu câțiva pași împleticiți, luând distanță față de atacatoarea ei – Cresta, căpetenia rebelilor din închisoare.

– Opa, unde pleci tu așa, rosti Cresta pe un ton suficient de amenințător încât s-o oprească pe Kiva în loc. Trebuie

să avem o mică discuție întâi.

Tremurând din toate încheieturile – și nu doar din cauza stropilor înghețați de apă care se prelingeau pe pielea ei –, Kiva își îndreptă totuși spatele. Nepăsătoare la faptul că era dezbrăcată, își puse mâinile în șolduri și o luă la rost pe femeie:

– Ce crezi că faci?

Cresta își dădu părul roșcat peste umăr, dezvăluind de după șuvițele încâlcite conturul unui tatuaj în formă de șarpe unduitor pe toată partea stângă a feței.

– Cum spuneam, trebuie să vorbim.

Preț de o clipă, Kiva cântări posibilitățile, apoi înțelese că nu avea de ales. Cresta era pietrar, unul dintre acele cazuri rar întâlnite de adolescenți care supraviețuiseră mai mult decât le-ar fi dat mulți șanse. Cresta era la Zalindov de cinci ani. Avea brațele de grosimea coapselor Kivei și tot trupul acoperit de mușchi. Pe scurt, femeia avea alura și comportamentul unui bivol. Alți prizonieri erau prea istoviți ca să se mai încurce noaptea cu astfel de treburi, însă Cresta trăia pentru asemenea momente, făcând tot posibilul să răspândească zvonuri și să provoace lupte. Aproape toate răzmerițele ce avuseseră loc în ultimii cinci ani fuseseră instigate de ea, dar era suficient de vicleană încât să se asigure că erau mereu alții trași la răspundere. Suficient de vicleană pentru a rămâne căpetenia rebelilor din Zalindov. Toată lumea știa că ea era, cu toate că nu exista nici o dovadă care să le permită gardienilor să ia măsuri.

Temnicerul-șef avea nevoie de informații. Dacă Kiva știa cum să pună problema, Cresta ar putea scăpa câteva informații importante, pe care vindecătoarea le putea folosi, dovedindu-și valoarea de informator.

– Despre ce să vorbim? o întrebă Kiva.

Aerul rece al nopții preschimbă tremurul ei în adevărate zgâlțâituri.

– Te implor, pune-ți niște haine pe tine! rosti Cresta în batjocură. Nu vreau să văd – flutură disprețuitor mâna spre trupul ei – tot.

Kiva se abținu cu greu să-i spună Crestei că ar fi putut s-o ia la trântă *înainte* să intre la duș sau *după* ce termina, dar nu dorea s-o înfurie mai tare. Dacă se ajungea la luptă fizică, Cresta câștiga cu ușurință.

Se îmbrăcă iute, dar nu se simți mult mai în largul ei când se întoarse către femeia-pietrar. Deschise gura să ceară explicații, dar Cresta i-o luă înainte:

– Umblă vorba prin închisoare că Regina Rebelilor e pe-aici și că e bolnavă.

Kiva nu spuse nimic. N-o surprindea că aflase. Cresta avea aproape la fel de mulți informatori precum temnicerul-șef.

– Vreau să facem un târg, spuse tânăra.

Kiva nu schiță nici o reacție, cu toate că îi trezise curiozitatea. Ce voia Cresta? Și de ce-și închipuia că o interesa pe Kiva?

– O să-i salvezi viața Tildei Corentine, spuse Cresta. Te vei îngriji să rămână în viață până va fi ajutată să evadeze. În schimb, n-o să-i fac felul băiețelului pe care-l îndrăgești așa mult. Ăla care se bâlbâie, Tipp sau cum îl cheamă?

Kiva rămase cu răsuflarea tăiată.

– Ce? șopti ea.

– M-ai auzit, rosti Cresta, săgetând-o cu ochii ei căprui. Salveaz-o pe Regina Rebelilor și-l salvezi pe băiat. Dacă ea moare, moare și el.

Înainte să-și înăbușe iureșul gândurilor, reflectorul de luminium din camera dușurilor scoase un fâsâit și pocni, învăluind încăperea în beznă. Își reveni în câteva secunde, dar Cresta se făcuse între timp nevăzută.

– Nu înțeleg de ce are impresia că trebuie să negocieze cu tine, spuse temnicerul-șef Rooke, cântărind-o pe Kiva din priviri din spatele biroului, cu degetele împreunate sub bărbie.

După confruntarea cu Cresta, Kiva se dusese țintă la zidul sudic și le spusese gardienilor că trebuia să vorbească neapărat cu temnicerul-șef. Deși era trecut de miezul nopții, Rooke era treaz și lucra în birou. Aspectul său

îngrijit, impecabil, contrasta vizibil cu imaginea vindecătoarei: ciufulită, udă și tremurândă.

– Ai primit deja poruncă să o pui pe Tilda Corentine pe picioare, ca să poată fi adusă la Judecata prin Încercări. De ce are Crista impresia că ai nevoie de-o motivație în plus? o întrebă Rooke. Afișă o mină îngândurată. Doar dacă n-a aflat despre Judecata prin Încercări. N-am anunțat încă, dar mi-am închipuit că umblă deja vorba. Un zâmbet satisfăcut înflori pe buzele sale. Poate că rebelii nu sunt atât de bine informați precum își închipuie.

– Orice motive ar avea, nu contează, spuse Kiva, stând pe marginea scaunului, cu un ghem uriaș în stomac.

– A amenințat că-l omoară pe Tipp. Trebuie să-l lăsați să plece.

Sprâncenele întunecate ale temnicerului se ridicară vertiginos.

– Poftim?

Kiva făcu eforturi colosale să-și stăpânească tremurul și rosti:

– E aici doar pentru că a fost adus împreună cu maică-sa, când a fost prinsă. Avea opt ani la vremea aceea. Era un biet băiat. Încă e un biet băiat. Nu merită această soartă.

Nici Kiva nu meritase această soartă când sosise la Zalindov, la doar șapte ani, dar renunțase de mult la a mai încerca să-și câștige libertatea prin astfel de stăruințe.

Temnicerul-șef plescăi nerăbdător.

– Am mai discutat despre asta. Și nu o dată. Răspunsul meu rămâne același: atâta vreme cât nu are un tutore care să aibă grijă de el, e considerat protejat al Zalindovului. Îi dau drumul dacă vine cineva să-l ia.

– Dar e nevinovat, protestă Kiva, lăsându-se înainte până când abia dacă mai atingea marginea scaunului. Iar acum, Cresta vrea să-l folosească împotriva mea.

– Mulți deținuți sunt nevinovați, spuse Rooke nepăsător. Dacă-ți faci treaba, Cresta nu va avea nici un motiv să-i facă rău. Pentru prima oară, eu și Cresta suntem de acord asupra unui lucru. Ce zici de asta?

Kiva nu știa dacă-l urâse vreodată pe temnicer mai mult decât îl ura acum. Își mușcă buza de câteva ori, apoi coborî glasul și recunoscu:

– Tilda e foarte bolnavă. Nu știu ce are și nici dacă o pot salva. Iar dacă nu se...

– Vreau să fiu sincer cu tine, i-o tăie Rooke, lăsându-se pe spate și făcându-se confortabil în scaunul său de pluș. Personal, nu mă interesează dacă Regina Rebelilor trăiește sau moare. Încercările care vin sunt o mare bătaie de cap, iar organizarea lor îmi provoacă deja greață. Atâtea reguli de urmat, atâtea lucruri de gestionat pentru pregătirea a patru probe, zilnic un morman de scrisori din fiecare regat, de la oameni dornici să dea sfaturi și să fie ținuți la curent. Slavă cerului că numai prinții moștenitori din Vallentis vin în persoană, dar, chiar și așa, o să-mi dea migrene pentru tot restul vieții. Rooke își ciupi buzele, apoi rosti: Dar, oricât de enervantă ar fi toată situația asta, am primit poruncă să execut sentința Tildei Corentine. Încordarea de pe chip arăta limpede ce credea temnicerul despre această poruncă, mai ales după ce fusese lăsat să-și exercite liber și necontrolat autoritatea în închisoare. Și, pentru ca asta să se întâmple, trebuie să rămână în viață, continuă Rooke. Și, pentru ca asta să se întâmple, tu trebuie să-ți faci afurisita aia de slujbă. Temnicerul se întunecă la chip. Dacă Tilda nu trăiește suficient cât să ia parte la prima Încercare, nu doar viața lui Tipp va fi în primejdie. M-am făcut înțeles?

Inima Kivei bătea ca o tobă în piept. Înghiți în sec și încuviință din cap, incapabilă să dea un răspuns în cuvinte.

Rooke se mai lumină la față.

– Te felicit că ai venit la mine în seara asta, Kiva! Mă bucur că m-ai ascultat cu atenție la ultima noastră întrevedere. Ține-o tot așa, și totul va fi bine!

Kiva încuviință din nou din cap, neputând să rostească o vorbă. Lauda lui ar fi trebuit să-i ia o piatră de pe inimă, fiind o confirmare a faptului că încă era utilă ca informatoare. Însă nu-i spusese totul.

Cresta nu-i poruncise pur și simplu să-i salveze viața Tildei, ci să aibă grijă să rămână în viață până urma să fie ajutată să evadeze. Evadare de care Kiva nu-i pomenise temnicerului, de teamă să nu-i împiedice propria eliberare – chiar dacă n-avea nici cea mai mică idee când urma să se întâmple asta.

Una era să urmeze porunca temnicerului și s-o pună pe Tilda pe picioare până la Judecată. Dar mai departe... Cum avea s-o țină în viață pe Regina Rebelilor? De răspunsul la această întrebare atârna viața lui Tipp. Însăși viața *ei* atârna de acest răspuns.

Pentru că, dacă nu izbutea, aveau s-o sfârșească rău cu toții, fie de mâna Crestei, fie de mâna temnicerului.

CAPITOLUL 10

Febra Tildei scăzu după patru zile.

Kiva era deopotrivă ușurată și îngrijorată. Ușurată pentru că femeia avea șanse să învingă boala care încă îi destabiliza sistemul imunitar. Îngrijorată pentru că rămăseseră doar patru zile până ce prințul și prințesa soseau pentru a asista la Încercarea Aerului.

Timpul nu era de partea ei.

Cu toate că Tilda nu mai asuda abundent din oră în oră și avea perioade mai lungi de trezie, Kiva tot nu-și putea da seama de ce suferea. Femeia nu putea – sau nu dorea – să vorbească, și nici măcar îndemnul blând al

vindecătoarei n-o făcu să dezvăluie mai multe despre condiția ei. Din când în când, părea lucidă, doar pentru a cădea pradă delirului câteva clipe mai târziu, iar atunci se zvârcolea în lanțuri, făcea spume la gură și începea să zbiere într-un asemenea hal, că gardienii dădeau buzna în infirmerie.

Kiva nu știa ce să facă sau cum s-o ajute. Pe deasupra, era istovită, o dată de la numărul tot mai mare de viroze la stomac, și-apoi de la deținuții care îi solicitau ajutorul pentru alte probleme, tot mai mulți dintre ei răniți în urma altercațiilor cu gardienii.

Era târziu în iarnă, noi deținuți soseau foarte rar și, din această cauză, gardienii erau irascibili și plictisiți. Voiau să-și mai îndulcească viața cu câte-o femeie, uneori chiar și cu bărbați. După zece ani, Kiva se obișnuise cu aceste derapaje, dar nu-și putea înăbuși valul de ură resimțit ori de câte ori veneau, una după alta, femei înspăimântate care cereau praf de *sterpelină* ca să le întârzie ciclul.

Munca istovitoare și rațiile reduse de mâncare opriseră menstruația la majoritatea deținutelor, însă, în cazul excepțiilor... Ultimul lucru pe care-l doreai la Zalindov era să rămâi însărcinată. Desigur, dacă se întâmpla, în rarele cazuri în care mama ducea sarcina până la capăt, Kiva aducea copilul pe lume. Însă, de zece ani, de când era ea în închisoare, nu cunoscuse mamă și copil să trăiască mai mult de câteva luni după naștere.

Kiva lua și ea leacuri pentru asta, însă, grație orelor lungi de lucru și faptului că se arăta loială temnicerului-șef, nu intra, de regulă, în colimatorul gardienilor. Însă nu era nici complet scutită, dovadă pățania din urmă cu câteva săptămâni, când sărise Naari în apărarea ei. Dar, cu toate că ajunsese de câteva ori pe mâinile gardienilor, aceștia nu trecuseră niciodată de o anumită limită, gândind probabil că era posibil să aibă nevoie pe viitor de îngrijirile ei medicale. Era deopotrivă o binecuvântare și un blestem: o binecuvântare, pentru că era mai mult sau mai puțin ferită de viol, dar și un blestem, pentru că nu avea cum să le protejeze pe celelalte femei din închisoare.

Uneori, se culca în infirmerie, nu doar ca să-i evite pe gardienii năbădăioși, ci și ea să fie mereu la dispoziția celor care aveau nevoie de ea.

Într-una dintre aceste nopți, chiar înainte să se crape de ziuă, Kiva fu trezită de un vaiet jos și prelung. Pe Olisha și Nergal îi trimisese înapoi când se înfățișaseră la schimbul de tură, pretinzând că dorea să țină sub observație câțiva pacienți aflați în carantină. În realitate, Naari o avertizase pe Kiva să nu se întoarcă singură la celular în acea noapte, și, dat fiind că femeia făcea de pază în alt post, nu avusese cine s-o însoțească.

După ce primise avertismentul, Kiva se consumase ore în șir. Se întrebase dacă avertismentul venise ca urmare a faptului că Naari era femeie sau pur și simplu pentru că avea o inimă bună, în ciuda rolului pe care-l îndeplinea la Zalindov. Indiferent de motiv, Kiva era recunoscătoare, și, după ce-i făcuse vânt lui Tipp, sfătuindu-l să stea lipit de Jaren, rămăsese în infirmerie și se întinsese pe o saltea de paie când nu mai fusese în stare să-și țină ochii deschiși.

Auzi din nou acel vaiet jos, iar acum se trezi de-a binelea, luptând totodată cu somnul care încerca s-o prindă în mrejele sale. Dar, când înțelese că zgomotul venea din direcția Tildei și că nu era doar o lălăială lipsită de noimă, ci un cuvânt văitat, se ridică numaidecât și merse degrabă la femeie.

– Aaa... aaapăăăă. Aaaapăăăă.

Tilda se zvârcolea în fiare, smucindu-și capul dintr-o parte în alta și privind în gol în încăperea prost luminată.

– Sunt aici, spuse Kiva, punându-i o mână pe umăr, s-o calmeze. Merg să-ți aduc niște apă.

Își simțea bătăile inimii în timpane în timp ce înșfăcă un pahar și îl cufundă într-un ciubăr cu apă curată. Observă cu coada ochiului că la intrarea în infirmerie stătea de pază un gardian pe care nu-l recunoștea. Individul se uita și el curios în direcția Tildei, trăgând, fără îndoială, cu urechea la tot ce spunea.

Stingherită de faptul că bărbatul le văzuse dormind pe amândouă, Kiva îi evită privirea și se întoarse într-un

suflet la pacienta ei, ridicându-i cu blândețe capul și ducându-i paharul la gură.

Tilda bău cu nesaț, lăsând să-i șiroiască apa pe bărbie, și, când termină, Kiva o șterse.

– Îți muuuul... muuulțumesc!

– Cu plăcere! spuse Kiva, înghițind nodul ce i se pusese în gât.

Mai rămăsese o singură zi până la prima Încercare, și, în ciuda faptului că o lăsase febra cu câteva zile în urmă, starea de sănătate a Tildei nu se ameliorase cine știe ce. Însă, acum, încerca într-un sfârșit să comunice... Kiva fu nevoită să înghită din nou în sec, copleșită de emoție.

Nu trebuia să se atașeze de pacienții ei. Asta era prima regulă a vindecătoarei. A oricărui vindecător, de fapt, dar în special a celui din Zalindov. Și totuși, femeia asta... Kiva simțea o legătură inexplicabilă cu ea.

„N-o lăsa să moară."

– Știi unde te afli? o întrebă Kiva iute, trăgând un scăunel lângă patul Tildei.

Nu era convinsă că femeia îi înțelegea cuvintele, dar trebuia să încerce. Chiar și sub supravegherea gardianului, care urma probabil să-i raporteze totul temnicerului-șef. Orișicum, trebuia să aibă grijă. Amândouă trebuiau să aibă grijă.

– Zaaall... Zaaaaaallll...

– Așa e, Zalindov, rosti Kiva încurajator.

Observă că Tildei îi era greu să vorbească și trecu acest lucru pe lista simptomelor ce ar fi putut s-o ajute să identifice cauza bolii. Brusc, îi veni o idee și rosti:

– Mă întorc imediat.

Kiva sări în picioare, se duse în grabă la măsuța cu medicamente și luă un borcănaș de pelin, pe care Tipp îl făcuse deja pudră. Culoarea maronie și textura noroioasă a leacului nu erau foarte atractive, dar mirosea a ierburi proaspete și ajuta la relaxare și la limpezirea gândurilor.

Nădăjduind să-i dezlege limba, Kiva se întoarse lângă femeie și o rugă să deschidă gura. Tilda ezită, iar Kiva se temu că avea să opună rezistență – ba chiar că urma să se

zvârcolească din nou în fiare –, dar, după o clipă, Tilda îi urmă sfatul, iar vindecătoarea îi întinse niște pelin pe limbă.

Kiva așteptă ca pasta să-și facă efectul, apoi întrebă:

– Îmi spui, te rog, cum te numești?

Femeia deschise gura, o închise la loc, apoi spuse într-un final:

– Tilda. Eu sunt Tilda.

Îi văzu „mărul" săltând, de parcă s-ar fi străduit să înghită, dar acțiunea îi provoca multă durere.

– Unde... mă... aflu?

Kiva răsuflă ușurată, dar în același timp fu dezamăgită. Faptul că o auzise pe Tilda pronunțându-și numele o făcuse să creadă că lucrurile mergeau în direcția bună, asta până ce femeia întrebă unde se află – la doar câteva secunde după ce ea însăși dăduse răspunsul.

– Ești în Zalindov, nu-ți amintești? spuse Kiva rar.

Femeia clipea des, cu fața îndreptată spre tavan.

– Zalindov? Da... unde?

Kiva simți un nou fior în inimă.

– Ai ajuns aici în urmă cu zece zile, îi mărturisi, neștiind ce altceva să spună.

Un tremur uimit scutură trupul femeii.

– Ai fost foarte bolnavă. Am... am încercat să te vindec.

– De ce?

Kiva nu știu cum să răspundă la întrebarea tăioasă a femeii. Erau atâtea motive, dar despre majoritatea nu putea vorbi, mai ales că gardianul trăgea cu urechea.

„N-o lăsa să moară."

– Pentru că eu... Pentru că tu... Pentru că noi...

– Ah... Încercările, o întrerupse Tilda, cu glasul tot mai moale. Osânda... mea. Trase cu greu aer în piept, apoi continuă: Mă țin... în viață... doar... ca să mor?

Kiva începu să-și frământe mâinile la auzul vorbelor ei sacadate, înfigându-și unghiile în carne. Dintre toate lucrurile pe care Tilda le știa, pe care și le amintea... de ce trebuia să întrebe despre Încercări? Ce să-i fi spus? Îi veniră prea multe răspunsuri în minte.

Pentru că asta e slujba mea.

Pentru că așa mi-a poruncit temnicerul-șef.

Pentru că sora mea m-a rugat să fac asta într-un bilețel.

Pentru că, dacă nu te ajut, Cresta o să-l omoare pe Tipp.

Pentru că nu voi putea trăi împăcată dacă...

– Unde... sunt? întrebă Tilda din nou, curmându-i șirul gândurilor.

Kiva se prăbuși în sinea ei, gata să-i spună pentru a treia oară că se afla în Zalindov, dar se opri, înțelegând că poate nu asta o întreba Tilda de fapt. Aruncă o privire către gardian, apoi își cântări cuvintele și rosti, convinsă că nu spunea nimic nepotrivit:

– Ești la infirmerie. Infirmeria închisorii Zalindov.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Tilda vorbi din nou, mai degrabă șoptit:

– Cine... ești... tu?

Kiva privi cu coada ochiului spre gardian, apoi oferi cel mai sincer răspuns pe care și-l îngăduia:

– Sunt cineva care-și dorește să treci cu bine prin toate astea. Prin toate. Pe negândite, Kiva se aplecă și îi strânse ușor mâna, apoi își veni în fire și îi dădu drumul numaidecât. Ar trebui să te odihnești. O să vorbim și mâine.

Dar, în zori, Tilda căzuse din nou pradă delirului. Nici măcar pelinul nu mai ajută acum.

Orele se scurgeau, iar Kiva aștepta ca femeia să-și vină în simțiri, dar în zadar. Tilda era mult prea bolnavă și se zbătea neputincioasă în ghearele acelei maladii necunoscute.

Iar când sosi și ziua următoare, ziua primei Încercări, Kiva înțelese că nu mai avea timp.

„N-o lăsa să moară."

„N-o lăsa să moară."

„N-o lăsa să moară."

Kiva nu puse geană pe geană în acea noapte, rugându-se la însănătoșirea miraculoasă a Tildei și totodată ca aceasta să supraviețuiască Încercării Aerului. Așa cum îi spusese și lui Tipp, nu era imposibil să treci de prima probă, care de

cele mai multe ori era făcută să-i ofere osânditului iluzia că avea șanse să supraviețuiască după Judecată, iluzie care se destrăma odată ce nefericitul ajungea la a doua, a treia sau la a patra Încercare. Totuși, chiar dacă nivelul de dificultate era mai scăzut la prima probă, era totuși solicitant pentru un om în deplinătatea forțelor sale, ceea ce Tilda nu era în acel moment.

„N-o lăsa să moară."

Primele cuvinte încifrate din bilețelul surorii sale îi apăreau mereu în gând; porunca ei; cererea. Pe deasupra, mai era și amenințarea Crestei, al cărei șuierat îl auzea constant în minte: „Salveaz-o pe Regina Rebelilor și-l salvezi pe băiat. Dacă ea moare, moare și el".

În mintea Kivei se purta un adevărat război.

„N-o lăsa să moară... Dacă moare ea, moare și el... N-o lăsa să moară... Dacă moare ea, moare și el."

Kiva nu știa ce să facă, nu știa cum s-o salveze pe Tilda, cum să-l salveze pe Tipp. De fapt, exista un singur lucru care ar fi putut funcționa, dar... riscurile la care se expunea... prețul pe care îl plătea...

„N-o lăsa să moară."

„Dacă moare ea, moare și el."

Când Naari sosi la infirmerie înainte de amiază, cu o figură aspră, stomacul Kivei era cât nuca.

– A sosit vremea, spuse Naari.

– D-dar... e încă f-f-foarte bolnavă, zise Tipp, care ținea mâna lipsită de vlagă a femeii într-a lui, în chip de alinare.

Tilda era trează, dar nu și cu mintea. Bombănea pentru sine și se uita în gol și o dată la câteva secunde se cutremura de spasme musculare.

– Astea sunt ordinele, spuse Naari sec. Prințul Deverick și prințesa Mirryn au sosit și nu intenționează să stea mai mult decât e nevoie.

Kiva se forță să nu-și dea ochii peste cap. Ce trist ar fi dacă persoanele lor regale ar trebui să petreacă mai mult timp în iadul ăsta. Ferească Domnul să vadă ce se întâmplă între pereții pușcăriei: munca istovitoare, sălbăticia gardienilor, condițiile mizerabile... Odată ieșiți de-aici,

puteau merge țintă la palatul lor de iarnă, fără să se mai gândească la deținuți și la chinurile prin care treceau zi de zi.

„Și de ce s-ar gândi?“ se întrebă Kiva în batjocură. Din perspectiva lor, toți cei din Zalindov erau vinovați și își meritau soarta.

– Poate să meargă? întrebă Naari.

Kiva ar fi preferat să nu răspundă, dar privirea lui Naari nu lăsa loc de îndoieli: astăzi, Naari era gardian al închisorii, la fel ca toți ceilalți. Fără înțelegere, fără milă.

– Da, rosti Kiva cu glas răgușit. Dar are nevoie de sprijin. Și n-are habar ce se întâmplă în jurul ei.

Naari încleștă dinții, făcându-și pentru o clipă cunoscute sentimentele, dar, cu toate acestea, încuviință din cap.

– Ridic-o din pat! Restul gardienilor îi organizează pe deținuți în careul de răsărit. Apoi, după o clipă: Ai grijă, au fost chemați toți deținuții de la muncă.

– Se p-p-pare că familia r-regală vrea public, spuse Tipp, alb la față.

Kiva rămase cu gândul la careul estic despre care pomenise Naari. Nu doar că se afla la cea mai mare distanță de infirmerie, dar acolo era și spânzurătoarea. Ce-i pregătiseră Tildei? Încercarea Aerului era s-o spânzure și să vadă dacă putea trăi cu gâtul rupt sau pur și simplu voiau s-o lase fără aer?

Cu siguranță, nu. Nimeni nu supraviețuia spânzurătorii. În fiecare săptămână erau spânzurați câțiva nefericiți și cu toții ajungeau la morgă. Nici o șansă ca Tilda să...

– Trebuie să pornim, spuse Naari la apariția celor trei gardieni care aveau să-i escorteze. Acum!

Un soi de amorțeală puse stăpânire pe Kiva, care scoase cătușele, apoi chingile prinse la piept. Își dorea ca femeia să lupte așa cum o făcuse cu o săptămână în urmă, să arate că încă avea sânge de luptător în ea. Degeaba: doar bombăneli șoptite și spasme. Kiva și Tipp o luară fiecare pe după umeri și ieșiră din infirmerie în urma lui Naari și a celor trei gardieni.

Kiva nu-i crestase însemnul închisorii în dosul palmei. N-o lăsase inima, știind-o atât de bolnavă. Ceea ce însemna că Tilda era singura prizonieră din Zalindov care nu avea un Z crestat în piele. Nu primise nici brățara metalică pentru identificare, și totuși toată lumea știa cine era. Zvonurile proliferaseră de când Cresta o asaltase pe Kiva la dușuri, iar acum toată lumea știa că Regina Rebelilor se afla printre ei. Circulau multe șoapte prin închisoare, unele pline de ranchiună, altele pline de reverență. Atmosfera apăsătoare o neliniștea pe Kiva. Simțea aceeași energie în aer ca atunci când deținuții își pierduseră cumpătul și dezlănțuiseră o răscoală. Era ultimul lucru de care avea nevoie, la câte se întâmplau deja.

Pe măsură ce-o târau pe bolnavă prin curte, gândurile Kivei zburau întruna la mâna stângă a Tildei. Ar fi trebuit să-i facă însemnul? Dacă vreunul dintre gardieni observa că nu avea nimic în dosul palmei? Dacă Regina Rebelilor murea astăzi fără să poarte însemnul închisorii, murea ca deținută sau ca femeie liberă?

Mintea îi zbura de la un gând la altul, iar Kiva constată că o cuprinsese panica, așa că trase adânc aer în piept. N-ajuta nici faptul că, pe măsură ce se apropiau de destinație, mulțimea de prizonieri se tot îngroșa. Murmurul crescu în intensitate: dacă la început aducea cu zumzetul unor insecte, când ajunseră în preajma careului, Kiva abia dacă mai putea să-și audă gândurile. Dacă n-ar fi fost Naari și ceilalți trei gardieni să-i împingă pe deținuți într-o parte și-n alta, n-ar fi reușit să străbată grămada de oameni. Aparent, întreaga populație a Zalindovului venise să asiste la eveniment.

Când zări spânzurătoarea în depărtare, stomacul i se întoarse pe dos în asemenea hal, încât îi fu teamă că urma să vomite. Dar, când se uită mai bine, observă că de brațul de lemn nu atârna nici un ștreang și nu zări nici călăul prin preajmă.

Zări însă un mic grup de oameni instalat pe platforma de deasupra, la o distanță apreciabilă față de prizonierii de

mai jos. Era și temnicerul-șef acolo, drept și semeț, scrutând mulțimile cu o figură inexpresivă. Nu era însoțit de nici un gardian. În schimb, Kiva zări armura argintie de neconfundat a Gărzii Regale, scânteind în razele soarelui de amiază. Cei mai temuți oșteni ai regatului făceau un cerc în jurul a două persoane deosebite. Amândouă purtau mantii groase de iarnă care le acopereau din cap și până-n tălpi, și, după postură și felul în care gesticulau, era limpede că nu aveau tangențe cu închisoarea.

Kiva încercă să le deslușească trăsăturile chipului, dar pe lângă faptul că erau înconjurați de gardă, mai purtau și măști. Auzise zvonuri că descendenții casei Vallentis își ascundeau fețele în cadrul evenimentelor publice, și se întrebă dacă nu era doar un joc de putere, încă o modalitate de a arăta cât de mult se deosebeau de restul. Din cauza măștilor, Kiva nu reuși să vadă decât că prințul moștenitor era mai înalt decât sora lui și că amândoi aveau păr bălai.

Privindu-i pe cei doi și garda lor, Kiva fu străbătută de senzații reci și fierbinți deopotrivă. Tremura, însă nu știa dacă de teamă pentru soarta Tildei sau de indignare față de această mascaradă ieftină. Tot ce știa era că în câțiva pași aveau să ajungă la baza spânzurătorii, unde Tilda avea de înfruntat prima – și, cel mai probabil, ultima – Încercare.

„N-o lăsa să moară."

„Dacă moare ea, moare și el."

Kiva strânse din dinți și își simți fruntea asudată, în pofida vântului înghețat.

„N-o lăsa să moară."

„Dacă moare ea, moare și el."

Kiva nu putea împiedica Judecata, nu putea s-o salveze pe Tilda de soarta care o aștepta odată ce începea să urce treptele spânzurătorii, nu-l putea salva pe Tipp, nu se putea salva pe sine.

Trei vieți atârnau acum de-un fir de păr, din cauza unei singure femei.

N-o.

Lăsa.

Să.

Moară.

Kiva închise ochii. Timpanele îi pulsau și acopereau urletele mulțimii.

Știa ce avea de făcut.

I se făcu greață când deschise ochii, căutând cu frenezie un chip cunoscut în marea de deținuți. Mot nu era acolo – nici Olisha și nici Nergal. În pragul deznădejdii, privirea ei căzu asupra lui Jaren, care stătea în compania celorlalți săpători, la poalele spânzurătorii. Avea atâta praf pe față, încât abia îl recunoscu.

– Jaren! strigă Kiva pe deasupra corului de batjocuri și fluierături cu care erau întâmpinate de deținuți, ignorând avertismentul din privirea lui Naari. Jaren!

Tânărul păru nedumerit să-și audă numele, aproape speriat, iar privirea îi țâșni numaidecât către familia regală și garda acesteia, parcă temându-se să nu le atragă atenția.

– Ce f-f-faci? urlă Tipp la ea din cealaltă parte a Tildei, deși glasul lui aproape că se pierdu în zgomotul mulțimii.

Kiva îl ignoră și pe el și încetini pașii, simțind un amestec de ușurare și groază când îl văzu pe Jaren tăindu-și drum prin mulțime și ajungând în dreptul lor cu doar câțiva pași înainte de trepte.

– Stați aici! le porunci Kiva amândurora, luând brațul Tildei de după gât și lăsându-l pe Jaren în locul ei, ca sprijin pentru femeia bolnavă. Fără alte vorbe, își tăie drum prin valul sufocant de oameni ce părea că se revarsă asupra ei și o luă înaintea lui Naari și a celor trei gardieni, urcând treptele câte două deodată, până ajunse în vârful platformei de lemn.

Într-o fracțiune de secundă, cinci săbii se îndreptară spre Kiva, când Garda Regală își intră în atribuții. În același moment, temnicerul-șef Rooke încremeni, iar cicatricea în formă de diamant aproape că dispăru la cât de mari făcu ochii când o văzu acolo.

Mulțimea amuți ca la un semn.

– Cine ești tu, fetițo? întrebă cel mai apropiat membru al gărzii. Unde-i Regina Rebelilor?

„N-o lăsa să moară."

Kiva trase adânc aer în nări, își îndreptă spatele și privi dincolo de gardă, la prințul și prințesa mascați, apoi rosti cu glas tare singurele vorbe care puteau să-i salveze viața Tildei:

– Mă numesc Kiva Meridan și cer să iau asupra mea osânda ei.

CAPITOLUL 11

O liniște asurzitoare se lăsă după ce Kiva rosti cuvintele, dar aceasta fu repede urmată de tumultul mulțimii adunate, iar valul de zgomot iscat fu atât de puternic, încât ea se clătină pe eșafod.

– LINIȘTE!

Urletul amplificat veni de la gardianul aflat cel mai aproape de prințul moștenitor și de prințesă. Cei din Garda Regală aveau o emblemă în dreptul inimii într-o nuanță mai întunecată de argintiu, pe când emblema pe care o purta el era aurită: patru cadrane reprezentând magia celor patru elemente – pământ, foc, apă și aer –, peste care se încrucișau o sabie și o săgeată, deasupra cărora stătea o coroană.

Blazonul familiei Vallentis.

– Lăsați-o să treacă! porunci bărbatul cu emblema aurită – cel care, înțelese Kiva, era căpitanul Gărzii Regale. Aproape că nu-și mai simțea picioarele.

Gardienii coborâră săbiile, iar Kiva înaintă în vreme ce picioarele îi tremurau și inima îi bătea de să-i sară din piept. Soldații nu se relaxară complet, postura lor dând de înțeles că aveau să acționeze de îndată ce ea ar fi făcut o mișcare greșită.

Simțea că trecuse o eternitate atunci când ea ajunse în mijlocul eșafodului. Nu îndrăznea să se uite la temnicerul-șef, care parcă înghețase, așa cum nu se uită nici la spânzurătoarea care se ridica deasupra ei. Încerca să-și amintească faptul că prima Încercare era cea mai ușoară, iar cei supuși acesteia puteau – și cel mai adesea reușeau – să-i supraviețuiască. Refuză să se gândească la ce ar fi urmat să se întâmple după aceea, să se gândească la repercusiunile acțiunilor ei sau să se întrebe ce aveau să aducă Încercările următoare. Șansele ca ea să fi supraviețuit Încercării de acum... Kiva știa că era posibil să fi renunțat la propria viață pentru a o salva pe Tilda.

„N-o lăsa să moară."

În acea clipă, Kiva o ura pe sora ei, o ura pe Cresta, îl ura pe temnicerul-șef Rooke și ura familia Vallentis, chiar și pe conducătorii din Mirraven care o trimiseseră pe Tilda la Zalindov.

Cu toate acestea, Kiva alesese. Urma să trăiască suportând consecințele sau să moară.

Când se afla doar la câțiva pași de căpitan, acesta se mișcă încetișor, destul ca ea să înțeleagă că ar trebui să se oprească.

Kiva se forță să-l privească, observându-i părul grizonant și mustața tunsă scurt ce cobora spre barba îngrijită. Trăsăturile tăbăcite ale feței sale sugerau că nu era doar un individ oarecare numit într-o funcție de conducere a Gărzii Regale, ci că era cineva care participase la destule lupte.

Dar Kiva știa toate astea.

„E în regulă. Totul va fi bine."

Vocea tatălui ei se izbi de ființa sa, sfâșiindu-i inima, făcând-o să respire sacadat. Alungă amintirea, știind că trebuia să se concentreze doar asupra bărbatului din fața ei, fără să-i dea de înțeles că îl cunoștea, că *își aducea aminte* de el.

Ochii căprui ai căpitanului se fixară pe ai ei când spuse:

– Explică-ți comportamentul, Kiva Meridan!

Auzindu-și numele pronunțat de vocea răgușită a căpitanului, Kiva își dorea să o ia la goană de pe eșafod și să se piardă în mulțimea adunată. Dar nu putea să facă una ca asta – *nu avea s-o facă*. Luase decizia și avea să se țină de ea.

– După cum spuneam, domnule căpitan, zise Kiva cu glas limpede, bucuroasă că nu-și trădase tumultul interior, iau asupra mea sentința Reginei Rebelilor.

– Și ce anume îți dă acest drept? o întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Kiva era conștientă de cât de multe perechi de ochi o priveau, mulțimea chinuindu-se să-i audă cuvintele – prizonieri, gardieni, curteni. Simțea asupra ei privirea temnicerului-șef, arzând-o cu intensitatea sa. Undeva în mulțime, Cresta și rebelii ei o urmăreau. Jaren,Tipp și Naari o priveau. *Toată lumea* o privea.

Sudoarea se scurgea pe spinarea ei, în timp ce pielea i se înfiorase.

Rugându-se să-și amintească în mod corect formularea, cât și faptul că cele șoptite în legătură cu aceasta erau corecte, Kiva spuse:

– Cea de-a cincea regulă a Judecății prin Încercări, așa cum stă scrisă în Cartea Legii, spune că: „Dacă altcineva ia asupra sa sentința persoanei acuzate, atunci persoana în cauză va înfrunta Încercările îndeplinind rolul de Campion al persoanei acuzate“. Kiva susținu privirea căpitanului, observând surprinderea – sau poate chiar respectul – apărut dintr-odată pe trăsăturile acestuia. Acum, era și mai convinsă că ceea ce spusese era corect, așa că se decise să continue: Mi-am încheiat revendicarea.

Conform legilor pe care le susțineți, de acum înainte sunt Campioana Tildei Corentine.

Explozia de râs grosolan o făcu pe Kiva să se întoarcă spre prinț și prințesă.

– Îmi place, zise prințul cu amuzament în glas, chiar dacă masca îi ascundea expresia feței. E înflăcărată.

– Sinucigașă, mai degrabă, zise prințesa, deși și ea părea că se distra de minune.

Kiva ardea de dispreț pentru ambii, așa că se întoarse fulgerător spre căpitan. Nu înainte de a surprinde privirea furioasă a temnicerului-șef Rooke. Înghiți în sec, dându-și seama că intervenția ei îi stricase planurile lui Rooke în legătură cu Regina Rebelilor. Susținuse că nu-i păsa dacă trăia sau murea, însă Kiva știa că viața lui ar fi fost mult mai ușoară dacă Tilda ar fi murit în Încercarea din acea zi. Sentința ei ar fi fost îndeplinită odată cu eșecul său, iar execuția ar fi fost legală în ochii legii. În Zalindov nu se prea ținea cont de justiție, dar acum, că întregul Wenderall privea, Rooke se dovedea precaut. Privirea întunecată pe care i-o aruncă Kivei însemna un singur lucru: dacă avea să supraviețuiască primei Încercări, urma să ajungă la mila lui.

– Am impresia că nu înțelegi repercusiunile revendicării tale, fetițo, zise căpitanul, încrucișându-și brațele masive peste pieptul îmbrăcat în armură. A doua parte a regulii spune că soarta ta va fi legată de a ei. Dacă vei eșua în a trece cele patru Încercări, vei muri împreună cu ea.

Un murmur trecu prin mulțimea ce asculta.

– NU, KIVA! *N-NU!*

Kiva ignoră țipătul lui Tipp. Nu o făcea doar pentru Tilda. O făcea ca să salveze atât viața lui Tipp, cât și pe a ei. Nu avea să se răzgândească, deși simțea cum panica începea s-o cuprindă. Simțea înțepături în vârfurile degetelor, iar privirea începu să i se întunece pe la margini.

Adunându-și curajul, deși nu se mai simțea deloc curajoasă, Kiva își înfipse unghiile în carnea palmelor, iar durerea o ajută să se concentreze.

– Dar, dacă voi reuși, vom fi eliberate, zise Kiva.

Nu simțea că era nevoie să spună cât de tare erau sorții împotriva ei. Cu toții o știau. Dar dacă ea ar fi reușit să treacă de prima încercare...

„Suntem în siguranță. Rămâi în viață.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.

Suntem.

Pe.

Drum."

Kiva avea nevoie să creadă că asta însemna mesajul surorii ei: că acum, după zece ani, aveau cu adevărat să vină, gata să-și țină promisiunea. Mai ales acum, când Tilda se afla acolo – un motiv în plus pentru ca susținătorii ei să riște, atacând Zalindovul, eliberând-o și pe Kiva în timpul atacului. Asta implica amenințarea Crestei: faptul că se începuse o încercare de salvare.

Familia Meridan – familia Kivei – avea o relație complicată cu rebelii. Chiar dacă era mică atunci când fusese îndepărtată din sânul familiei, își aducea aminte. Părinții ei încercaseră să se țină departe de intrigile politice din Evalon, micul sat aflat la baza munților Armine, uitat în mare parte de restul lumii. Însă totul se schimbase în cei zece ani ce trecuseră de când Kiva fusese încarcerată. Așa cum ea făcuse ce trebuise pentru a supraviețui, la fel procedase și familia ei.

Poate... dacă reușea să treacă de prima Încercare... dacă reușea să câștige mai mult timp pentru Tilda, destul cât s-o țină departe de ea pe Cresta, destul cât să vină rebelii, destul pentru ca familia ei să ajungă...

Poate că atunci avea să se vadă eliberată.

„N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum."

Prințesa făcu un pas înainte, iar haina sa căptușită cu blană foșni, scoțând-o pe Kiva din gândurile ei pline de speranță și disperare.

– De ce ții să-ți riști viața? o întrebă prințesa Mirryn în timp ce o privea, fața sa fiind ascunsă de mască. De ce să ceri una ca asta, știind că rezultatul va fi același?

Kiva nu se mai chinui să-i explice că era posibil și ca rezultatul să fie cu totul altul – anume, că avea să supraviețuiască. În loc de asta spuse:

– Femeia pe care ați condamnat-o la moarte e grav bolnavă, nu e în stare să se țină pe picioare fără ajutor, cu atât mai puțin să facă față Încercării de azi. Ați bătut cale lungă pentru a fi distrată, prințesă. De ce nu vă bucurați de spectacol, în loc să mă luați la întrebări?

În comparație cu prințul, a cărui mască de aur îi ascundea cu totul fața, masca prințesei se asemăna cu argintul topit, scurgându-se pe diagonală dintr-o parte a feței sale spre cealaltă. Astfel că buzele ei roșii erau destul de vizibile, cât să se observe felul în care se strâmbă când zise:

– Evident, o sinucigașă.

Chiar atunci, Kiva fu ridicată în aer.

Dintr-odată, picioarele sale ce se găseau pe podeaua de lemn a eșafodului se desprinseră fulgerător de aceasta, iar Kiva pluti prin aer, parcă trasă de un lanț nevăzut. Vântul aspru o izbi peste față, iar ea își ținu respirația, încercând să nu țipe. Avu câteva clipe la dispoziție ca să se întrebe ce anume i se întâmpla – oare începuse Încercarea? Ce anume ar fi trebuit să facă? Cum anume avea să supraviețuiască? Nu avu mai mult timp la dispoziție, căci ascensiunea ei se opri brusc, și ea se prăbuși fulgerător.

Teroarea o cuprinse într-o clipită, chiar înainte ca picioarele să i se izbească de o suprafață dură, trupul ei prăbușindu-se ca un sac de cârpe, picioarele nefiind în stare să-i mai susțină greutatea.

Nu murise.

Dar nici nu ajunsese teafără din nou pe pământ.

Kiva se ridică în capul oaselor, cuprinsă de teamă, dându-și seama că se afla în vârful unuia dintre turnurile de pază ce dominau sectorul estic, cel aflat perpendicular față de zidul exterior.

Se afla la înălțime. *La mare înălțime.*

Un *bufnet* o făcu pe Kiva să se întoarcă, observându-l pe căpitanul Gărzii Regale aterizând cu dibăcie la câțiva pași

depărtare, fiind lăsat acolo tot de către magia prințesei.

– Mulțumește-i prințesei Mirryn că nu te-a aruncat de la o înălțime mult mai mare, altfel n-ai mai fi avut picioare acum, îi zise căpitanul, care observă cum trupul Kivei tremura.

Kivei îi era teamă că urma să i se facă rău. Spera că, dacă demnitatea i-o luase la goană într-un asemenea hal, avea măcar să strice lustrul cizmelor căpitanului.

– Prințul și prințesa au acceptat cerința dumitale, transferând sentința Tildei Corentine către tine, conform regulii numărul cinci din Cartea Legii, continuă căpitanul. O privi ferm când zise mai departe: Dacă rapoartele legate de starea ei precară de sănătate se adeveresc, atunci să știi că îți sacrifici viața fără rost. Așadar, îți ofer o ultimă șansă pentru a-ți retrage cererea.

Kiva tăcu, în parte pentru că se temea că, dacă ar fi deschis gura, ar fi spus exact ce-și dorea căpitanul să audă. Dar își aminti că tot ce trebuia să facă era să treacă prin Încercări, una câte una. Era în stare s-o facă. *Avea* s-o facă.

„N-o lăsa să moară."

Era singura modalitate pe care Kiva o știa pentru a reuși să o ajute pe Regina Rebelilor să trăiască. Dacă – *după ce* – Kiva supraviețuia Încercării Aerului, Tilda ar fi avut destul timp pentru a se recupera. Ar fi câștigat timp pentru ca rebelii să vină să o salveze – să le salveze pe amândouă.

Iar... dacă ea *avea* să moară în acea zi... era la fel de bine, căci morții nu aveau cum să mai sufere de pe urma dezaprobării celor vii. Soarta Tildei nu avea să mai fie responsabilitatea Kivei.

– Așa să fie, zise căpitanul atunci când Kiva tăcu, chiar dacă nu părea deloc mulțumit. Kiva se întreba dacă o recunoscuse, dacă-și amintise de ea, după care își dădu seama că el s-ar fi comportat cu totul altfel dacă ar fi știut.

„E bine. Totul are să fie bine."

Kiva trase adânc aer în piept și alungă din nou amintirea.

– Kiva Meridan, răsună vocea amplificată a prințului moștenitor, făcându-i pe ea și pe căpitan să privească în jos

de acolo de unde se aflau, în balconul turnului. Te-ai oferit voluntară să iei asupra ta Judecata prin Încercări în locul Reginei Rebele. Astăzi va trebui să treci prin Încercarea Aerului. Mai ai ceva de zis? Ultimele cuvinte?

Kiva avea o sumedenie de zis, dar nimic care s-o ajute să trăiască dacă reușea să supraviețuiască Încercării, așa că își mușcă limba și clătină din cap. Nu îndrăznea să se uite spre locul în care îi văzuse ultima oară pe Tipp, Jaren, Tilda și Naari și nici nu se uită după Mot sau după celelalte fețe cunoscute din mulțime, ca să nu-și piardă cumpătul.

– Prea bine, zise prințul Deverick, magia conferindu-i putere vocii. Kiva nu mai văzuse niciodată un asemenea exemplu de putere. Dacă s-ar fi întâmplat în alte circumstanțe, probabil s-ar fi minunat – de asta și de ce făcuse prințesa atunci când îi proiectase pe ea și pe căpitan în turnul de pază. Dar, în loc să fie dată pe spate, se străduia să nu se scape în pantaloni în timp ce aștepta să audă ce urma să i se întâmple. Avea să fie bine, își zise din nou. Avea să supraviețuiască. *Trebuia.*

– Căpitane Veris, continuă prințul Deverick, fii drăguț și explică-i Campioanei prima Încercare.

Kiva se întoarse spre căpitan, încercând să-i dea de înțeles că fusese dintotdeauna atât de palidă ca și acum.

– Încercarea Aerului e destul de simplă, zise Veris. Vei sări de aici – și arătă spre podeaua de lemn pe care se aflau – până acolo.

Kiva urmă degetul căpitanului cu privirea, întorcându-și încet capul.

Degetul arăta spre vârful zidului de la răsărit – aflat la *zece metri distanță.*

– Imposibil, zise Kiva cu voce gâtuită, încrederea topindu-i-se într-o clipă.

– N-a spus nimeni că are să fie ușor, zise Veris, fără urmă de milă în glas.

Chiar dacă turnul s-ar fi aflat mai aproape de zid, săritura n-ar fi fost deloc ușoară. Dar, la o distanță atât de mare, și cu mulțimea care privea de jos...

Kiva râse, nevenindu-i să creadă. Se zisese cu ideea că prima Încercare putea fi trecută. Regretul începu să-i mișune de-a lungul spinării – îmbinat din plin cu panica –, lăsând în urmă fiori.

– Conform recordurilor, zise căpitanul Veris pe un ton cât se poate de conversațional, cea mai mare lungime sărită de cineva a fost de nouă metri și șaptezeci de centimetri. Distanța pe care trebuie să o sari e doar cu un pic mai mare de atât.

– Asta la *sol,* sublinie Kiva. Și mă gândesc că persoana în cauză și-a putut lua avânt.

Veris părea de neclintit.

– Sari sau te împing. Alegerea îți aparține.

Kiva își dorea foarte mult să-i spună unde anume să-și bage alegerea. În loc să facă una ca asta, trase adânc aer în piept și se apropie de marginea balconului, apucând balustrada șubredă de lemn pentru a privi în jos, ca să estimeze distanța până la pământ. Se trase înapoi, cuprinsă de vertij.

– Nu pot... n-ai cum... nu se... Kiva nu era în stare să termine propoziția. Trase din nou aer în piept, încercând să nu cadă pradă isteriei.

– Hai că n-avem toată ziua la dispoziție! se auzi vocea amplificată a prințului, tonul său fiind cuprins de nerăbdare. Ai treizeci de secunde, Campioano, după care vom considera că te-ai dat bătută.

Lumini pâlpâiră în privirea Kivei. Dacă se preda însemna că urma să eșueze, iar asta însemna că ea și Tilda aveau să moară. Tipp măcar avea să fie în siguranță, pentru că nu ar mai fi fost amenințat, dar cine anume avea să-l protejeze după ce ea n-ar mai fi fost?

În loc ca acel gând să-i adâncească teroarea, o liniști. O claritate bruscă o făcu să-și dea seama că era mai bine să își piardă viața încercând să și-o salveze în loc să-i condamne pe toți cu lipsa ei de acțiune.

Timp. Avea nevoie de *timp*. Dacă reușea cumva să facă un miracol, să supraviețuiască în vreun fel încercării...

Libertatea ei se afla la o săritură distanță.

Trăgând o ultimă gură de aer care o calmă, Kiva își adună curajul și arătă spre balustradă.

– Deschide-o!

Căpitanul Veris nu o mustră pentru că îi ordonase, poate pentru că se gândi că era ultimul ordin pe care avea să-l mai dea. Pocni din degete, iar doi gardieni ieșiră repede din interiorul turnului și traseră zăvorul aflat în colțul balustradei, deschizând bariera de lemn.

– Mai ai douăzeci de secunde, Campioano, se auzi vocea cuprinsă de plictiseală a prințului.

Kiva atinse marginea platformei cu vârfurile degetelor de la picioare, forțându-se să se uite în jos. Îi vedea pe curteni și pe Rooke pe eșafodul spânzurătorii, mulțimea de deținuți privind în sus, cu nerăbdarea strălucindu-le pe chipuri.

Distrați. Cu toții erau *distrați*, viața – sau moartea ei – era doar un spectacol pentru ei.

– Mai ai zece secunde, după care se consideră că ai eșuat, zise prințul.

Kiva închise ochii, blocând imaginea tuturor celor care priveau, așteptând.

– *Nouă!* țipă mulțimea de dedesubt.

Kiva începu să se dea înapoi.

– *Opt!*

Pas, după pas, după pas.

Era conștientă că Veris se dăduse din calea ei și ceilalți gardieni rămaseseră pe balcon pentru a privi spectacolul.

– *Șase!*

Continuă să meargă cu spatele.

Pas.

– *Cinci!*

Un pas.

– *Patru!*

Un pas.

– *Trei!*

Până când se afla în cel mai îndepărtat punct față de marginea deschisă.

– Mai ai două secunde, Campioano! o avertiză prințul.

„N-o lăsa să moară.

Rămâi în viață.“

Mintea Kivei se goli pe măsură ce se avânta spre capătul balconului, concentrându-se total asupra a ceea ce avea de făcut. Le porunci picioarelor să fie puternice, trupului să fie ușor, fiecărei părți a ființei sale să fie umplută cu aer, pe când sprinta și se arunca de pe marginea deschisă a balconului.

„Rămâi în viață.

Suntem pe drum.“

Vântul înghețat mușcă din pielea ei și o trase de haine în timp ce zbura prin aer. Reușea – *chiar* reușea. Zidul se apropia cu fiecare nouă bătaie a inimii, pulsul ei bubuind atât de tare, încât aproape că acoperea vâjâitul aerului care-i trecea pe lângă urechi.

Plutea din ce în ce mai aproape, sfidând gravitația, vârful zidului de răsărit apropiindu-se tot mai mult cu fiecare milisecundă ce trecea.

Avea să reușească. Avea să învingă sorții potrivnici, să izbândească în prima Încercare. Se simțea triumfătoare. Aproape că simțea zidul solid sub picioare, aproape simțea gustul victoriei.

Dar dintr-odată începu să cadă.

Atât de aproape – fusese *atât de aproape*. Dacă ar fi reușit să întindă mâna ca să apuce marginea, atunci ar fi putut să...

Era prea târziu.

Se prăbușea, în jos, tot mai în jos, spre pământ.

„Nu-i nimic. Totul o să fie bine.“

Ecoul vocii tatălui ei îi asaltă urechile, și de data aceasta n-o mai alungă. Voia ca el să fie cu ea în timp ce cădea, simțea nevoia ca el s-o consoleze în vreme ce ea era pe cale să-și găsească sfârșitul.

„Nu-i nimic. Totul o să fie bine.“

Kiva închise ochii și se gândi la tatăl ei, nedorind să vadă cum inevitabilul avea să se întâmple. Își ținu ochii închiși, gândindu-se la el și la ceea ce se întâmplase în ziua în care viața pe care o cunoscuse îi fusese luată. Trăise

timp de zece ani cu clipele numărate, iar în acea zi timpul ei expirase.

„Nu-i nimic. Totul o să fie bine."

Dintr-odată, vâjâitul din urechile ei se opri, vântul înghețat dispăru și apoi...

Durere.

Orbitoare, *copleșitoare*, străpungându-i fiecare centimetru al trupului.

După care nu mai știu nimic.

CAPITOLUL 12

Nu-i nimic. Totul o să fie bine.

Kiva nu dădu drumul mâinii tatălui ei în timp ce Garda Regală îi înconjura, așa cum nu dădu drumul nici mâinii fratelui său, aflat de cealaltă parte. Aroma dulce a coacăzelor îi ațâțau nările, în timp ce soldații aflați în apropiere tropăiau peste coșul pe care ea și Kerrin îl umpluseră, toată munca lor fiind făcută acum una cu nămolul. Mama lor nu avea să le mai facă gem în acea seară.

– Faran Meridan, ești arestat, zise gardianul care se oprise în fața tatălui ei.

Avea o față blândă, se gândi Kiva, așa că nu înțelegea de ce părea atât de furios. Blazonul aurit din dreptul inimii era diferit de al celorlalți soldați, fiecare dintre ei având o emblemă argintie pe piept.

– Pentru ce infracțiune? întrebă Faran.

Kiva privi spre fața tatălui ei, auzind o emoție ciudată în vocea lui. Ca atunci când ea și Kerrin se jucaseră în râu cu o vară înainte și se luaseră la întrecere ca să vadă cine putea să se scufunde la cea mai mare adâncime și cine putea să-și țină mai mult respirația. Kiva câștigase de departe, dar, atunci când ajunsese din nou la suprafața apei, tatăl ei tremura și îi zisese să nu mai stea niciodată atât de mult scufundată.

Avea acum același ton ca atunci, iar mâna lui tremurândă o strângea pe a ei, de parcă încerca să se liniștească, pentru a o liniști și pe ea.

Îl strânse mai tare de mână, ca să-l anunțe că era acolo pentru el. Atunci când soldații le împrejmuiseră căsuța, el îi spusese că totul avea să fie bine. Kiva îl crezuse, știind că nu ar fi mințit-o niciodată.

– Ai fost văzut la piață în compania unui rebel cunoscut, zise gardianul cu blazon aurit. Vei fi întemnițat pentru că ești suspect de trădare împotriva Coroanei.

Preț de un moment prelung, tatăl Kivei păru că nu mai era în stare să vorbească, iar fața i se albi asemenea lunii care începuse să răsară pe cer.

– Eu... Tu... Faran își trase umerii în spate și încercă din nou. Piața e plină de lume. Se poate să fi interacționat cu cine știe câți rebeli fără să-mi dau seama. Din câte știu, poate că i-am și tratat. Sunt vraci – oameni de tot felul vin la mine, și nu-i iau la întrebări înainte să-i ajut.

– Poate că ar fi trebuit s-o faci, zise gardianul fără urmă de emoție. Îndepărtează-te de copiii tăi și vino cu noi de bunăvoie, de nu, te vom lua cu forța.

Strânsoarea lui Faran devenise copleșitoare. Kiva scânci speriată, iar fratele ei icni. Se întoarse spre Kerrin, observând urmele argintii al sucului de coacăze ce-i pătase gura. Ochii lui de un verde ca smaraldul, aceeași culoare ca a ochilor ei, se holbară. Tremura lângă ea, și, chiar dacă tatăl ei îi zdrobea mâna cu strânsoarea sa, ea avu grijă să strângă cu blândețe degetele lipicioase ale fratelui ei, ca să-l liniștească.

– N-am să... Nu mă puteți lua de lângă familie, zise Faran.

– Restul familiei tale a luat-o deja la goană, zise gardianul, arătând spre căsuța din deal, unde se afla mama Kivei împreună cu frații ei mai mari. Fum începu să răsară din acoperiș, iar o lumină portocalie se scurgea din geamuri, mânjind noaptea. Ar trebui să mulțumești veșniciei că suntem mai interesați să te prindem pe dumneata și că nu avem destul timp să-i urmărim și pe ei, altfel ar fi venit și ei cu tine la Zalindov.

– Zalindov? Faran se clătină pe picioare, făcând-o pe Kiva să se țină cu putere de el, palmele lor fiind acoperite de sudoare în ciuda aerului de iarnă. N-aveți... Nu puteți să mă trimiteți la...

– Gata! îl întrerupse gardianul cu blazonul aurit.

Se uită spre doi soldați aflați în apropiere și le ordonă să-l ia pe Faran.

Ordinul o făcu pe Kiva să-și dea drumul la limbă, cuprinsă de panică.

– Nu! țipă ea, lipindu-se de tatăl ei.

– Tată! urlă Kerrin.

Soldații ridicară săbiile și înaintară, apropiindu-se de ei. Faran își desprinse mâna de cea a Kivei, împingând-o într-o parte cu destulă forță, încât fetița mai făcu trei pași înainte să-și piardă echilibrul și să cadă.

Kerrin ar fi trebuit să cadă alături de ea, dar degetele lui lipicioase se desprinseră de ale ei atunci când sări într-o parte – nu spre tatăl lor, ci spre pumnalul pe care Faran îl folosea la tăierea frunzelor de aloe.

– KERRIN! NU! țipă Kiva.

Kerrin nu o auzi, nu o ascultă. Băiețelul ridică pumnalul și cu un țipăt se aruncă spre gardienii care se apropiau.

Se întâmplă fulgerător, atât de repede, încât, din locul în care se afla, Kiva nu văzu nimic, nu înțelese ce anume se întâmplase decât când era prea târziu.

La un moment dat, Kerrin alerga, apoi dintr-odată cădea, ținându-se de piept – și de lama sabiei care se înfipsese acolo.

Părură să treacă ani până când soldatul își trase lama de acolo... până când sunetul teribil al oțelului trecând prin carne și os se estompă... până când toți cei care priveau înțeleseseră ce anume se întâmplase.

– NU! urlă Faran, căzând în genunchi lângă fiul său și punându-și mâinile pe pieptul micuț al băiatului. Nu, nu, nu!

– Kerrin, șopti Kiva, ochii fiindu-i plini de lacrimi. Se trase prin nămol spre ei, cu mâinile mânjite de sucul fructelor. K-Kerrin!

– Să-mi aducă careva... să-mi aducă... Faran nu izbutea să termine, pentru că nu mai putea nimeni să-i aducă nimic, nu exista leac care să-l ajute, nu se mai putea face nimic pe când ochii lui Kerrin se dădeau peste cap.

– N-nu! zise Kiva, îndreptându-și mâna lipicioasă spre el. Nu! KERRIN! NU!

Înainte să își poate lipi degetele de rană, așa cum făcuse și tatăl ei, înainte să îl poată atinge, un braț îmbrăcat în armură o cuprinse de talie, ridicând-o.

– Nu trebuia să se întâmple una ca asta, mârâi vocea bărbatului cu blazonul aurit. Niciodată.

– DĂ-MI DRUMUL IMEDIAT! țipă Kiva, lovind cu piciorul în direcția bărbatului, în timp ce plângea. DĂ-MI... TREBUIE SĂ... LASĂ...

– Ridicați-l! le ordonă gardianul soldaților care se îndreptau spre Faran. Tânărul a cărui sabie era mânjită de sângele lui Kerrin rămăsese nemișcat deasupra băiatului, cenușiu la față, până când camarazii săi îl dădură laoparte. Doar atunci își reveni, ștergându-și sabia și mișcându-se împreună cu ceilalți. Îndepliniți ordinele!

– TATĂ! bocea Kiva, lovind cu picioarele spre gardian, însă strânsoarea acestuia era de oțel. TATĂ!

Faran părea la fel de lipsit de viață ca mezinul familiei sale, lipsit de reacție față de rugămințile fetiței. Nu se luptă, nu opuse rezistență deloc pe când gardienii îl ridicară în picioare și îl luară de acolo.

– TATĂ! țipă Kiva din nou.

– Îngropați băiatul! le ordonă cel care o ținea celorlalți soldați. Cu voce mai moale și răgușită, adăugă: Cu grijă, însă. Este doar un copil.

Pe când gardienii se aplecau să ridice trupul lui Kerrin, Kiva începu să se zbată și mai viguros în brațele celui care o ținea.

– NU... ÎL... ATINGEȚI! țipă ea. SĂ... NU... CUMVA... SĂ ÎNDRĂZNIȚI...

– Îmi pare rău pentru ce s-a petrecut, fetițo, murmură bărbatul care o ținea. Dar e numai vina voastră.

– DĂ-MI DRUMUL! reuși Kiva să articuleze în timp ce bocea. TATĂ! TA...

Dar durerea unei lovituri fulgerătoare îi curmă țipătul, după care privirea îi fu năpădită de beznă, iar lumea și viața care o cunoscuse până atunci dispărură într-o clipită.

*

– N-am toată ziua, vindecătoareo. *Trezirea!*

Zgâlțâiala o făcu pe Kiva să deschidă ochii, ridicându-se în capul oaselor cu un icnet care se transformă într-o criză de tuse.

Nu putea să respire.

Nu era în stare să tragă aer în plămâni.

Nu reușea să...

Nu putea...

– Hai, mai lasă spectacolul! zise o voce arogantă de femeie, înainte ca o mână să izbească spatele Kivei.

Horcăind și înecându-se, Kiva încerca să îndepărteze persoana care o ataca, dar nu reuși mare lucru. Durerea îi cuprinse brațele, picioarele, stomacul. Se simțea lovită peste tot, de parcă cineva apucase latul lamei unui satâr de măcelărie și o izbise cu acesta peste tot de mii de ori.

– Pentru numele veșniciei, respiră ca un om normal! îi porunci persoana aflată în spatele ei. Nu-i așa mare lucru.

Încetul cu încetul, Kiva reuși să se oprească din tușit, chiar dacă fiecare părticică a trupului ei o durea. Îi curgeau lacrimi din ochi ca urmare a efortului depus ca să tragă aer în plămâni, și ridică o mână la ochi pentru a-și limpezi privirea încețoșată. Când reuși să clipească și să-și

limpezească privirea, trase cu atâta putere aer în piept, încât începu din nou să tușească.

– Înălțimea... Voastră, reuși Kiva să icnească atunci când o văzu pe prințesa a cărei față era acoperită de mască stând pe un scăunel lângă patul ei din infirmerie. Ce... faceți...

– Bea asta înainte să începi să mori din nou, o întrerupse prințesa Mirryn, împingând o cupă mică din piatră spre Kiva. Era doar pe sfert plină, iar Kivei nu-i trebui să miroasă lichidul albicios ca să-și dea seama că era lapte de mac. În mod normal, nu ar fi luat nimic care să-i afecteze luciditatea, *mai ales* când se afla în prezența unuia dintre membrii familiei regale din Evalon, dar abia era în stare să gândească, darămite să mai și vorbească, din cauza durerii care îi cuprinsese trupul.

Înghiți remediul cu aromă de nuci dintr-odată, iar Kiva se bucură că prințesa îi acordă câteva clipe pentru ca licoarea să-și facă efectul. Doza nu era destul de puternică pentru a o adormi, dar îi potoli cu repeziciune durerea, care deveni doar o apăsare ușor de ignorat.

– Te simți mai bine? o întrebă prințesa Mirryn.

– Mult mai bine, zise Kiva.

Se forță să adauge și un „mulțumesc".

Cu grijă, cu foarte mare grijă, Kiva își mută perna și se propti de perete, tresărind din cauza durerii, dorindu-și să fi băut mai mult lapte de mac înainte să aleagă să se miște. Acum însă, stătea mult mai bine, și, după câteva guri de aer ce o liniștiră, durerea deveni din nou suportabilă.

– Ar trebui să... ăăă...

Kiva gesticulă, în semn că poate ar trebui să facă o plecăciune.

Mirryn pufni.

– Mi-ar plăcea s-o văd și pe asta.

Kiva înțelese că prințesa nu avea să o pedepsească pentru că nu respectase eticheta regală.

– Mă gândesc că te întrebi de ce anume mă aflu aici, nu-i așa? zise Mirryn, luând cupa din dreptul Kivei și întorcând-o între degete, de parcă simțea nevoia să facă ceva cu mâinile.

Kiva se gândi la cele spuse de prințesă și îi răspunse:

– Sinceră să fiu, mă minunez că *eu* mă aflu aici.

Odată ce laptele de mac începu să-și facă efectul, atenția ei se mută de la durerea fizică la ce anume se întâmplase în timpul Încercării Aerului și la starea în care se afla momentan.

– Am căzut, zise Kiva. Ar fi trebuit să mor.

– Da, îi răspunse Mirryn. Cu siguranță.

Prințesa tăcu, și, chiar dacă mintea Kivei era plină de întrebări, alese să tacă și ea. Se folosi de tăcere pentru a privi infirmeria, observând că prințul moștenitor nu se afla lângă sora lui. Văzu însă că perdelele ce înconjurau patul din colțul încăperii fuseseră trase. Acela era patul Tildei. Kiva spera că Jaren și Tipp se întorseseră să aibă grijă de femeia suferindă după ce Încercarea luase sfârșit. Cei doi nu se aflau în încăpere, însă căpitanul Veris stătea de pază la intrarea în infirmerie, ochii săi alerți trecând de la prințesă la Kiva și apoi cercetând împrejurimile. Nici un alt gardian nu se afla în preajmă, fie el regal, fie nu.

Văzându-l pe căpitan, stomacul Kivei se strânse, aducându-și aminte de prima oară când se întâlnise cu el, amintirea fiind încă proaspătă pentru ea. Încă își amintea felul în care o ridicase, strânsoarea lui de oțel în timp ce ea se zbătea să scape. Își amintea că fusese acolo în ziua în care viața fratelui ei fusese curmată. Ziua în care viața *ei* se sfârșise, dar într-un cu totul alt mod.

Înghițind în sec, Kiva își întoarse privirea spre prințesă, care o studia. Știa că ar fi trebuit să-și ferească privirea, să dea dovadă de considerație, dar nu mai era în stare. Fără să se sfiască, o privi pe Mirryn drept în ochi, iar masca prințesei nu putea să ascundă faptul că aceasta era intrigată.

– Ai fi făcut-o, zise într-un final Mirryn. Ai fi fost în stare să mori pentru ea.

– Teoretic, ar fi trebuit să mor *odată* cu ea, zise Kiva. Dacă eu mor, și ea moare, nu-i așa?

– Și, dacă trăiești, va trăi și ea, îi răspunse prințesa. Dacă vei trece de următoarele trei Încercări, ai să eliberezi cea

mai notorie femeie din tot regatul.

– Posibil, dar nu cred că ar trebui să vă gândiți la așa ceva.

– Ușor de zis, pentru tine, cel puțin, îi spuse prințesa. Nu *ție* încearcă să-ți fure Coroana.

– Ați văzut-o? întrebă Kiva, întorcându-și capul spre patul înconjurat de perdele. Nu va fi în stare să fure nimic prea curând.

Kiva știa că ar fi trebuit să fie mai cu băgare de seamă, dar nu reușea să se controleze, nici măcar atunci când ochii prințesei se îngustară pe sub mască.

Rezistând dorinței de a-și retrage cuvintele și de a da vina pe laptele de mac pentru francheța ei, Kiva își ridică bărbia și continuă să susțină privirea prințesei, fără să clipească. Și-ar fi dorit ca altcineva să fi fost alături de ea când se trezise – Tipp, Mot, Jaren. Chiar Naari sau temnicerul-șef. Cineva căruia să-i poată adresa întrebările care i se iviseră în minte. Dar, pentru că doar Mirryn se afla acolo, avea să i le adreseze ei.

– Cum anume am supraviețuit Încercării? o întrebă Kiva direct.

Era prea obosită și copleșită de durere ca să mai vorbească pe ocolite.

Mirryn puse cupa pe masa de lângă patul Kivei, iar degetele prințesei începură să se joace cu marginea brodată a pelerinei sale roșii.

– Îmi aduci aminte de prietena mea. Mi-ar fi făcut capul calendar dacă ar fi aflat că ai murit azi. Cineva care dă dovadă de un asemenea spirit de luptă ca tine merită o șansă – asta mi-ar fi zis prietena mea.

Dintr-odată, lumea Kivei parcă se întorsese pe dos.

– *Dumneata* m-ai salvat?

Mirryn pufni.

– Pe toți zeii, nu! De ce-ar trebui să-mi pese de ce anume se-ntâmplă cu tine? Îndepărtând o scamă imaginară de pe umărul ei, prințesa continuă: Tâmpitul de frate-meu, în schimb... Mirryn își dădu ochii peste cap. Se pare că până și prinții moștenitori pot fi influențați de o

față frumușică. Cine mai are nevoie de justiție când e limpede că atracția e *mult* mai importantă?!

– O clipă. *Prințul Deverick* m-a salvat?

Mintea Kivei continua să se învârtă în gol.

Sprânceana prințesei se arcui, ieșind deasupra marginii măștii.

– Ai căzut de la o distanță de peste cincisprezece metri. N-ai fi supraviețuit fără ajutor.

– Eu... tu... el... Kiva nu reușea să lege cuvintele. După toate lucrurile pe care le cunoștea despre cei din familia Vallentis – faptul că tocmai din cauza lor se afla în Zalindov –, nu reușea să înțeleagă cum de așa ceva fusese posibil.

– *De ce?*

Prințesa pufni, nerăbdătoare.

– Tocmai ți-am spus motivul. Ești surdă? Încetă să se mai joace cu degetele și își încrucișă mâinile peste piept. Fii recunoscătoare că ești în viață!

Kiva își schimbă poziția în pat, strâmbându-se de durere.

– Cu greu, murmură ea, neputând să-și pună lacăt limbii.

– Poftim?! zise Mirryn, arcuindu-și acum ambele sprâncene.

– Am zis *cu greu*, repetă Kiva. Mă simt de parcă mi-am rupt toate oasele din corp.

Prințesa râse, surprinsă.

– Asta-i mulțumirea pe care o capătă fratele meu pentru că ți-a salvat viața?

– Dar nu se află aici.

– Nu, însă *eu* mă aflu aici, zise Mirryn, tonul vocii sale devenind dintr-odată amenințător. Ar fi bine să fii mai respectuoasă.

Kiva își reveni, amintindu-și cu cine anume stătea de vorbă. Licoarea o afecta mai mult decât crezuse dacă reușise să o supere pe una dintre cele mai puternice persoane din regat. Mai ales că prințesa avea dreptate –

prințul Deverick o salvase, chiar dacă doar din cauza unor motive superficiale.

– Îmi cer iertare, Înălțimea Voastră, se forță Kiva să spună, de parcă fiecare sunet îi trecea peste limbă asemenea unui cărbune încins. Vă rog transmiteți-i fratelui dumneavoastră toată recunoștința mea.

Mirryn se lăsă pe spate, mijind ochii albaștri. Urmă o clipă prelungă de tăcere.

– Sunt dezamăgită. Mă așteptam să fii mai arțăgoasă.

Kiva își încreți fruntea.

– Vă *doriți* să fiu mai arțăgoasă?

– Vreau să dai dovadă de coloana vertebrală pe care ai demonstrat-o atunci când ai sărit pe eșafod, zise Mirryn. Vreau să dai dovadă de curajul pe care l-ai avut atunci când ai sărit de pe turnul de pază. Vreau să dai dovadă de tăria de caracter pentru care prietena mea te-ar fi aclamat – tăria de caracter datorită căreia fratele meu te-a salvat.

– Ați spus că m-a salvat datorită înfățișării mele, zise Kiva sec.

– Și am mai zis și că e un idiot.

– Ați zis că sunt sinucigașă, îi reaminti Kiva. De două ori.

– Și iată-te acum, vie și întreagă, îi răspunse Mirryn.

– Numai datorită fratelui dumneavoastră, zise Kiva, tonul ei fiind acuzator și confuz în același timp. Până la urmă, se consideră că am trecut Încercarea? Va trebui să...

Prințesa Mirryn făcu un gest, nelăsând-o pe Kiva să continue.

– În ochii legii, ai trecut Încercarea. Ai supraviețuit – e tot ce contează. Kiva deschise gura ca să o contreze, însă Mirryn o opri din priviri și continuă: Te rog să nu începi! A trebuit să stau să ascult o întreagă predică despre faptul că cineva a intervenit în Încercare, chiar dacă nu *eu* am fost cea care a acționat impulsiv. Doar că, *desigur,* a trebuit și eu să fiu implicată în toată chestiunea, nu-i așa?

În timp ce Mirryn continua să mormăie, Kiva privi iar prin infirmeria goală.

– Dar unde anume e prințul Deverick? De ce nu se află aici?

Prințesa izbucni în râs, amuzată.

– Ei bine, *asta-i* o întrebare foarte bună. Fratele meu este un idiot impulsiv și nesăbuit, cu toate că rămâne una dintre cele mai bune persoane pe care le cunosc. Probabil se împrietenește cu răufăcători chiar în acest moment, stabilind legături ce vor ține o viață. Mirryn continuă, cu viclenie: E destul de captivat de tine, să știi – ar trebui să fie evident, mai ales că ai rămas în viață.

Kiva se îmbujoră, amintindu-și că prințul declarase că o plăcea în fața mulțimii adunate. Sperând că prințesa nu observase, Kiva o întrebă:

– Persoana care v-a ținut predica... Vă referiți la căpitanul Veris?

Gardianul în cauză își aținti privirea asupra lor când își auzi numele, fără să se miște din post, fața lui rămânând lipsită de expresie.

Mirryn râse din nou.

– Veris e moale și blând. Sunt surprins că nu s-a aruncat după tine de pe turn ca să te prindă.

Kiva tăcu, temându-se de ce anume ar mai fi putut spune, că ar fi putut dezvălui detalii despre prima ei întâlnire cu bărbatul, despre tot ce îi făcuse acesta – totul în numele familiei Vallentis. Familia prințesei *Mirryn*.

Familia pe care Kiva o ura și pe care avea să o urască toată viața.

– Nu, temnicerul-șef Rooke a fost cel care ne-a adresat niște... cuvinte alese. Mie și fratelui meu, îi explică Mirryn.

Kiva ar fi dat orice să audă acele cuvinte. Pentru oricine care nu era din linia regală, încercarea de a influența rezultatul unei Încercări însemna o pedeapsă groaznică: încarcerarea, poate chiar moartea. Dar pentru un *prinț?* Pentru moștenitorul tronului? Kiva se îndoia că ar fi reușit să cresteze carnea lui Deverick prea curând, nici măcar dacă ar fi avut o confruntare cu Rooke.

– Temnicerul-șef și-a subliniat neplăcerea legată de acțiunile fratelui meu și ne-a explicat limpede că... nu ne

recomandă să mai fim prezenți la următoarele trei Încercări, zise Mirryn. Fie vorba între noi, asta nu-i cine știe ce tragedie.

Își încreți nasul, de parcă însuși aerul o deranja.

Faptul că Rooke îi admonestase n-o surprindea pe Kiva, așa cum nu o surprindea că cei doi se arătaseră de acord cu cerințele acestuia, deoarece ultimul lucru pe care cei din familia regală din Evalon și-l doreau era să îl supere pe bărbatul care-i ținea încarcerați pe cei mai mari dușmani ai lor.

– De ce vă aflați *aici,* prințesă? întrebă în cele din urmă Kiva, având nevoie de răspunsuri, mai ales după ce aflase că Rooke le ordonase să plece din acel loc. Mirryn nu avea nici un motiv pentru a se afla în infirmerie, nici un motiv să piardă vremea stând de vorbă cu un deținut. Fratele dumitale m-a salvat din... din cine știe ce motiv ridicol. Cu toate acestea, sunt recunoscătoare. Cu adevărat. Dar tot nu înțeleg de ce vă aflați aici, lângă patul meu, așteptând să mă trezesc. Ce anume ascundeți?

Prințesa își ridică o mână, iar Kiva tresări, îndepărtându-se, dintr-un reflex de apărare. Ochii prințesei pâlpâiră pe sub mască, dar ea tăcu, strângându-și degetele mâinii în pumn. Odată făcut gestul, aerul din jurul lor începu să tremure, iar urechile Kivei începură să pocnească pe când ceva începea să o apese, capul fiindu-i parcă umplut cu vată.

– Ne aflăm acum într-o bulă de aer, zise Mirryn. Ca să putem avea intimitate.

Făcu un semn cu capul spre Veris, care privea spre curtea închisorii, nebăgând în seamă conversația dintre cele două.

Minunându-se de ceea ce făcuse prințesa, Kiva încercă să caște ca să-și desfunde urechile, dar senzația de disconfort nu dispăruse.

– Nu vom avea prea mult timp la dispoziție înainte ca Veris să se întrebe de ce suntem atât de tăcute și să-și dea seama de ceea ce am făcut, continuă prințesa, vocea ei elevată și catifelată fiind marcată de grabă. Spune-mi, cât

de încrezătoare ești că vei putea supraviețui următoarelor trei Încercări?

Kiva era îndeajuns de surprinsă pentru a se opri din căscat, reușind să ignore senzația ciudată din acea bulă în care se aflau.

– Mai degrabă ar trebui să mă întrebați cât de puțină încredere am în mine, zise ea.

– Eu vorbesc serios, vindecătoareo.

– Și eu, îi răspunse Kiva. Nimeni nu a supraviețuit tuturor celor patru Încercări.

Nu voia să recunoască faptul că nu avea să mai participe la următoarele Încercări, deoarece familia ei avea să vină să o scape înainte ca așa ceva să se întâmple.

Mirryn clătină din cap.

– Nu e așa. Mai demult, unii au supraviețuit.

Kiva pufni, neîncrezătoare, laptele de mac făcând-o să-și uite instinctele de supraviețuire.

– Desigur, doar că pe atunci oamenii știau să folosească magia. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, însă mie nu-mi curge pic de magie prin vene. Asta dacă nu cumva sunt cine știe ce soră de mult pierdută a dumitale.

– Așadar, va trebui să te bazezi pe celelalte cunoștințe pe care le posezi, îi zise Mirryn, frustrată. Ce anume *știi* să faci?

Kiva își depărtă brațele, exasperată, regretând instantaneu gestul care-i provocă o durere înțepătoare.

– Privește în jurul dumitale, prințesă! Asta-i ce știu să fac. Vindec oameni. Cam atât.

– Atunci, vei muri.

Trei cuvinte, și respirația Kivei se blocă.

Mirryn se lăsă pe spate, cu chipul inexpresiv, în ciuda sentinței capitale pe care tocmai i-o rostise.

– Așa e, o știi și tu, zise cu răceală prințesa. Și, chiar dacă *tu* nu meriți un asemenea sfârșit, toți ceilalți cred că *ea* o merită.

Mirryn îndreptă un deget elegant spre perdelele ce înconjurau patul Tildei.

Kiva înghiți în sec.

– Vei muri, repetă Mirryn. Și ea la fel. Prințesa o privea fără urmă de milă. Sincer, am avea mai puține bătăi de cap dacă s-ar întâmpla asta.

Kiva trase aer în piept, însă Mirryn continuă:

– *Însă*, zise prințesa înainte să ofteze prelung și tare, se pare că sunt prea mărinimoasă pentru binele meu.

– Poftim? întrebă Kiva, încrețindu-și fruntea.

Mirryn oftă din nou și continuă:

– Temnicerul-șef Rooke mi-a zis că te afli aici de zece ani. Ești o supraviețuitoare, Kiva Meridan, și, dacă ai rezistat atâta vreme, mai poți rezista șase săptămâni. Mai ales dacă vei primi ajutor.

Kiva încerca să priceapă ce anume se întâmpla, licoarea de lapte de mac încetinindu-i mintea. Se părea că...

– Poftim, zise Mirryn, introducând mâna în interiorul pelerinei și, după ce aruncă o privire spre Veris, care habar nu avea ce se întâmpla, scoase de acolo o amuletă strălucitoare.

Kiva o luă și o întoarse între degete. Înțelegând ce anume ținea acum în mână, se gândea că ar fi putut da vina pe laptele de mac dacă ar fi ales să arunce amuleta înapoi în fața prințesei.

La capătul lanțului strălucitor se afla o amuletă ce reprezenta blazonul familiei Vallentis. Sabia, săgeata, coroana și cele patru cadrane erau din aur pur, însă reprezentarea elementelor era făcută cu ajutorul unor pietre prețioase: safir pentru apă, smarald pentru pământ, topaz pentru aer și rubin pentru foc.

Era foarte frumoasă.

Dar reprezenta absolut *tot* ce Kiva ura.

– Foarte drăguță, mușcă ea cuvintele, împingând-o înapoi spre prințesă.

Mirryn refuză să o ia. Doar îi spuse:

– Majoritatea membrilor familiei mele au o legătură cu un singur element, dar eu am cu două. Aer, după cum bine știi... Tăcu pentru o clipă, ca să se asigure că vindecătoarea era atentă. Și foc.

Aruncând o privire scurtă spre Veris, Mirryn se întoarse spre Kiva și deschise palma. O flacără apăru deasupra mâinii ei. Nu, nu doar *deasupra* mâinii, ci *pe* mâna ei. Îi înconjura carnea, focul dansa peste pielea ei în timp ce-și întorcea încheietura, flăcările începând să-i urce pe antebraț înainte ca prințesa să pocnească din degete și să facă totul să dispară.

Pielea ei era neatinsă, iar mâneca pelerinei, deși se înnegrise puțin, nu părea în vreun alt fel afectată.

– Impresionant, zise Kiva, văzând că prințesa aștepta o reacție din partea ei.

Mirryn rânji și arătă spre amuleta aflată încă în mâna Kivei.

– Rubinul de pe blazon poate absorbi magia de foc, dacă cineva – eu, de exemplu – ar alege să încarce piatra cu putere magică. Rânjetul ei se lăți. Propunerea era evidentă. Nu știu în ce constă Încercarea prin Foc, dar, atât timp cât vei purta amuleta, magia din interior ar trebui să te protejeze.

Kiva o privea pe prințesă fără să fie în stare să mai spună ceva.

– N-o arăta nimănui, altfel vor crede că ai furat-o, o avertiză Mirryn. Tăcu un moment, apoi adăugă: Asta e limita milosteniei mele. Pentru celelalte două Încercări va trebui să găsești tu ceva.

Kiva încuviință tăcută din cap, nefiind în stare să-i răspundă. Cuprinse însă amuleta cu degetele și o ascunse între pliurile păturii. În clipa în care amuleta fu acoperită de pătură, Mirryn ridică mâna, repetând acțiunea prin care crease bula. Urechile Kivei pocniră din nou, dar de data aceasta presiunea dispăru, și acum știa că puteau fi auzite.

– A fost o adevărată... experiență... să am ocazia să te cunosc, vindecătoareo, zise prințesa, ridicându-se și aranjându-și pelerina. Abia aștept să aud vești despre tine în Încercările ce urmează, orice ar fi să ți se întâmple.

Mirryn nu o încurajă și nici nu-i dori Kivei succes. Începu să se îndepărteze, părând mulțumită să uite

complet de Zalindov și de deținuții săi, inclusiv de vindecătoarea închisorii. Cu toate acestea, Kiva nu se putu abține să nu strige, când reuși să vorbească.

– O clipă!

Prințesa se opri, întorcându-se parțial spre ea.

– De ce vreți să mă ajutați? întrebă Kiva, amuleta aproape arzând-o pe sub pătură. Ați spus mai devreme că nu vă pasă de ceea ce mi se întâmplă. Nu... nu *înțeleg.* Înghiți în sec și adăugă: Dacă voi trăi, Tilda va scăpa și ea. De ce ați risca una ca asta?

Mai târziu, după ce laptele de mac îi ieși din sistem, Kiva se minună că fusese atât de cutezătoare. Dar dintr-odată simțea nevoia să primească niște răspunsuri.

Fie că Mirryn o știa, fie că nu, familia Vallentis era principalul motiv pentru care ea se găsea în situația în care se găsea. „Suspiciuni de trădare față de Coroană" – ăsta fusese motivul pentru care Faran Meridan fusese arestat. Fără vreo dovadă, fără vreo conspirație sau acțiuni infame; pur și simplu, fusese văzut într-o piață alături de persoana greșită, la momentul nepotrivit. Presupusa lui infracțiune îl adusese la Zalindov, împreună cu Kiva. Ambii fiind victimele unor circumstanțe potrivnice... iar Kerrin nimic mai mult decât o victimă colaterală.

Kiva petrecuse zece ani încercând să înțeleagă ce anume se întâmplase în acea noapte, învățând să accepte că nu avea să supraviețuiască dacă nu înceta să se gândească la ce se întâmplase cu familia ei. Nedreptatea acelui moment încă îi lăsa un gust amar, dar reușise să treacă peste pentru a se concentra la ceva mult mai important – supraviețuirea. Datorită acestui fapt, fusese destul de rațională cât să știe că, dacă nu avea să fie salvată înainte de următoarea Încercare, atunci prințesa tocmai îi dăduse o comoară neprețuită – liberă trecere spre cea de-a treia.

Însă... Kiva nu cunoștea *motivul.*

Întorcându-se ca s-o privească mai bine, Mirryn își aținti ochii asupra Kivei, gândindu-se ce să-i răspundă. Până la urmă, prințesa spuse:

– În parte, pentru că fratele meu e sentimental – prea sentimental, dacă îmi ceri mie părerea. Mai ales pentru un prinț moștenitor. Mirryn își dădu ochii peste cap în spatele măștii. Fie că e un idiot desfrânat, fie că nu, îi eram datoare cu o favoare.

Într-adevăr, un idiot desfrânat. Kiva nu avea idee ce anume gândea prințul Deverick. Chiar dacă era recunoscătoare, nu îi ceruse niciodată ajutorul și, dat fiind faptul că făcea parte din familia Vallentis, nu avea niciodată să-i întoarcă favorul. Niciodată.

– Cât despre celălalt motiv..., continuă prințesa. Ai spirit de supraviețuitoare, și n-am cum să nu respect așa ceva. În orice altă situație, probabil noi două am fi fost destul de apropiate. Poate că am fi devenit prietene.

Kiva tresări. Altfel, ar fi izbucnit în râs. Cu sau fără amuleta protectoare, niciodată n-ar fi...

– Dar nu ne aflăm în altă situație, continuă Mirryn. Adevărul e că, chiar și cu ajutorul meu, presupun că tot vei eșua. Tocmai de aceea îți ofer o șansă, chiar dacă e una fără mari sorți de izbândă. Ridică din umeri. Posibilitatea ca tu și Tilda să supraviețuiți în următoarele șase săptămâni pe cont propriu, ca Tilda să supraviețuiască bolii... Ei bine, știi mai bine ca mine care sunt șansele.

Avea dreptate. Kiva o știa. Numai că ea se baza pe ceva ce prințesa nu știa. Pe *cineva*. Pe mai multe persoane, de fapt.

Pe familia ei.

Și pe rebeli.

„Rămâi în viață.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum."

– Tot timpul mi-a plăcut să țin cu cel care nu are nici o șansă, zise Mirryn, aproape amuzată. Iar tu, Kiva Meridan, ești cea mai lipsită de șansă persoană din câte am văzut vreodată.

– Aici, sunt de acord cu tine, o întrerupse o voce nouă.

Kiva nu putea să facă altceva decât să se holbeze la prințul moștenitor care intră în infirmerie, cu umerii trași

în spate, capul ridicat și pelerina grea de iarnă fluturând în spatele său pe când se apropia calm, fără urmă de grabă.

– În sfârșit! îi zise Mirryn.

– Iertare, draga mea Mirry. Am fost ocupat, zise prințul. Sunt atât de multe persoane interesante prin preajmă. Povești atât de fascinante!

Felul în care o privea Deverick pe Mirryn o făcea pe Kiva să creadă că puteau comunica fără a folosi cuvinte, iar ea simți o durere în stomac amintindu-și cum, pe vremuri, avusese conversații întregi cu frații ei fără să scoată un cuvânt.

– Ei bine, salutare, frumoaso! zise prințul, oprindu-se lângă patul Kivei. Rânji la ea, dezvăluindu-și dinții perfecți. Masca îi acoperea fața, în afară de gură și de ochii de culoarea cobaltului. Ochii păreau că dansează, amuzați. Arăți bine. Îi făcu șmecherește cu ochiul. *Foarte* bine.

Kiva se întreba dacă nu cumva prințul se considera șarmant. Ea nu era deloc impresionantă. Se părea că era destul de fustangiu. Nu era greu de înțeles așa ceva, mai ales că o salvase pentru că îi plăcuse cum arată. Cu toate acestea, nu avea să caute de dinți calul de dar, chiar dacă acel cal era destul de libidinos.

– Înălțimea Voastră, zise ea, destul de rigid. Vă mulțumesc mult că m-ați salvat!

Prințul Deverick flutură din mână, continuând să rânjească.

– Pentru nimic! Sincer.

– Vindecătoarea are câte ceva de spus în legătură cu condiția ei fizică, îi zise Mirryn fratelui ei, în timp ce își inspecta unghiile. Bucură-te că ți-a mulțumit.

Kiva se holbă la ea.

– Recunosc, a fost cât pe ce, zise prințul. Câteva secunde în plus și... Își izbi palmele laolaltă, făcând-o pe Kiva să-și simtă stomacul începând să se întoarcă pe dos. Dar ai supraviețuit, și asta e tot ce contează. Ar fi fost mare păcat ca o persoană atât de drăguță ca tine să...

– Zeilor, scutește-mă! icni Mirryn, strâmbându-se. Putem pleca odată? Simt că trebuie să fac baie preț de o

sută de ani. Am impresia că n-am să scap niciodată de duhoarea acestui loc.

– Prințesa Poporului, îi zise Deverick Kivei pe un ton sec. Răbdătoare, suferindă, plină de fericire, numai dragoste și milostenie și...

– Mai tacă-ți fleanca! i-o tăie Mirryn, luându-și fratele de braț și trăgându-l de lângă patul Kivei. Îți place tare mult să te auzi vorbind.

– Am o voce foarte plăcută, zise prințul. Nu-i așa, Kiva?

Kiva tresări auzindu-și numele ieșind dintre buzele prințului. O neliniștea cu câtă familiaritate îl pronunțase, de parcă se cunoșteau de ani buni. Nu zise nimic, ceea ce-l făcu pe prinț să rânjească și mai mult.

– M-am simțit bine, zise el, în timp ce sora lui încerca să-l scoată din încăpere. Sper ca drumurile noastre să se mai întâlnească într-o bună zi, Campioano.

Mirryn îl împinse pe lângă Veris, oprindu-se doar ca să-și aranjeze pelerina și să-i spună Kivei:

– Tot cred că ești sinucigașă. Ai mână liberă să-mi demonstrezi contrariul.

CAPITOLUL 13

După ce prințul și prințesa părăsiră infirmeria, Kiva încercă să coboare din pat, dar corpul său cuprins de durere nu era în stare să facă una ca asta. Se întoarse de pe o parte pe alta până când și asemenea mișcări deveniră

prea dureroase, așa că pur și simplu zăcu acolo, gândindu-se la tot ce se întâmplase în acea zi, înainte ca laptele de mac să o adâncească în somn.

Când se trezi, infirmeria era mult mai întunecată, iar lămpile de luminium date la minimum alungau cele mai înspăimântătoare umbre ale nopții, arătându-i că nu mai era singură.

– Ce cauți aici? întrebă Kiva cu voce spartă, răgușită după somn.

Jaren stătea pe un scăunel lângă patul ei, privindu-și mâinile, însă își ridică privirea atunci când îi auzi vocea, trăsăturile sale relaxându-se.

– De ce mă întrebi tot timpul asta?

– Poate că sunt mereu surprinsă să văd că n-ai murit încă.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze, dar îi dispăru repede, fața lui devenind împietrită.

– Aș putea să spun același lucru după nebunia pe care ai făcut-o azi.

Kiva nu-și dorea să poarte conversația în timp ce se afla la orizontală. Nu-și dorea deloc să poarte acea conversație, mai ales când se afla într-o poziție atât de vulnerabilă.

Ridicându-se în capul oaselor, se abținu să se strâmbe din cauza durerii, în timp ce brațele, torsul și capul începură s-o doară toate deodată. Se propti cu spatele de perete.

– Pare dureros.

Kiva se uită urât la Jaren.

– Aparențele pot fi înșelătoare.

Nu știa de ce se ferea de el, de ce nu dorea niciodată să-și arate vulnerabilitățile în fața lui.

Jaren oftă și își trecu mâinile prin păr. Era ciufulit, de parcă își trecuse foarte des mâinile prin păr în ultima vreme. Privindu-l mai îndeaproape, Kiva observă că era acoperit cu și mai mult praf și murdărie ca înainte, atunci când îl văzuse la spânzurătoare, semn că muncise din greu în tuneluri și înainte, și după. Avea cearcăne și părea

cuprins de oboseală. Viața în închisoare începuse să-l afecteze, era evident, însă nu reușise încă să-l doboare.

– Pot să... Te pot ajuta cu ceva? o întrebă Jaren.

Amintindu-și că nu suporta licorile care luau durerea, Kiva clătină din cap, alegând să aștepte o vreme înainte să mai ia o doză de lapte de mac. Mai ales că dorea să aibă mintea limpede în preajma lui.

– Sunt bine, zise ea. Acum, răspunde-mi – de ce ești aici?

Jaren oftă, nevenindu-i să creadă că fusese întrebat așa ceva.

– De ce crezi? Aținti un deget acuzator asupra ei. Era să mori azi, Kiva!

– Așa, și?

Cele două cuvinte ieșiră dintre buzele ei înainte să-și dea seama.

– Cum adică? Lui Jaren nu-i venea să creadă. Glumești?

Ea tăcu, speriată de reacția lui.

– Îți *doreai* să mori? o întrebă el. Asta aveai de gând?

Kiva se trase brusc înapoi.

– Normal că nu. Observă că ușa izolatorului se deschise și se închise la loc, însă nu-și luă privirea de la Jaren.

– Atunci, de ce, Kiva? *De ce* ai vrea să te sacrifici așa? De ce să-ți riști viața pentru o femeie pe care nici nu o cunoști? Arătă spre perdeaua ce înconjura patul Tildei. De ce să renunți la tot pentru ea?

– Ție de ce-ți pasă, Jaren? contră Kiva. Nu mă cunoști atât de bine ca să fii așa supărat.

– Așa e, dar sunt!

Kiva ignoră fața lui Jaren, care se întristase, întorcându-se spre Tipp, care stătea în ușa izolatorului. Se dezumflă complet când văzu că avea lacrimi în ochi.

– Tipp...

– De ce-ai făcut-o, Kiva? o întrebă el cu voce tremurândă, pistruii contrastând puternic cu pielea lui palidă. M-m-mi-ai spus că nimeni nu poate supraviețui Încercărilor, că sunt o c-condamnare la moarte.

– Hai aici, Tipp, zise Kiva, întinzând o mână spre el. Tremura puțin, din cauza situației și a durerii. Prințul Deverick încetinise căderea ei cât să nu moară, dar nu fusese prea blând.

Încet, Tipp se apropie, cu ochii plini de lacrimi, în timp ce o privea.

– De ce, Kiva? I-ai z-zis mamei mele că o să mă protejezi. N-ai cum să o faci dacă m-mori.

Deși Kiva nu intenționa să-i spună lui Tipp despre faptul că viața îi fusese amenințată de către Cresta, își dorea să fi putut purta conversația cu băiatul între patru ochi. Când se uită la Jaren, acesta nu făcu altceva decât să-și încrucișeze brațele la piept și să o privească înapoi. Naari privea și ea din intrarea infirmeriei, neîncercând deloc să ascundă faptul că trăgea cu urechea.

– Ai dreptate, i-am zis mamei tale că o să am grijă de tine, îi zise încet Kiva lui Tipp, luându-l de mână. Vreau să o fac și în continuare, mult după ce se vor încheia Încercările. Atunci când Tipp își întoarse fața, Kiva îi strânse degetele pentru a-i atrage din nou atenția și continuă: Să știi că vorbesc serios. Am trecut o Încercare – cât de grele vor fi celelalte trei? Încerca să transmită încredere prin tonul vocii, mascând orice urmă de îndoială în timp ce se străduia să ascundă orice urmă de speranță legată de faptul că se putea să nu fie nevoită să înfrunte celelalte Încercări.

„Rămâi în viață.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum."

– Și apoi? o întrebă Tipp. Vei f-fi liberă, iar eu voi rămâne singur.

Kiva nu putea să-i spună adevărul și nici nu putea să-i împărtășească planul ei – cel puțin, nu încă. Nu până când n-ar fi vorbit cu temnicerul-șef. Chiar și atunci, avea să tacă, de frică să nu-i dea lui Tipp speranțe deșarte. Mai era mult drum de străbătut, iar Kiva nu avea nici o garanție că totul avea să fie bine.

Îi zise, destul de răgușită:

– Hai să nu ne gândim azi la asta! N-are rost să ne facem griji pentru așa ceva.

– Atunci, hai să ne concentrăm la ziua de azi, interveni Jaren. Tot nu ne-ai zis de ce ai făcut ce-ai făcut.

Kiva numără până la zece ca să nu izbucnească și să-i zică să nu-și mai bage nasul și să iasă din infirmerie. Adevărul era că îi plăcuse faptul că îl găsise lângă patul ei. Îi plăcea că era îngrijorat, că îi păsa într-atât încât să se înfurie. Foarte puțini oameni din Zalindov se interesau de soarta ei – de obicei, ea era cea care avea grijă de ceilalți, nu invers.

Dar, în același timp, vorbise serios, n-o cunoștea destul de bine cât să se supere pe ea așa tare. Nu înțelegea ce se întâmpla între ei și se întreba dacă nu cumva se simțea legat de ea doar pentru că fusese prima persoană pe care o cunoscuse atunci când se trezise la Zalindov. Nu ar fi fost prima oară când un deținut reacționa așa, chiar și după ce ea îi crestase carnea. O percepeau ca pe cineva cunoscut în perioada incomodă în care făceau tranziția spre noua lor viață. Era aproape o sursă de confort. Dar dependența lor dispărea după câteva săptămâni, iar Kiva rareori mai interacționa cu ei, doar dacă nu cumva aveau probleme de sănătate – sau dacă mureau și ea trebuia să-i trimită la morgă.

Jaren, însă, se afla la Zalindov de trei săptămâni și jumătate deja și nu părea că avea să dispară prea curând din viața ei. Mai mult, părea să fie exact invers. Îl vedea din ce în ce mai des odată cu trecerea timpului. Asta se datora în parte legăturii pe care o formase cu Tipp, băiatul mai tânăr adoptându-l pe Jaren, decizând că scopul lui era să-l ajute pe boboc să supraviețuiască. Iar conexiunea lui Tipp cu Kiva însemna că Jaren era o cunoștință comună, legată astfel și de ea.

Cu toate acestea... Kiva nu se simțea confortabil cu situația și nu știa cum să răspundă cerinței – nu, mai degrabă, *poruncii* – lui de a-i da niște răspunsuri. Chiar dacă era emoționată de faptul că îi păsa, în același timp se temea de o astfel de atenție. Petrecuse destul timp la

Zalindov ca să știe că nu avea rost să lege relații pe termen lung. Tipp era singura persoană căreia Kiva îi permisese *cât de cât* să se apropie de ea, și era decisă ca lucrurile să rămână așa.

Văzând însă îngrijorarea de pe chipul lui Jaren, lacrimile din ochii lui Tipp, chiar și trăsăturile încordate ale lui Naari care trăgea cu urechea, Kiva nu reuși să adune destulă antipatie ca să poată rămâne tăcută.

– Ajută-mă să mă ridic, îl rugă ea cu blândețe. Vreau să-ți arăt ceva.

Chiar dacă ar fi preferat ajutorul lui Tipp, Jaren era în stare să îi susțină greutatea, așa că lăsă mândria deoparte și îi permise să-și pună brațul în jurul ei pe când ea se ridica cu greu.

Kiva gemu de durere în vreme ce săgeți veninoase îi trecură de-a lungul picioarelor, nervii ei protestând din cauza mișcării. Deși nu-și rupsese nimic, se simțea de parcă fiecare os din corp îi fusese rupt.

– Ești bine? o întrebă Jaren.

Ea îl privi, observând cât de aproape se afla fața lui de a ei, ochii lui aurii-albăstrui fiind *acolo,* și își zise că nu-și permitea să roșească în timp ce el o ținea în brațe.

– Ți-am mai spus, sunt bine.

– Ba nu, zise el, încrețindu-și fruntea. Nu trebuie să fiu vraci ca să-mi dau seama.

– Atunci, de ce mă mai întrebi? îi zise Kiva, încercând – și nereușind – să-și controleze enervarea. Când văzu că un mușchi din obrazul lui zvâcnește, ea oftă, zicându-i pe un ton mai răbdător: Am căzut de la cincisprezece metri, Jaren, și trăiesc... așa că sunt *bine*, având în vedere care ar fi fost alternativa. Dar tot simt că am căzut de la o asemenea înălțime, așa că *bine* e momentan un termen mai degrabă relativ.

Jaren o cuprinse mai bine cu brațele, trăgând-o mai tare spre trupul lui, asigurându-se că nu avea cum să se rănească.

– Prințul ar fi trebuit să te prindă mai repede, zise el.

Kiva nu-l întrebă de unde știa, bănuind că vorba se răspândise ca focul în întreaga închisoare. Spera doar că nu știa și motivul pentru care prințul o salvase. Nu avea nevoie de și mai multă umilire în acea seară.

– Nici n-ar fi trebuit s-o facă, zise Kiva.

Jaren ridică din sprâncene, mirat.

– Îl *aperi*...

– E motivul pentru care sunt încă în viață, îl opri Kiva, mai surprinsă decât oricine că spusese acele cuvinte. Nu și-ar fi imaginat vreodată că avea să apere pe cineva din familia Vallentis.

– Dar...

– Ce vrei s-să ne arăți, Kiva? îl întrerupse Tipp pe Jaren. N-ar trebui să stai atât de mult jos din p-p-pat.

Băiatul o înduioșă, și ea îi zâmbi. El nu-i răspunse zâmbetului, abia reușind să o privească în ochi.

Kiva oftă și îi zise lui Jaren:

– Mă poți duce până la Tilda?

Jaren strâmbă din buze, demonstrând limpede ce părere avea despre cealaltă femeie. Dar făcu ce-i ceru Kiva, ajutând-o să ajungă târșâit la patul bolnavei. Dădu perdeaua laoparte, dezvăluind-o pe Regina Rebelilor, care dormea.

De-a lungul drumului, Kiva încercase să ignore fermitatea trupului lui, sentimentul de siguranță pe care puterea lui i-o dădea pentru că îi susținea greutatea. Nu-și permitea să se simtă liniștită de atingerea lui, oricât de multă siguranță îi oferea, oricât de protejată se simțea în brațele lui.

Se împinse de lângă el, așezându-se pe un scăunel aflat lângă patul Tildei – răsuflând ușurată, acum, că se depărtase de el. Kiva așteptă până când Tipp se apropie, înainte să arate cu degetul spre femeie și să întrebe:

– Când te uiți la ea, ce vezi? Ce reprezintă?

Naari se apropie, vrând parcă să prindă fiecare cuvânt al Kivei. Kiva o ignora – după ce se confruntase cu prințesa Evalonului și mai apoi avusese de-a face și cu prințul moștenitor, un gardian n-o mai intimida deloc. Ce-ar fi

putut să-i facă? Să o condamne la moarte? Oricum avea de înfruntat Încercările. Nu mai avea de ce altceva să se teamă. Pe lângă toate astea, Naari demonstrase că nu era unul dintre gardienii de care Kiva trebuia să se teamă. Dacă femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului voia să tragă cu urechea, n-avea decât.

– Ce v-vrei să spui? o întrebă Tipp, dându-și o șuviță roșcată din ochi. E doar T-T-Tilda.

– Privește mai aproape! îl încurajă Kiva. Cine e ea?

Tipp părea confuz.

– Regina R-Rebelilor?

Trupul lui Jaren se tensionă, iar ochii lui trecură de la Kiva la Tilda și înapoi. Fiind parcă speriat de răspunsul ce urma să vină din partea ei, o întrebă încet:

– Dar tu... îi susții cauza? De aia ai salvat-o?

Kiva se gândi ce să-i răspundă, amintindu-și istoria complicată pe care familia ei o avea cu rebelii și unde anume se afla ea în relație cu toate acestea. Cu fiecare clipă scursă, Jaren devenea din ce în ce mai tensionat, până când Kiva zise:

– Nu sunt vreun rebel subordonat ei, dacă asta mă întrebi.

Jaren se relaxă vizibil.

– Acestea fiind spuse, nu sunt întru totul împotriva cauzei rebelilor, recunoscu Kiva, făcându-l pe bărbat să devină din nou rigid. După felul în care reacționase la sosirea Tildei, era limpede că se afla în tabăra care era împotriva rebelilor.

– Cum poți să...

– Am petrecut destul timp aici ca să aud ambele părți ale conflictului, îl întrerupse Kiva. Ați fost cu toții acolo în noaptea în care am vorbit despre istoria Evalonului, despre cum Torvin Corentine și Sarana Vallentis au devenit dușmani, felul în care au apărut rebelii. După cum a spus și Mot, ei au dreptul să revendice Coroana. Kiva privi spre Tilda și adăugă în șoaptă: Ea are dreptul să revendice Coroana.

– Dar...

Din nou, Kiva îl întrerupse pe Jaren:

– Din nou, nu spun că sunt parte din tabăra lor.

Nu intenționa să recunoască faptul că familia ei avea legături cu rebelii sau că spera ca susținătorii Tildei s-o ajute să evadeze din Zalindov – era mai bine să dea un răspuns care să îndepărteze grijile.

– Aveam doar șapte ani când am ajuns aici, ții minte? Rebelii nu aveau cum să mă recruteze la o asemenea vârstă.

Îi zâmbi slab, făcându-i pe cei doi să se relaxeze.

– Dacă nu ești cu ei, cum de poți fi de acord cu faptele lor? Cu toată dezordinea pe care o provoacă? o întrebă Jaren, în mod evident frustrat. Ești înăuntru de zece ani, așa că nu știi ce se întâmplă în lumea de afară, cât de periculos a devenit totul. Evalonul aproape că se dezintegrează. Majoritatea regatelor aliate și-au închis granițele, de frica rebelilor, ca nu cumva mișcarea să se răspândească și pe tărâmurile lor. În câteva a reușit să se răspândească. Iar inamicii noștri... Caramor și Mirraven fac spume, gata să ne invadeze, așteptând doar un semn de slăbiciune din partea noastră. Dacă n-ar fi munții Tanestra care să împiedice mișcarea armatelor lor...

Dar nu mai zise nimic, clătinând încet din cap.

Kiva se simțea prost, pentru că i se reamintea cât de puține știa despre lumea din exterior. Mesajele codate pe care le primea nu îi ofereau nici o știre legată de noile mișcări politice, tot ce putea spera era să dea peste deținuți noi care erau vorbăreți atunci când îi trata sau să aibă norocul ca lui Rooke să îi mai scape câte ceva în timpul întrevederilor lor private. Dar... nu era vina lui Jaren că ea nu era la curent cu ce se întâmpla în lume, așa că se liniști și îi zise:

– Nu spun că sunt de acord cu toate astea, dar le înțeleg motivele – rebelii cred că regatul le aparține de drept și îl vor înapoi. Însă, se grăbi ea să adauge, înainte ca Jaren să o poată întrerupe, din câte am văzut eu, cei care se încurcă cu rebelii ajung de obicei încarcerați sau morți. Eu sunt deja încarcerată – și nu vreau să mor.

– Tot nu...

– Hai să nu ne mai certăm în legătură cu asta! îi tăie Kiva replica lui Jaren.

Era evident că subiectul era sensibil pentru el, și ea se întreba dacă nu cumva avea motive mai profunde, personale, pentru care nu-i suporta pe rebeli. Dacă avusese membri ai familiei sau prieteni care suferiseră – sau mai rău – din cauza rebelilor, reacția lui avea sens și era chiar justificată. Chiar dacă ea nu avea să-și schimbe părerea despre rebeli, nu dorea să-l enerveze și mai tare, așa că îi zise:

– Dacă te îndoiești de ce-ți spun, gândește-te la ce le-aș fi eu de folos rebelilor, mai ales într-un loc precum acesta. Arătă în jur, amintindu-i unde se aflau. Rebelii din închisoare mă disprețuiesc fățiș, așa că nu îmi vor cere ajutorul.

Nu i-ar fi cerut ajutorul. Să o amenințe spunând că aveau să-i facă rău lui Tipp? Asta da, însă Kiva decise să nu spună nimic despre acest lucru.

– Chiar și în afara închisorii, n-aș fi cine știe ce recrut. Codul vindecătorilor, pe care îl urmez, spune că trebuie să ofer ajutor oricui, chiar și celor loiali familiei Vallentis. Mă îndoiesc de faptul că vreuna din tabere ar fi de acord cu așa ceva.

Tensiunea din trupul lui Jaren se disipă, iar ochii lui se luminară din nou, de parcă tocmai înțelesese că era complet imposibil ca așa ceva să fie posibil.

– Eu tot nu p-pricep, zise Tipp, emoția din vocea lui făcând inima Kivei să bată mai tare.

Atenția îi fusese distrasă, în încercarea de a-și ascunde adevăratele motive față de Jaren – și Naari –, uitând de ce anume îi adusese la patul Tildei, precum și explicația pe care dorea să le-o ofere, oricât de înșelătoare era de fapt.

Se întoarse spre băiat și îi zise:

– Te-am întrebat la ce te gândești când o privești pe Tilda. E o femeie, fie că e vorba despre Regina Rebelilor sau despre altcineva. Dar eu mă uit la ea și văd pe cineva grav bolnav, care are nevoie de ajutorul meu. Kiva privi

patul, continuând să-i spună lui Tipp doar ce era gata să accepte, bazându-se pe faptul că o cunoștea de destulă vreme ca să știe că îi spunea adevărul. Ea reprezintă toți oamenii pe care am încercat să-i salvez de-a lungul vremii. Toți cei pe care *nu am reușit* să îi salvez în ultimii zece ani. Pentru mine, nu reprezintă doar o viață – pentru mine, ea îi reprezintă pe toți ceilalți. Și toate viețile contează.

Își frecă piciorul fără să-și dea seama, după care se opri. Jaren și Tipp nu observară, dar Naari o privea cu atenție, iar Kiva îi evită privirea.

– Vezi tu, continuă ea, se poate să nu fiu în stare să-i salvez pe toți, însă femeia asta? Pacienta asta? Ridică cu grijă din umeri. Eram în stare să o ajut, așa că am făcut-o.

Zâmbi, sperând că ceilalți aveau să observe că era un zâmbet plin de autoironie.

– Acum, trebuie să așteptăm și să vedem dacă se va schimba ceva.

Kiva nu mințea. Credea în tot ce spusese. Dar nu putea să le zică totul, nu putea să le dea adevăratele motive pentru care luase asupra ei sentința Tildei – și asta nu doar pentru că Naari trăgea cu urechea. Kiva nu oferea oricui încredere cu ușurință, cu atât mai puțin într-un loc ca Zalindov.

– Așadar... vrei să spui că te-ai oferit v-voluntară doar pentru că e bolnavă? o întrebă Tipp, fața lui tânără fiind cuprinsă de nedumerire.

Cel puțin, acum nu mai plângea. Jaren și Naari o priveau, sceptici, de parcă știau că mai era ceva legat de cele spuse de Kiva, însă ea le evită privirea, fiind hotărâtă să nu șovăie.

– Ar fi murit azi, zise Kiva. Știu că sună irațional, dar așa e viața, mai ales aici, însă m-am săturat de câți oameni au murit sub ochii mei. Așa că, da, Tipp, dacă pot să-i salvez viața sau măcar s-o lungesc, am să o fac.

Mai ales dacă asta însemna că și ea, și Kiva ar fi putut să fie eliberate.

Tânărul își trase buza de jos între dinți, mestecând-o în timp ce se gândea la ce spusese Kiva. Într-un final, zise:

– Atunci, cred că ar trebui să î-încercăm să o ajutăm să se facă bine. Așa o să poată să-ți m-mulțumească.

Kiva se relaxă, mai ales când Tipp îi zâmbi cu dinții lui cu strungăreață. Îl luă de mână și i-o strânse, zicându-i:

– Am să fac tot ce-mi stă în putere ca să nu te părăsesc, înțelegi? I-am promis-o mamei tale, iar eu îmi țin promisiunile. Suntem împreună în treaba asta, noi doi.

Kiva se rugă în gând ca Rooke să fie de acord cu ceea ce urma să-l roage, chiar dacă avea să fie valid în cazul cel mai rău, în care ar fi avut de înfruntat toate cele trei Încercări rămase. Conform legii, urmau să se țină la distanță de două săptămâni una de alta, așa că avea două săptămâni până la următoarea. Dacă familia ei și rebelii nu reușeau să ajungă până atunci, trebuia să se descurce de una singură – și, dacă nu reușea, moartea ei însemna că Tipp avea să rămână de unul singur.

Uitându-se la Jaren, Kiva observă că el o privea deja. Nu-și mută privirea, ci încercă să-i comunice tot ce gândea, tot ce simțea. Dacă ea ar fi murit, trebuia să știe că cineva avea să aibă grijă de Tipp, pentru cât de mult timp era posibil.

Jaren nu se opuse comunicării ei tăcute. Buzele lui se strânseră, iar expresia feței sale deveni mai intensă, de parcă o ruga să nu se gândească la moartea ei, dar, atunci când Kiva continuă să-l privească liniștită, el oftă și îi confirmă cu o mișcare scurtă a capului. Era de acord.

Fiind un pic neliniștită de faptul că reușise să poarte cu el o conversație fără cuvinte, Kiva își luă cu greu ochii de la el și se aplecă să atingă fruntea Tildei. Febra nu-i revenise, dar femeia era neliniștită, gemând în somn.

– S-a schimbat ceva azi? întrebă Kiva, nefiind în stare să nu-și intre în rolul de vindecătoare.

– N-nu cu ea, zise Tipp. Avea o ezitare în voce, iar Kiva se uită la el pe când băiatul continuă: D-dar pacienții care au boala de stomac sunt din ce în ce mai rău. Boala continuă să se răspândească. Gardienii au a-a-adus încă trei cazuri pe când dormeai.

Somnul era un mod drăguț de a descrie starea de inconștiență în care căzuse Kiva. Se întoarse spre ușa de la izolator, întrebându-se dacă avea puterea să intre și să verifice bolnavii.

– Nici să nu te gândești!

Kiva se întoarse spre Jaren, observându-i fața serioasă, și se strâmbă la el.

– Poți să faci așa cât vrei, dar tot în pat ajungi, îi zise el.

Își trecu un braț în jurul ei și o ridică încet. Se strădui să nu geamă de durere, dar felul în care Jaren o privea îi dădu de înțeles că el știa că ea se chinuia să nu arate cât de tare o durea tot corpul.

Drumul înapoi până la patul ei fu chinuitor, și, deși nu voia să recunoască, Jaren avea dreptate – nu avea cum să stea prea mult în picioare, ca să aibă grijă de pacienți.

– Îți mulțumesc! îi zise după ce ajunse în pat. O durea tot corpul, deși continua să nu arate cât de tare o afecta. Chiar și așa era mai mult ca sigură că arăta la fel de groaznic pe cât se simțea.

Jaren încuviință din cap, după care se îndepărtă, îndreptându-se spre dulăpiorul de lemn aflat la capătul băncii de lucru, în capătul opus al încăperii. Kiva se uită nedumerită la Tipp, care ridică din umeri, și îi aranjă perna la spate. Jaren se întoarse repede, cu o cupă de piatră în mână.

– Bea, îi zise! dându-i cupa Kivei.

Ea clipi, privind lichidul albicios.

– Mi-ai... adus... lapte de mac.

Nu era o întrebare, dar fusese atât de surprinsă, că sunase ca o întrebare.

– Bea! îi zise Jaren din nou. Te va ajuta.

– Dar tu nu..., începu ea, încercând să înțeleagă.

Buzele lui zvâcniră, iar el clătină din cap, fiind parcă amuzat de reacția ei.

– Doar pentru că nu-mi place să iau așa ceva nu înseamnă că alții nu au voie s-o facă. Ai spus-o și tu – ai căzut de la o înălțime de cincisprezece metri azi. Ai voie să te droghezi ca să-ți treacă durerea.

Doza pe care i-o turnase era mult mai mare decât cea pe care i-o dăduse Mirryn – cam jumătate de cupă. Mai mult decât suficient ca s-o adoarmă instantaneu.

Kiva se încruntă și zise:

– Eu...

– Bea, Kiva, îi zise Jaren cu blândețe. Îi atinse mâna, iar bătăturile palmei lui îi zgâriară pielea, chiar dacă în același timp atingerea lui o liniștea. Bătăturile erau dovada că supraviețuia în tuneluri, că nu renunțase, ca mulți alții. Trebuie să te odihnești.

– Olisha și Nergal vor v-veni în curând, zise Tipp. O să l-le spun că avem p-pacienți noi și o să-i fac să-mi promită că au grijă de ei. Dormi, Kiva! Pot s-să supraviețuiască o noapte și fără tine.

Băiatul se aplecă și o sărută pe frunte, înainte să atingă cu degetul mâna ei, care continua să țină cupa.

Tipp îi arătase afecțiune și până atunci, dar nu o sărutase niciodată pe frunte. Încercând să-și stăvilească lacrimile, Kiva ridică la gură cupa cu lapte de mac și bău, dându-i cupa goală lui Jaren.

– O să mă pun pe picioare până mâine, le zise ea, căscând în timp ce drogul începea să-și facă efectul.

– Și atunci, o să p-putem afla cum să te ajutăm să treci prin următoarea Încercare, zise Tipp, acoperind-o cu pătura.

Kiva nu-i răspunse, doar se cufundă mai adânc în pernă, liniștită când simți metalul rece al amuletei pe sub pătură. Dacă prințesa Mirryn avea dreptate, atunci Kiva nu avea de ce să se teamă în legătură cu următoarea Încercare. Dar cele două de după...

Kiva se întrebă ce anume îi trecuse prin cap de alesese să ia locul Tildei. Se ruga să fi avut dreptate atunci când alesese să o salveze, dar, chiar și dacă se înșelase... în timp ce ochii i se închideau, iar laptele de mac își făcea efectul, nu putea să se convingă că greșise. Mai ales după ce Tipp o sărutase pe frunte.

– Vise liniștite, Kiva! îi șopti Jasper de undeva din depărtare.

Îi strânse mâna, iar ea își dădu seama că el încă o ținea de mână, iar ăsta fu ultimul lucru pe care îl simți, înainte să alunece în cel mai plăcut somn.

Kiva se trezi în toiul nopții, ridicându-se și icnind atunci când văzu o umbră aplecată deasupra ei. Dură o clipă ca ochii ei să se adapteze la lumina slabă din infirmerie, și, după ce o făcură, neliniștea ei crescu în clipa când recunoscu silueta.

– Pe toți zeii! Ce naiba a fost în capul tău?! o întrebă temnicerul-șef Rooke, cu pumnii înfipți în șolduri și cu ochii scânteind.

– Eu...

– Ai idee ce-ai făcut? se răsti el. Cât de nesăbuită, de pro...

– Cresta l-ar fi ucis pe Tipp, îl întrerupse Kiva, nevrând ca Rooke să o certe. Nu când laptele de mac îi curgea încă prin sânge, dându-i o doză sănătoasă de curaj.

– Așa, și?! zise Rooke, zvârlindu-și brațele în aer, exasperat. E doar un băiat. Lasă-l să moară!

Gândul la una ca asta o îngheță pe Kiva.

– E important pentru mine.

– Atunci, ești o proastă, îi zise Rooke, amenințând-o cu degetul. Pentru că ce anume are să se întâmple acum? Chiar dacă supraviețuiești Încercărilor, ceea ce e imposibil, ce-are să se întâmple? Ai să pleci de aici, iar Tipp...

– Va veni cu mine.

Temnicerul-șef amuți. Se lăsă pe călcâie și miji ochii la ea.

– Poftim?!

Kiva își linse buzele, sperând că avea să reușească. Și-ar fi dorit ca mintea să nu-i fie încețoșată de medicament, dar în același timp era bucuroasă că o făcea mai curajoasă. Niciodată nu se simțise atât de lipsită de teamă în preajma temnicerului-șef.

– Mi-ai zis că Tipp poate părăsi închisoarea Zalindov dacă are un tutore care să îi poarte de grijă în lumea de

afară, zise Kiva. Dacă supraviețuiesc Încercărilor și voi fi eliberată, eu voi fi tutorele lui. Va pleca împreună cu mine.

Temnicerul-șef tăcu îndelung. Kiva se mișcă greoi, iar mâinile ei începură să transpire în timp ce aștepta răspunsul.

În cele din urmă, îi răspunse:

– Pentru asta, trebuie mai întâi să treci în viață de Încercări.

Kivei îi venea să zâmbească, să râdă, să se ridice și să danseze de fericire. Rooke nu avea cum să se opună, nu *putea* să se opună, pentru că ea folosise propriile lui cuvinte. Cu toate acestea, se temea că avea să găsească o portiță, o metodă prin care să se opună cererii ei. În loc să facă așa ceva, el doar pomenise faptul că ea ar fi putut eșua. Putea să facă față unei asemenea posibilități.

– Am mai înfruntat sorții și am câștigat, zise Kiva. După zece ani petrecuți aici, încă trăiesc. Chestia asta ar trebui să spună ceva. Își aminti că Mirryn îi zisese că o considerase o supraviețuitoare, că Rooke îi spusese prințesei acest lucru.

– Trăiești pentru că te-am *protejat,* sâsâi temnicerul-șef Rooke, furia cuprinzându-i din nou trăsăturile feței. Trăiești pentru că tatăl tău mi-a salvat viața, și, în schimb, eu i-am promis că o să am grijă de tine. Cum altfel crezi că ai rezistat atâta vreme?

Kiva se cutremură, speriată, când temnicerul-șef pomeni despre tatăl ei, dar nu se putu abține să nu îi răspundă, destul de acid:

– Asta pentru că toată lumea știe că eu sunt informatoarea ta, și pentru că nimeni nu are încredere în mine și toată lumea mă urăște, mă lasă în pace.

– Greșești, zise Rooke, vorbind printre dinți. Kiva nu văzuse atât de multă emoție emanând din acel bărbat deosebit de stoic. Se datorează faptului că toți cei care se află aici – deținuți *și* gardieni – știu că, dacă pun mâna pe tine, vor trebui să răspundă în fața mea.

Kiva aproape pufni. Fusese maltratată de prea multe ori în ultimii ani ca să mai țină socoteala, *mai ales* de către

gardieni. Și apoi, mai erau și Cresta și amenințarea ei la adresa lui Tipp, ceva ce temnicerul-șef nici măcar nu băga în seamă. Cam așa stătea situația cu așa-zisa protecție oferită de el. Presupusa alianță dintre ei doi îi adusese Kivei doar necazuri, împreună cu grija constantă provocată de faptul că trebuia să-i livreze informații, pentru a-i rămâne utilă.

Însă... avea dreptate că nimic cu adevărat groaznic nu i se întâmplase, în comparație cu ce pățiseră mulți alți deținuți care avuseseră destule de suferit, mai ales de mâna gardienilor. Bănuia că atenția pe care o primea din partea lui Rooke funcționa ca un avertisment pentru ceilalți, iar ea nu se gândise niciodată că se datora faptului că el *își dorea* să o protejeze, că răscumpăra astfel datoria pe care o avea față de tatăl ei, care-l salvase de septicemie cu aproape zece ani în urmă. Poate că lui Rooke chiar îi păsa de ea, în modul său ieșit din comun. Gândul i se părea ciudat, ca și cum nu reușea să împace în mintea ei ideea că el o ținea în viață în timp ce o amenința în mod frecvent cu moartea.

– De ce n-ai putut sta la locul tău? zise Rooke când Kiva tăcu. Părea obosit, însă furia îi făcea vocea să tremure. Dacă nu te-ai fi băgat, Tilda Corentine ar fi murit azi, iar viața de aici ar fi revenit la normal. Gata cu ordinele regale, gata cu trimisul de rapoarte legate de starea ei de sănătate, gata cu nevoia de a spune dacă e destul de stabilă pentru a putea vorbi.

Kiva își mușcă limba, străduindu-se să nu-i spună în mod sarcastic cât de rău îi părea că-i încurcase treburile.

– Datorită ție, trebuie să ducem la capăt Încercările, zise Rooke. Sau cel puțin atâtea câte vei putea supraviețui. Fruntea i se încreți. Și, când vei da greș – pentru că vei da greș –, ai să mă lipsești de serviciile unei vindecătoare competente.

– Mai sunt Olisha și Nergal, zise Kiva, deși vocea aproape îi șovăi când văzu cât de puține șanse de supraviețuire îi acorda Rooke. Era prea mult să considere că îi păsa de ea, oricât de neconvenționale erau

sentimentele față de ea. Pentru el, Kiva era doar o unealtă. O vindecătoare, o informatoare.

– Și mi-ai spus de nenumărate ori că mă poți înlocui cu ușurință, continuă Kiva.

Rooke își trecu mâna prin părul tuns scurt și ignoră acuzația conținută în cuvintele ei.

– Ai făcut o mare greșeală azi. Am făcut tot ce am putut pentru tine. Nu am cum să te ajut cu Încercările – va trebui să te descurci de una singură.

Kiva se descurcase de una singură de aproape zece ani, chiar și sub așa-zisa protecție oferită de Rooke. Mai era în stare să supraviețuiască șase săptămâni – sau chiar mai puțin, dacă familia ei sosea la timp.

Temnicerul-șef se răsuci pe călcâie și se îndepărtă de ea. Când ajunse la ușa infirmeriei, se opri în apropierea gardianului aflat la post, întorcându-se ca să-i dea replica de despărțire.

– Tatăl tău ar fi fost dezamăgit de tine.

După care dispăru, lăsând-o pe Kiva să întoarcă acele cuvinte în minte, din nou și din nou, până când laptele de mac o trase înapoi în somn.

În timp ce ochii i se închideau, nu putea să nu își spună că temnicerul-șef se înșela. Tatăl ei ar fi fost prima persoană care s-o încurajeze să salveze o viață. Mama ei, de cealaltă parte... Mama ei ar fi mustruluit-o foarte tare pentru ce făcuse astăzi.

Dar nici unul din ei doi n-ar fi oprit-o.

Așa că ea trebuia să înfrunte consecințele.

Sau să moară din cauza acestora.

CAPITOLUL 14

În ciuda străduințelor sale, Kiva nu reuși să se pună pe picioare până a doua zi. Îi luă patru zile înainte să fie în stare să se ridice fără să fie ajutată, și chiar și atunci se simțea de parcă unul dintre vagonetii din Zalindov trecuse peste ea, plin ochi cu o încărcătură de luminium.

Chiar dacă încă era chinuită de dureri, Kiva nu mai bău lapte de mac după a doua zi de stat în pat. În parte, o făcu pentru a nu deveni dependentă, cunoscând calitățile licorii. O făcu și ca să-și salveze demnitatea, după ce luase o doză mare chiar înainte să o viziteze Jaren, care venea să o vadă din ce în ce mai des. Atunci când se așezase lângă ea și o întrebase cum se mai simțea, ea îi zisese din senin:

– Ai cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată. E ca și cum marea ar fi scăldată în raze de soare.

Gura lui se arcuise, și el se apropiase de ea.

– Ai văzut vreodată marea?

– O singură dată, îi zisese Kiva. Tata m-a dus acolo.

Jaren înțelesese greșit emoția oglindită pe chipul Kivei.

– Sunt sigur că te așteaptă în lumea de afară. Treci prin Încercări și vei fi liberă să-l vezi din nou.

– Nu, zisese Kiva moale. N-am cum.

Tipp intrase în infirmerie atunci, lucru pentru care Kiva fu recunoscătoare atunci când laptele de mac își pierdu efectul.

Îi luă o săptămână întreagă să se simtă mai bine. Cu fiecare zi care trecea, era din ce în ce mai neliniștită. La început, fusese doar nerăbdarea de a coborî din pat, deoarece Kiva se obișnuise să aibă grijă de pacienții ei, nu să fie ea la rândul ei pacient. Odată cu trecerea timpului însă, începu să facă tot mai greu față faptului că nu putea fi activă, mai ales că Tilda tot nu reacționa la stimuli și tot mai mulți deținuți cădeau victimă bolii de stomac ce se răspândea. Olisha și Nergal se ocupau de pacienți, lucru ce nu o făcea prea încrezătoare pe Kiva, deoarece nu prea aveau grijă de aceștia – făcând tot posibilul să se țină departe, pentru a nu se îmbolnăvi. O frustra de fiecare dată când trebuia să le reamintească să verifice starea

Tildei și pe a pacienților carantinați, știind că, dacă nu insista, cei doi nu ridicau un deget.

Dacă n-ar fi fost Tipp, Kiva și-ar fi smuls părul din cap. Jaren, de asemenea, fusese un ajutor neașteptat, mai ales că așa avea o scuză să viziteze infirmeria zilnic, înainte și după ce își termina tura, tot timpul sub pretextul că venea să ia diverse remedii pentru colegii săi săpători. Chiar dacă deținuților le era permis să se deplaseze în voie oriunde în interiorul zidurilor închisorii, Kiva credea că tânărul petrecea cam mult timp la infirmerie. Ori de câte ori stătea Naari de pază la intrare, își dădea ochii peste cap când apărea Jaren, fiind evident conștientă de faptul că acesta inventa scuze ca să vadă cum se mai simțea Kiva.

Fie că era foarte evident, fie că nu, Kiva îl puse pe Jaren la treabă, pentru că avea nevoie de cineva în afară de Tipp care să asigure confortul pacienților – și ca să-l țină la distanță de ea. Câtă vreme era ocupat, nu avea cum să stea lângă patul ei sau să stea de vorbă cu ea; nu ar fi reușit să o convingă pe ocolite să înceapă să urască rebelii; nu avea cum să o audă dedicându-i sonete spontane despre culoarea ochilor lui.

Își dorea din tot sufletul să uite acel episod, și încercă să-l îngroape cât mai adânc în subconștientul ei.

Pe când acea săptămână de convalescență se apropia de final, în timp ce Kiva devenea tot mai capabilă să se deplaseze de una singură, agitația ei continua să crească. Oricât de mult își umplea timpul cu muncă, nu avea cum să nu se lupte cu anxietatea legată de următoarea Încercare, conștientă că, dacă familia ei nu o elibera la timp, era nevoită să o ducă la bun sfârșit. Se străduia să-și imagineze ce anume avea să înfrunte, ca și cum, dacă ar fi procedat în acest fel, ar fi fost mai pregătită. Unele dintre scenariile închipuite nu erau atât de groaznice. Își imagina că va trebui să calce pe cărbuni încinși sau să țină între mâini o bucată de fier înroșită în foc. Nici una dintre opțiuni nu era foarte *plăcută,* desigur, dar ar avea șanse mai mari de a supraviețui decât dacă ar fi legată de un rug care urma să fie aprins. Una ca asta nu se mai văzuse la

Zalindov de ceva timp, mai ales că spânzurarea era considerată o metodă mai rapidă și mai curată de a ucide, chiar dacă existase o perioadă în care unii deținuți fuseseră arși de vii. De fiecare dată când Kiva își amintea acele momente, începea să transpire, înfricoșată, iar mâna ei cuprindea în mod automat amuleta primită de la prințesă, pe care o ținea ascunsă sub tunică.

Dacă intervenția din afară nu avea să ajungă înainte de cea de-a doua Încercare, Kiva trebuia să se bazeze pe asigurările prințesei Mirryn că blazonul încărcat cu magie avea s-o protejeze. Chiar și ideea că trebuia să aibă încredere într-un membru al familiei Vallentis îi lăsa un gust neplăcut în gură, într-atât încât căuta să aibă un plan de rezervă, în cazul în care prințesa mințise. Problema era că, neavând idee ce anume presupunea Încercarea, nu știa care erau opțiunile ei. Existau unguente pe care și le-ar fi putut întinde peste piele ca să o protejeze de arsuri, dar nici una nu era infailibilă. Existau și leacuri care ar fi reușit să repare daunele lăsate în urmă de inhalarea în exces a fumului, dar nu aveau să-i fie de ajutor în timpul Încercării. Disperată să afle mai multe informații, Kiva vorbi și cu Grendel, cel care lucra la crematoriu, întrebându-l dacă venise temnicerul-șef la el pentru a-i cere să supervizeze construirea unui rug, însă Grendel nu auzise nimic, neputând să o ajute în vreun fel.

Chiar dacă n-ar fi recunoscut în veci, amuleta magică era cea mai bună șansă a ei pentru a supraviețui, fără a mai conta de unde o primise. Însă... se putea ca Încercarea Focului să nu implice deloc flăcări, și astfel amuleta nu i-ar fi fost de ajutor. Poate avea de înfruntat un foc metaforic sau propriile frici – chiar dacă o asemenea încercare, modelată în jurul fricilor ei, părea greu de plănuit.

Oricât de mult se gândise la ce o aștepta, Kiva nu reuși să găsească răspunsuri. Atunci când anxietatea acumulată deveni prea mult pentru ea, de dragul sănătății ei mintale și de dragul pacienților bolnavi care aveau nevoie de toată atenția ei, decise să nu se mai gândească la ce urma să vină.

Familia ei avea să ajungă la timp – sau poate nu.

Avea să trăiască – sau poate nu.

Nu avea ce să mai facă până atunci – cel puțin, nu pentru ea. Dar putea să se îngrijească de alții.

Alegând să se concentreze la altceva, Kiva încerca să înțeleagă de ce tot mai mulți deținuți se îmbolnăveau de boala de stomac. Atunci când primele cazuri ajunseseră la infirmerie, îi diagnosticase cu infecție gastro-intestinală, o asemenea boală răspândindu-se ca râia într-un loc închis cum era Zalindov. Dar, în afară de faptul că pacienții se simțeau inconfortabil, acea formă a bolii apărea și dispărea la fel de repede, durând în medie între două și cinci zile.

Era evident pentru Kiva că nu diagnosticase corect maladia, pentru că acea boală rămânea în sistemul celui care o contractase și nu se răspândea în mod obișnuit. Chiar dacă mai mulți prizonieri se infectaseră, nu exista un tipar clar, ca să se determine cine se infectase, și, de vreme ce toți cei care sufereau erau prea bolnavi ca să mai poată fi coerenți, Kiva habar nu avea ce aveau aceștia în comun.

Pe lângă toate astea, și acest lucru era chiar și mai tulburător, starea pacienților nu se îmbunătățea. Oricât de multe leacuri încercase, oricât de multe sedative le administrase, oricâte antivirale și antibacteriene le băgase pe gât, nimic nu părea să funcționeze. Încercase chiar să le ia sânge unora dintre pacienți, și, cu toate acestea, nimeni nu dădea vreun semn de însănătoșire.

Începuseră, însă, să moară.

Unul câte unul, cădeau în lumea de dincolo, cei mai timpurii pacienți ajungând deja la morgă, în vreme ce mulți dintre cei care sosieră mai apoi le urmaseră. Perioada de incubare era diferită de la persoană la persoană; unii mureau în câteva zile, alții – în câteva ore.

Kiva nu reușea să găsească vreo noimă, fiecare nouă victimă frustrând-o, făcând-o să se simtă neajutorată.

– Nu te î-îngrijora, îi zise Tipp într-o seară, la zece zile de la Încercarea Aerului. Ai să r-r-r-r-r... o să-ți dai tu seama.

Era târziu, iar băiatul alergase de colo-colo, ajutând-o pe Kiva toată ziua. Era atât de obosit, că abia se ținea pe picioare, chiar dacă ea îi spusese în repetate rânduri să se așeze și să-și tragă sufletul. Voia să evite ca băiatul să leșine, dar în același timp își dorea ca el să nu se înfurie, mai ales că obișnuia să se bâlbâie mai des atunci când era extenuat.

– Chiar nu înțeleg, zise Kiva, spălându-și mâinile cu ulei din semințe de *argintoaică,* din precauție.

Îi înmână butelca băiatului, așteptând să se spele și el pe mâini.

– Simptomele sunt identice: febră ridicată, pupile dilatate, dureri de cap, vomă, diaree...

– Nu u-u-u-uita de erupție, o întrerupse Tipp, dându-i înapoi uleiul sterilizant, încrețindu-și nasul din cauza mirosului amar.

– ... Și o erupție pe stomac, adăugă Kiva. Cu toții suferă de aceeași boală, sunt sigură de asta.

– Atunci, care-i problema?

Kiva se întoarse, văzându-l pe Jaren, pe care nu-l auzise intrând în infirmerie. Poate că nu doar Tipp obosise.

– Problema, zise Kiva, fără să irosească energie ca să-l întrebe de ce se afla colo, e că Rayla face parte din administrație.

Jaren își lăsă capul într-o parte, iar praful de tunel care i se lipise pe față deveni și mai vizibil.

– Ar trebui să știu ce anume înseamnă una ca asta?

– E tratată p-p-preferențial, îi răspunse Tipp înainte să caște și să se clatine iar de la oboseală.

Alarmat, Jaren se duse spre el și, cu o privire care nu lăsa loc de comentarii, îl conduse spre una dintre băncile de metal, așteptând până când băiatul se așeză pe ea. În timp ce Kiva era liniștită văzându-l pe băiat așezându-se, nu-i convenea că intervenția lui Jaren îl făcuse pe acesta să asculte, după ce ea îl implorase să se odihnească, timp de mai bine de o oră.

– Ce vrei să spui prin faptul că este tratată preferențial? întrebă Jaren.

Naari, care se afla la post, la intrarea infirmeriei, tuși. Kivei îi venea să facă la fel. În schimb însă, răspunse cu precauție:

– Înseamnă că primește niște lucruri în plus de la gardieni – haine mai călduroase, mâncare mai bună, îndatoriri de muncă mai ușoare, totul în schimbul unor... favoruri.

– Nu î-î-înțeleg, zise Tipp, căscând din nou. Adică, ce fel de f-f-favoruri poate ea să le ofere în comparație cu alții? D-deținuții le spală hainele, le fac de mâncare, f-fac curat în cazarma lor. N-nu mai au nevoie de altceva.

Naari tuși din nou, iar Kiva și Jaren nu răspunseră.

– Înțeleg, zise Jaren. Dar tot nu văd cum de Rayla de la administrație e o problemă.

– Prizonierii favorizați nu stau împreună cu restul, zise Kiva. Rayla abia dacă interacționează cu cineva în afară de gardienii pe care... Își drese vocea, după care continuă: Chiar și locul în care doarme e separat de dormitoarele celularului, fiind mai aproape de cazarma gardienilor.

„Sau doarme chiar în cazarmă, mai multe nopți la rând", se gândi Kiva.

– N-ar trebui să fie bolnavă, zise Jaren, înțelegând situația.

– Așa e, îi confirmă Kiva. Vreau să spun că nu e imposibil să fi intrat în contact cu o persoană bolnavă, dar, dacă așa ar fi, atunci de ce nici unul dintre gardienii cu care s-a – Kiva nu termină propoziția, aruncând o privire rapidă spre Tipp înainte să se întoarcă spre Jaren – ăăă... de care s-a apropiat nu s-a îmbolnăvit?

– Vrei să zici că nici unul dintre gardieni nu e bolnav?

Kiva se întoarse, văzând că Naari se apropiase câțiva pași, alăturându-se conversației.

– Nici unul, zise Kiva, oarecum neliniștită de faptul că stătea de vorbă cu Naari, chiar dacă acel sentiment începu să se disipeze încetul cu încetul.

– Câți prizonieri s-au îmbolnăvit? o întrebă Naari.

Kiva făcu un scurt calcul mental.

– Incluzându-i pe cei care au murit deja, aproximativ șaptezeci, iar în medie în fiecare zi mai apar zece cazuri.

Și cam tot atâția mureau zilnic. Izolatorul era aproape plin, și ar fi fost de mult supraîncărcat dacă morțile nu s-ar fi succedat cu atâta repeziciune. Kiva primise ajutoare în plus ca să poată să îngrijească toți bolnavii, așa cum primiseră și Mot, și Grendel la morgă și la crematoriu.

– Din punct de vedere statistic, n-ar fi trebuit ca și unii dintre gardieni să se îmbolnăvească până acum? întrebă Jaren.

Nu părea deloc speriat de Naari, dar asta pentru că nu fusese martor timp de mai bine de un deceniu la brutalitatea de care erau în stare gardienii.

– Dacă e o boală a stomacului, așa cum am presupus inițial, atunci da, zise Kiva. Dar, în timp ce toate simptomele astea par să indice...

– Rayla de la administrație dovedește că teoria nu stă în picioare, termină Jaren propoziția în locul ei. Sau poate că acei gardieni care s-au întâlnit cu ea chiar nu s-au îmbolnăvit.

– Atunci, dacă nu e vorba despre un virus, ce anume ar putea fi? întrebă Tipp, frecându-și ochii.

– Asta-i cea mai importantă întrebare, nu-i așa? zise Kiva, sprijinindu-se de bancul de lucru, simțindu-se de parcă avea 3 000 de ani. Ar putea fi vorba despre orice... un spor luat din aer, o bacterie în apă, o ciupercă pe cerealele noastre, niște carne sau lactate stricate... lista e nesfârșită.

– Așadar, cu toții suntem amenințați, zise Jaren, tonul lui fiind în același timp întrebător și cert.

Kiva făcu un gest plin de neputință.

– Chiar nu știu. De ce unii s-au îmbolnăvit – și arătă spre ușa izolatorului –, iar alții, nu? De ce unii s-au îmbolnăvit acum câteva săptămâni, în timp ce alții au prezentat simptome abia azi? Se opri, căzând pe gânduri. Dacă e un virus care a pătruns în mâncarea sau în apa noastră, ar explica de ce gardienii nu s-au îmbolnăvit, deoarece proviziile lor și locul în care li se gătește mâncarea sunt separate de ale noastre. Dar, dacă e ceva

transmis prin aer sau ceva ce a afectat animalele ori cerealele... Se încruntă și continuă, de parcă vorbea doar pentru sine: Dacă nu-mi pot da seama ce nu-i bine, atunci trebuie să descopăr sursa bolii. Poate că asta m-ar ajuta să găsesc un leac.

– Următoarea ta Încercare e în p-p-patru zile, zise Tipp. Mai degrabă, ar trebui să te c-concentrezi la asta.

Tipp nu mai pomenise despre Încercări din ziua în care Kiva se oferise să-i ia locul Tildei. Câteodată, îl auzise șoptindu-i femeii bolnave, care continuase să delireze, fără să-i poată răspunde. Kiva știa că băiatul era îngrijorat, dar mai știa și că încerca să rămână optimist, lucru de care avea disperată nevoie. Câteodată îi părea rău pentru băiat, pentru că ea ar fi trebuit să fie cea care să-l liniștească pe el, dar personalitatea lui veselă o scotea dintre umbre atunci când frica o acapara.

– Patru zile reprezintă destul timp ca să mă pun pe treabă, zise Kiva. Și era destul timp pentru ca rebelii să ajungă, chiar dacă încă nu primise vreun semn de la ei. Îi făcu cu ochiul, liniștindu-l, și adăugă: Pot să continui investigațiile după următoarea Încercare.

Asta dacă avea să supraviețuiască.

Rânjetul lui cu strungăreață îi lumină seara, încălzindu-i sufletul.

– Cum ai s-o faci? o întrebă Jaren, lipindu-și coapsa de bancă. Cum ai să investighezi, vreau să zic? Ai vreun plan?

Kiva se abținu să îi răspundă pe un ton sarcastic, de parcă ideea ar fi trebuit să-i vină pe loc. Zise doar:

– Primii deținuți care au prezentat simptome au fost pietrarii, așa că am să încep de acolo. Pot să mă mișc în jurul închisorii, verificând fermele, depozitul de lemne, toate zonele exterioare, înainte să investighez ce anume se întâmplă între ziduri. Dându-și seama că uitase ceva important, Kiva se întoarse spre Naari și, ezitând, îi zise: Ai putea... adică, te-ai supăra dacă te-aș ruga să-l rogi pe temnicerul-șef Rooke să-mi acorde permisiunea să fac asta? N-am voie să trec de poarta principală fără escortă. În mod normal, Kiva s-ar fi dus personal la Rooke, dar nu-

l mai văzuse din noaptea în care trecuse de prima Încercare. Se trezise a doua zi dimineață cu capul limpede, îndeajuns de oripilată de felul nesăbuit în care acționase sub influența laptelui de mac, și credea că pentru moment era mai înțelept să evite o conversație directă cu el.

În comparație cu Kiva, Naari nu ezită deloc, confirmându-i printr-o mișcare a capului.

– Naari ar trebui să meargă cu tine, zise Jaren.

Kiva se întoarse spre el, înăbușindu-și râsul, cuprinsă de neliniște.

– Nu-mi pot alege eu escorta. Nu așa funcționează lucrurile.

– Ar trebui să mergi cu ea, îi zise Jaren lui Naari.

Inima Kivei tresăltă. Chiar dacă era prietenoasă, Naari nu-i putea permite lui Jaren să-i vorbească așa, de la egal la egal.

– Am să discut cu Rooke, zise Naari.

Kiva răsuflă ușurată. Era sigură că semăna cu o bufniță luată prin surprindere, clipind, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase.

Naari ar fi trebuit cel puțin să-l admonesteze pe Jaren și să-i reamintească ce statut avea. Era un deținut și tocmai vorbise cu un gardian al închisorii de parcă era în puterea lui să dea ordine. Kiva văzuse prizonieri executați pentru ofense mai mici.

Privindu-i pe amândoi, Kiva se întreba dacă nu cumva Jaren știa deja totul despre deținuții „favorizați". Era tânăr, în formă... iar Naari era la fel. Rareori se întâmpla să nu fie împreună, de parcă Naari urmărea deplasarea lui Jaren prin închisoare, chiar și în timpul lui liber. Un asemenea nivel de atenție... de *dedicare*...

– Ce te uiți așa la mine? o întrebă Jaren pe Kiva, cu ochii mijiți.

Ea încercă să-și schimbe expresia, însă nu era sigură că reușise.

– Nimic, zise ea, întorcându-se spre Naari. Chiar nu-mi pasă cine mă escortează, sincer.

Dacă ar fi avut de ales între Naari și unul dintre ceilalți gardieni, cum ar fi Oase sau Măcelarul, bineînțeles că ar fi ales-o pe femeia cu ochii de culoarea chihlimbarului. Dar, spre deosebire de Jaren, nu voia să riște să-i ceară fățiș femeii.

– Am să vorbesc cu Rooke, repetă Naari, vocea ei fiind destul de fermă pentru a o face pe Kiva să nu continue. Nu avea habar de ce Naari era atât de cooperantă, mai ales că nu avea nimic de câștigat.

Sau poate în acest fel îl câștiga pe Jaren...

Gândul îi lăsă Kivei un gust amar în gură, însă refuză să se gândească la motiv. În loc de asta, își strânse toate fărâmele de curaj și îi spuse lui Naari:

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Naari încuviință din cap, și, înainte ca vindecătoarea să mai poată adăuga ceva, Jaren țipă și sări de pe bancul de lucru.

– Ce nai..., zise el, oprindu-se din înjurătură și izbucnind într-un râset jenat atunci când văzu pisica gri ieșind din ascunzătoarea sa aflată în dulapul cu medicamente și frecându-se de el. Ei bine, salutare! Tu cine ești?

Kiva se abținu să râdă. Felul panicat în care el reacționase o făcu să nu-i mai fie așa rușine de firea ei sperioasă.

– E Ci-Ci-Cizmulițe, zise Tipp arătând spre lăbuțele albe ale pisicii, sursa numelui pe care îl primise.

Atunci când Jaren se apropie de pisică ținând o mână întinsă, Kiva deveni serioasă și îl avertiză:

– Ai grijă, e destul de temperamentală!

Ochii lui Jaren dansau în timp ce îi răspunse:

– Înseamnă că e a ta.

Tipp chicoti, Naari rânji, iar Kiva se uită urât la toți trei.

– Încă n-ai c-cunoscut-o? îl întrebă Tipp.

Jaren se apropie încet de banc, iar Kiva nu-l mai opri de această dată. Se dădu laoparte, ținându-se la distanță de pisică.

– Am mai văzut-o prin închisoare, îi răspunse Jaren lui Tipp, dar am crezut că e o pisică vagaboandă, care vine și pleacă.

Tipp clătină din cap.

– Trăiește aici de o v-v-veșnicie. De mai mult timp decât m-mine. Arătă spre locul în care ar fi trebuit să fie coada lui Cizmulițe, acolo unde acum mai era doar un ciot. Îi vezi coada? A p-p-pierdut-o chiar când eu am ajuns aici. A avut loc o răzmeriță, și d-deținuții i-au închis ușa peste coadă.

– Vai! zise Jaren, strâmbându-se.

– Kiva a trebuit să o b-bandajeze, continuă Tipp, tot mai puțin obosit pe măsură ce-și amintea.

– Tratezi și animale? o întrebă Jaren, ridicând mirat din sprâncene. O femeie cu multe talente.

– Nu e ca și cum mă premiază cineva pentru asta, zise Kiva, ignorând sentimentul plăcut pe care îl simțise fiind lăudată. Era un drac de pisică *înainte* de accident, și, de când cu accidentul, mă urăște și mai tare. N-am cum să mă apropii de ea fără să mă zgârie groaznic.

– A, zise Jaren, zâmbind când înțelese avertismentul ei de mai devreme.

Sau cel puțin asta crezu Kiva, până când el întinse mâna să mângâie felina pufoasă.

– Stai, așteaptă..., începu Kiva, dar amuți când Cizmulițe alese să nu demonstreze că era dracul gol, alegând în schimb să se apropie de mâna lui Jaren, să se lase mângâiată și să înceapă să toarcă atât de tare, încât o auziră cu toții. Trădătoareo! murmură Kiva.

Jaren îi rânji.

– Am același efect și la...

– Dacă ții la sănătatea ta, ar fi bine să nu termini propoziția, zise Kiva, începând să roșească.

Tipp începu să râdă din nou, dar de data asta râsetul se transformă într-un căscat atât de larg, încât îi pocni maxilarul. Privindu-l cu ochii mijiți, Kiva îi porunci:

– La culcare cu tine! După care se întoarse spre Jaren și îi spuse poruncitor: Iar tu asigură-te că va ajunge la un pat

fără să adoarmă pe drum.

Jaren chicoti, de parcă era perfect conștient de faptul că ea nu-și dorea să rămână singură cu el. Nu că ar fi fost complet singuri, de vreme ce Naari se afla acolo, însă, cu toate acestea... Kiva îi dăduse clar de înțeles că nu-și dorea să rămână singură cu el. Doar că el nu înțelegea că ea nu putea – nu voia – să se atașeze de nimeni din Zalindov, nici măcar să lege prietenie cu cineva.

– Pe data viitoare, Cizmulițe! îi zise Jaren pisicii, trecându-și degetele pe sub bărbia acesteia, înainte să se împingă de pe bancul de lucru și să-l prindă pe Tipp, care mai avea un pic și se prelingea pe podea.

– Ne vedem m-mâine, Kiva! îi zise băiatul, făcându-i cu mâna în timp ce Jaren îl scotea din infirmerie.

Jaren îi mai zâmbi o dată Kivei peste umăr, înainte să plece.

Naari, însă, rămase în urmă. Atunci când Kiva o privi, femeia îi zise:

– Dormi în celular în noaptea asta? Când Kiva încuviință din cap, Naari continuă: Te aștept până când ești gata de plecare.

Kiva își stăvili emoțiile pe care le simțea, surprinsă că era vorba despre ușurare și nu despre frică. Ceilalți gardieni creau destul probleme deținuților, mai ales noaptea. Prezența lui Naari avea să-i țină la distanță.

– Îți mulțumesc! zise Kiva.

– Am văzut cum te-ai uitat la Jaren și la mine, zise Naari.

Kiva și-ar fi dorit să-i răspundă că nu știa despre ce anume era vorba.

– Nu e treaba mea, zise ea în schimb, aplecându-se spre Cizmulițe, însă retrăgându-și mâna cu repeziciune atunci când pisica demonică sâsâi în direcția ei și se întoarse înapoi în ascunzătoare.

– Așa e, nu te privește, fu de acord Naari. Chiar și așa, să știi că n-aș întreține relații necuviincioase cu un deținut.

O apăsare se ridică de pe umerii Kivei, deși continua să se mustre pentru că simțea asta. Nu-i păsa dacă Naari și

Jaren erau împreună, dacă aveau relații necuviincioase sau de orice alt fel – sau, cel puțin, de asta încerca să se convingă.

– E... profesionist din partea ta, zise Kiva, disperată să spună ceva. Sunt sigură că vorbesc în numele tuturor deținuților atunci când îți spun că apreciem asta.

Naari își lăsă capul într-o parte, iar părul ei tuns scurt și unul dintre cerceii ei de jad străluciră în lumina lămpilor de luminium.

– Mă fascinezi.

– Poftim?

– Sunt de gardă aici de câteva luni, zise Naari, arătând spre infirmerie. Destul de mult timp cât să te observ interacționând cu ceilalți. În afară de Tipp, și câteodată de Mot și Grendel, nu prea te exteriorizezi.

Kiva o privea mirată, surprinsă nu numai de faptul că Naari o observase, ci și că știa numele altor deținuți. Majoritatea gardienilor se adresau deținuților după slujbele lor sau după anumite trăsături fizice definitorii ori, dacă se aflau destul de aproape, după numărul de identificare.

– De ce nu vrei să te apropii de alții? o întrebă Naari, părând să fie sincer curioasă. Jaren pare să fie o persoană cu adevărat bună. Cred că ar merita mai multă atenție din partea ta.

– N-ai cum să judeci pe cineva după ce-l cunoști doar de treizeci și trei de zile, îi spuse Kiva.

Simțind nevoia să-și ia gândul de la discuție, ridică o butelcă deschisă și începu să-i caute dopul.

Ochii lui Naari străluciră.

– Așadar, ai numărat zilele de când îl cunoști?

Înjurând în gând, Kiva spuse doar:

– E doar o estimare.

– Numărul treizeci e o estimare. Ai fi estimat dacă ziceai o lună. Sau câteva săptămâni, zise Naari rânjind, dinții ei strălucind în contrast cu pielea închisă la culoare. Treizeci și trei sună destul de exact.

– Știi ce? îi zise Kiva, găsind dopul și înfigându-l în gâtul sticlei mai tare decât era nevoie. Cred că o să dorm aici, așa că poți pleca.

Naari izbucni în râs. Era un râset zdravăn, adânc și răgușit.

– Nu-mi spui, mai bine, ce anume mai trebuie făcut înainte să poți pleca, astfel încât să îți pot da o mână de ajutor?

Creierul Kivei aproape că suferi un scurtcircuit.

– Poftim?!

– Am două mâini și două picioare, zise Naari. Își ridică mâna stângă. Asta nu-i deloc decorativă. Dă-mi ceva de făcut, și am să mă ocup.

Surprinsă de ofertă, Kiva nu reuși să îi răspundă până când Naari îi zise:

– Haide, vindecătoareo, că n-am toată noaptea la dispoziție. Vreau să ajung în Vaskin înainte ca hangiul să ia ultima comandă.

Aflat la doar zece minute de mers călare, Vaskin era cel mai apropiat orășel de Zalindov, astfel că gardienii mergeau de obicei acolo să se relaxeze după ce ieșeau din tură. Unii chiar locuiau acolo, mai ales cei cu familii, de vreme ce cazarma închisorii nu era un loc în care să-ți ții soția și copiii. Chiar dacă era curioasă să afle dacă Naari locuia în închisoare sau altundeva, Kiva nu se simțea destul de în largul ei să o întrebe ceva atât de personal. În schimb, acceptă propunerea lui Naari, chiar dacă era în continuare neliniștită.

– Foarte bine, zise Kiva, nefiind în stare să-și ascundă starea de nervozitate. Își îndreptă umerii și, cu mai multă încredere, îi zise ce mai era de făcut înainte să sosească Olisha și Nergal. Apoi, urmări cu uimire crescândă felul în care Naari încuviință din cap și își suflecă mânecile.

Și, așa, Kiva munci cot la cot cu Naari până târziu în noapte, balanța puterii dintre ele două părând tot mai neclară – și poate că, așa cum Kiva înțelese dintr-odată, aproape dispărând cu totul.

CAPITOLUL 15

Două zile mai târziu, zorile aduseră cu ele amenințarea ploii, însă Kiva era hotărâtă că nimic nu avea să o oprească din a-și începe investigația legată de originea bolii de stomac.

Atunci când o lăsase pe Naari, cu două nopți în urmă – sau, mai degrabă, atunci când Naari o lăsase, după ce o condusese în siguranță până la celular –, femeia cu ochi chihlimbarii îi promisese din nou că avea să discute cu temnicerul-șef Rooke cât mai curând cu putință. Așa și fusese. În următoarea dimineață, atunci când Kiva ajunse la infirmerie, Naari o aștepta, spunându-i că Rooke îi permisese să o escorteze pe Kiva. Din nefericire, un nou val de pacienți îi ocupase cu totul atenția și timpul, însă, în ziua ce tocmai începea, schimbase tura cu Olisha și Nergal, așa că putea pleca împreună cu Naari.

După ce mai verifică o dată starea pacienților aflați în carantină, cât și pe a Tildei – care continua să stagneze –, căutând escare și ulcerații, Kiva se întâlni cu Naari la intrarea în infirmerie. Gardianca arăta la fel ca întotdeauna, îmbrăcată în piele neagră, doar că acum purta în spate un rucsac de mici dimensiuni, iar săbiile ei, care zăceau de obicei acolo, fuseseră înlocuite cu o sabie ce-i atârna de coapsă și cu o arbaletă pe care o purta pe umăr.

Kiva se cutremură văzând noua armă, chiar dacă toți gardienii o purtau atunci când părăseau incinta închisorii. Deși aveau să treacă și de gardul secundar ce înconjura perimetrul, situat mult mai departe decât zonele de lucru aflate în afara incintei, acele arbalete cu bătaie lungă erau un factor de descurajare în plus pentru orice deținut care

ar fi încercat să scape. Kiva nu era proastă – știa foarte bine că nu avea nici o șansă. Nu fără ajutor.

„Rămâi în viață.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum."

– Tot înspre cariera de piatră ne îndreptăm mai întâi? o întrebă Naari.

– Cam așa, zise Kiva, iar gardianca încuviință din cap și deschise drumul.

Tipp voise și el să vină, însă Kiva nu dorea să întindă coarda cu temnicerul-șef. Nu avea nici un motiv temeinic s-o însoțească, așa că îi dădu altceva de făcut cât timp ea avea să lipsească. Era destul de important, de vreme ce Kiva urma să aibă nevoie de ceea ce băiatul trebuia să adune până se întorcea ea, chiar dacă nu-i invidia deloc sarcina. El, însă, îi răspunsese cu mult entuziasm, de parcă ea tocmai îi dăduse un cadou de ziua lui cât și un cadou de Yule în același timp. Câteodată, Kiva uita că băiatul avea doar 11 ani.

Naari nu zise nimic în timp ce ieșiră pe poarta principală, iar Kiva tăcu și ea. Începu să plouă de cum trecură de cuștile câinilor de pază și se apropiară de cazarma principală, iar Kiva tremura în timp ce stropii înghețați îi atingeau pielea. Se obișnuise cu temperaturile scăzute în timp ce purta doar o tunică subțire și o pereche de pantaloni, dar tot timpul se temea de lunile de iarnă. Era norocoasă, în comparație cu cei care trebuiau să lucreze afară, însă frigul era același.

– Poftim, îi zise Naari, scoțând din rucsac un poncho de pânză atunci când ploaia se înteți.

Cu mâinile amorțite – de șoc, dar și din cauza frigului –, Kiva primi haina, holbându-se la ea tăcută.

– Trage-l pe tine înainte să te uzi complet, îi zise Naari, de parcă îi vorbea unei idioate.

Kiva se supuse din instinct poruncii. Materialul îi apăsa umerii, dar o proteja de ploaie, iar ea se simți dintr-odată cuprinsă de căldură. Când își trase gluga peste părul întunecat, aproape că gemu de plăcere.

– Atât ne mai trebuie, să te îmbolnăvești, îi zise Naari înainte ca vindecătoarea să-i poată mulțumi. Olisha și Nergal sunt vai de capul lor. Tu ești singura care e în stare să oprească boala înainte să murim cu toții.

Era o scuză întemeiată pentru gest, însă Kiva nu credea că era singurul motiv pentru care Naari adusese ponchoul. Armura ei de piele o proteja de elemente – și nici n-ar fi trebuit să se obosească să aducă ceva pentru Kiva. Cu toate acestea, o făcuse.

Dacă s-ar fi aflat altundeva, într-un alt timp, Kiva se gândi că s-ar fi putut împrieteni cu Naari. Chiar dacă și în acel loc, în acea clipă, i se părea că așa ceva ar fi fost posibil, nu îndrăzni să se gândească prea mult la acea posibilitate, știind că un asemenea gând se putea dovedi periculos. Gardienii veneau și plecau, mai devreme sau mai târziu. Naari avea să plece și ea la un moment dat, asemenea celor dinaintea ei.

Odată ce trecură de colțul zonei de la intrare, porțile de metal se ridicară deasupra lor, parte din zidurile de calcar ce înconjurau incinta. Șinele vagonetelor se intersectau la intrare, ducând spre zăcământul de luminium și spre fabrica de recoltare aflată în interiorul incintei, părăsind intrarea și îndreptându-se spre depozitul de cherestea, spre ferme și spre cariera de piatră. La finalul fiecărei zile, lucrătorii umpleau vagonetele și se întorceau cu ce reușiseră să scoată, dar momentan șinele nu le ofereau celor două decât o cărare pe care puteau să o urmeze.

Făcându-le cu mâna gardienilor din turnuri, Naari nu se opri înainte să iasă din incintă, iar Kiva, chiar dacă era destul de tensionată, ținu pasul cu ea.

În cei zece ani petrecuți la Zalindov, Kiva ieșise din incintă doar de câteva ori, ca să trateze deținuții care nu puteau fi deplasați până la infirmerie fără să primească mai întâi ajutor medical. De fiecare dată se simțise la fel – emoționată că putea ieși din incinta principală, fiind atât de aproape de libertate și, cu toate acestea, atât de departe.

Se întrebă unde anume era familia ei și cât timp le lua rebelilor să vină să o elibereze. După care alungă gândul

din minte, știind că nu avea cum să grăbească procesul. În acea zi avea un singur scop și urma să-i dedice toată atenția.

– Îți pot vorbi o clipă, gardian Arrel?

Kiva și Naari se opriră atunci când auziră vocea temnicerului-șef Rooke strigând după ele, sunetul vocii lui fiind greu de confundat, chiar dacă ploaia cădea cu putere acum. Se întoarseră și-l văzură venind spre ele, trecând de porțile de la intrare, ignorând stropii de ploaie care-i săreau din uniforma de piele.

Întrebându-se ce anume căuta acolo, Kiva îl văzu pe temnicerul-șef întorcându-și capul brusc în direcția grajdurilor aflate chiar lângă intrarea închisorii, făcându-le semn să se adăpostească în interior. Mirosul de fân și de cal îi asaltară nările atunci când păși înăuntru, ploaia fiind la fel de asurzitoare în timp ce lovea acoperișul de deasupra.

– Rămâi, îi zise Rooke Kivei înainte să se uite cu subînțeles spre Naari și să se îndrepte spre capătul grajdurilor, rămânând în raza vizuală – și în raza arbaletei –, însă destul de departe pentru ca vindecătoarea să nu poată auzi ce-și spun.

Curiozitatea îi dădea ghes Kivei, dar nu știa să citească pe buze, așa că oftă și se propti de ușa unuia dintre staule, mângâind un cal ce-și scosese capul ca să vadă ce se întâmpla. Dat fiind nămolul care i se încâlcise în coamă, Kiva presupuse că acel cal abia ajunsese la grajduri, aducând probabil vreun mesager care purta una dintre misivele regale ce-i dăduse bătăi de cap temnicerului-șef în ultima vreme. Așa s-ar fi explicat și căutătura întunecată a acestuia în timp ce-i vorbea lui Naari, care părea aproape plictisită, încrucișându-și brațele la piept.

Privind în jur, Kiva observă caii, dar și boxele rămase libere. Perpendicular cu locul în care se afla se găsea o caleașcă lungă pe care o recunoscu ca aparținând temnicerului-șef, deoarece îl văzuse folosind-o atunci când pleca și se întorcea, chit că o folosea destul de rar. Rooke

părăsea rareori închisoarea – așa cum un rege își părăsea rareori regatul.

– *Psst!*

Kiva își luă privirea de la caleașcă și se încruntă la calul care acum îi împungea umărul.

– *Psst.* Kiva. Aici, jos!

Ochii ei se holbară atunci când privi peste ușa staulului și-l văzu pe Raz, grăjdarul-șef, ghemuit lângă piciorul din față al calului. Bărbatul de vârstă mijlocie ținea o perie în mână și era acoperit cu fire subțiri de păr, semn că periase calul atunci până ca ei să sosească, alegând să se ascundă acolo.

Kiva nu-l știa pe Raz prea bine. De fapt, îl cam evitase, deoarece orice interacțiune între ei ar fi putut însemna moartea oricăruia din ei. Kiva era dispusă să riște, pentru că avea ce să câștige. Raz însă, care nu era nici deținut, nici gardian, avea mult mai multe de pierdut, chiar dacă fusese angajat la Zalindov cu mult înainte ca ea să ajungă acolo.

Raz era legătura Kivei cu lumea din exterior. Cu zece ani în urmă, soția însărcinată a lui Raz îl vizitase în timpul zilei și intrase în travaliu înainte de vreme. Dacă n-ar fi fost tatăl Kivei să o ajute, ar fi murit și ea, și copilul. Drept mulțumire, Raz se oferea să mai scoată câte un mesaj și să-l dea mai departe, știind cât de etanșe erau canalele de comunicare a închisorii cu lumea din exterior.

Faran Meridan fusese isteț. Știa că era bine să evite ochii băgăcioșilor, astfel că alese un cifru pe care Kiva și frații ei îl inventaseră ca să se distreze, un cifru pe care toți membrii familiei știau să-l decodifice cu ușurință. Așa că începuseră să-și trimită mesaje, iar Raz își oferise serviciile și Kivei.

În ciuda bunătății arătate de Raz lui Faran și mai apoi Kivei, era greu să scoată scrisori din închisoare. Doar de câteva ori meritase să apeleze la serviciile lui Raz, mai ales că se găsea în afara zidurilor de calcar. De două ori, Kiva reușise să trimită mesaje prin intermediul lui. Prima oară, doar trei cuvinte – „Tata a murit"; iar a doua oară, șase: „Am devenit noua vindecătoare a închisorii".

Scrisorile venite din partea familiei fuseseră mai frecvente, dar nu atât de frecvente pe cât și-ar fi dorit Kiva. Chiar și așa, Raz era tot timpul precaut, având mare grijă atunci când trecea mesajele dintr-o parte în alta, băgându-le în hainele nou-veniților atunci când îi ajuta pe gardieni să îi scoată din căruțele cu zăbrele, știind că mai întâi nou-sosiții aveau să fie trimiși la infirmerie, unde trebuiau să se dezbrace. Era o metodă periculoasă, dar, până atunci, nimeni nu le-o descoperise. Probabil datorită faptului că nu-și asumau riscuri – nu ca acum. Kiva nu avea habar de ce îi atrăgea Raz atenția, mai ales că Rooki și Naari se aflau la câțiva pași depărtare.

– Am ceva pentru tine, îi zise Raz, vocea lui abia auzindu-se, din cauza ploii.

Kiva avu grijă să nu se miște prea brusc atunci când Raz scoase un mesaj mânjit cu noroi din haina sa și îl ridică spre ea.

Privind cu repeziciune spre Rooke și Naari, Kiva se aplecă sub capul calului doar atunci când fu sigură că cei doi erau absorbiți de discuție, folosindu-se de cal ca să mascheze cum se apleca pentru a primi mesajul de la Raz.

Inima îi bătea cu putere în vreme ce citi codul scris de mâna surorii ei, nerăbdătoare să afle ce avea de zis, sperând să primească vești despre o posibilă evadare.

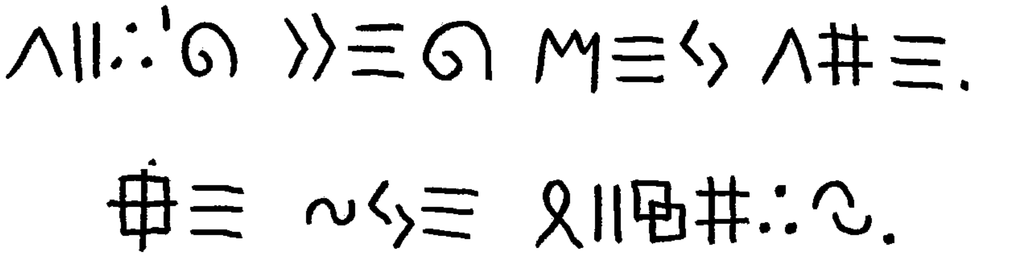

„N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum.“

Mesajul era identic cu cel de dinainte.

Identic.

Lacrimi de furie cuprinseră ochii Kivei. Mototoli mesajul, cuprinsă de furie și disperare. După care nesăbuința puse stăpânire pe ea, și desfăcu din nou bucata de pergament, trecându-și mâna peste părul încâlcit al coamei calului și apăsând cu arătătorul spațiile dintre scrisul surorii sale.

– Ce faci? o întrebă printre dinți Raz, speriat.

Kiva tăcu, privind din nou fulgerător spre Rooke și Naari, înainte de a implora în gând calul să nu se miște, ca să rămână ca un paravan între ea și ei.

Cu repeziciune, Kiva scrijeli propriul cod, simbol cu simbol, cel mai lung mesaj pe care îl scrisese vreodată.

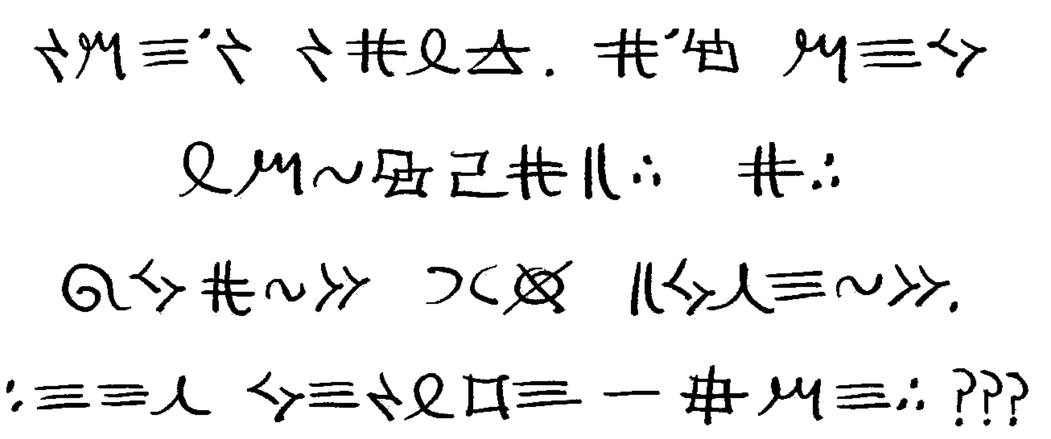

„E bolnavă.

Sunt Campioana ei în Judecată prin Încercări.

Trebuie să mă salvați – când ajungeți???“

Cu repeziciune, împături mesajul mânjit cu nămol și i-l întinse lui Raz.

– Kiva, nu pot să...

– Te rog, îi șopti Kiva, buzele ei abia mișcându-se în timp ce Rooke și Naari își terminau întrevederea și se îndreptau spre ea. Până și ploaia se mai potolise, de parcă oferise tot ajutorul de care fusese în stare și acum nu mai avea nimic de oferit. *Te rog!*

Raz oftă resemnat, dar sunetul o liniști pe Kiva. Urma să ducă mesajul înapoi la Vaskin și să-l trimită mai departe familiei ei. Și apoi – *apoi,* avea să primească până la urmă niște răspunsuri.

Fruntea Kivei se umplu cu broboane de transpirație la apropierea temnicerului-șef, dar el nici măcar nu o privi, trecând pe lângă ea și părăsind grajdurile. Kiva se întoarse spre Naari. Aceasta o privea cu atenție, parcă văzându-i neliniștea, lucru ce o făcu pe Kiva să se forțeze să se relaxeze. Efortul se dovedi inutil atunci când Naari vorbi:

– Cine-i prietenul tău?

Kiva fu cuprinsă de panică, iar mintea începu să-i urle să găsească o soluție rapidă, să explice că nu avea habar despre ce anume vorbea Naari, că nu-l mai văzuse pe Raz până atunci. Dar, atunci când Naari se întinse și mângâie capul calului, Kiva își dădu seama despre cine anume vorbea.

– O, da. E minunat, zise Kiva, neștiind dacă acel cal era armăsar sau iapă. Simțea nămolul de pe mână, nămol de care se folosise ca să-și scrie mesajul. Își ridică mâna murdară. Este plin de nămol. Ar trebui curățat.

– Și tu te-ai murdărit, zise Naari. Clătină din cap și zise: Hai să mergem înainte să se întețească iar ploaia! După care continuă, șoptit: Sau înainte ca Rooke să se răzgândească.

Kiva clipi surprinsă, dându-și seama că probabil temnicerul-șef se certase cu Naari în legătură cu însărcinarea lor. Poate că ar fi trebuit să vorbească personal cu Rooke și să-i spună despre boala care se răspândea. Dar, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi reușit să-i scrie familiei. Dacă Naari era dispusă să se lupte pentru Kiva, atunci ea era mai mult decât dornică să o lase.

Nu îndrăzni să se uite după Raz atunci când părăsi grajdurile. Dar îl rugă în minte să-i trimită mesajul cât mai repede cu putință, sperând că familia ei avea să răspundă la fel de repede. Spera că urma să simtă că situația era urgentă. Spera că cei dragi aveau *să vină*.

CAPITOLUL 16

Ploaia se oprise în timp ce Kiva și Naari continuau să se îndrepte spre cariera de piatră, trecând pe lângă plantația de legume și ferma de grâu, însă reveni transformându-se într-o burniță slabă atunci când treceau pe lângă cocinile de porci și cotețele cu păsări. Avu nevoie de multă stăpânire de sine să nu se oprească în toate locurile pe lângă care trecuseră, dar Kiva își aminti care era strategia. Trebuia să o ia de la început și să procedeze metodic.

Merseră mai departe, lăsând fermele în urmă, fără să schimbe vreo vorbă. Doar când ajunseră în dreptul zidului de răsărit, cam pe unde Kiva ar fi trebuit să sară în timpul Încercării Aerului, Naari alese să rupă tăcerea.

– Am înțeles că ai întâlnit-o pe prințesă după prima Încercare. Ce ți-a zis?

Kiva chibzui dacă să-i răspundă sau nu și decise că nimic din ce-i spusese Mirryn – în afară de amuletă – nu avea cum să le cauzeze probleme.

– Cred că în mare parte era curioasă să afle mai multe despre mine și motivul pentru care m-am oferit voluntară.

– Doar atât?

– Se pare că îi amintesc de prietena ei, zise Kiva. Ceva legat de felul în care m-am comportat, asemenea cuiva cu spirit combativ. Cred că ar fi trebuit să fie un compliment.

Ridică din umeri. Sinceră să fiu, aveam dureri foarte mari atunci când am vorbit cu ea, chiar dacă luasem lapte de mac. Nu prea am reușit s-o citesc.

Naari se întoarse spre Kiva.

– Prințesa Mirryn are prietenă?

Kiva ridică din nou din umeri.

– Așa mi-a zis. O observă îndeaproape pe Naari și adăugă: Doar nu ești una dintre susținătoarele familiei regale, nu? Tânjind după cea mai mică bârfă?

– Normal că nu, zise Naari, încruntându-se. Sunt doar surprinsă.

– Că e într-o relație?

Naari tăcu, iar răspunsul se citea în tăcerea ei.

Kiva pufni, după care își aminti în compania cui se găsea și încercă să transforme gestul într-o tuse, rezultatul fiind un sunet dezgustător. Era fericită că nimeni altcineva – cum ar fi Jaren – nu se afla prin preajmă.

– Ce-i așa comic? o întrebă Naari, semn că încercarea Kivei de a mima tusea eșuase.

– Nimic, doar că..., începu Kiva, după care se opri, încercând să se gândească cum ar fi putut spune în felul cel mai potrivit ceea ce gândea fără să o supere pe femeia înarmată până în dinți. Bănuiesc că regele și regina nu fac proclamații legate de statutul relațiilor celor doi copii ai lor. Dacă Mirryn s-ar logodi, mai mult ca sigur că tot regatul ar afla. Dar informația cum că are o prietenă? Kiva scutură din cap. Îmi pare rău! Dar n-ai cum să fii surprinsă de faptul că nu știi una ca asta.

Din nou, Naari tăcu. După care...

– Se pare că trebuie să-i mulțumești prințului moștenitor că ți-a salvat viața.

Kiva făcu o grimasă și zise:

– Nu vreau să vorbesc despre el.

– Am auzit că e chipeș, adăugă Naari.

Kiva aproape căzu din picioare.

– Chiar vrei să purtăm conversația asta?

– Spun doar că unii oameni visează să se căsătorească cu un prinț.

– Să se căsătorească cu... Kiva pufni, nefiind în stare să repete cuvintele. Ești nebună? Nu m-aș putea gândi la ceva mai groaznic.

Mai ales când era vorba despre un ticălos ca Deverick. După doar câteva minute petrecute în prezența lui, fie că o salvase, fie că nu, Kiva fusese gata să arunce cu ceva în el.

Gardianca râse – poate datorită vorbelor Kivei sau poate ca urmare a expresiei dezgustate, nu era sigură.

– Atunci, la ce anume visezi, vindecătoareo?

– Îmi poți spune pe nume, știi asta, nu?

– Da.

Kiva oftă.

– Am multe vise. Și o grămadă de coșmaruri. Doar cu timpul voi afla pe ce cărări se va duce viața mea.

Urmă o pauză apăsătoare înainte ca Naari să zică:

– Ești destul de înțeleaptă pentru vârsta ta, Kiva Meridan.

„Ești mult mai înțeleaptă decât vârsta pe care o ai, șoricel."

Kiva simți un nod în gât, din cauza amintirii declanșate de cuvintele lui Naari. Tatăl ei îi vorbea așa de fiecare dată când fata găsea un remediu sau un tratament nou la care el nu se gândise. „Ești brici, Kiva!" obișnuia să-i spună mama, lăudând-o în fața oricui era dispus să asculte.

Lacrimi se strânseră la colțurile ochilor ei, iar ea clipi ca să le alunge, nemaiputând să se bazeze pe faptul că stropii de ploaie le-ar fi putut camufla. Privi drept înainte, ca să vadă cât mai aveau de mers, simțindu-se ușurată că lăsaseră deja cariera abandonată în dreapta lor, apropiindu-se de destinație, aflată drept în față.

Kiva nu vizitase niciodată cariera abandonată. Fusese exploatată până la epuizare cu câțiva ani înainte ca ea să ajungă la Zalindov, iar muncitorii se mutaseră mai la nord, spre mina mult mai mare pe care o începuseră acolo. Ea și

Naari chiar într-acolo se îndreptau. Auzise zvonuri conform cărora, deși cariera abandonată era mai mică, deținuții fuseseră forțați să sape atât de adânc, încât se petrecuseră o grămadă de surpări, ceea ce dusese la foarte multe morți. Asemenea accidente se petreceau și la cariera mai nouă, însă mult mai rar.

– Cum vrei să procedăm? o întrebă Naari în timp ce sunetul barosurilor și al dălților le ajungea acum la urechi. Arătă spre desaga pe care Kiva o luase cu ea și mai zise: Cariera e enormă. Știi de unde anume vrei să culegi eșantioane?

– Trebuie să mergem acolo unde se află cei mai mulți muncitori, genul de locuri în care foarte mulți deținuți au acces sau unde își petrec majoritatea timpului.

Naari îi răspunse sec:

– Inventezi totul pe parcurs.

Nu fusese o întrebare, așa că vindecătoarea nu simți nevoia să răspundă, chiar dacă obrajii ei se înroșiră puțin.

– Pe aici! zise Kiva, în timp ce șinele se opreau. Vagonetele stăteau grămadă, goale și așteptând ca deținuții să le umple și să le împingă spre depozit, odată ce li se termina tura. Munca lor era grea, afectându-le mintea și trupul. Pietrarii, la fel ca săpătorii, nu supraviețuiau prea mult la Zalindov.

Un singur turn de pază supraveghea cariera, dar în perimetrul acesteia se găseau destui gardieni care să se asigure că prizonierii își făceau treaba – motivându-i corespunzător pe cei care leneveau, biciuirile lor și bastoanele fiind mânjite cu sânge. Supraveghetorul carierei, Harlow, era cel mai rău dintre ei, și se uită urât atunci când Kiva și Naari se apropiară de locul în care stătea, aflat la baza turnului de pază.

– Am auzit că veniți încoa', zise Harlow, mestecând cu gura deschisă și scuipând o gâlmă de gumă de cicoare atât de aproape de picioarele Kivei, încât aceasta să gândi că intenționase s-o nimerească și ratase. Nu era deloc surprinsă, chiar dacă, în cazul în care ar fi nimerit-o, nu ar mai fi fost atât de mărinimoasă cu el cu următoarea ocazie

în care supraveghetorul s-ar fi prezentat la infirmerie cuprins de o altă erupție cauzată de boala venerică de care suferea. Kiva nu dorea nimănui o astfel de boală, însă bărbatul în cauză o merita, și ea se distra grozav administrându-i cele mai usturătoare și mai dureroase tincturi care-i supuneau părțile intime la cazne groaznice, ignorând complet unguentul care l-ar fi putut vindeca pe loc.

Poate că ar fi fost mai bine să o fi scuipat. Ar fi făcut mai mult de atât dacă ar fi știut că ultimul tratament pe care Kiva i-l aplicase îi agravase în mod intenționat simptomele, cât să nu mai poată participa la activitățile care îi cauzaseră boala.

O merita, ticălosul.

– Nu te vom încurca, îi zise Naari pe un ton calm.

– Ați face bine să nu, replică Harlow. Să nu care cumva să-mi deranjați muncitorii! Nu-i plătesc să stea degeaba. Izbucni dintr-odată în râs, ținându-se cu o mână de burtoi în timp ce-și arcuia spatele și exclamă: Să-i mai și plătesc?! Ha! Ce chestie!

Kiva o privi pe Naari, care era la fel de scârbită.

– Nu vom sta prea mult, zise Naari, chiar dacă nu știa dacă asta depindea de Kiva sau de Harlow.

– Stați cât poftiți, numai că nu aveți voie jos în carieră, zise Harlow. Se uită la cele două și-și plescăi buzele. Puteți, în schimb, să vă afundați în cariera mea oricând vreți. Chiar așa, ce-ar fi să...

– Nu stăm mult, repetă Naari cu fermitate, buzele ei strâmbându-se de dezgust.

Se răsuci pe călcâie și îi făcu semn din privire Kivei să o urmeze, îndepărtându-se intenționat de Harlow. Kiva îl văzu pe scârbosul supraveghetor scărpinându-se la prohab, înainte să meargă de-a lungul carierei.

– Ce porc, zise Naari atunci când se opri ca să privească spre cariera terasată ce se întindea în depărtare.

– Mai rău, zise Kiva. Gândindu-se pentru o clipă, adăugă: Dacă te face să te simți mai bine, să știi că suferă în tăcere chiar în această clipă.

Atunci când Naari o privi întrebătoare, Kiva îi explică despre boala de care suferea Harlow și despre ultimul leac pe care i-l prescrisese ea. Naari râse atât de tare, că îi dădură lacrimile.

– Amintește-mi să nu te supăr vreodată, îi zise Naari, continuând să chicotească.

– O merită, spuse Kiva.

– Cu siguranță, admise Naari. Făcu un gest spre peisaj și adăugă: Nu vreau să-i ofer șansa să vină și să ne bată la cap, așa că spune-mi, încotro o luăm?

Kiva se gândea. Nivelurile superioare ale carierei fuseseră deja minate, așa că acum pereții erau abrupți, coborând amețitor spre locul în care prizonierii lucrau, în partea inferioară a gropii. Pământul avea o culoare gri, chiar dacă străluciri izbucneau din când în când, acolo unde filoane de luminium străbăteau piatra.

– Hai să ne luăm după cărare până când ajungem la ultimul nivel, și o să găsim pe parcurs locul de unde să pot colecta eșantioane, atunci când ne vom apropia de muncitori, zise Kiva.

Naari începu să coboare panta, pășind cu încredere, în vreme ce Kiva își alegea cu grijă pașii. Drumul era destul de lat cât să poată trece o căruță, dar, dacă și-ar fi sucit glezna pe o piatră, ar fi dat de bucluc. În comparație cu Naari, Kiva nu era nici atletică, nici puternică. Viața în prizonierat nu prea îi oferise ocazii să se mențină în formă. Muncitorii făceau excepție, deoarece erau forțați să muncească în niște condiții istovitoare, ceea ce însemna că trebuiau să fie în formă. Cealaltă opțiune era moartea. Și până la urmă cu toții mureau.

Probabil asta avea să se întâmple și cu Jaren.

Kiva alungă acel gând. Știuse din clipa în care îl cunoscuse că avea să fie repartizat unei astfel de munci, care urma să-i aducă moartea. Nu aveau ce să facă, nu avea rost să se gândească la așa ceva. Zalindov era un loc plin de cruzime – așa fusese întotdeauna și avea să rămână așa.

– De ce taci?

Kiva își ridică privirea spre Naari.

– Sunt doar atentă pe unde calc.

Naari o ignoră, chiar dacă era evident că vindecătoarea se cufundase în propriile gânduri. În curând, zgomotul deveni asurzitor, fiindu-le greu să mai discute, căci vocile lor fură treptat acoperite de zgomotul baroaselor ce sfărâmau piatra și al târnăcoapelor ce izbeau continuu, ecoul acestora răsunându-le în urechi.

Datorită mărimii gropii, majoritatea deținuților lucrau acolo. În orice moment, mai mult de 700 de pietrari lucrau în acel loc, majoritatea murind după un an. Erau atât de mulți nu doar pentru că locul le-o permitea, ci și pentru că luminiumul era vital – folosit pentru luminat și energie, dar și pentru infrastructură și arhitectură. Cu cât lucrau mai mulți deținuți, cu atât mai repede putea fi extras materialul, alți 300 de prizonieri lucrând în depozitul din incinta închisorii, acolo unde se procesa luminiumul și era pregătit înainte să fie transportat în restul Wenderallului.

Era un mecanism bine întreținut care depindea de viața – și de moartea – deținuților.

În timp ce Kiva și Naari treceau pe lângă primii muncitori îmbrăcați în gri și pe lângă gardienii care îi păzeau, clinchetul uneltelor era completat de mirosul acru al sudorii și al sângelui, combinat cu mirosul de cretă al prafului din carieră. Puțini oameni le priviră, dar nimeni nu le opri. Deținuții acoperiți de praf nu aveau destulă energie cât să-și permită să fie curioși, iar gardienii îi priveau îndeaproape cu biciuirile în mână, gata oricând să corecteze orice semn de trândăvie.

Pieptul Kivei ardea de resentimente, dar tânăra se forță să-și amintească faptul că se afla acolo dintr-un singur motiv – să colecteze eșantioane. Dacă reușea să-și dea seama de unde anume venise boala, avea să îi ajute pe acei muncitori, prevenindu-le moartea prematură. Tot era ceva.

Pe măsură ce coborau către nivelurile inferioare, Kiva îi făcea semn lui Naari când treceau prin locuri în care erau mai mulți muncitori aflați în contact. Oprindu-se de fiecare dată, punea eșantioanele în fiolele pe care le

adusese cu ea, după care continua să meargă. Colectase în principal apa stătută a bălților și nămol care se amestecase cu mineralele carierei, mai ales în locurile unde se găseau urmele multor deținuți sau din crevase, foarte aproape de locurile în care lucrau muncitorii.

Chiar atunci când voia să-i zică lui Naari că luase destule eșantioane, auzi o voce plină de pizmă strigând-o.

– Ca să vezi dacă nu-i chiar Cățeaua Zalindovului.

Kiva se întoarse, înlemnită, văzând-o pe Cresta chiar lângă ea. Fața roșcatei era mânjită cu praful din carieră, iar șarpele tatuat pe pielea acesteia părea că mișcă sub mâzgă.

Ultima oară când o văzuse pe Cresta fusese când aceasta jurase să-i facă de petrecanie lui Tipp. Kiva reușise să se țină de partea ei de înțelegere, iar Tilda trăia, însă privirea pe care i-o aruncă acum Cresta îi dădea de înțeles că mai avea mult de muncă. Rebelii din Zalindov nu aveau să fie mulțumiți până când regina lor nu avea să fie liberă – și poate și Kiva și-ar fi putut câștiga libertatea odată cu ea.

Un fior îi străbătu coloana. Nu se gândise niciodată la ce s-ar întâmpla dacă rebelii ar veni să o elibereze pe Tilda. I-ar lua și pe alții cu ei? Alții... cum ar fi Cresta?

Kiva alungă acel gând, decizându-se că nu o privea. Avea destule pe cap, fără să se mai gândească și la implicațiile morale ale unei asemenea decizii.

– E vreo problemă? o întrebă Naari, apropiindu-se.

– Ia uită-te la tine! Ai venit cu dădaca? Cresta rânji, ignorând-o complet pe Naari, în timp ce strânse mai tare în mână târnăcopul. Cum te simți, știind că lucrezi la tine în castel, în vreme ce noi, restul, trudim aici?

Pe de altă parte, Kivei nu-i venea să creadă că femeia nu doar că avusese tupeul să o ignore pe Naari, dar continua să o jignească, deși gardianca se afla chiar lângă ea. Dar până la urmă era vorba despre Cresta, iar ea făcuse întotdeauna doar ce dorise, supraviețuind de fiecare dată consecințelor.

– N-aș numi infirmeria un castel, zise Kiva, apatică. Dar, până la urmă, totul ține de perspectivă. Se întoarse intenționat cu spatele și începu să se îndepărteze,

vorbindu-i lui Naari peste umăr: Am terminat aici. Să mergem!

– Normal, curvă ce ești, ia-o la goană ca de fiecare dată, țipă Cresta după ea. Ai face bine să-ți găsești curajul înainte de cea de-a doua Încercare. O să ai nevoie.

Kiva ignoră remarca aceea, fiind sigură că, dacă ar fi privit peste umăr, ar fi văzut avertismentul din ochii femeii. Chiar dacă mima disprețul, Cresta era conștientă că supraviețuirea Tildei depindea de succesul Kivei.

– Despre ce era vorba? întrebă Naari când se îndepărtară îndeajuns.

– Îmi spui de ce nu ai pedepsit-o? ripostă Kiva.

Naari nu răspunse imediat, dar până la urmă o făcu:

– Ai fi vrut să o pedepsesc?

Kiva oftă, ridicând desaga cu eșantioane pe umăr.

– Nu. Las-o baltă! Kiva tăcu o vreme, gândindu-se la răspunsul ei. Doar atunci când ieșiră din carieră și începură să urmeze șinele înapoi spre închisoare, se decise să răspundă. Pentru Cresta, eu reprezint tot ce e mai rău în Zalindov, zise Kiva. În mintea ei, sunt executanta perfectă. Și e adevărat. Fac exact ce mi se spune, atunci când mi se spune.

Deoarece, în comparație cu Cresta, Kivei îi păsa de viața fiecăruia și descoperise că, dacă era ascultătoare, avea mai mari șanse să rămână în viață. Juca jocul, după ce alesese mai demult să-și sacrifice sufletul ca să-și salveze viața. Ceilalți deținuți o urau pentru asta. Mai ales rebelii. Cu toate astea, era încă în viață, în timp ce mulți alții muriseră.

– Că le crestezi pielea, ghici Naari.

– Pe lângă altele, zise Kiva. În plus, i-am salvat viața când a ajuns aici.

Naari tăcu, confuză, după care zise:

– De obicei, oamenii sunt recunoscători pentru un asemenea gest.

– Nu și dacă își doresc să moară.

Cuvintele Kivei fură întâmpinate de o tăcere încărcată, în timpul căreia își aduse aminte de felul în care Cresta

încercase să se sinucidă în primele săptămâni pe care le petrecuse la Zalindov, folosindu-se de cioburi de sticlă pentru a-și tăia venele. Dacă vindecătoarea nu ar fi acționat rapid atunci, tânăra furioasă ar fi murit. Kiva aprinsese fără să vrea un foc în ființa Crestei, iar focul îi șoptea că era puternică și putea să supraviețuiască oricărei situații și că era de datoria ei să găsească un motiv pentru care să trăiască.

Cresta acționase în consecință, adunând rebelii din închisoare și convingându-se că destinul ei era să cauzeze cât mai mult conflict cu putință, atât pentru gardieni, cât și pentru deținuți.

– Chiar te pricepi să-ți faci prieteni, zise Naari sec, făcând-o pe Kiva să chicotească.

– E unul dintre talentele mele native, admise Kiva.

Dar, în vreme ce mergeau pe drumul ce ducea spre porțile închisorii, Kiva văzu că Naari zâmbea și se întrebă dacă nu cumva o judecase greșit și nu era atât de rea până la urmă – gândul îi provocă un gol în stomac, și refuză să îi mai permită minții să alunece într-acolo. În schimb, se concentră asupra întoarcerii la infirmerie și a testării eșantioanelor, ca să nu trebuiască să se gândească la Încercarea ce se apropia și la faptul că viața ei atârna de un fir de păr.

CAPITOLUL 17

– C-cum v-a mers?

Kiva și Naari abia păși în infirmerie, că Tipp le și asaltă, țopăind și așteptând un răspuns.

– Ar trebui să am destule eșantioane ca să pot începe, îi zise Kiva, mângâindu-și desaga. Dar ție cum ți-a mers?

– Am strâns câteva, îi răspunse băiatul, arătând spre podeaua de lângă bancul de lucru, unde folosise un amalgam de obiecte să construiască un țarc circular, de mici dimensiuni.

– Adică? îl întrebă Kiva, urmându-l spre țarc.

– Cinci, zise Tipp. Dar Grendel mi-a z-zis că a văzut o grămadă făcându-și cuib în apropierea crematoriului, așa că o să pot să-ți aduc o-oricâți vrei.

Încuviințând din cap, Kiva se uită la cei cinci șobolani care alergau prin țarc, alegând să nu comenteze despre obiectele pe care Tipp le folosise ca să-l construiască.

– Când voi avea eșantioane din alte locuri, va trebui să găsim o metodă prin care să-i separăm. N-avem voie să-i lăsăm pe șobolanii pe care vom testa eșantioanele de la carieră să se amestece cu cei pe care vom testa eșantioanele de la fermă sau cu alții. Dacă se îmbolnăvesc, trebuie să știu clar de unde anume a provenit infecția.

– Mă ocup, zise Tipp. Mot vine mai târziu să mă ajute să împart țarcul în mai multe secțiuni.

Kiva își lăsă cu grijă desaga pe bancul de lucru.

– Chiar aș avea nevoie de ajutorul lui Mot.

– Și Jaren te-ar putea ajuta, îi zise Naari lui Tipp. E îndemânatic.

Kiva ridică din sprâncene.

Naari își dădu ochii peste cap.

– L-am auzind povestindu-le unor săpători că și-a ajutat fratele să-și construiască un fort în care să se joace. Se pricepe la construcții.

Felul sever în care o privi pe Kiva sublinia parcă și mai mult ce spusese cu o noapte în urmă – faptul că nu se comporta necuviincios față de nici un deținut, inclusiv Jaren.

Tușind, Kiva zise:

– Pare un plan bun.

După care aranjă eșantioanele colectate de la carieră pe bancul de lucru, hotărând ce anume trebuia să facă mai departe. În timp ce făcea asta, amuleta pe care o purta pe sub tunică își schimbă poziția, făcând-o pentru o clipă să intre în panică. Încercarea Focului era la două zile depărtare. *Două zile.* Dacă familia ei nu avea să ajungă în curând...

Kiva alungă gândul. Nu avea ce să facă. Putea doar să spere că cei dragi aveau să ajungă la timp. Dacă nu reușeau, trebuia să aibă încredere că vorbele prințesei fuseseră adevărate și că magia ei era puternică. Trebuia să aibă încredere într-un membru al familiei Vallentis – ultimii oameni în care Kiva ar fi ales să se încreadă, și, cu toate acestea, singura ei alternativă dacă dorea să nu moară.

Strângând din dinți, Kiva alese să se afunde în muncă. Dacă nu găsea o modalitate prin care să vindece boala de stomac, existau pericolul să se îmbolnăvească și ea. Dacă se întâmpla așa ceva... ei bine, cel puțin n-ar mai fi trebuit să-și bată capul cu Încercările. Și nici nu ar mai fi avut nevoie de eliberare.

După acel gând sinistru, dădu laoparte toate grijile și se concentră asupra muncii.

Trecură ore în timp ce pregătea și inocula șobolanii, amestecând cantități mici din eșantioanele colectate cu propria ei mâncare pe care o oferi șobolanilor. Deși Kiva nu era deloc de acord cu testarea unor animale vii, știa că acei șobolani aveau oricum zilele numărate. Dacă Cizmulițe nu-i prindea ca să-i mănânce, atunci deținuții care mureau de foame aveau să o facă mai devreme sau mai târziu. Oricum ar fi fost, soarta lor era decisă.

– Și acum? o întrebă Naari după ce Kiva se asigură că toți șobolanii mâncaseră doza minimă.

– Acum, așteptăm.

Gardianca părea dornică să mai pună întrebări, însă, în acel moment, Jaren intră în infirmerie, atrăgându-le atenția.

– Ce-ai pățit? îl întrebă Kiva, privindu-l înmărmurită.

Jaren își ridică mâna la față, de parcă gestul ar fi reușit să mascheze vânătaia enormă care îi înconjura ochiul lovit. Sau zgârietura de pe frunte. Ori buza despicată.

– Nimic, zise Jaren. Cum ți-a mers azi?

Naari se apropie și arătă cu degetul spre rănile lui Jaren.

– Vindecătoarea te-a întrebat ceva.

– Și i-am răspuns că n-am nimic, zise Jaren trecând pe lângă Tipp, ciufulind părul băiatului, după care se opri în fața Kivei. Privi șobolanii înainte să întrebe: Ai avut probleme colectând eșantioane la carieră?

Kiva îi studie rănile, gândindu-se că, dacă fusese capabil să-și riște viața ignorând-o pe Naari, atunci era probabil într-o stare bună. Însă, din cauza mediului în care se aflau, rănile lui trebuiau tratate.

– Hai să facem o înțelegere! îi zise ea. Tu mă lași să-ți curăț rănile, iar eu îți voi răspunde la întrebări.

Jaren își înclină capul într-o parte.

– Întrebări?

– Doar cele două de mai devreme.

Jaren zâmbi.

– Nu e cine știe ce înțelegere. Am o grămadă de întrebări. Și rareori ai chef să răspunzi.

– Nici acum n-am chef să-ți răspund.

Când Jaren continuă să o fixeze cu privirea, Kiva calculă cât de greu i-ar fi fost să-l convingă cu forța, după care zise:

– Bine. Dar numai dacă îmi permiți să te întreb și eu câte ceva.

Zâmbetul lui Jaren se lăți.

– Nu eu sunt cel care a evitat răspunsurile. Nu te pricepi deloc la negociat.

Drept răspuns, Kiva îi făcu semn să se așeze pe cea mai apropiată bancă de metal.

– Stai jos!

Jaren chicoti, dar se supuse. Naari, însă, părea gata să-l zgâlțâie până le-ar fi oferit o explicație. Privirea întunecată de pe fața ei... Kiva nu se putea abține să nu se întrebe dacă

nu cumva Naari chiar îl plăcea pe Jaren, însă codul ei etic nu îi permitea să acționeze. Sau poate că, datorită acelui cod, Naari nu se obișnuise deocamdată cu nivelul de brutalitate la care erau supuși deținuții, iar acum, că vedea dovada pe fața lui Jaren, era profund afectată. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci trebuia să-și tăbăcească repede pielea, pentru că altfel nu avea să reziste prea mult timp în acea închisoare.

Oricare ar fi fost motivul, Kiva știa că trebuia să intervină, așa că-l rugă repede pe Tipp:

– Spune-i lui Mot că n-am nevoie de el în seara asta, dar că mi-ar prinde bine ajutorul lui mâine. Atunci când băiatul încuviință din cap, dornic să facă precum i se ceruse, Kiva se întoarse spre Naari și adăugă: Te superi dacă te rog să mergi cu el? S-a făcut târziu, și nu vreau să umble de unul singur prin beznă.

Era o scuză destul de slabă, mai ales că Tipp mergea de unul singur cam peste tot în incinta închisorii, la orice oră. Dar, dată fiind atitudinea gardienilor în ultima vreme și semnele tot mai pronunțate de revoltă venite din partea deținuților ca urmare a sosirii Tildei – mai ales neliniștile produse de rebeli, care puseseră deja ochii pe Tipp –, spusele Kivei erau adevărate, iar Naari știa asta. Dar probabil fu de acord pentru că nu ratase semnul subtil pe care Kiva i-l făcuse cu ochiul, dându-i de înțeles că avea să încerce să-l facă pe Jaren să vorbească. Chiar și așa, chipul lui Naari nu se destinse atunci când părăsi infirmeria, urmată de Tipp.

– Și eu care credeam că mă eviți.

Kiva se întoarse, privind în ochii veseli ai lui Jaren.

– Poftim?!

– Tu. Și cu mine, zise el, gesticulând între ei doi. Rareori rămânem singuri. Mai ales din cauza ta.

Acum, îi venea să-și dea pumni în cap, pentru că tocmai alungase cele două bariere, însă Kiva se controlă.

– Nici acum nu suntem singuri, zise, privind spre locul în care Tilda dormea, aflat în partea cealaltă a încăperii.

Jaren îi urmă privirea.

– I s-a mai îmbunătățit starea?

Kiva știa că nu întrebase fiindcă nu mai putea de grija Tildei. Își spusese clar părerea despre Regina Rebelilor și cauza acesteia. Îi păsa însă de Kiva și știa că, dintr-un motiv imposibil de înțeles, *ei* îi păsa de Tilda. Ei însă îi venea greu să creadă că toate acestea chiar însemnau ceva pentru el, motiv pentru care se lupta acum cu valul de căldură ce-i inundase venele.

– Asta ar fi prima întrebare? comentă Kiva, știind că nu era așa, încercând în același timp să evite să recunoască faptul că o îngrijora starea Tildei. Sperase că totul avea să se îmbunătățească odată cu trecerea timpului, însă femeia bolnavă se afla deja de trei săptămâni și jumătate în grija ei și nu dădea semne de însănătoșire.

Jaren o studie preț de o clipă îndelungată, observând tot ce ea nu și-ar fi dorit ca el să deslușească. De parcă știa exact de ce anume avea ea nevoie ca el să spună, Jaren îi rânji și îi zise:

– Doar dacă asta a fost prima ta întrebare.

Kiva îi întoarse spatele ca să n-o vadă el cum zâmbește și își făcu de treabă aranjând medicamentele. Atunci când se întoarse spre banca pe care el stătea cocoțat, îi ridică bărbia în palmă și îl întrebă:

– Ai de gând să-mi zici ce-ai pățit?

– Deci eu încep?

– De obicei, doamnele au întâietate, zise Kiva, întorcându-i fața într-o parte.

– Mi se părea că ești mai emancipată, genul de femeie care ar strâmba din nas dacă m-aș comporta ca un gentleman.

Kiva pufni.

– Mai încearcă!

– Și, pe lângă asta, continuă jovial Jaren, eu ți-am adresat deja primele mele întrebări.

Deoarece Kiva fusese deja de acord, cufundă ștergarul în apă cu sare și zise:

– O să te usture.

Apoi apăsă încet ștergarul de buza despicată a lui Jaren. În timp ce acesta se strâmba de durere, ea îi povesti cum își petrecuse ziua la carieră și că se bucurase sincer de prezența lui Naari. El nu reacționă deloc la remarcă – nimic care să trădeze ce simțea față de gardiancă –, așa că vindecătoarea continuă, povestindu-i despre cum se întoarseră și ea începuse să facă teste pe șobolanii prinși de Tipp.

– Cât timp va trece până când vor prezenta simptome? o întrebă Jaren, privind țarcul improvizat.

– Asta *dacă* vor prezenta simptome, sublinie Kiva, pentru că nu exista nici o garanție că boala începuse la carieră. Nu sunt sigură, însă sper că Mot mă va ajuta să grăbesc procesul mâine. Știe mult mai multe decât mine atunci când vine vorba despre experimente.

– Pentru că e mai în vârstă?

Kiva clătină din cap și cufundă iar ștergarul în apă.

– Așa e când vine vorba despre farmaciști și vindecători. Farmaciștii știu foarte multe leacuri, în timp ce vindecătorii cunosc mai bine trupurile pe care se aplică acele leacuri. Văzând că Jaren se încrunta, încercă să-i explice mai bine. Dacă un bolnav vine la vindecător, acesta va diagnostica boala și o va trata cu medicamente, dar rareori vindecătorul e cel care face medicamentele – majoritatea vin de la un spițer sau e vorba despre mai multe ingrediente pe care noi le amestecăm luându-ne după rețeta unui spițer. Rolul spițerilor e să facă leacurile, iar noi decidem cum să le folosim.

Tot ce spusese era valabil în lumea de afară. Dar lucrurile stăteau cu totul altfel la Zalindov, iar Kiva trebuia deseori să se descurce cu ce avea, inventând propriile leacuri folosindu-se de mica grădină cu plante medicinale care se afla în spatele infirmeriei și bazându-se pe orice alt ingredient folositor pe care reușea să-l găsească.

– Adică vindecătorii sunt mâinile, în timp ce spițerii reprezintă creierul?

Kiva strâmbă puțin din nas la analogia lui, dar zise:

– Pe-aproape. Începu să curețe zgârietura de pe fruntea lui și mai spuse, oarecum gânditoare: Toată lumea știe lucrurile astea. Mă surprinde faptul că ție îți sunt necunoscute.

– Nu prea am avut ocazia să aud asemenea povești în copilărie, zise Jaren, ridicând din umeri. Medicamentele pe care le primeam veneau direct de la vraci, așa că am presupus că ei le făceau. Arătă spre bancul de lucru. Așa cum faci și tu aici.

Răspunsul nu o surprindea, mai ales că orice vindecător bun avea tot timpul o rezervă respectabilă de ingrediente la îndemână. Tatăl Kivei strângea mereu mai mult decât avea nevoie pe moment și avea grijă să inventarieze în mod regulat totul, ca să nu riște să rămână fără ceva. Îi tot repetase acest lucru atunci când ea începuse să învețe de la el: „Mai bine să fii exagerat cu pregătirile decât să te trezești că-ți lipsește ceva. Dacă ai un val de pacienți, acest detaliu poate să însemne viața sau moartea lor, așa că ai face bine să strângi cât mai multe, când ai ocazia".

Ceea ce o surprindea era faptul că Jaren părea a nu ști mare lucru despre viața de zi cu zi, și se gândi să-l întrebe mai multe, dar nu știa cum anume să înceapă. Presupunea de ceva vreme că el se trăgea dintr-o familie înstărită, dar acum se întreba dacă nu cumva se înșelase. Poate că era tocmai invers, mai ales dacă părinții lui nu-i angajaseră un profesor care să-l învețe astfel de lucruri. Poate că nu-și putuseră permite unul.

– Ei bine, acum, ai aflat, zise Kiva veselă, nevrând să-l facă să se simtă stingherit.

Oamenii – bărbații, mai ales – pot avea reacții neplăcute dacă li se pare că cineva le pune la îndoială inteligența.

Lăsă ștergarul laoparte, puse mâna pe un urcior mic cu sevă de sedum și, fără să se gândească, luă puțină alifie cu vârful degetului, întinzând-o pe tăietura de pe buză.

Jaren tresări, iar Kiva îl privi în ochi.

Erau atât de aproape unul de altul, iar vârful degetului ei înghețase pe buza lui.

Avea la dispoziție o fracțiune de secundă pentru a decide ce să facă. Pe de o parte, ar fi vrut să facă un salt înapoi și să se îndepărteze de el cât mai repede, dar știa cum ar fi arătat un asemenea gest, cum ar fi perceput el o asemenea acțiune, cât de multe ar fi spus despre felul în care el o tulbura. Așa că, în ciuda faptului că tot sistemul ei nervos era cât se poate de conștient de modul – și locul – în care îl atingea, ea continuă să întindă alifia pe rana lui fără să se grăbească, încercând să nu roșească și rugându-se să pară mai relaxată decât se simțea.

– Rana nu e prea gravă, așa că ar trebui să se vindece în vreo două zile, zise Kiva, vocea ei fiind un pic mai stridentă ca de obicei. Își drese vocea și reuși să-și îndepărteze mâna de la gura lui, atingându-i fruntea. Zgârietura asta aproape atinge cicatricea cu care te-ai ales în ziua când ai ajuns aici, dar, de data asta, ai fost mai norocos – e puțin adâncă și ar trebui să se vindece fără să lase urme. Întinse seva peste rană și își aminti de cei doi morți care ajunseseră la Zalindov odată cu el, așa că adăugă: Nu mi-ai spus niciodată ce s-a întâmplat. Sau cum de ai ajuns aici.

Jaren tăcu o clipă înainte să răspundă.

– Parcă ziceai că e nepoliticos să-i întrebi pe oameni motivul încarcerării lor, nu?

Tonul lui era glumeț, dar ochii îi păreau serioși, un avertisment pe care Kiva, în ciuda curiozității, alese să-l ia în seamă.

– Așa-i. Dar cum rămâne cu ziua de azi? Vrei să-mi zici și mie ce s-a întâmplat?

Își clăti mâna lipicioasă în apa sărată și se duse la bancul de lucru cu pretextul de a lua de acolo un gel din frunze de aloe. Adevărul era că simțea nevoia să se îndepărteze de el pentru o clipă, dar se întoarse atunci când el începu să vorbească.

– M-am certat cu o deținută la cină, cineva care susținea că e o veche cunoștință de-a ta, zise Jaren, cam prea relaxat. Nu-mi plăcea cum vorbea acea femeie despre tine, iar prietenii ei s-au supărat atunci când i-am cerut să se

oprească. Lucrurile au luat-o un pic razna și am trecut de la cuvinte la altceva.

– Te rog spune-mi că glumești, zise ea, oprindu-se în drum spre el.

Jaren arătă spre fața sa.

– Ți se pare că glumesc?

– E vorba despre Cresta, nu-i așa? întrebă Kiva, sec.

– Roșcată? Are tatuat un șarpe? o întrebă Jaren. Atunci când Kiva încuviință din cap, el îi confirmă. Ea e. Îi place să dea din gură, dar nu se bagă atunci când începe distracția.

Kiva știa asta deja. Cresta era cunoscută pentru faptul că isca scandaluri cărora altora le puneau capăt, luând-o la goană înainte să poată vedea consecințele acțiunilor ei. Era un miracol că Jaren și cel cu care se bătuse nu fuseseră luați pe sus de gardieni și trimiși în Abis drept pedeapsă. Sau direct la spânzurătoare.

– Ești un prost, zise Kiva printre dinți, tropăind până la el.

Își folosi toate cunoștințele tămăduitoare ca să îl atingă cât mai ușor în timp ce întindea unguentul din frunze de aloe în jurul ochiului vânăt, având grijă să aplice un strat mai gros în jurul zonelor care începuseră să se tumefieze.

– Asta-i mulțumirea pe care o primesc pentru că ți-am apărat onoarea? i-o întoarse Jaren, indignat. Ar fi trebuit să fi auzit ce era la gura ei.

– Cățeaua Zalindovului? Cioplitoarea fără Inimă? Prințesa Morții? Curva Vindecătoare? Piz...

– Da, o întrerupse Jaren, încordat, unul dintre mușchii maxilarului începând să-i zvâcnească. Printre altele.

– Ai încredere când îți spun că le-am auzit pe toate, îi zise Kiva, aplicând și mai mult unguent. Dar pe mine nu mă vezi sărind la bătaie de la atâta. Mai ales contra rebelilor din închisoare. Zeilor, ce a fost în capul tău?!

– Rebelii din..., începu Jaren, oprindu-se pentru a înjura. Vorbești serios?

– Ca moartea, zise Kiva sec. Pentru care ar trebui să te pregătești, dacă ai de gând să-ți desenezi o țintă pe spate.

Pe un ton jos, Jaren îi zise:

– Nu aveam habar cine erau.

– Cresta e liderul lor aici, înăuntru, zise Kiva, făcându-l pe Jaren să înjure din nou. Privirea ei se mută în direcția Tildei, după care adăugă: Ai noroc că au probleme mai mari acum, altfel ai fi ajuns direct la morgă.

Un moment tensionat trecu înainte ca Jaren să întrebe:

– Nu te deranjează toate poreclele astea? Nu doar din partea Crestei, ci din partea tuturor? Nu te doare să le auzi?

– Sunt doar cuvinte, zise Kiva, ignorându-și inima care tresălta. Normal că o durea. Nimeni nu își dorea să fie făcută „cățea", „curvă" sau în toate felurile în care fusese numită în ultimii zece ani.

– Nu sunt doar cuvinte, zise Jaren. Sunt ceva urât, minciuni scoase pe gură de niște bădărani fără pic de respect, și nu meriți să fii tratată într-un asemenea hal. Nu dormi încercând să-i ajuți pe toți oamenii ăștia, *inclusiv* pe Cresta. Măcar ar putea să nu te insulte în public.

Terminând cu unguentul, Kiva făcu un pas în spate și zise:

– Nu crezi că eu ar trebui să fiu cea care decide așa ceva?

Jaren se încruntă.

– Ce anume?

Kiva își duse un deget la piept.

– Spun ceea ce spun despre *mine*. Oare n-ar trebui să fiu eu cea care decide dacă merită pedepsiți sau nu? Sau poate crezi că aș fi ales să le dai pumni ca să-i pui la punct?

Auriul din ochii lui Jaren se aprinse, contrastând furios cu albăstruiul.

– N-ai fost acolo să-i auzi.

– Și nici tu n-ai fost aici în ultimii zece ani de când se întâmplă toate astea, i-o întoarse Kiva. Ai impresia că nu știu cum să am grijă de mine? Crezi că n-am încercat să le răspund? Că n-am învățat pe propria piele cât de mult se poate înrăutăți situația? Cum Jaren se rușină, ea se strădui să-și îmblânzească tonul în timp ce continuă: Îți mulțumesc, dar n-am nevoie să te bați pentru mine. Sunt

aici de destulă vreme cât să știu că cel mai bun lucru pe care-l pot face e să-i ignor și să mă port ca și cum nu mă afectează. Pot spune tot ce vor – și, de cele mai multe ori, ajung oricum să-și ceară scuze atunci când se îmbolnăvesc sau se rănesc și își dau seama că doar eu îi pot ajuta. Nu că aș refuza să tratez pe cineva dacă nu ar arăta remușcare. Doar că își dau singuri seama atunci că îmi pasă de ei, așa că nu-și mai descarcă furia pe mine. Pentru că doar despre asta e vorba, Jaren. Sunt furioși, supărați, frustrați și neajutorați, ca noi toți. Doar că aleg să-și verse emoțiile în feluri greșite.

Jaren tăcu pentru mai multă vreme, după care sări de pe bancă și o întrebă:

– Presupun că această Cresta nu face parte din acel grup de oameni, așa-i?

Kiva nu fu nevoită să-i confirme, însă îl avertiză:

– E periculoasă. Dacă ții la sănătatea ta, ferește-te de ea!

– Țin la tot ce-mi spui tu, Kiva.

Jaren o spuse cu blândețe, serios, iar vorbele o făcură pe Kiva să-l fixeze cu privirea. Și el o privea, solemn.

Liniștea se lăsă între ei în timp ce se priveau, ambii cumpănind vorbele celuilalt. Jaren rupse tăcerea, vorbind cu glas împăciuitor:

– Îmi cer scuze că m-am purtat ca o brută! Nu se va mai întâmpla. Apoi, fără să-și ia privirea de la ea: Ca să știi, nu te văd ca pe cineva care are nevoie să fie salvată. N-am cunoscut persoană mai puternică – nu doar pentru că ai reușit să supraviețuiești zece ani în locul ăsta groaznic, ci și pentru că te-ai sacrificat din nou și din nou pentru cei din jurul tău, chiar dacă unii nu-și doreau ajutorul tău. Așa că ai dreptate, n-ai nevoie să-ți iau apărarea. Se apropie de ea, iar vocea i se îngroșă: Dar... dacă mă vei lăsa, am să-ți fiu alături dacă alegi să-i înfrunți.

Pulsul Kivei îi bubuia în urechi. Simțea că avea fluturi în stomac și furnicături pe sub piele. Nu știa cum să reacționeze și abia își putea controla reacția fizică cauzată de spusele lui.

„Ai grijă! Grijă. Grijă."

Cuvintele nu-i aparțineau tatălui sau mamei sale și nici altcuiva. Nu făceau parte dintr-o amintire, ci veneau din adâncul ei. Singura ei regulă la Zalindov era aceea de a nu-și face prieteni, pentru că știa că avea să-i piardă până la urmă. În legătură cu Jaren, nu-și dădea seama dacă îi cerea prietenia sau era vorba despre ceva mai mult, însă, oricum ar fi stat lucrurile, nu voia să încalce regula nici măcar o dată. Oricât de tare i-ar fi bătut inima, oricât de intens o privea în acea clipă, așteptând un răspuns din partea ei, Kiva era decisă să nu facă excepții.

– Eu...

„Iartă-mă, dar nu pot", și-ar fi dorit să-i zică, vorbele aproape părăsindu-i buzele. Dar, înainte să le pronunțe, Tipp apăru din nou în infirmerie, urmat îndeaproape de Naari, iar Kiva se îndepărtă de Jaren, trecându-și degetele tremurânde prin păr în timp ce se îndrepta șovăitor spre bancul de lucru.

Nu îndrăzni să se uite la Jaren nici când Tipp îi ceru acestuia ajutor să rearanjeze țarcul pentru șobolani, nici când bărbatul încuviință tăcut și întrebă ce materiale ar putea folosi. Mintea Kivei era cuprinsă de gânduri, dar se smulse din ele în clipa în care Naari o atinse ușor, atunci când ajunse în dreptul ei.

– Ești bine? o întrebă Naari șoptit, fiind conștientă că vindecătoarea nu dorea să fie băgată în seamă.

Kiva vru să îi confirme încuviințând din cap, dar nu reuși să o mintă pe Naari după ce petrecuseră toată ziua împreună. În schimb, alese să clatine scurt din cap și să-și țină respirația, așteptând să vadă ce avea să facă femeia. Naari se uită, însă, o singură dată la ea și la Jaren, după care îi zâmbi compătimitor.

– Până la urmă, o să fie bine.

Kiva o crezu – mai ales pentru că luase decizia că acea conversație cu Jaren nici măcar nu avusese loc, de dragul liniștii ei mintale.

CAPITOLUL 18

Kiva vru să se aventureze iar în afara închisorii împreună cu Naari a doua zi dimineață, pentru a lua mostre de la ferme, dar gardianca nu apăru la infirmerie, și ceva mult mai urgent necesita atenția vindecătoarei.

Tilda nu mai respira.

Din noroc chior, Tipp trecu pe lângă patul ei când ea intră în convulsii, iar Kiva era în apropiere, pentru că verifica starea pacienților aflați în carantină. Ajunse cu repeziciune lângă Tilda atunci când băiatul începu să urle după ea și, tot din noroc chior, reuși o să resusciteze, aplicându-i un masaj toracic.

Kiva era complet asudată când starea femeii se stabiliză, în parte rezultatul fricii, dar și al efortului de a o ține pe Tilda în viață. Tipp tremura din creștet până în tălpi și era la fel de alb la față ca laptele de mac pe care Kiva i-l dădu femeii bolnave, sperând că licoarea avea să-i relaxeze trupul și să prevină alte convulsii.

– Ce s-s-a întâmplat? o întrebă Tipp, când criza Tildei se termină, vocea lui fiind încă atinsă de panică.

– Nu te speria, e normal pentru cineva care e bolnav de atât timp, îl liniști Kiva, punându-l cu blândețe pe un scăunel înainte ca băiatul să cadă. Ar fi trebuit să o țin sub observație.

Adevărul era că vindecătoarea nu avea nici o idee de ce Tilda intrase în stop cardio-respirator, pentru că nu știa de ce anume suferea Regina Rebelilor. Pesemne criza se declanșase din motivul pe care i-l împărtășise lui Tipp – sau poate că starea Tildei se înrăutățea de la o zi la alta.

„N-o lăsa să moară."

Kiva nu putea face absolut nimic pentru sănătatea Tildei, în afară de a-i oferi confort, protejând-o de moartea

iminentă a Încercărilor. Următoarea Încercare era la doar o zi distanță acum. Kiva nu se putea gândi la Încercare în acea clipă, nefiind în stare să-și controleze respirația atunci când se gândea la ce urma să aibă de înfruntat. Pe măsură ce orele se scurgeau, era sigură de un singur lucru: nu primise nici un semn de la familia ei sau de la rebeli, nici o dovadă că mesajul trimis de ea ajunsese la ei și că erau la curent cu faptul că timpul era crucial. Era din ce în ce mai evident că trebuia să se încreadă în amuleta prințesei ca să rămână în viață.

Tot restul zilei, Kiva nu o părăsi pe Tilda, de frică să nu aibă o nouă criză. Atunci când trebuia verificată starea pacienților aflați în carantină, îl trimitea pe Tipp la ei, iar când în sfârșit apăru Naari, Kiva îi zise că prefera să testeze șobolanii inoculați cu mostrele de la carieră împreună cu Mot în loc să iasă ca să adune alte mostre. În parte, spusese adevărul, pentru că trebuia să testeze șobolanii, însă în parte găsise un pretext ca să nu iasă din infirmerie, pentru a avea grijă de femeia bolnavă.

Când sosi Mot, în orele târzii ale dimineții, Kiva îi explică situația, iar fostul spițer chibzui în liniște mai bine de cinci minute, rontăind unghia murdară de la degetul mare, cu fruntea încrețită. Până la urmă, îi dictă o listă cu ingrediente care ar fi ajutat procesul de incubație, iar Kiva îi arătă unde se găsea grădina cu plante medicinale. Atunci când se întoarse cu brațele pline, începu să acapareze bancul de lucru, făcându-i semn să se apropie ca să-i poată spune cum anume ar fi putut crea și administra ceea ce el numea Elixirul Prevestitor.

– Elixirul o să-ți arate tot ce ai nevoie în câteva ore, îi zise Mot când termină, rânjind cu dinții săi maronii, în timp ce amândoi priveau fiertura verzuie.

– Uimitor, îi zise Kiva bătrânului, inhalând aroma florală dulce. Îți mulțumesc, Mot!

– Zi-mi dacă-ți mai trebe' ceva, drăguță, spuse Mot, înmânându-i polonicul și îndreptându-și spatele, care pocni, făcând-o pe Kiva să tresară. Oasele astea bătrâne nu

mai fac față la toți morții pe care mi-i trimiți. Ar fi bine să afli degrabă ce-i cu molima asta înainte să ne ia pe toți.

– Cam asta am de gând, îi răspunse Kiva, în timp ce Tipp ieși pe ușa izolatorului, închizând-o în urma lui. Expresia băiatului îi dădu de înțeles Kivei ce se întâmplase, înainte ca băiatul s-o spună.

– Am mai p-p-pierdut pe cineva.

– Pe cine? întrebă Kiva, suspinând.

– O femeie de la hale. Cred că se ocupă de uniformele gardienilor. Tipp înghiți în sec și adăugă: Se ocupa.

Mot își trecu o mână peste capul pleșuv.

– Am să trimit pe careva să o ia, zise el și oftă zgomotos. Mă simt de parcă ar trebui să las pe cineva aici ca să-i scoată de cum se duc, de vreme ce se întâmplă atât de des. Știai că Grendel a trebuit să pornească și al doilea cuptor? Rooke a venit personal să-i spună, așa că bănuiesc că se așteaptă ca epidemia să se răspândească și mai mult.

Temnicerul-șef procedase corect, se gândi Kiva, mai ales că morga nu trebuia aglomerată, având în vedere că boala era infecțioasă. Chiar dacă n-ar fi fost, cadavrele nu puteau să zacă acolo, putrezind, până când venea vremea să fie incinerate. Mai bine să fie arse imediat, ca să prevină apariția altor boli ce s-ar fi putut răspândi din cauza cărnii putrezite.

– Tipp, condu-l pe Mot înapoi la morgă și mai apoi du-te să verifici cuibul de șobolani despre care vorbea Grendel, îi ceru Kiva, gândindu-se că băiatului i-ar fi prins bine niște aer curat și ceva timp departe de miasma morții ce plutea deasupra infirmeriei.

Ochii albaștri ai băiatului se luminară când el auzi că putea să vâneze rozătoarele. Kiva nu înțelegea cum anume o asemenea activitate ar fi putut fi antrenantă, dar, ce-i drept, ea nu mai avea 11 ani și nu era băiat.

– Ar trebui să amestec elixirul în mâncarea șobolanilor? îl întrebă Kiva pe Mot.

– Cu siguranță. Poți să îl amesteci și în apa lor, zise bărbatul. Sau poți să le vâri elixirul pe gât, cu o pipetă.

Kiva se strâmbă gândindu-se că ar trebui să atingă șobolanii.

– Cred că n-am să pun mâna pe ei, zise ea.

Mot râse, din pieptul lui ieșind un șuierat adânc, ce ar fi trebuit să fie respingător, dar care, în mod ciudat, o liniștea.

– Ai grijă de tine, Kiva dragă, îi zise Mot, șchiopătând spre ușă, cu Tipp urmându-l. Noroc mâine! Dacă mi-ar sta în fire să pariez, pe tine aș paria. Tăcu, după care adăugă: Ai vreun plan? Ca să supraviețuiești?

Kiva simți cum măruntaiele i se strâng. Atinse fără să se gândească amuleta ascunsă sub tunică, iar greutatea acesteia o liniști. Continua să creadă – *să spere* – că nu urma să aibă nevoie de ea. Că mai era timp pentru ca familia ei să apară. Dar dacă n-ar fi reușit să ajungă la timp...

Ar fi vrut să știe ce o aștepta a doua zi și regreta acum că n-o întrebase pe prințesă dacă trebuia să facă ceva anume pentru ca magia amuletei să funcționeze, ar fi vrut să nu trebuiască să treacă prin Încercare. Dar știa că nu o ajutase niciodată doar să vrea ceva, cum nu avea să o ajute nici acum.

Expresia de pe chipul lui Tipp o opri pe Kiva să-i zică lui Mot că avea îndoieli, așa că rosti:

– Normal. Nu sunt deloc îngrijorată.

Mot mîji ochii la ea, apoi îl privi pe Tipp, care radia ușurat ca urmare a încrederii în sine pe care o emana vindecătoarea.

– Înțeleg, zise bătrânul. Fără să mai scoată o vorbă, se întoarse și șchiopătă spre grădina cu ierburi medicinale, întorcându-se cu un alt mănunchi de ingrediente pe care îl lăsă pe bancul de lucru al Kivei.

Ea îl privi tăcută și uimită cum măsura ingredientele, le tăia și le pisa, adăugându-le fierturii sale, înainte să caute prin medicamentele ei, până când găsi un borcan ce conținea ulei din nuci de karo. Tipp petrecuse ore nenumărate strângând acele nuci. Mot turnă conținutul

borcanului în fiertură, amestecând, apoi împinse oala spre Kiva.

– Las-o să se odihnească peste noapte!

Inhalând mirosul delicios și proaspăt, Kiva întrebă:

– Ce-i aici?

Mot își puse o mână zbârcită pe umărul ei.

– E pentru Încercarea ta de mâine, Kiva dragă. Ca să te protejeze. Atunci când ea se tensionă, uimită, el o strânse ușor de umăr și arătă spre oală. Până dimineață se face precum ceara. Ai grijă să te dai cu ea pe piele, peste tot, auzi ce-ți spun? N-o să te ajute dacă vor să te lege de rug, dar o să te ajute mai mult ca oricare alt unguent la care te-ai putea gândi. S-ar putea să-ți dea o șansă, să câștigi niște timp ca să te eliberezi. Mot făcu o pauză. Să nu-ți dai însă și în ochi. Ustură ca naiba.

Kiva nu știa dacă să izbucnească în râs sau în plâns ori să vomite când se gândea la rug. Se părea că Mot, asemenea ei, își închipuia că avea să se confrunte cu așa ceva.

Se aplecă și îl cuprinse în brațe, surprinzându-se atât pe sine, cât și pe bătrân. Nu-i mai arătase niciodată atâta afecțiune, iar Mot se fâstâci, uitând să-i răspundă îmbrățișării, înainte ca ea să se îndepărteze.

– Îți mulțumesc, Mot! zise ea. Sincer.

– Să-mi mulțumești după ce treci de Încercare și ești încă în viață, îi zise el, obrajii lui tăbăciți prinzând un pic de culoare. Se întoarse spre Tipp, care zâmbea mai tare ca înainte, de parcă era sigur că Mot tocmai îi oferise Kivei o unealtă infailibilă, care avea să o ajute să supraviețuiască. Haide, băiete! Ardem gaz de pomană.

Cei doi ieșiră din infirmerie, lăsând-o pe Kiva singură cu gândurile ei. Cât de curând, temerile legate de ce urma să se întâmple a doua zi o copleșiră. Trebuia să nu se mai gândească la asta, ca să nu se lase cuprinsă de panică. Avea amuleta, iar, dacă magia acesteia ar fi eșuat, avea și alifia lui Mot, chiar dacă bărbatul o avertizase că efectul ei avea unele limitări. Nu mai avea ce să facă. Trebuia doar să

înceteze să se mai gândească la ce urma; nu făcea decât să-și înrăutățească starea.

Privind-o pe Tilda, Kiva luă o decizie de moment. În afară de gardianul aflat de pază la ușa de la intrare, cele două erau singure, așa că ajunse lângă patul Reginei Rebelilor și o privi. Pielea ei era groaznic de palidă, chiar mai palidă decât atunci când sosise. Părea că viața o părăsise cu totul după ce zăcuse câteva săptămâni în pat. Kiva se întrebă din nou cât timp fusese bolnavă înainte să ajungă acolo și dacă era vorba despre o boală nouă sau despre o afecțiune pe care o avusese de ceva timp. Avea atât de multe întrebări, mai multe decât ar fi fost în stare să pună, chiar dacă Tilda și-ar fi revenit în mod miraculos.

– Ce cauți aici? o întrebă Kiva în șoaptă. Cum pot să te vindec?

Tilda, bineînțeles, nu-i răspunse.

Kiva se întrebă dacă nu cumva izbutise să poarte o conversație cât de cât coerentă cu Tilda înaintea primei Încercări doar din noroc chior. Poate că totul ținuse de noroc și de faptul că fusese la locul potrivit, atunci când o auzise trezindu-se în acea noapte. Își dorea ca ochii Tildei să se deschidă din nou și ca ea să-i spună ceva – *orice* – care să o ajute pe Kiva să-și amintească motivul pentru care se lupta din răsputeri să o țină în viață. Nu trebuia să-i reamintească nimeni motivul, dar dorea să simtă un pic de încurajare.

Încurajare din partea unei femei muribunde – o femeie pentru care Kiva risca totul, nereușind încă s-o salveze.

„Rămâi în viață.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum."

Suspinând, Kiva se așeză lângă patul Tildei, având grijă să-și amintească de gardianul aflat destul de aproape cât s-o poată auzi. Îi ridică mâna și o cuprinse cu blândețe cu a sa.

– Dacă tatăl meu ar fi fost aici, ar fi zis că e posibil să auzi tot ce se întâmplă în jurul tău, zise Kiva în șoaptă. Ar fi zis că e important ca tu să știi că cineva are grijă de tine,

că vrea să trăiești. Kiva îi strânse mâna. Probabil ți-ar fi spus o poveste. Obișnuia să facă așa cu mine, atunci când mă îmbolnăveam. El și... mama. Cuvântul aproape că o făcu să se înece de emoție. Așa cum amintirile legate de tatăl ei o afectau, și cele legate de mama ei îi cauzau suferință, chiar dacă din alte motive. Kiva știa că mama ei nu iubea nimic mai mult pe lume decât familia. Că ar fi făcut orice ca s-o protejeze. Cu zece ani în urmă, cel mai mic dintre băieții ei murise, iar cea mai mică fiică a sa și soțul ei fuseseră luați și duși la Zalindov. Kiva nu-și putea imagina prin ce trecuse mama ei după aceea sau cum anume se simțise când citise mesajul Kivei care o înștiința de moartea lui Faran. Soțul și fiul, plecați pe vecie. Una dintre fiicele ei, întemnițată. Jumătate din familia ei, ruptă în bucăți.

Zăgăzuind șuvoiul lacrimilor, Kiva se concentră asupra Tildei, poruncindu-și să nu se mai lase pradă gândurilor.

– Nu cunosc multe povești. Însă... Kiva se opri pentru o clipă, își mușcă buza, după care continuă: Tatăl meu obișnuia să-mi spună o poveste, chiar când am ajuns în locul ăsta, și mi-o repeta întruna. Îmi povestea cum a cunoscut-o pe mama mea. Kiva nu era sigură că ar fi trebuit să spună povestea, mai ales că amintirile legate de familia ei erau atât de proaspete acum, atât de dureroase. Dar, până la urmă, avea și ea nevoie de așa ceva – trebuia cumva să se gândească la altceva. Continuă: Îmi șoptea povestea noaptea, atunci când nu reușeam să adorm, iar șoaptele lui alungau zgomotul făcut de prizonieri, lătratul dulăilor și țipetele gardienilor. Vrei să auzi povestea?

Tilda tăcea în continuare, și, pentru că vindecătoarea începu să tremure, gândindu-se la ce anume avea s-o aștepte a doua zi, decisese că ar face bine să spună povestea, măcar pentru sine. Odinioară, o ajuta să se liniștească. Poate că în acea noapte avea să fie la fel.

Închizând ochii, Kiva continuă să o țină pe Tilda de mână în timp ce depăna povestea:

– Tatăl meu a crescut în sud, în Fellarion, în timp ce mama s-a născut în Lamont, departe în nord, în

apropierea graniței cu Mirraven. Se aflau la o atât de mare depărtare unul de celălalt, că n-ar fi trebuit să se întâlnească niciodată. Tata obișnuia să spună că destinul îi adusese împreună, sau poate că fusese soarta, și, atunci când îl lovea spiritul poetic, spunea că totul se datorase stelelor. Kiva zâmbi, chiar dacă se folosi de mâna rămasă liberă ca să-și șteargă o lacrimă. S-au întâlnit din întâmplare, pentru că erau amândoi în Vallenia la sărbătorirea nunții dintre regele Stellan și regina Ariana. Tata era ucenic vindecător pe atunci, și nu a putut rezista tentației de a se furișa ca să îl viziteze pe cel mai renumit spițer din capitală. Fără s-o știe, spițeria acestuia era un loc de întâlnire pentru hoți și șuți. Înainte ca tata să înțeleagă ce i se întâmpla, cineva îi tăiase punga cu bani de la șold, iar dintr-odată se trezise alergând după persoana care-i furase banii pe străzile Valleniei, încolțind femeia în cauză pe o uliță, poruncindu-i să-i înapoieze aurul. Kiva continua să zâmbească în timp ce povestea se derula în mintea ei. În clipa aceea, femeia s-a întors și și-a dat gluga jos de pe cap, iar tata a văzut-o bine la față. Zâmbetul Kivei se lăți. A zis că a fost dragoste la prima vedere, cel puțin din partea lui. N-am reușit s-o întreb niciodată pe mama despre ce a simțit ea atunci. Kiva strânse mai tare mâna Tildei, de parcă gestul ar fi alinat suferința pe care o simțea dintr-odată. Apoi, continuă, cu voce răgușită: Tata a fost atât de izbit de frumusețea ei, că a rămas acolo cu gura căscată, ca un prost, iar mama a fost destul de isteață să profite de situație. Trăia de doi ani în Vallenia, după ce fugise din Lamont, acolo unde se născuse, după ce... Kiva se opri când își dădu seama că deviase și o luă de la început. Petrecuse destul de multă vreme în capitală ca să cunoască bine străzile, așa că s-a descotorosit de prostănacul de taică-meu, dispărând în mulțime. Tata era dărâmat – rămăsese fără bani, dar ce-l durea era că lăsase să-i scape printre degete cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui. Kiva zâmbi din nou și continuă: A căutat-o peste tot, întrebând pe toată lumea, dar nici una dintre cunoștințele lui cu reputație nepătată nu știa cum

anume ar fi putut găsi un hoț. Într-un act de disperare, tata s-a îndreptat spre port în toiul nopții, fiind conștient că acolo se strângeau toți răufăcătorii, mai ales după lăsarea întunericului. Vindecătoarea scutură din cap. Fiind un tânăr înstărit care clar nu era din partea locului, rătăcind aiurea în acel cartier rău famat, o căuta cu lumânarea. Ca un făcut, a fost atacat și lăsat să zacă în mocirlă, fiind crezut mort. Norocul lui că mama îl urmărise de la distanță după ce îi furase aurul, așteptând ca el să câștige alți bani, pentru că se dovedise o pradă ușoară. Dar, în loc să-l jefuiască din nou, i-a salvat viața. Revenindu-și, Kiva zise: Mi-aș dori să pot spune că au trăit fericiți până la adânci bătrânețe. Pentru o vreme, a fost așa. Au fost foarte fericiți. Vocea ei răgușit din nou. Dar sunt unele lucruri care se întâmplă în viața asta care vin pe neașteptate și pe care nu ai cum să le previi. Povestea lor nu s-a terminat așa cum ar fi trebuit. Dar știu că, dacă ar trebui să o ia de la capăt, chiar și ultima bucată, ar alege să nu schimbe nimic.

„Dar, tată, finalurile sunt cea mai bună parte a poveștilor."

„Câteodată, draga mea. Dar să știi că și începuturile pot fi cea mai bună parte a poveștilor."

Kiva lăsă mâna Tildei ca să poată să-și șteargă obrajii cu ambele mâini. Nu știa de ce auzea atât de des în gând vocea tatălui ei, de ce o asaltau amintirile în mod repetat. Efectul era dureros și liniștitor în același timp, ca și cum parte din el se afla alături de ea, amintindu-i că nu era singură.

– Așadar, zise Kiva, încercând să fie exagerat de veselă în vreme ce se ridică. Așa s-au cunoscut părinții mei. Privi spre femeia bolnavă, continuând: Sper că, oriunde s-ar afla mintea ta în această clipă, mă poți auzi. Sper că visezi ceva legat de povestea și de dragostea lor și mai sper că-ți amintește că sunt multe motive pentru care trebuie să lupți cu ce te-a îmbolnăvit. Și trebuie să știi că sunt oameni în lume care te iubesc și care au nevoie ca tu să te trezești. Oameni care te iubesc. Așa că, dacă nu poți s-o faci pentru tine, fă-o de dragul lor! Kiva se apropie de urechea femeii

și îi șopti: Luptă, Tilda! Ești mai puternică de atât. Să știi că vin să ne salveze.

Kiva se îndepărtă și merse spre bancul de lucru, ca să curețe deranjul pe care ea și Mot îl făcuseră, gata să dea șobolanilor elixirul și să înceapă să se pregătească mental pentru ziua ce avea să urmeze. Povestea tatălui ei își făcuse efectul – îi liniștise sufletul. Iar cuvintele ei către Tilda erau în același timp valabile și pentru ea.

Chiar dacă rebelii nu ajungeau la timp ca să le elibereze înainte de Încercare, Kiva avea să lupte, să lupte în continuare, pentru că existau oameni care aveau nevoie de ea. Și existau oameni în afara Zalindovului pe care era hotărâtă să-i revadă.

Familia ei o aștepta. Urma să vină să o elibereze. O știa, așa cum își știa și numele. Într-o zi, aveau să fie din nou împreună.

Refuza să permită ca povestea ei să se încheie înainte ca acea zi să vină.

CAPITOLUL 19

După ce-i împărtăși Tildei povestea tatălui său, Kiva ieși în grădina cu ierburi medicinale, locul în care se simțea cel mai aproape de el. Olisha și Nergal veniseră mai repede ca să-și înceapă tura, așa că știa că era cineva care să aibă grijă de femeia bolnavă, gata oricând s-o strige dacă starea

pacientei s-ar fi agravat. Kiva credea însă că starea Tildei se stabilizase din nou, cel puțin pentru moment.

Străbătând aleea acoperită cu pietriș, Kiva își trecu degetele prin ierburile ce erau mai înalte decât ea, ascunzând în mare parte cărarea. Lăstarii verzi și lunguieți erau teoretic niște buruieni, însă tulpinile acestora puteau fi mulse, sucul lor fiind folosit la alinarea durerilor de urechi, iar Kiva se bucura de intimitatea pe care o puteau oferi, iluzia că se afla într-o mică bucată de paradis, ascunsă în miezul închisorii, fiind acolo doar pentru ea.

„Ar putea fi locul nostru, șoricel", îi spusese cândva tatăl ei. „Oricând vom simți nevoia să ne distanțăm de lume, putem veni aici. Propriul nostru sanctuar."

Kiva închise ochii în vreme ce vocea tatălui ei trecu peste ea, degetele ei continuând să treacă printre ierburi. Îi deschise doar atunci când cărarea începu să cotească. În dreapta ei se găseau paturile de flori – crăițe, gălbenele, lavandă și flori de mac, alături de flori de zăpadă și de piciorul-cocoșului. În partea opusă se găseau fructele, apoi plantele cu frunze mari, ierburile, apoi urzicile... și tot așa, grădina fiind organizată pe secțiuni în funcție de soiul plantelor, dar și în funcție de calitățile lor medicinale, cele mai periculoase specimene găsindu-se la capătul cărării unduitoare, fiind ținute în propriul lor pat, pentru ca riscul răspândirii acestora să fie redus.

Privind în jurul său, Kiva își aminti prima oară când călcase în grădină, atunci când tatăl ei o condusese de-a lungul cărării, ținând-o de mână, în timp ce soarele apunea.

„Va fi secretul nostru", îi zisese el, făcându-i cu ochiul. „Cât timp eu sunt vraciul închisorii, te poți furișa aici de câte ori vrei."

„Dar cum rămâne cu gardienii, tată?"

„Va fi ca un joc", îi răspunse Faran. „De-a v-ați ascunselea, așa cum te jucai cu Zulee, Tor și..." Tatăl ei se opri atunci, înainte să pomenească numele lui Kerrin. Pe care nici că-l mai rostise vreodată.

Kiva înghiți în sec la amintirea fratelui ei.

Tatăl ei, vindecătorul închisorii.

Fusese logic să primească însărcinarea odată ajuns la Zalindov. Fusese trimis direct la infirmerie în prima lui zi acolo, lucrând sub medicul-șef, o femeie acră pe nume Thessa. Faran era mult mai calificat, dar Thessa fusese șefă de ani buni și refuza să-l asculte și să învețe de la el – sau să i se supună.

Kiva nu se mai gândise de mult la Thessa. Pe când îngenunchea pentru a smulge niște ciulini ce năpădiseră patul de sedum, își aminti de acele vremuri de la început, pline de frică și de tristețe, care conținuseră însă și momente de fericire, cum ar fi clipa în care tatăl ei o dusese în grădină pentru prima oară.

„Promite-mi că, orice ar fi, nu-ți vei pierde niciodată speranța", îi șoptise chiar în acel loc, îngenunchind în fața sedumului. „Fratele tău, sora ta, mama ta..." – și vocea îi șovăise atunci – „vor veni să te ia într-o bună zi."

„O să ne ia pe amândoi, nu-i așa, tată? O să ne ia pe *amândoi,* nu-i așa?"

Faran întinsese mâna și își trecuse degetele peste obrazul ei.

„Desigur, draga mea. Asta voiam să zic."

La câteva săptămâni după aceea, Thessa murise de o boală la stomac, iar Faran preluase rolul de medic-șef, lăsând-o pe Kiva singură în mare parte a timpului, mai ales în orele ce aveau să fie ocupate de...

Trupul Kivei îngheță, degetele ei tremurând în timp ce se înfipseră în pământ.

Thessa murise de o boală a stomacului.

Tatăl ei devenise vindecătorul-șef.

Și apoi...

Apoi...

Kiva se forță să-și amintească, încercând să-și aducă aminte tot ce putea în legătură cu acel an. Avea doar șapte ani. Prea mică pentru a înțelege. Prea mică pentru a-și aduce aminte.

Cu toate acestea, unele lucruri nu avusese cum să le uite.

Chiar dacă le uitase.

Până acum.

Boala de stomac – se întâmplase și înainte.

Cu nouă ani în urmă.

Zeci de morți.

Sute.

Printre care, până la urmă, și tatăl ei.

Ochii Kivei fură cuprinși de lacrimi, iar degetele ei rămaseră înfipte în țărână, în timp ce în privirea ei, pierdută undeva în depărtare, amintirile începeau să se desfășoare.

Faran se dedicase total pacienților săi. Kiva abia dacă îl mai văzuse în acele săptămâni în care tot mai mulți deținuți căzuseră, răpuși de boală. Tatăl ei îi spusese să nu se îngrijoreze, pentru că era tânără și sănătoasă și nu avea de ce să se teamă, însă ea îi văzuse paloarea pielii, cearcănele, grija ce i se adunase între ridurile frunții, chiar dacă el încerca zilnic să o liniștească.

Îi promisese că ea era în afara oricărui pericol, iar ea avusese încredere în vorbele lui.

Dar nu-i promisese niciodată că *el* urma să fie în siguranță.

Iar ea nu se gândise să întrebe.

Apoi, într-o zi, nu se mai întorsese în sectorul lor din închisoare.

Chiar și când mai rămânea până târziu alături de pacienții lui aflați în carantină, *întotdeauna* se întorcea la blocul lor de celule. În fiecare noapte, oricât de extenuat era, găsea energia necesară pentru a o învăța pe Kiva tot ce știa despre arta vindecării, amintindu-i cât de important era să învețe, să înțeleagă. Noapte de noapte, îi împărtășea din anii experienței sale, testând-o cu pacienți imaginari și afecțiunile lor. Doar când erau prea obosiți ca să continue o ducea la culcare, spunându-i o poveste, de obicei aceeași – despre cum o cunoscuse pe mama ei –, știind cât de mult o liniștea povestea aceea.

Erau printre cele mai groaznice amintiri ale Kivei.

În același timp, erau printre cele mai frumoase.

În acea noapte, însă, când el nu se mai întorsese, Kiva înțelesese.

Nu era chip să o mai învețe meseria lui, nu avea să-i mai spună niciodată o poveste înainte de culcare.

Trecându-și mâna peste ochi, Kiva își forță mintea să-și amintească tot ce îi spusese tatăl ei pe atunci, orice i-ar fi putut oferi un indiciu legat de boala ce cuprinsese acum închisoarea și dacă nu cumva era vorba despre aceeași molimă ce lovise și cu nouă ani în urmă. Oare tatăl ei încercase să dea de sursa bolii, așa cum încerca și ea? Oare descoperise care anume era cauza sau cum să o trateze? Sau doar încercase să-și aline pacienții până în clipa în care se stinseseră? Până când și *el* se stinsese?

Kiva nu-și mai amintea cât durase boala atunci. Fusese înghițită de jalea ce o cuprinsese după moartea tatălui ei, încât timpul nu mai însemnase nimic pentru ea. Dar... își amintea de ziua în care împlinise opt ani, pentru că fusese prima oară când intrase din nou în infirmerie după moartea lui, după ce o părăsise. Un alt vraci al închisorii era șef – predecesorul Kivei, a cărui ucenică fusese ea doi ani după aceea și locul căruia îl luase după încă doi ani.

Nimeni nu mai era bolnav când ea împlinise opt ani, își aminti Kiva. Boala de stomac trecuse. Știa, pentru că trebuise să-l caute pe vraci în izolatorul pustiu, unde-l găsise pregătind o porție ilegală de praf de îngeri într-unul dintre colțurile încăperii. Vraciul tresărise când o văzuse, întrebând-o ce căuta acolo. Ea îi spusese – unul dintre deținuți fusese bătut în camera de lucru de către un altul și se afla în pragul morții.

Vraciului nu-i păsase câtuși de puțin. Scosese o fiolă de lapte de mac din tunică și îi zisese Kivei să i-o administreze victimei, după care îi ceruse să-l lase în pace.

Ieșind din infirmerie, ea mersese în grădină.

Plângând în timp ce-și lua rămas-bun în liniște, luase decizia, culegând niște aloe, furând niște sevă de iarbă de secară și bandaje din infirmerie.

Îl tratase pe deținutul bătut, așa cum ar fi făcut-o tatăl ei.

Din acel moment, Kiva se hotărâse să continue ceea ce începuse Faran, știind că tatăl ei nu mai era, dar că asta nu însemna că o părăsise – avea să fie tot timpul acolo, alături de ea.

Kiva plângea și mai abitir acum, ridicându-se, mirosind aromele proaspete ale grădinii.

Sanctuarul tatălui ei.

Sanctuarul ei.

Sanctuarul *lor*.

Faran Meridan murise din cauza bolii de stomac – poate aceeași de care sufereau acum prizonierii din Zalindov.

Trecuseră nouă ani, dar Kiva avea să facă în așa fel încât moartea tatălui ei să nu fi fost în zadar. El dăduse totul – până și propria *viață* – pentru a încerca să îi salveze pe cei care se îmbolnăviseră atunci. Kiva era decisă să termine munca începută de tatăl ei. Avea să încerce să găsească leacul și să curme acea molimă. Nu știa dacă cineva mai reușise în trecut sau dacă ultima oară pur și simplu dispăruse cu timpul de la sine. Dar nu era dispusă să petreacă următoarele săptămâni sau luni așteptând.

Oricum nu mai avea mult timp la dispoziție.

După Încercarea ce o aștepta a doua zi, mai avea la dispoziție doar patru săptămâni pentru a face testele, asta *dacă* reușea să treacă toate Încercările ce rămâneau de depășit – și *dacă* familia ei și rebelii nu aveau să o ajute să evadeze înainte. Nu avea prea mult timp la dispoziție pentru a găsi un leac, dar avea să facă tot ce-i stătea în putință, în timpul pe care-l mai avea.

Încuviință din cap pentru sine, își șterse mâinile de pantaloni și se întoarse pe cărare. Grădina îi oferise liniște, ca întotdeauna, dar în același timp aprinsese un foc înlăuntrul ei, o disperare căreia se simțea constrânsă de onoare să îi dea curs.

Tatăl ei avea să fie mândru de ea. Acolo unde el eșuase ea urma să răzbească.

În acea noapte, Kiva ieși din infirmerie, cu ochii încețoșați după ce petrecuse ultimele ore ale după-amiezii

scriind tot ce i se păruse relevant despre boală. O durea mâna, iar degetele încă îi zvâcneau de la efort, dar era satisfăcută, pentru că, dacă ar fi trebuit să plece din Zalindov – sau să moară –, altcineva ar fi putut să continue cercetările pe care le începuse. Își dorea ca tatăl ei să-și fi documentat descoperirile, ar fi fost bine ca Thessa să fi făcut același lucru înaintea lui, dar nu existau astfel de scrieri. Kiva cercetase fiecare centimetru al infirmeriei, și singurul pergament găsit era rețeta secretă a predecesorului ei pentru crearea unei versiuni mai puternice a prafului de îngeri. Furia clocoti în ea când făcu descoperirea, mai ales că slujba predecesorului ei fusese să *ajute* prizonierii, nu să-i transforme în dependenți de droguri. Spera că acesta putrezea în lumea de dincolo, culegând ce semănase.

Bombănind despre starea groaznică a firii umane, Kiva intră în sala de mese, o clădire masivă plină cu mese lungi de lemn, majoritatea ocupate momentan de prizonieri flămânzi și obosiți, serviți de alți prizonieri, la fel de obosiți și de flămânzi.

În ultima vreme, Tipp îi adusese porția de mâncare direct la infirmerie, dar în acea seară Kiva dorea să fie printre ceilalți deținuți, în parte pentru a-și aminti ce însemna să trăiești între oameni vii, dar și ca să vadă care era atmosfera din închisoare și dacă exista riscul izbucnirii altei revolte. De obicei, Cresta și rebelii ei incitau la violență, dar nu tot timpul. Câteodată, ceva mărunt lua amploare; alteori, revoltele izbucneau fără un motiv anume. Fără o formulă clară, Kiva se frământa cu gândul la zilele ce urmau să vină, mai ales la Încercări, ce reprezentau un element necunoscut care ar fi putut cauza și mai multă agitație – sau poate că aveau s-o amelioreze.

Majoritatea deținuților din Zalindov nu aveau nimic de pierdut sau de câștigat dacă Tilda trăia sau murea. Doar o mică parte dintre deținuți erau rebeli, și doar ei erau interesați ca vindecătoarea să supraviețuiască Încercărilor, de dragul reginei lor. Restul însă... Erau oare nerăbdători să vadă Încercarea de a doua zi sau erau geloși că lor nu li

se oferise șansa să-și câștige libertatea? Oare erau plini de resentimente pentru că ea se oferise să ia locul Tildei? Își doreau ca ea să reușească sau să eșueze? Chiar le păsa? Și, dacă le păsa – sau poate nu –, era destul cât să le agite spiritele și să îi facă să o ia razna, iar situația să devină mortală? Pentru că asta se întâmpla atunci când izbucneau răzmerițe – unii mureau.

Kiva nu știa răspunsurile la acele întrebări, dar spera că, intrând în contact cu alți deținuți, putea afla mai multe.

Abia ajunsese de-a lungul unei mese înainte să-și dea seama, auzind conversațiile purtate în șoaptă între deținuți, că situația era mai rea decât își închipuise – dar nu din cauza Încercărilor.

– ... Tot mai mulți prieteni se-mbolnăvesc...

– ... Am auzit că Regina Rebelilor și-o trage cu temnicerul-șef...

– ... Zeci de morți zilnic...

– ... Târfa aia de Corentine o să primească ce i se cuvine...

– ... N-a mai ieșit din izolator...

– ... Să o omorâm pe așa-zisa regină în somn...

– ... Mă ustură gâtul, crezi că ar putea fi...

– ... Curva aia de vindecătoare nu face nimic...

Ultima remarcă o făcu pe Kiva să încetinească, neputând să nu tragă cu urechea. Deși o alarma furia arătată împotriva Tildei, nu era totuși surprinsă. Dacă spusele temnicerului-șef și ale lui Jaren erau adevărate, atunci rebelii provocaseră o groază de distrugeri în încercarea de a recuceri Evalonul, făcând rău multor oameni. Era aproape o binecuvântare că Regina Rebelilor era așa bolnavă, pentru că măcar se afla în siguranță în infirmerie, protejată de furia inamicilor ei aflați în închisoare. Pentru că era supravegheată constant, cei care urau rebelii și erau gata să-i curme viața nu puteau să acționeze fără să își rișteviața.

Pe moment, Kiva era mai îngrijorată de șoaptele legate de boala de stomac – iar conversația la care trăgea acum cu urechea era chiar despre *ea*.

– De ce să facă *aia* ceva? zise celălalt bărbat, iar Kiva putea doar să-i vadă ceafa capului său chelios. E prea preocupată să-și deschidă cracii în fața gardienilor, nu? Se distrează prea bine ca să se spetească să ne țină pe noi în viață, nu-i așa?

Prietenul acestuia râse grosolan în timp ce Kiva roșea. Nici unul din ei nu aveau habar că era în apropiere, așa că ea se grăbi să se îndepărteze înainte ca ei să-și dea seama, dar nu înainte să-l audă pe primul spunând:

– Nu zic că nu mi-ar plăcea să mă zbengui și eu un pic cu ea, știi ce zic? În care celular doarme? Sau poate ar trebui să trec pe la infirmerie, să-i zic că mi-e rău și că am și eu nevoie de puțintică atenție.

Stomacul Kivei se întoarse pe dos în timp ce bărbații râdeau, și se opri, răsucindu-se pe călcâie, sătulă de acele discuții. Temerile ei se adeveriseră – deținuții erau furioși, speriați, nesiguri. Veștile despre boala de stomac se răspândiseră, iar agitația era oricum mare din cauza Tildei. Iar ceea ce spuseseră cei doi bărbați dezgustători...

– ... Au dublat paza perimetrului exterior. Umblă vorba că rebelii au încercat să-și salveze regina...

Kiva uită de cei doi bărbați și se opri locului, întorcându-se să privească trei deținuți care șopteau, două femei și un bărbat. Una din femei vorbise, iar vorbele ei aproape că făcură inima Kivei să se oprească.

– Ce-ai zis? o întrebă Kiva, băgându-se în conversație.

Cealaltă femeie și bărbatul rânjiră la Kiva, însă prima femeie o privi circumspectă, înainte să zică:

– Unii dintre țapinari au zis că a fost ceva deranj acolo unde pădurea se întâlnește cu palisada perimetrului. Mi-a zis că un grup de rebeli încerca să intre în închisoare. Femeia își lăsă capul într-o parte și adăugă: Eu zic să-ți păzești spatele, vindecătoareo. Dacă intră și le stai în cale, o să-ți taie beregata ca să ajungă la regina lor.

Gura Kivei se uscase, așa că se chinui să răspundă:

– Au... Au reușit să treacă de palisadă?

Cea de-a doua femeie icni indignată și îi spuse:

– Normal că nu. Nimeni nu reușește să treacă de palisada aia.

Privirea Kivei începu să se întunece, iar frica ei se înteți, înainte ca bărbatul să intervină:

– Gardienii sunt furioși că n-au reușit să pună mâna pe ei. Tocmai de aia au dublat paza, în caz că rebelii o să mai încerce. Dar n-au s-o facă. Nu sunt proști.

Kiva nu mai putea asculta. Cu picioarele tremurânde, se întoarse și ieși din sala de mese, pierzându-și cu totul pofta de mâncare.

Rebelii veniseră.

Rebelii veniseră.

Și eșuaseră.

Oare familia ei făcuse parte din grupul celor care își riscaseră viața? Dacă gardienii îi prindeau... Înainte ca bărbatul să intervină, Kiva se temuse că membrii familiei ei fuseseră prinși sau uciși. Era din cale-afară de ușurată că reușiseră să fugă. Cu toate acestea...

„Tocmai de aia au dublat paza, în caz că rebelii o să mai încerce. Dar n-au s-o facă. Nu sunt proști!"

Bărbatul avea dreptate. Rebelii nu erau deloc proști. Dar... oare ce însemna asta pentru Kiva?

„Suntem pe drum."

Veniseră. Aveau să încerce din nou? Aveau alt plan prin care să ajungă la Tilda, să le elibereze pe ea și pe Kiva?

Pentru prima oară în viața ei, Kiva se gândi să se ducă la Cresta, sperând că ar fi putut afla ceva de la ea. Riscul însă... era prea mare. Rebelii din închisoare erau impredictibili, mai ales Cresta. Dacă ea ar fi decis să se răzbune pe Kiva, Tipp ar fi avut de suferit. Cresta ar fi putut să-l ucidă dacă își pierdea controlul. Nu; pentru moment, Kiva trebuia să aștepte.

Neliniștea o chinuia în timp ce se îndrepta dinspre sala de mese spre celular. Mai mult ca orice, își dorea să găsească o metodă mai ușoară prin care să comunice cu lumea de afară. Cu siguranță, rebelii aveau și alte planuri și aveau să încerce din nou. Poate chiar în acea clipă încercau să găsească un alt punct prin care să poată intra în

închisoare, vreo zonă lăsată nepăzită, un loc prin care să intre pe furiș înăuntru și pe unde să poată mai apoi ieși. Regina lor se afla în închisoare – aveau să încerce s-o salveze, oricare ar fi fost riscurile.

Iar familia Kivei ar fi venit să o salveze pe ea.

Oricare ar fi fost riscurile.

Simțindu-se mai încrezătoare, Kiva se apropia de primele celulare atunci când cineva o strigă.

– Hei, vindecătoareo!

Trăgând aer în piept, Kiva se opri. Se întoarse încet, recunoscând vocea, temându-se de ce-ar fi putut să însemne.

Oase venea spre ea, iar picioarele lui lungi acoperiră numaidecât distanța, cu arbaleta ținută lejer pe umăr și ochii săi negri aducându-i aminte de moarte.

– Avem nevoie de tine la barăci, zise el, ordinul fiind implicit.

Kiva înghiți în sec și încuviință din cap, după care îl urmă atunci când el îi făcu semn.

Oase era asemenea unui animal sălbatic. Uneori, era liniștit. Alteori, nu. În fiecare săptămână, trata prizonieri care avuseseră de suferit din cauza furiei lui – degete, încheieturi sau coaste rupte. Orice parte a corpului care trosnea. Kiva se învățase să își stăpânească greața când era în prezența lui, chiar dacă de câteva ori fu nevoită să-și înghită fierea.

Se temea că, acum, era una dintre acele ocazii.

Kiva se gândea continuu la avertizările primite de la Naari, la faptul că rămăsese la infirmerie cu ea și că se asigurase ca vindecătoarea să nu plece niciodată singură de acolo. Era iarnă. Gardienii erau agitați. Se întâmpla în fiecare an, însă în fiecare an Kiva reușise să supraviețuiască celor mai rele momente.

Așa cum avea să supraviețuiască și în acea noapte.

– Intră! lătră Oase la ea atunci când ajunseră la intrarea în baracă.

Kiva trecu pragul de lemn și pătrunse în clădirea de piatră, chiar dacă întreaga ei ființă își dorea să o ia la goană

urlând în direcția opusă. Nu putea să-și arate șovăiala, pentru că Oase ar fi putut reacționa într-un mod imprevizibil. Și dacă doar bănuia că i se opunea, s-ar fi distrat pedepsind-o. Ochii lui negri spuneau multe, privind-o ca un uliu care-și urmărea prada.

– Pe aici! îi zise, trecând pe lângă ea, aproape atingând-o.

Kiva își ținu răsuflarea, cuprinsă de groază, dar până la urmă își liniști bătăile inimii. Nu păți nimic până acum. Nu avea motive să creadă că urma să pățească ceva. Gardienii aveau nevoie de ea – nu doar ca să-i distreze în timpul Încercărilor, dar și pentru că era vindecătoarea închisorii. Mai ales că acum boala de stomac se răspândea. Nu aveau nici o șansă fără ea și o știau. Nu ar fi riscat să o rănească fizic sau psihic.

Încurajată, Kiva îl urmă pe Oase de-a lungul unui coridor, trecând pe lângă uși închise ce duceau spre camerele gardienilor și o încăpere comună mare aflată la capăt. Cineva cânta, lucru rar la Zalindov, și, chiar dacă nu își dădea seama de unde anume venea cântecul, recunoscu doina pe care și mama ei i-o cântase atunci când fusese mică.

Nostalgia lovi asemenea unui val, dar, în timp ce ochii ei cercetară încăperea, liniștea adusă de amintire trecu într-o clipă.

Gardienii dădeau o petrecere – sau cel puțin echivalentul din Zalindov al unei petreceri.

Sticle de tărie erau aliniate pe mesele de lemn, mâncarea stătea stivă lângă ele, rămasă în mare neatinsă, deși băutura era aproape pe sfârșite. Gardienii erau relaxați. Doar bărbați. În poalele lor se aflau deținute mai mult sau mai puțin îmbrăcate, cu ochi sticloși și obraji îmbujorați.

Kiva bănuia de ce fusese adusă. Nu știa dacă ar fi trebuit să se simtă ușurată sau nu; teama ei inițială fusese că doreau să devină jucăria lor, acum însă...

– Aia s-a distrat prea tare, zise Oase, arătând spre colțul îndepărtat al încăperii, unde Măcelarul se lăfăia într-un

fotoliu. O deținută pe jumătate dezbrăcată zăcea pe picioarele lui.

Kiva nu o cunoștea, dar observă că femeia leșinase. Așa cum observă și că Măcelarului nu-i prea păsa – sau poate nici nu remarcase, ochii bărbatului fiind sticloși, capul mișcându-i-se încet dintr-o parte în alta, un zâmbet moale întinzându-i-se peste buze în timp ce amușina părul femeii, iar mâinile...

De data asta, Kiva fu nevoită să-și înghită fierea.

Făcându-și curaj, se îndreptă spre cei doi, conștientă că Oase o urma. Ceilalți gardieni abia dacă se uitară la ei, concentrați la deținute, nepăsându-le de ce se întâmpla în acel colț al încăperii.

Atunci când ajunse în dreptul Măcelarului, Kiva evaluă situația. Crezuse că în încăpere era doar tărie, că gardienii și deținutele se îmbătaseră, dar de aproape văzu pudra aurie ce strălucea pe degetele femeii, sub nasul ei, pe buzele ei. Aceeași situație și cu Măcelarul. Ochii lui erau pe jumătate închiși, iar mâinile lui se mișcau în continuare peste trupul deținutei, părând să nu-și dea seama că ea nu răspundea atingerilor.

Nu mai putea să răspundă.

Kiva nici nu trebui să-i mai verifice pulsul. Era evident.

Femeia murise.

Supradoză.

De praf de îngeri.

Furia crescu în Kiva, puternică și justificată. Acelor gardieni chiar nu le păsa. Voiau doar să se folosească de deținute, să se distreze, după care să le arunce la gunoi. Deținutele nu însemnau nimic pentru ei, nici măcar cele favorizate. Pentru cei ca Oase sau ca Măcelarul, chiar nu conta dacă deținutele trăiau sau mureau.

– Ei, vindecătoareo? întrebă Oase, ai cum s-o trezești? Încă n-am terminat cu ea. A venit timpul celei de-a doua runde.

– Vrei să zici a treia, comentă altcineva.

– A patra! zise altă voce.

Oase chicoti, iar Kiva se temu că nu avea să mai fie în stare să-și suprime emoțiile. Strânse pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseră în piele, dar folosi durerea ca să se liniștească. Vorbi doar atunci când era sigură că se putea controla:

– N-am cum s-o trezesc. E moartă.

Doina încă se auzea, refrenul acoperind vorbele Kivei.

„Dragostea mea, dragostea mea, te voi aștepta, până când ne vom întâlni în lumea de după."

– Cum adică moartă? o întrebă Oase.

Kiva răspunse sec:

– Moartă, adică fără viață.

– Știu ce-nseamnă, cur...

– Ce se petrece aici?

Kiva aproape că leșină de ușurare când auzi vocea lui Naari, întorcându-se ca s-o vadă stând la intrare, ochii ei îngustându-se pe când cerceta încăperea.

– Ce ți se pare că se-ntâmplă? zise împleticit un gardian aflat mai în spate, mângâind brațul unei femei care chicotea, stând încolăcită pe el. Petrecem. De ce nu ni te alături și tu, Arrel? Hai, desfă-ți părul! Bărbatul sughiță și arătă spre buclele scurte ale lui Naari. De fapt, stai așa, n-ai cum!

– Vindecătoareo, e nevoie de tine la infirmerie, zise Naari, ochii ei fiind cuprinși de mânie, deși Kiva știa că nu din cauza ei.

– Stai o clipă! zise Oase, prinzând antebrațul Kivei.

Strânsoarea lui era atât de puternică, încât Kiva tresări, fiind conștientă că, dacă bărbatul ar fi strâns mai tare, ar fi fost în stare să-i rupă încheietura.

Un strop de sudoare i se scurse de-a lungul gâtului, și ea rămase locului, abia mai putând să respire.

– Tocmai am pierdut una dintre fete, îi zise Oase lui Naari, arătând cu bărbia înspre victima care luase o supradoză. Avem nevoie de cineva care să-i ia locul.

Kiva simți un nod în stomac.

– E nevoie de vindecătoare la infirmerie, repetă Naari, vocea ei fiind fermă.

Nu se mișcă de la intrare, însă atmosfera din încăpere deveni încărcată. Naari era amenințătoare.

– Vindecătoarea poate să meargă la infirmerie, zise Oase. Strânse atât de tare, încât Kiva își simți oasele brațului frecându-se unul de altul și se chinui să nu scâncească. Dar merge acolo *după*.

– Atunci, să-i explici tu temnicerului-șef de ce trebuie să aștepte după ea.

Fusese ca și cum Naari tocmai aruncase o vrajă, cuvintele ei făcându-l pe Oase să-i dea drumul atât de repede, că ea se împiedică.

– De ce n-ai spus că o așteaptă Rooke? întrebă Oase, enervat. Kivei îi spuse: Valea de-aici! Ea mai făcu ușurată un pas înainte ca el să o prindă de încheietură și să-i strângă carnea deja învinețită în timp ce se apleca spre ea ca să-i șoptească: Dacă-i spui ceva temnicerului-șef despre ce se întâmplă aici, îți promit că, data viitoare, chiar dacă ești animalul lui de companie, o să fii invitata noastră. Dar nu ca vindecătoare. Ci ca să iei parte la runda a patra. Și la a cincea. Și la a șasea. Strânse și mai tare. Ai înțeles?

Kiva încuviință din cap, străduindu-se să nu plângă de durere și de frică.

– Foarte bine, zise Oase mieros, dându-i în sfârșit drumul și împungând-o jucăuș între omoplați, proiectând-o înainte. Bucură-te de restul serii!

Kiva se îndreptă tremurând spre Naari, care se întinse să o ia de braț, dar se opri când văzu că vindecătoarea se feri. Brațul lui Naari căzu în gol, și îngrijorarea din privirea ei o făcu pe Kiva să se uite în altă parte, căci risca să cedeze și să scape tot ce încerca să țină sub control.

„E prea preocupată să-și deschidă cracii în fața gardienilor, nu? Se distrează prea bine ca să se spetească să ne țină pe noi în viață, nu-i așa?“

Cățeaua din Zalindov.

Prințesa Morții.

Curva Vindecătoare.

Kiva alesese acel mod de viață. Alesese să se supună temnicerului-șef, le permisese gardienilor să-i ordone și să

se poarte cu ea cum doreau, cât timp asta o ajuta să rămână în viață.

Dar nu însemna că nu o afectase ceea ce tocmai văzuse, că nu fusese traumatizată de imagina femeii care murise de supradoză... știind că la fel de bine ar fi putut fi ea în locul ei.

Naari nu-i zise nimic pe drum, deși nu se îndreptau spre infirmerie, ci spre celularul ei.

Abia când se opriră la priciul ei, Kiva reuși să zică, răgușită:

– Dar... temnicerul-șef?

– Am mințit, zise Naari. Rooke nu te aștepta.

Kiva fu cât pe ce să cedeze, dar reuși să se stăpânească. Încuviință din cap și șopti:

– Mulțumesc!

– Nu suntem toți așa, îi șopti Naari, cu durere în glas.

– Știu, îi răspunse Kiva.

Chiar știa, pentru că Naari era dovada că gardienii puteau fi și buni. Dar ceea ce tocmai se petrecuse, ce văzuse Kiva, ce aproape că i se întâmplase...

Kiva nu reușea să-și scoată imaginile din cap, nici chiar după ce Naari plecă, iar celularul începu să se umple cu deținuții care se pregăteau de culcare.

Kiva stătu întinsă pe priciul ei, încovrigată, tremurând. Sunetele se estompară în vreme ce prizonierii cădeau extenuați în somn în jurul ei, iar Kiva știa că ar fi trebuit și ea să adoarmă, deoarece cea de-a doua Încercare se apropia. Avea nevoie să-și refacă forțele pentru a doua zi, mai ales că rebelii eșuaseră în misiunea lor de salvare. Dacă nu cumva aveau un alt plan, Kiva urma să înfrunte Încercarea Focului. Trebuia să se odihnească, dar... de fiecare dată când închidea ochii, o vedea pe femeia moartă de supradoză, mâinile Măcelarului care o pipăiau, praful de îngeri care strălucea pe amândoi. Auzea din nou și din nou amenințarea lui Oase, împreună cu vorbele bărbaților din sala de mese: „... prea preocupată să-și deschidă cracii în fața gardienilor...“

Vindecătoarea Curvă.

Toți credeau asta despre ea.

Se înșelau.

Cioplitoarea fără Inimă – nu era nici asta. Chiar dacă în acel moment și-ar fi dorit să fie, doar ca să nu mai trebuiască să simtă tot ce simțea.

Kiva nu știa cât de mult stătuse tremurând sub pătura subțire, ținându-și încheietura învinețită la piept, înainte să audă pașii, înainte să simtă o mână atingând-o tandru pe umăr, apoi să simtă cum salteaua se lasă sub greutatea cuiva care se întinde în spatele ei.

Nu sări ca arsă, pentru că știa despre cine era vorba. Mirosul de pământ proaspăt, de apă de mare și de altceva, ceva unic lui Jaren, asemănător rouăi de dimineață, amestecate cu fum de lemne, alinându-i nările, liniștind-o nespus.

– Naari mi-a zis ce-ai pățit, șopti Jaren, știind că ea nu dormea, mai ales că nu se putea opri din tremurat. Ești bine?

Kiva scutură din cap. Era prea întuneric pentru ca el s-o poată vedea. Doar o rază subțire de lumină a lunii se prelingea pe perete, prin geamurile înguste ce se aflau din loc în loc de-a lungul pereților. Însă Jaren putea s-o simtă mișcându-se. Mâna lui coborî de-a lungul umărului ei, trecându-i peste braț, cuprinzându-i încet încheietura lovită. Kiva nu îl întrebă cum de știa care încheietură o durea. Încerca să se abțină, nu cumva să izbucnească în hohote de plâns în timp ce el o cuprinse încet în brațe.

– Îmi pare rău, Kiva! șopti el.

O lacrimă se scurse din ochiul ei. Apoi, alta.

– Sunt bine, reuși ea să zică. Vocea ei era aspră, îndurerată. Chiar sunt bine.

Degetul mare al mâinii lui trecu tandru peste pielea ei.

– Să știi că e în regulă chiar dacă nu te simți bine.

Kiva înghiți în sec. Și din nou. Dar nodul din gâtul ei nu dispărea. Lacrimile nu se mai opreau.

Nu se opuse atunci când Jaren o întoarse cu fața spre el, luând-o în brațe. Știa că ar fi putut să-l roage să plece, dar nu mai era în stare. Își ascunse capul la pieptul lui, în timp

ce el o strângea în brațe, tunica lui estompând bocetele ei și absorbindu-i lacrimile.

După ce plânse până rămase fără lacrimi, adormi în brațele lui Jaren, simțindu-se în siguranță și protejată, pentru prima oară după ani întregi.

CAPITOLUL 20

– Cum te simți?

Kiva ridică privirea și îl văzu pe Jaren venind spre ea, străbătând infirmeria. În lumina dimineții, observă că fața lui era acoperită de vânătăi de diferite culori, dar măcar umflătura din jurul ochiului aproape dispăruse.

– Ce cauți aici? îl întrebă Kiva, aproape chițăind. N-ar trebui să fii în tuneluri? Panicată, arătă spre ușă, observând ușurată că nu era păzită. Pleacă până nu te prinde careva!

Jaren avu tupeul să chicotească.

– Relaxează-te, Kiva!

– Să mă relaxez? *Să mă relaxez?!*

– Poate că m-am exprimat greșit, având în vedere situația, zise el, apropiindu-se și apucând-o de umeri. Voiam să zic: *respiră*.

Kiva încercă să facă ce o îndemnase Jaren, trăgând cât mai adânc aer în piept. Umerii ei se ridicau și coborau, și, în tot acest timp, el rămase cu mâinile pe ea. Kiva nu-l alungă, simțind că atingerea lui o liniștea, poate mai mult decât și-ar fi dorit.

Mai ales după cele întâmplate cu o noapte în urmă.

Nu vorbiseră despre asta, nici măcar după ce se treziseră încolăciți unul în altul.

Kiva se simțise dintr-odată alarmată și extrem de stânjenită, însă Jaren nu făcuse decât să se frece la ochi și să-i zică:

– 'Neața.

Apoi, o întrebase cum se mai simțea. Răspunsul ei moșmondit îl făcuse să râdă, ceea ce o enervase, astfel că-i aruncase o privire urâcioasă.

– Dacă ești în stare să te uiți așa la mine, zisese el rânjind, atunci clar o să fii bine.

Îi mângâiase obrazul și se dusese spre băi.

Atât. Nici urmă de stânjeneală sau rușine, nimic despre ce se întâmplase cu o noapte în urmă – înainte sau după ce el se întinsese lângă ea.

Era evident că o lăsa să accepte situația, tot ce se întâmplase, fără să o preseze. Iar ea îi era recunoscătoare pentru comportamentul lui.

Petrecuse dimineața compartimentând ziua de dinainte, de la criza Tildei ce aproape o omorâse, revelația avută în grădină despre tatăl ei și boala de stomac, până la ceea ce auzise în sala de mese, terminând cu episodul cu gardienii. Gândindu-se la tot ce se întâmplase, Kiva știa cu siguranță un singur lucru: supraviețuise zece ani la Zalindov. *Zece ani.* Ziua anterioară fusese grea, dar trecuse prin situații mai grele, chiar și când venea vorba despre gardieni. Măcar acum nu pățise nimic, în afară de vânătaia ce-i răsărise pe încheietură.

Kiva trăia, și asta era tot ce conta. Asta o făcea să își dea seama că nu avea nici un rost să se tot gândească la ce se întâmplase. Trecuse, și tot ce-și dorea era să meargă mai departe.

Cu o noapte în urmă, avusese un moment de slăbiciune cu Jaren – sau poate că fusese unul în care demonstrase tărie, depinde de perspectivă. Jaren îi oferise ceea ce avusese nevoie, atunci când avusese nevoie. Era recunoscătoare. Foarte recunoscătoare. Chiar și acum, era

acolo lângă ea din nou, oferindu-i liniște, nu pentru că trecuse prin ce trecuse cu o zi în urmă, ci pentru că în ziua aceea avea de înfruntat altceva.

A doua Încercare.

Alt motiv pentru ca ea să-și scoată din minte ce se petrecuse cu o zi în urmă și să se concentreze la ce avea de făcut.

Urmă instrucțiunile lui Jaren din nou și trase iar adânc aer în piept.

– Ești mai bine? o întrebă el.

– Tot trebuie să pleci, îi zise Kiva în loc să-i răspundă.

– Voiam să te văd înainte de Încercare, zise Jaren. Ești pregătită?

– Normal.

Jaren o privea, așteptând ca ea să-i spună adevărul, iar Kiva oftă.

– Bine. Sunt cu nervii în piuneze. Ești mulțumit?

Jaren o strânse de umeri, iar privirea lui se îndulci.

– O să te descurci, Kiva.

– Nimeni nu supraviețuiește tuturor Încercărilor, Jaren, șopti Kiva, stomacul ei tensionându-se. Așa se simțise și atunci când se dăduse peste tot pe piele cu unguentul lui Mot, în acea dimineață. Acum, că momentul se apropia, nu mai avea mare încredere că ar fi putut s-o protejeze, fiind conștientă că rebelii nu reușiseră să organizeze o altă tentativă de salvare, ceea ce însemna că singura ei șansă de supraviețuire era amuleta prințesei. Poate că era singura ei șansă de supraviețuire. Viața ei se afla în mâinile unuia dintre membrii familiei Vallentis – cu adevărat o ironie a sorții.

– Ai trecut de o Încercare, zise Jaren, calm și așezat. Ai să reușești.

– Dar...

– Eu cred în tine, o întrerupse el, fără urmă de îndoială în voce. Tipp crede în tine. Mot crede în tine. Făcu o pauză. Chiar și Naari crede în tine.

– Majorității gardienilor nu le pasă dacă trăiesc sau mor.

– Naari nu pare să fie ca restul gardienilor, zise Jaren. În mod evident te simpatizează.

– Pentru că sunt singura persoană care o poate ține în viață dacă boala de stomac continuă să se extindă, murmură Kiva, chiar dacă știa că acela nu era singurul motiv.

Lui Naari chiar părea să îi pese de ea: mințea alți gardieni ca s-o protejeze.

Jaren îi trecu o șuviță de păr pe după ureche, făcând-o să tresară. Înainte să poată face ceva – să se tragă, să se aplece, să înghețe locului –, el se îndepărtă, lăsându-și mâinile pe lângă corp.

– Poate, zise el. Buzele îi tresăriră. Sau poate se datorează faptului că ești foarte călduroasă, blândă și sociabilă.

Kiva își încrucișă mâinile peste piept.

– Ha-ha!

Jaren chicoti, relaxând-o un pic pe Kiva. Arătând spre țarcul de șobolani, o întrebă:

– Ceva progrese?

Kiva se agăță cu recunoștință vizibilă de schimbarea de subiect pe care i-o oferise. Îi povesti cu repeziciune despre elixirul lui Mod, terminând prin a spune:

– Cred că putem să eliminăm cariera ca sursă de origine a bolii. Șobolanii inoculați nu au arătat până acum simptome de boală.

– O iei de la început? o întrebă Jaren.

– Nu chiar. Doar trec la următoarea posibilitate, zise Kiva.

– Și ai să te ocupi de asta după ce treci de Încercarea de azi, îi zise Jaren, cu o voce încrezătoare.

Kiva înghiți în sec, privindu-l.

– Da.

– Aproape a venit clipa, spuse Naari intrând în infirmerie.

Kiva suspină, pentru că nu se simțea pregătită, dar și pentru că Jaren nu avea ce căuta acolo la acea oră. Trebuia să fie la muncă.

Preț de o secundă înnebunitoare, se întrebă cum ar fi putut să-l ascundă, înainte să-și dea seama că era prea târziu, mai ales că Naari se uita direct la el.

– Ceilalți deținuți s-au adunat, îi zise ea. Grăbește-te să mergi cu ei la tuneluri înainte să-și dea cineva seama că lipsești!

Jaren încuviință din cap, apoi se întoarse spre Kiva, care părea ca lovită de trăsnet.

– Ne vedem după!

Nu-i ură noroc, nu-și luă rămas-bun. Doar o încurajă zicându-i că aveau să se revadă, lucru imposibil dacă ea nu supraviețuia Încercării.

Kiva era confuză. Jaren nu se abținuse să o certe după ce ea se oferise voluntară să ia asupra ei sentința Tildei, însă acum părea complet convins că ea avea să reușească să treacă de Încercare. O surprindea schimbarea lui de atitudine, așa cum era ciudat și faptul că Naari aproape nu reacționase atunci când îl găsise pe Jaren în infirmerie la acea oră. Kiva nu reușea să înțeleagă comportamentul lui Naari.

Când Jaren tocmai dispărea pe ușa infirmeriei, Kiva îl strigă pe nume, făcându-l să se oprească și să se uite peste umăr înspre ea.

– L-am trimis pe Tipp să-l ajute pe Mot la morgă azi, pentru că vreau să-l țin ocupat, ca să nu se gândească la... nimic, zise Kiva. Ai putea... ai vrea... Kiva se opri și încercă din nou: Vreau să spun... ai putea avea grijă de el, te rog?

Trăsăturile lui Jaren se înmuiară.

– O să am grijă de el în timpul Încercării, dar, după aceea, tu o să continui să ai grijă de el. Așa cum ai promis.

Jaren dispăru în curte, cuvintele lui încă plutind în aer și ajutând-o să spere, chiar dacă în același timp sporiră groaza pe care ea o simțea. Dacă rebelii nu reușeau să ajungă – dacă ea nu reușea să supraviețuiască...

– Știi cumva ce te așteaptă azi? o întrebă Naari, întrerupând gândurile Kivei, care o luaseră razna.

– Am câteva idei, zise Kiva, dar în mare am încercat să nu mă gândesc prea mult la asta.

– E mai bine așa, admise Naari.

Kiva evitase în ultimele zile zona spânzurătorii, nedorind să afle dacă gardienii începuseră să construiască un rug. Deși încă se ruga ca rebelii să încerce să o salveze, știa că, dacă nu aveau să sosească la timp, putea doar să spere că Încercarea Focului avea să presupună altceva decât arderea pe rug. Cu toate acestea, nu reușea să scape de sentimentul că Încercarea avea să fie dramatică.

Chiar dacă prințul și prințesa nu aveau să ia parte de această dată, restul celor din închisoare aveau să fie din nou prezenți, așa că temnicerul-șef și ceilalți supraveghetori cu siguranță își doreau ca totul să fie spectaculos.

– Mai ai nevoie de ceva înainte să plecăm? o întrebă Naari. Mai avem câteva minute la dispoziție.

Kiva se gândi o clipă. Folosise toată alifia lui Mot. Verificase pacienții aflați în carantină – și mai trimisese doi dintre ei la morgă. Verificase semnele vitale ale Tildei, convinsă că starea femeii se stabilizase cât să nu intre iar în convulsii pe durata Încercării.

– Nu-mi trece nimic prin cap, îi răspunse până la urmă Kiva. Nu-și dorea să plece decât în ultima clipă, așa că mai trase de timp, spunând: Vreau totuși să te întreb ceva.

Naari o privea, așteptând.

Kiva își aduse aminte că fusese o vreme când nu ar fi îndrăznit să întrebe *ceva*. Iar acum pur și simplu lungea conversația, doar ca să mai amâne un pic momentul în care avea să-și înfrunte moartea. Din câte știa, era posibil ca familia ei și rebelii să mai aibă nevoie de ceva timp. Dacă încercaseră cu adevărat să pătrundă în Zalindov, cu siguranță aveau să mai facă o încercare. Poate că se aflau în afara zidului chiar în acea clipă, așteptând să lovească, gata să le salveze pe Kiva și pe Tilda.

Însă, chiar în clipa în care se gândi la asta, moralul Kivei se șubrezi.

„Promite-mi că, orice ar fi, nu-ți vei pierde niciodată speranța", îi ceruse tatăl ei în grădină. „Fratele tău, sora ta, mama ta... vor veni să te ia într-o bună zi."

Poate că așa avea să fie. Poate încercaseră deja.

Poate nu aveau să mai încerce.

Gata!

Se terminase.

Pătrunderea în Zalindov era pură sinucidere. Dacă paza deja se dublase... Kiva știa adevărul, chiar dacă-și dorea să-l ignore.

Rebelii nu mai veneau. Familia ei nu mai venea.

Încercaseră și eșuaseră.

Poate că aveau să mai încerce atunci când atmosfera urma să fie mai calmă, atunci când vigilența gardienilor avea să slăbească. Doar că asta necesita timp – timp pe care Kiva nu-l avea la dispoziție. Încercarea trebuia trecută în această zi.

Speranța era un drog, iar Kiva era dependentă. Nu se putea împiedica să creadă, nu reușea să nu aibă încredere, nu putea să nu spere.

„Vom veni."

Zece ani. Familia ei așteptase zece ani.

„Venim."

Ar fi trebuit să ajungă deja. Cu mult înainte – cu mult înainte de Tilda. Dar nu se întâmplase.

Durerea cuprinse pieptul Kivei, de o intensitate orbitoare, dar ea reuși să o împingă în adâncul ființei sale, așa cum făcuse ani în șir.

Totul depindea de ea acum.

Kiva trebuia să supraviețuiască.

Mai întâi, Încercării de Foc.

Și, mai apoi, la tot ce avea să urmeze.

În ciuda rugăminții tatălui ei, Kiva nu mai putea să tot aștepte să vină cineva să o salveze.

Kiva avea să se salveze de una singură.

Așa cum tot făcuse în acei zece ani.

Era o supraviețuitoare – și avea să supraviețuiască și de această dată.

– Kiva?

Tresărind la auzul vocii lui Naari, își dădu seama că tăcuse îndelung, așa că hotărî să se bazeze pe încrederea

pe care o descoperise în sine, alegând să schimbe subiectul:

– De ce nu l-ai pedepsit pe Jaren că n-a mers la tuneluri azi?

Naari ridică privirea.

– E a doua oară săptămâna asta când mă întrebi de ce n-am pedepsit un alt deținut.

Kiva își scărpină nasul, neștiind cum să-i răspundă.

– Păi...

– Uite care-i treaba, zise Naari, apropiindu-se de ea. În ce mă privește, sunteți destul de oropsiți că ați ajuns aici. Nu-i nevoie de gardieni sadici care să înrăutățească situația deținuților de dragul dorinței lor de a se simți puternici. E bine că Jaren s-a furișat afară din galerii? Nu, normal că nu. Dar mă gândesc că gardienii de la tuneluri sunt responsabili de faptul că nu l-au prins. Se prea poate să i se fi permis să vină la infirmerie pentru că nu se simțea bine sau pentru că se rănise, așa că, dacă cineva întreabă de el, asta o să spunem, nu-i așa?

Kiva zâmbi.

– Am priceput. Făcu o pauză. Și îți mulțumesc!

– Pentru ce?

Privind-o, Kiva își aminti vorbele gardiencei din urmă cu o noapte și îi răspunse:

– Pentru că nu ești ca restul.

Ochii chihlimbarii ai lui Naari deveniră blânzi. Femeia deschise gura ca să-i răspundă, dar, până să scoată vreun sunet, Oase ajunsese la intrarea în infirmerie.

Kiva își simți inima cât un purice când îl zări, dar își aminti că hotărâse să uite tot ce se întâmplase. Avea să-l tot vadă pe Oase, era inevitabil. Dacă el credea că vindecătoarei îi era frică de el, avea doar să o facă să sufere și mai tare. Kiva decise că nu dorea să fie înjosită.

– Te așteaptă, zise gardianul pe un ton grosolan, mijind ochii în timp ce privea încăperea bine luminată datorită soarelui care intra prin ferestre.

Kiva s-ar fi bucurat de faptul că gardianul era mahmur dacă nu l-ar fi auzit scoțând acele cuvinte pe gură. Cu toate

că era hotărâtă să se salveze, să supraviețuiască, acum, că sosise clipa, frica îi înghețase sângele în vene.

Complet irațional, Kiva își aminti dintr-odată milioanele de lucruri pe care trebuia să le mai facă. Trebuia să verifice starea pacienților aflați în carantină, trebuia să-i mai dea supă Tildei ca s-o hidrateze, trebuia să verifice dacă șobolanii prezentau simptome, trebuia...

– Liniștește-te! îi șopti Naari. Hai că poți!

Kiva își dorea cu disperare să cuprindă amuleta între degete ca să se liniștească, însă știa că, dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi atras atenția asupra obiectului. Se mulțumi să-i simtă greutatea pe sub tunică, atingerea amuletei pe piept amintindu-i că nu era complet neajutorată în fața Încercării. Naari avea dreptate. Era în stare s-o facă.

– După mine, vindecătoareo! îi porunci Oase, apoi se întoarse și ieși.

Kiva își auzea inima în timpane pe măsură ce îl urma cu pași greoi. Prezența lui Naari o mai liniștea, femeia aflându-se lângă ea, în solidaritate tăcută.

Liniștea se evaporă, însă, atunci când Oase o luă spre nord, în loc să meargă spre est, iar Kiva observă că deținuții se îmbulzeau mai ceva ca în urmă cu două săptămâni, înghesuiți într-un spațiu care nu fusese gândit pentru mulțimi, în comparație cu sectorul estic, acolo unde se afla spânzurătoarea.

Atunci când Oase mai coti o dată, Kiva pricepu.

Nu se îndreptau spre spânzurătoare.

Mergeau spre crematoriu.

CAPITOLUL 21

Kiva se temea că urma să vomite în fața tuturor. Sau că avea să leșine. Oare, dacă leșina, mai trebuia să treacă de Încercarea Focului? Ar fi contat, oare, dacă la final rezultatul era același? Kiva nu avea cum să supraviețuiască.

Își aminti vorbele lui Mot din urmă cu o zi. Faptul că Grendel primise ordin să dea drumul și celui de-al doilea cuptor.

Kiva nu se întrebase nici măcar o clipă de ce pornise al doilea cuptor, bănuind că se datora numărului mare de cadavre. Acum însă, în timp ce se apropia de crematoriu și încerca să-și țină cumpătul, nu știa dacă făcuse bine că nu se gândise mai mult la vorbele lui Mot.

Cuptorul era mai rău ca rugul.

Mult mai rău.

Iar rebelii și familia ei nu apăruseră.

Era complet singură.

Deținuții se despărțiră ca apele mării în vreme ce Oase le conducea pe Naari și pe Kiva spre intrarea clădirii de piatră, acolo unde temnicerul-șef Rooke aștepta împreună cu alți trei gardieni și cu Grendel. Femeia privea în jos, cu brațele încrucișate la piept. Era evident că și-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva. Kiva se întreba ce îi trecea lui Grendel prin cap și dacă era la fel de îngrozită de ce urma să se întâmple.

Grendel, o femeie trecută de 30 de ani, fusese trimisă la Zalindov pentru incendiere, așa că gardienii se amuzaseră făcând-o responsabilă de crematoriu – nu înainte însă de a o primi cum se cuvine. Jumătate din corpul ei era acoperit de cicatricile arsurilor suferite, supraviețuind datorită Kivei, care stătuse lângă ea zi și noapte. Grendel, la fel ca mulți alți deținuți, îi datora Kivei propria viață. Se părea că acum primise ordin să o ucidă pe cea care o salvase.

Temnicerul-șef Rooke se înălța cu mai bine de un cap deasupra lui Grendel, mândru, cu uniforma sa din piele neagră lustruită la perfecție, ca întotdeauna. Se uită la Kiva fără urmă de emoție, atitudinea lui demonstrând că nu minți atunci când îi vorbise după prima Încercare – vindecătoarea nu avea să primească ajutor din partea lui.

Protecția pe care i-o oferise în ultimii zece ani nu mai conta.

– Kiva Meridan, zise Rooke cu voce joasă și puternică, în timp ce se apropia. Astăzi, vei înfrunta a doua Încercare. Mai ai ceva de zis înainte să începem?

Prințul Deverick o întrebase același lucru cu două săptămâni înainte, și, exact ca atunci, ea tăcu – în parte pentru că nu dorea să-l provoace pe temnicerul-șef și în parte pentru că nu voia să vomite. Alese să privească mulțimea, simțindu-i energia. Deținuții din apropierea ei se strâmbară, supărarea lor față de ea și față de Încercări fiind palpabilă. Alții părea învigorați, de parcă perspectiva Încercării îi încânta, oricare avea să fie rezultatul acesteia. Apoi, erau cei care pur și simplu priveau, cu mirarea întipărită pe chip. Dacă ea supraviețuia, atunci și ei ar fi putut supraviețui. Dacă ea era eliberată, atunci poate că, într-o zi, și ei aveau să fie eliberați. Ea era speranța lor, credința lor într-un viitor luminos și diferit.

Dar Kiva mai avea mult până la izbândă, lucru de care deveni conștientă în clipa în care își intersectă privirea cu Cresta. Căpetenia rebelilor stătea cu brațele încrucișate, iar amenințarea de pe chipul ei îi spunea că ar fi bine să reușească sau să se pregătească să sufere consecințele eșecului.

– Prea bine, rosti Rooke atunci când Kiva nu zise nimic. Mulțimii adunate îi spuse: Ca urmare a naturii Încercării, nu veți putea fi martori la tot ce se petrece. Însă, veți rămâne aici până când vom ajunge la un verdict și doar după aceea veți fi trimiși înapoi la muncă.

Kiva simți un fior de nemulțumire trecând prin mulțime, destul cât să-și facă griji și pentru alții, preț de câteva clipe. Atât de mulți deținuți adunați într-un asemenea loc... asta putea cu ușurință să ducă la un dezastru. Era locul perfect în care să izbucnească o răzmeriță. Gardienii ar fi răzbit până la urmă, tot timpul o făceau, însă victimele... Kiva înghiți în sec și se forță să nu plângă. Pe moment, cel puțin, mulțimea părea mai

degrabă curioasă, nu cuprinsă de furie, entuziasmată, nu ultragiată, astfel că situația părea sub control.

Și toți, mai puțin Kiva, erau în siguranță.

– Urmează-mă! îi ordonă temnicerul-șef, întorcându-se și intrând în clădirea întunecată.

Naari o prinse de braț și o conduse înăuntru. În ochii celorlalți, părea că o bruscase. Ce nu știau ei era că atingerea lui Naari fusese blândă și că o strânsese încet ca să o încurajeze, liniștind-o și încercând să-i transmită că totul avea să fie bine.

Gestul blând al lui Naari aproape că o făcu pe Kiva să plângă, și se întrebă dacă nu cumva urma să fie ultima atingere pe care avea să o mai simtă, în cazul în care lucrurile nu aveau să meargă bine. Alifia lui Mot părea acum inutilă, ceea ce însemna că vindecătoarea trebuia să se bazeze pe amuleta prințesei Mirryn. Iar dacă amuleta nu funcționa...

„Încetează!“ își zise Kiva. Nu-și putea permite să se îndoiască, nu când situația era atât de gravă.

Avea să supraviețuiască.

Avea să supraviețuiască.

Kiva își lăsă privirea în pământ când trecu pe lângă ultimii deținuți, pentru că nu dorea să îl zărească pe Tipp sau pe Jaren în mulțime. Voia să rămână cu încrederea pe care i-o insuflaseră, nu să le vadă fețele palide și speriate. Încerca să evite și privirile pline de milă ale pacienților pe care îi tratase de-a lungul anilor, care păreau convinși că nu aveau să o mai vadă niciodată... Că se îndrepta spre moarte.

– Concentrează-te, Kiva! murmură Naari. Uită de tot și de toate!

Kiva trase adânc aer în piept pe măsură ce se apropiau de intrarea crematoriului. Mai privi o dată în sus, înainte de a intra, observând că unul din coșuri fumega, în timp ce celălalt – cel care ținea de al doilea cuptor – părea nefolosit. Pesemne o aștepta pe Kiva.

Simțind că-i bubuie inima în piept, Kiva se bizui pe atingerea lui Naari pentru a-și păstra cumpătul când

intrară în clădirea de piatră. Avu nevoie de câteva clipe pentru a se obișnui cu lumina mai joasă din interior. De pereți atârnau lămpi de luminium care luminau slab, însă destul cât să-i dezvăluie anticamera goală. Mai fusese acolo de câteva ori de-a lungul anilor, dar niciodată nu simțise groaza pe care o resimțea acum.

– Pentru Încercarea Focului, așa cum stă scris în Cartea Legii, vei înfrunta flăcările, zise temnicerul-șef.

Oase se sprijinise de perete, cu o atitudine plictisită, în timp ce ceilalți trei gardieni păreau mult mai atenți, de parcă se așteptau ca vindecătoarea s-o ia razna și să-i atace. Grendel și Naari stăteau acolo ca niște santinele. Grendel părea că și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, în timp ce Naari continua să o susțină în tăcere.

– Îngrijitoarea crematoriului a fost amabilă și ne-a ajutat cu pregătirile, zise Rooke, arătând spre Grendel. Poate că ar fi mai bine să-ți explice ea ce trebuie să faci.

Grendel își întoarse brusc privirea îngrozită spre Rooke, apoi spre Kiva. Femeia își umezi buzele cicatrizate și zise cu glas răgușit, urmarea rănilor suferite:

– Am golit cel de-al doilea cuptor pentru tine. E... E gata să fie aprins de îndată ce vei... intra.

Kiva se clătină, și doar încurajările lui Naari o ajutară să nu se prăbușească.

Grendel tăcu, iar Rooke părea nerăbdător, așa că rosti:

– După cum știi, cuptoarele din Zalindov sunt proiectate să ardă mai multe corpuri deodată, preschimbându-le în cenușă în două, trei ore. Flăcările pătrund carnea în mai puțin de cinci minute, ajungând la organe și la oase. Am ținut cont de asta și am decis să fim mărinimoși cu tine în această Încercare. Vom opri cuptorul după zece minute și, dacă te găsim în viață, vom considera că ai trecut Încercarea.

Asta însemna *mărinimie?*

Strânsoarea lui Naari deveni mai puternică, iar Kiva își dădu seama că se datora faptului că ea începuse să se hiperventileze, iar femeia încerca să-i inspire calm și stăpânire de sine. Greu de făcut, acum, că începuse să vadă

stele verzi și panica i se strecurase în tot corpul, care intrase deja în alertă, chiar dacă Încercarea nici măcar nu începuse.

Unghiile lui Naari se înfipseră în carnea Kivei, care tresări și se concentră numaidecât asupra durerii, ceea ce o ajută să n-o ia complet razna.

– Înțelegi ce ai de făcut? o întrebă temnicerul-șef Rooke, săgetând-o cu ochii săi întunecați.

La fel ca mai înainte, fața lui era lipsită de emoție, nepărând să-i pese câtuși de puțin dacă vindecătoarea trăia sau murea. Indiferent de deznodământ, părea deranjat de situație în sine.

– Da, reuși să îngaime Kiva, după ce Naari o mai ciupi o dată.

– Foarte bine, zise Rooke. După mine!

Kiva nu știa dacă mai era în stare să facă un pas. Nu-și simțea picioarele, iar trupul îi amorțise complet. Poate era mai bine așa, în cazul în care amuleta lui Mirryn nu funcționa și alifia lui Mot nu reușea s-o protejeze. Nu dorea să simtă flăcările luându-i carnea în primire, să afle cum e să ți se topească pielea pe oase...

– Kiva, șuieră Naari, înfigându-și mai tare unghiile în brațul ei, îndeajuns ca vindecătoarea să îi urmeze pe Rooke și pe însoțitorii acestuia.

Kiva o privi cu recunoștință pe Naari, care simțea fără îndoială tremurul ce pusese stăpânire pe ea. Femeia o privi cu atâta încredere, încât reuși s-o liniștească îndeajuns cât să poată trage din nou aer în piept. Nu s-ar fi purtat așa cu ea dacă ar fi fost convinsă că n-avea nici o șansă. Avansând încet și gândindu-se doar la amuleta pe care o purta la gât și la alifia ce-i acoperea pielea, Kiva îl urmă pe temnicerul-șef, observând că Grendel părea la fel de marcată precum Kiva de ce se petrecea.

Trecură pe lângă o ușă mare și închisă prin care emana o căldură intensă. Mirosul acru de fum amestecat cu carne arsă îi intră în nări și o făcu să se înece. Kiva își ținu respirația în timp ce continuau să străbată coridorul,

refuzând să se gândească la ce se afla după acea ușă – și la cine.

– Am ajuns, zise Rooke când se opri în cealaltă parte a clădirii, în fața altei uși închise.

Ușa nu emana căldură, chiar dacă vindecătoarea știa că în curând situația avea să se schimbe.

Temnicerul-șef făcu un semn către Oase, care înaintă și trase ușa grea, gâfâind. Ușa era din piatră groasă și destul de lată să permită accesul unei căruțe pline cu cadavre. Coridorul în care se aflau era la fel de lat.

Un țiuit începu să-i sune Kivei în urechi când temnicerul-șef pătrunse în încăpere, făcându-i semn să-l urmeze. Dacă Naari n-ar fi tras-o după ea și dacă cei trei gardieni n-ar fi rămas în urma ei pe coridor, Kiva ar fi încercat să o ia la goană.

„Pot să supraviețuiesc", își zise Kiva, cuprinsă de îndoială în fața Încercării ce-o aștepta. Totuși, era hotărâtă să lupte, să trăiască, până la capăt. „Am să supraviețuiesc."

Continua să tremure, însă Kiva se forță să facă privirea roată prin încăperea spațioasă, acum, că se opriseră în centrul acesteia. Asemenea ușii, podeaua și pereții erau și ei din piatră groasă, suprafețele fiind înnegrite după zeci de ani de folosință. Trei dintre pereți aveau din loc în loc gratii de metal – Kiva știa prea bine care era rolul acestora. Tavanul arcuit urca spre cel de-al doilea coș al crematoriului. Care avea să fumege curând.

– Zece minute, Kiva Meridan, zise temnicerul-șef Rooke, îndreptându-se spre ușă și făcându-i semn lui Naari să îl urmeze. Să vedem dacă vei reuși să păcălești soarta pentru a doua oară.

Probabil că Rooke avea impresia că vorbele lui ar fi trebuit să o încurajeze, dar nu făcură decât să-i lase un gust amar în gură, de parcă trupul ei știa deja ce avea să urmeze.

– Ne vedem în zece minute! zise Naari înainte să se îndepărteze, ochii ei chihlimbarii privind-o cu emoție, de parcă femeia încerca să-i transmită toată puterea și

încrederea că vindecătoarea avea să fie în viață la finalul celor zece minute.

În clipa în care atingerea lui Naari dispăru, Kiva tânji imediat după ea. Acum, nu mai avea nimic care s-o liniștească.

– Respiră încet, îi șopti Naari, astfel ca Rooke, care o aștepta deja în pragul ușii, să n-o audă. Și lipește-te de podea!

Kiva înțelese cu greu ultimul sfat al lui Naari, acum că groaza pusese stăpânire pe trupul ei.

„Amuleta", își aminti ea. „Ai încredere în amuletă!"

Ușor de zis, dar asta însemna că trebuia să se încreadă în prințesă, iar Kiva detesta tot ce reprezenta aceasta.

Ușa se trânti cu un zgomot ce răsună în toată încăperea, iar Kiva se întoarse instinctiv, cuprinsă de panică.

– Nu! Întoarceți-vă! țipă ea disperată, alergând spre ușa de piatră și lovind-o cu pumnii. Vă rog!

Ușa rămase închisă.

Fumul începu să-i intre în nări, iar ea se întoarse din nou, cu spatele lipit de ușă, în timp ce privea cele trei grilaje de metal, zgomotul scrâșnit pătrunzându-i în urechi.

– Nu, nu, nu, șopti Kiva, împingându-se cu totul în ușa de piatră, ca să fie cât mai departe de grilaje.

Dar nu făcea decât să se amăgească: nu exista nici un loc sigur în acea încăpere.

Trebuia să respire rar și să se ghemuiască.

Momentan, nu reușea să-și controleze respirația. Dar izbuti să se ghemuiască la podea, scurgându-se încet pe ușă. Vârî mâna sub tunică și scoase amuleta, pe care-o strânse cu atâta forță, încât marginile i se înfipseră în palmă. Printr-o ironie a sorții, amuleta o rănea înainte ca focul să fi ajuns la ea.

Dar apoi, văzu o lumină portocalie jucându-se pe marginile celor trei grilaje, începu să simtă căldura pe piele, iar mirosul de fum deveni și mai pătrunzător.

Poate avea să se strice ceva la cuptor. Poate găsea Grendel o metodă prin care să-l facă să pară că funcționa,

fără s-o incinereze totuși pe Kiva. Poate că...

Grilajele se deschiseră.

Infernul se dezlănțui.

CAPITOLUL 22

Kiva urlă.

Nu intenționase s-o facă, doar că sunetul îi ieși din gâtlej. Scăpă amuleta din mâini și își acoperi fața când furtuna de flăcări pătrunse în încăpere, învăluind tot, de la podea până la tavanul arcuit.

În câteva secunde, era înconjurată de foc. Nu putea vedea altceva în afară de flăcări. Vuietul lor îi intrase în urechi, și fu lovită de un val de căldură incandescentă.

Se aștepta să simtă durere în timp ce carnea i se făcea scrum, ca țipătul ei să devină unul de durere și nu de groază. Se aștepta să-și vadă viața trecându-i prin fața ochilor în timp ce se preschimba în cenușă.

Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea.

Încetișor, Kiva își coborî mâinile de la ochi, minunându-se.

Flăcările o atingeau peste tot și, cu toate astea... *n-o făceau.* Amuleta pe care o purta strălucea, iar lumina ei o împrejmuia asemenea unui strat protector din cap până în picioare.

Își întinse degetele tremurânde, privind cum infernul de flăcări ocupase încăperea, acaparând-o cu totul, fără s-o

rănească însă.

Kiva începu să râdă maniacal, apoi scăpă un suspin înainte de a putea înăbuși sunetul și de a împiedica altele să-i iasă. Dacă s-ar mai fi întâlnit cu Mirryn, ar fi uitat de ură și ar fi îngropat-o în mulțumiri. Fără magia prințesei, Kiva s-ar fi zvârcolit în flăcări acum, în loc să se ghemuiască și să privească focul arzând în jurul ei.

Minutele se scurseră, în timp ce Kiva stătea ghemuită pe podea. Nu îndrăznea să se miște, ca să nu riște să deranjeze în vreun fel magia amuletei. Dacă ar fi fost mai îndrăzneață, ar fi putut să se ridice și să se plimbe prin încăpere asemenea unei zeițe a focului care dansa prin flăcări. Dar alese să rămână lipită de podea, încercând să nu plângă, așteptând, așteptând, *așteptând* scurgerea celor zece minute.

Un minut.

Două minute.

Trei minute.

Kiva număra în gând, încercând să ignore căldura care creștea, fumul care începea să o sufoce, chiar dacă acum stătea complet lipită de podea, căutând aer proaspăt.

Patru minute.

Cinci minute.

Transpirația îi udase hainele, amestecându-se cu lacrimile pe care nu le mai putu stăvili pe măsură ce o copleșea șocul. Nu conta că era în viață, că amuleta o proteja de lacrimi. Groaza ce o cuprinsese era prea puternică. Nimeni nu o putea vedea plângând acolo – căldura era destul de puternică încât lacrimile se evaporau înainte să-i atingă bărbia.

Șase minute.

Ceva nu era bine. Kiva știu de cum începu să tușească, și dintr-odată căldura deveni, din inconfortabilă, aproape de nesuportat. Privind în jos, văzu că lumina amuletei începuse să pâlpâie, de parcă aceasta rămânea fără putere.

„Nu“, își zise Kiva, strângând amuleta în mână, având grijă să nu inhaleze și mai mult fum. „Mai ține un pic.“

Șapte minute.

Mâneca tunicii îi luă foc.

Țipă și sări în picioare. Flăcările îi acopereau fața, iar fumul inhalat îi provocă o criză de tuse. Se aruncă iar la podea, rostogolindu-se ca să stingă focul ce-i cuprinsese hainele, însă nu funcționa.

„Nu, nu, nu!“ urla Kiva în gând. Gâtul îi ardea, și se chinuia să respire, dar nu inhala decât aer fierbinte și noxe.

Opt minute.

Tunica Kivei ardea cu totul, pantalonii ei se făcuseră cenușă, iar amuleta pâlpâia, încercând să-i protejeze pielea. Mirosul alifiei lui Mot îi intră în nări, începând și ea să acționeze, împreună cu magia prințesei.

Kiva era atât de aproape de reușită, atât de aproape să supraviețuiască Încercării. Însă puterea amuletei începea să dispară, iar Kiva nu știa cât avea să mai țină magia. Gâtul începu să i se umfle, și o ustura. Magia îi proteja carnea, dar încăperea se umpluse de fum toxic, iar oxigenul începea să dispară. Kiva nu știa cât mai putea să reziste fără aer proaspăt. Oare avea să se sufoce, chiar dacă focul nu o transforma în cenușă? Oare aveau să-i cedeze organele, unul după altul? Sau avea să facă infarct din cauza șocului? Inima îi bubuia de când rămăsese singură în încăpere și mai mult ca sigur avea să cedeze la un moment dat.

Nouă minute.

Kiva gemu, în timp ce transpirația ei se evapora aproape instantaneu acum. Alifia lui Mot începea și ea să se dizolve, nemaioferindu-i protecție. Chinuindu-se să respire, simțea că nu mai putea lupta, așa că se ghemui cu genunchii la piept, lipită de ușa de piatră, și închise ochii. Gata. Nu mai putea rezista, nu avea să supraviețuiască, nu putea...

Dar zgomotul flăcărilor încetă.

Căldura începu să dispară.

Ușa se deschise, iar Kiva căzu pe spate.

Nu reușea să deschidă ochii, nu se putea mișca, și tot corpul îi era cuprins de durere.

Aerul proaspăt însă o trezi din letargie, iar ea trase adânc aer în plămâni înainte să înceapă să tușească, să tușească, *să tușească*.

– Ești bine, trăiești, îi zise Naari, vocea ei părând să vină de undeva de departe. Acum, respiră!

– Na...

– Nu încerca să vorbești, zise Naari, iar Kiva simți că era acoperită de o pătură.

Mirosul lui Naari, a piele și portocale, o înconjura în timp ce femeia îi acoperea goliciunea.

– Ce-i asta? se auzi altă voce – a lui Rooke.

Kiva simți că ceva îi era îndepărtat de la gât. Încercă să protesteze, încercă să deschidă ochii și să recupereze amuleta, dar tușea prea puternic pentru a reuși să se opună.

– Incredibil, mârâi Rooke. Le-am zis prințului și prințesei să nu se mai bage. Înjură. Tipic. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva din partea răzgâiaților ălora din familia Vallentis.

– Le-ați cerut să nu fie prezenți azi, zise Naari. Nimic mai mult.

– Pe naiba! Dacă ar fi fost vorba despre altcineva... Rooke înjură din nou, apoi oftă și zise: Ce-a fost a fost. Ridic-o! Trebuie să plece de aici pe picioarele ei.

– N-are cum să...

– Ridic-o! Acum! repetă Rooke, pe un ton categoric.

Kiva fu cuprinsă cu delicatețe, pelerina – pelerina scurtă a lui Naari – fiindu-i aranjată cu grijă peste umeri și alunecând pentru a-i acoperi trunchiul și doar partea superioară a coapselor. Nu îi ascundea suficientă piele cât ea să se simtă confortabil și nu făceau asta nici urmele negre de cărbune ce îi colorau pielea. În mod normal, Kiva ar fi fost oripilată dacă ar fi trebuit să treacă prin fața mulțimii purtând atât de puțin pe ea. Dar în acea clipă nu-i mai păsa. Tot ce-și dorea era să ajungă înapoi în infirmerie și să ia ceva care să o ajute să respire.

– Sus cu tine! îi zise Naari, trăgând-o de braț și susținându-i greutatea. Te-am prins.

Kiva voia să-i mulțumească, dar nu era în stare. Privi extenuată pe coridor, observând căutătura înciudată a lui Rooke, șocul lui Grendel și pe Oase holbându-se la picioarele ei goale. Felul în care o privea o făcea să își dorească să se ducă imediat la dușuri, dar apoi înghiți în sec, și durerea care îi cuprinse gâtlejul îi dădu de înțeles că nu era în stare de așa ceva. Mai întâi, trebuia să se trateze, după care avea să se spele și să se îmbrace.

– Hai să terminăm odată cu asta! murmură Rooke, luând-o înainte.

Când ajunse la ușa principală a crematoriului, așteptă ca Naari și Kiva să îl prindă din urmă – cele două mergând mult mai încet, de vreme ce vindecătoarea era în mod evident afectată de căldură și de efectul fumului. Avea gâtul rănit, ochii o usturau, capul o durea, mușchii îi erau cuprinși de crampe, iar inima nu reușea să se liniștească. Cu fiecare pas, Kiva era tot mai convinsă că nu avea să reușească să ajungă de una singură până la infirmerie – nici măcar cu sprijinul lui Naari. Tot ce-și dorea era să se oprească și să se odihnească, măcar preț de câteva minute.

– Deschide ochii! îi zise Naari, scuturând-o ușor, trezind-o din leșinul în care aluneca. Rezistă până când își face Rooke anunțul, după care poți să leșini.

Kiva nu reușea să înțeleagă ce i se spunea, pleoapele ei închizându-se și deschizându-se în ciuda ordinului lui Naari. Gâfâia. Dar se forță să rămână trează, dreaptă, în timp ce Naari o ajuta să părăsească crematoriul, urmându-l pe Rooke, ieșind în lumina soarelui de iarnă.

Vântul înghețat îi mângâie fața, picioarele, fiecare parte a corpului care era descoperită. Kiva gemu, recunoscătoare pentru răcoarea de afară. Îi venea să-și dea jos pelerina, dar până la urmă rațiunea o opri, și strânse mai bine pelerina în jurul ei, cu ajutorul mâinii libere, încercând să-și ascundă goliciunea.

– Campioana Tildei Corentine a trecut cu bine de Încercarea Focului, zise Rooke către deținuții adunați.

Murmure șocate trecură prin mulțime, înainte ca țipete de fericire și aplauze să pornească, precaute la început, dar

apoi devenind atât de zgomotoase, încât răneau urechile Kivei. Nu avea destulă putere să privească mulțimea pentru a vedea cine se bucura cu adevărat și cine era dezamăgit de faptul că supraviețuise.

Rooke își ridică brațele în aer, iar mulțimea se potoli.

– În două săptămâni, Kiva Meridan va înfrunta Încercarea Apei. Veți fi martori, după lege. Până atunci, întoarceți-vă la muncile voastre!

Mulțimea începu să se disperseze, în timp ce Kiva se clătina în brațele lui Naari.

– Am terminat? îl întrebă femeia pe Rooke.

– Da, zise temnicerul-șef, mișcându-și încet încheietura mâinii. Dar, atunci când Naari începu s-o conducă pe Kiva spre infirmerie, Rooke zise: Stai un pic!

Ridică amuleta. Privirea Kivei era neclară, iar ea încerca să clipească pentru a o limpezi, străduindu-se să nu leșine.

– Așa ceva nu mai trebuie să se întâmple! o avertiză Rooke pe Kiva cu voce joasă. Ți-am zis că nu te pot ajuta, și am crezut că era de la sine înțeles că nimeni altcineva nu are voie să te ajute. Nu-mi pasă că prințul Deverick e moștenitorul tronului. Dacă cineva mai intervine în cea de-a treia Încercare, prinț sau altcineva, va suferi consecințele. Pricepi?

Kiva clătină din cap, dar nu pentru că nu înțelesese.

– Nu prințul a fost, icni ea, fiecare cuvânt zgâriindu-i gâtul.

Rooke înțepeni.

– Nu mă minți!

Împinse amuleta în fața Kivei, iar ea încercă să o apuce. Naari o luă, băgând-o în buzunarul ei.

– Nu mint, zise Kiva, respirând cu greutate. Nu prințul m-a ajutat, ci prințesa.

– Nu e nici un secret că prințesa Mirryn nu posedă suficientă magie de foc cât să fi fost în stare să te ajute să treci prin ce-ai trecut azi, zise Rooke. Toată lumea știe asta. Poate crea mici flăcări, în cel mai bun caz. Talentul ei principal stă în manipularea aerului. Puterea amuletei tale

se datorează lui Deverick. El e cel mai puternic mânuitor al magiei focului din familia Vallentis.

Kiva încercă să-și aducă aminte momentul în care Mirryn îi dăduse amuleta. Aceasta îi dăduse de înțeles că încărcase rubinul cu magia ei, dar Kiva își dădu seama că prințesa nu-i spusese direct așa ceva. Oare chiar intervenise prințul moștenitor, *din nou?* Mirryn îi spusese în trecere că Deverick o plăcea din motive superficiale, iar prințul chiar flirtase cu ea în infirmerie, dar ăsta nu părea un motiv destul de bun să o ajute. *De două ori.* Chiar dacă ar fi fost așa, de ce o făcuse Mirryn să creadă că amuleta venea din partea ei?

Odraslele familiei Vallentis nici n-ar fi trebuit să o ajute. Tilda Corentine era inamicul lor, iar Kiva era singura care stătuse între Regina Rebelilor și moarte. Ea și boala ei misterioasă. Prințul moștenitor ar fi avut o grămadă de probleme dacă cei de la Curte și-ar fi dat seama de ceea ce făcuse.

Dar... *de ce* o făcuse? Oare chiar era atras de ea?

„Fratele meu e un idiot impulsiv și nesăbuit, cu toate că rămâne una dintre cele mai bune persoane pe care le cunosc."

Aducându-și aminte ce spusese Mirryn despre Deverick, Kiva se întrebă dacă era cu putință ca prințul moștenitor să fi înțeles justiția mai bine decât restul familiei sale. Poate se gândise că Tilda merita să primească o șansă. Poate se gândise că merita să fie salvată – și Kiva odată cu ea.

Neștiind ce să creadă, Kiva își dădu seama că nu era momentul să cugete la asemenea lucruri. Nu când tocmai izbutise să rămână conștientă.

– Nu se va mai întâmpla, îi zise Kiva lui Rooke, și nu mințea.

Nu mai avea alțiași în mânecă, nici o altă amuletă sau ceva asemănător care s-o fi putut ajuta cu următoarea Încercare. Iar prințul și prințesa plecaseră. Nu avea de unde să mai primească ajutor – sau răspunsuri.

– Așa să fie, îi zise temnicerul-șef cu duritate. După care tonul lui se mai îmblânzi, iar el se apropie de ea, ca s-o privească în ochi. Sunt... bucuros că ai supraviețuit.

Kiva abia reușea să urmărească firul conversației, pentru că tot corpul o durea groaznic.

– Vorbesc serios, continuă Rooke. Trebuie să respect legea atunci când vine vorba despre Încercări, dar sunt bucuros că ai reușit.

Kiva își controlă emoțiile, durerea străbătându-i gâtlejul. Poate că lui Rooke chiar îi păsa, în felul lui.

– Până la urmă, cu molima asta...

Rooke se opri, scuturând din cap de parcă se temea de repercusiunile morții vindecătoarei asupra populației închisorii.

Inima Kivei tresăltă când ea își dădu seama că lui Rooke nu-i păsa de ea ca om, ci de utilitatea pe care ea încă o avea în ochii lui. Se înșelase închipuindu-și că îi păsa cu adevărat de ea. Rooke era prea pragmatic pentru așa ceva, prea calculat ca să se gândească la altcineva în afară de propria persoană.

– Am auzit că ai progresat cu cercetările, zise el.

– Da, îi răspunse răgușit Kiva, nefiind în stare să-i spună mai multe. Mințea, dar nu mai avea energie ca să-i explice totul în detaliu.

– O asemenea molimă a mai izbucnit și acum câțiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-șef, zise Rooke, privirea lui fiind aproape nostalgică. Probabil erai prea mică pentru a-ți aminti...

– Îmi aduc bine aminte.

Rooke o privi, iar apoi înțelese din ce motiv ea își amintea – și pe cine anume pierduse din cauza bolii. Încuviință scurt din cap și zise:

– Tot norocul din lume, atunci. După câte se pare, viața multora depinde de tine.

„Chiar și a ta“, vru Kiva să spună, dar se opri. Pe de o parte nu dorea să-l provoace, iar pe de altă parte își dorea să evite durerea cauzată de pronunțarea cuvintelor.

– Condu-o la infirmerie, gardian Arrel! îi zise Rooke lui Naari, care încuviință din cap.

Temnicerul-șef se întoarse și se îndepărtă în fruntea escortei alcătuite din el și alți doi gardieni.

– Îmi pare foarte rău, Kiva! zise Grendel, odată ce gardienii plecaseră. Nu mi-a zis despre ce era vorba până în dimineața asta, așa că n-am avut timp să te avertizez. Dacă aș fi știut...

– Nu e vina ta, mormăi Kiva. Voia să se întindă spre femeia plină de cicatrici, dar starea ei nu-i permitea să o îmbrățișeze, așa că-i zâmbi lui Grendel, chiar dacă nu reuși mai mult de o grimasă din cauza epuizării.

– Cum de ai reușit să supraviețuiești? șopti Grendel.

Nu folosise acel ton pentru a nu fi auzită, deoarece larma din preajmă era asurzitoare, în timp ce deținuții părăseau zona în grupuri dezorganizate. Era pur și simplu șocată de faptul că vindecătoarea trăia.

– Poveste lungă, se forță Kiva să zică, strâmbându-se de durere, fiindu-i foarte greu să vorbească. Îți spun altă dată.

Era o promisiune deșartă, deoarece Kiva nu era sigură că avea să își amintească de discuția aceasta după ce lua un pumn de calmate, ca să adoarmă instantaneu.

De parcă simțise că timpul era prețios, Naari îi zise lui Grendel că trebuia să o ducă pe Kiva la infirmerie, îndreptându-se cu vindecătoarea în acea direcție. Din fericire, numai morga se afla între ele și destinație, iar Kiva se simțea în stare să străbată distanța.

Dar picioarele îi cedară.

Naari icni din cauza greutății, și trei voci masculine o strigară pe Kiva pe nume, alarmate.

Tipp.

Mot.

Și Jaren.

Jaren ajunse primul la ea, înainte ca vindecătoarea să înțeleagă ce se întâmpla. O luă în brațe, ducând-o cu pași repezi spre infirmerie.

Kiva ar fi vrut să protesteze, dar nu mai avea puterea să se simtă rușinată, darămite să-i ceară să o lase jos din

brațe. Chiar dacă Jaren ar fi făcut-o, Kiva n-ar fi reușit să meargă fără ajutor.

– Iartă-mă! șopti ea, strângându-l cu putere în brațe.

– Nu mai vorbi! îi zise el. Aproape am ajuns.

– Ce s-a î-î-întâmplat cu Încercarea? întrebă Tipp, alergând în urma lui Jaren. Am văzut f-fum ieșind din...

– Liniște, băiete! îl întrerupse Mot. Las-o pe Kiva să se odihnească! Vin' să m-ajuți după-amiaza asta, și poți să vezi cum se simte mai la noapte.

– Dar...

– E în regulă, Tipp, îi zise Jaren. Am să o îngrijesc eu.

Ochii Kivei se închideau de la sine, dar îl mai auzi pe Tipp zicând:

– P-promiți?

– Da.

Kivei nu-i era foarte clar ce se petrecuse după aceea, deoarece începuse să-și piardă cunoștința. Din când în când, își revenea, așa că prindea doar frânturi din ceea ce se petrecea în jurul ei. Îi auzi pe Tipp și pe Mot plecând spre morgă, după care auzi șoaptele lui Naari și Jaren în timp ce își continuau drumul spre infirmerie. Auzea din când în când ce-și șopteau, în starea ei semilucidă. Probabil că Naari îi explica lui Jaren despre amuletă și despre faptul că fusese încărcată cu magia de foc a prințesei – ba nu, a *prințului* – și că astfel Kiva supraviețuise.

După care Kiva se trezi în infirmerie, întinsă pe același pat în care se trezise și după prima Încercare. Dar, în locul lui Mirryn, Jaren era persoana care îi stătea alături.

– Câtă vreme am fost inconștientă? îl întrebă Kiva cu voce răgușită, de nerecunoscut.

– Câteva minute. Abia am ajuns, îi zise Jaren, arătând spre Naari, care stătea la bancul de lucru, privind haosul organizat de acolo. Nu prea știm ce să-ți dăm. Lapte de mac?

Kiva încuviință tăcută, după care clătină din cap, apoi încercă să dea pătura laoparte.

– Nu, nu, nu te ridica! îi zise Jaren. Spune-ne ce trebuie făcut, și îți aducem tot ce e nevoie.

Kiva se chinui să se concentreze și numi câteva ingrediente, având grijă să le spună dozajul exact. Dacă ar fi prea ridicat, starea ei s-ar înrăutăți.

După ce consumă cantități serioase de nectar de unsuroaică pentru a-și alina plămânii și gâtul, extract din urzica frunții pentru dureri de cap și amețeli, gălbejele care să-i dea un pic de energie și o doză mică de lapte de mac care să-i mai ia din dureri, Kiva bău o găleată de apă proaspătă și rece, înainte să se întindă din nou în pat, gata să doarmă timp de treisprezece ani.

– Ar mai fi ceva?

– N-ar strica niște gel de aloe, murmură Kiva, ușurată că vocea îi mai revenise și că nu mai simțea durere atunci când vorbea.

Era în continuare răgușită, dar nectarul de unsuroaică își făcuse deja efectul.

Îl auzi pe Jaren ridicându-se, apoi clinchetul ustensilelor de pe bancul de lucru, înainte ca bărbatul să revină. Ochii ei erau în continuare închiși, și simți cum el îi cuprinde brațul, urmat de senzația liniștitoare și răcoritoare a gelului de aloe pe care Jaren i-l aplica pe piele.

Kiva deschise ochii și se ridică în capul oaselor:

– Pot să fac eu asta, îi zise.

– Întinde-te, Kiva! îi ceru Jaren foarte serios.

– Dar...

– Închide ochii și odihnește-te! îi zise el ferm.

Kiva își mușcă buza, dar senzația gelului pe piele era atât de plăcută, încât nu mai obiectă. Nu suferise arsuri, dar simțea urmările văpăii, de parcă focul îi intrase adânc în oase și acum încerca să iasă. Gelul de aloe mai alina senzația, iar asta, împreună cu masajul lui Jaren, o făcu pe Kiva să se relaxeze, împotriva propriei voințe.

Jaren se concentră asupra mâinilor și a brațelor ei, având grijă să nu-și lase degetele să ajungă și în alte locuri, iar ea avu grijă să nu-i menționeze alte părți ale corpului ei ce aveau nevoie de atenție. După ce el pleca, avea să se

îngrijească ea de acele părți, înainte ca medicamentele să-și facă efectul, amintindu-și că era îmbrăcată doar în pelerina scurtă a lui Naari și acoperită cu o pătură subțire. Chiar dacă era acoperită, se simțea vulnerabilă, mai vulnerabilă ca în orice alt moment când fusese în preajma lui Jaren. Excepție făcea noaptea de dinainte. Dar, chiar și atunci, ambii fuseseră complet îmbrăcați.

– Mai bine? o întrebă el, terminând cu celălalt braț și așezându-se lângă ea.

– Mult mai bine, zise ea, fericită că răgușeala aproape îi dispăruse. Îți mulțumesc! Se uită după Naari, dorind să-i mulțumească și ei pentru tot ajutorul acordat, dar femeia probabil plecase în timp ce Kiva înghițea toate hapurile.

– Vreau să te întreb ceva, îi zise Jaren, oarecum ezitant.

Kiva îl privi, observând că se fâstâcea. Bărbatul era emoționat, deși ea nu reușea să-și dea seama de ce. Presupunea că dorea să o întrebe ceva în legătură cu Încercarea, chiar dacă Naari îi zisese despre amuletă – pe care gardianca nu i-o înapoiase, iar Kiva se îndoia că avea s-o mai vadă vreodată. Obiectul își servise scopul, așa că nu-i mai trebuia.

Se întâmplaseră destule la crematoriu, iar Naari nu știa mare lucru despre acele întâmplări, întrucât Kiva fusese singură în cuptor. Se cutremură, alungând amintirea, nefiind pregătită să vorbească despre experiență, nici măcar cu Jaren. Voia să-i spună asta, dar el continua să vorbească.

– Nu vreau să crezi că te-am spionat mai devreme, începu Jaren, după care se opri.

Sprâncenele Kivei se arcuiră, pentru că nu se așteptase la una ca asta. Trupul ei se tensionă, după care se relaxă din nou, amintindu-și în preajma cui se afla și cât de precaut era el. Mai ales că părea că nu voia să vorbească despre Încercare.

Străduindu-se să-i dea de înțeles că orice avea să-i spună ea nu avea să considere ca fiind ceva necuviincios, Kiva glumi:

– Dacă nu termini ce ai de zis, am să presupun că exact asta voiai să faci.

Încercarea ei nu-l liniști.

– Doar că..., zise el ezitant, de parcă nu știa ce să spună.

Sau cum s-o spună.

– Ce e, Jaren?

El își frecă gâtul și îi evită privirea, suspinând înainte să continue:

– Las-o baltă!

– Hai, spune-mi! îl presă Kiva, curioasă și în același timp îngrijorată.

Preț de un moment prelung, Jaren tăcu, de parcă încerca să ia o decizie. După care o privi în ochi și îi zise:

– Cicatricile de pe coapsele tale. Le-am observat în timp ce te aduceam aici. Seamănă tare mult cu...

Tăcu din nou, dar Kiva nu-l mai încurajă să continue.

Cuvintele lui o blocară, iar ea nu mai era în stare să formeze un gând coerent.

– Nu e nimic, zise ea.

Dar vocea ei îi trăda starea.

Ochii lui Jaren o priveau, și, de data asta, ea îi evită privirea, de parcă se temea că avea s-o forțeze să-i spună adevărul ascuns în sufletul ei.

Își drese vocea, simțind o urmă de durere, dorindu-și să fi luat mai mult lapte de mac, care să o fi adormit profund.

– Nu păreau a fi „nimic“, zise Jaren.

Tonul lui dădea de înțeles că ar fi vrut să afle mai multe.

Din felul grijuliu în care se purta și aștepta răbdător răspunsul ei, Kiva înțelese că, dacă repeta ce-i spusese mai devreme, el nu avea s-o mai întrebe. Deschise gura, hotărâtă să nu-și divulge secretul, dar, când încercă să mintă pentru a doua oară, cuvintele i se blocară în gât.

Nu știa dacă era efectul tuturor leacurilor luate, dar, atunci când îl privi pe Jaren din nou în ochi, își dori să-i spună adevărul. Văzuse cicatricile de pe spatele lui, aflase cât suferise. Spuneau o poveste ascunsă. Poate că ar fi trebuit să-i spună și ea povestea cicatricilor ei.

Își fixă privirea în tavan, nefiind în stare să se uite la el în timp ce-i povestea despre trecut.

– Aveam 12 ani prima oară când a trebuit să crestez în carnea cuiva simbolurile Zalindovului, zise ea în șoaptă. Cioplitoarea fără Inimă – poate că i-ai auzit zicându-mi așa. Dar, în ciuda părerii lor, în ciuda felului în care mă văd acționând, să știi că am simțit fiecare tăietură pe care a trebuit s-o fac. Și o fac de cinci ani deja.

Jaren se întoarse spre ea, dar Kiva nu îl privi.

– Acum, nu mai simt, șopti ea, atingându-și coapsa peste pătură. Dar la început... simțeam prea mult și nu aveam cui să-i spun. De fiecare dată când tăiam carnea cuiva, simțeam nevoia să mă descarc emoțional, trebuia să îmi răscumpăr cumva faptele, zise Kiva. Așa că, pentru fiecare persoană pe care o tăiam, mă tăiam și pe mine. Atunci când nu mă vedea nimeni. Nimeni n-a aflat vreodată. Trase adânc aer în piept și își adună curajul ca să dea pătura laoparte, atât cât să-i arate coapsele acoperite de cicatrici. Își trecu degetul peste liniile rozalii acoperite acum de funingine, estompate cu trecerea anilor. Încetase de ceva timp să se mai automutileze. Nu știu dacă mă pedepseam pentru că îi răneam pe alții sau pentru că eram convinsă că faptul că sufeream și eu durerea lor însemna că le eram alături, chiar dacă nimeni n-a știut că făceam asta. Înghiți în sec. Apoi, am devenit dependentă, și știam că trebuia să mă opresc. Simțeam euforia endorfinelor străbătând bariera amorțelii pe care o simțeam. Știam că nu era sănătos ce făceam, știam că nu aveam să fiu în stare să mai ajut pe cineva dacă nu mă ajutam pe mine într-un fel. Nu mi-a fost ușor să mă opresc. Dar am luat-o încet, și până la urmă amorțeala a dispărut, împreună cu nevoia de a mă răni. Își trecu degetele peste cicatrici și recunoscu: Încă simt vinovăție. De fiecare dată. Dar știu că nu eu sunt de vină, și cred că asta mă ajută cel mai mult. Asta mă oprește să mă reapuc. Asta și faptul că trebuie să vindec bolnavii. Nu mai vreau să risc să nu fiu în stare să-i ajut.

Kiva nu mai știa ce să spună. Era surprinsă că vorbise atât, că-i dezvăluise atâtea lui Jaren, că-i arătase toate

rănile, chiar și pe cele sufletești.

Nu reușea să-l privească în ochi, speriată de ce-ar fi văzut pe fața lui, neștiind dacă o compătimea, o înțelegea sau era dezgustat – sau poate o combinație între cele trei.

Dar el se mișcă, ridicându-se de pe scăunel, aplecându-se spre ea, tot mai aproape, sărutând-o pe frunte.

– Mulțumesc pentru că ai încredere în mine, Kiva! îi zise el în șoaptă, retrăgându-se, ca s-o privească în ochi. Mulțumesc că mi-ai spus!

Expresia lui nu era compătimitoare, înțelegătoare sau dezgustată. Nu semăna cu nimic din ce văzuse Kiva până atunci. Ființa i se încălzi, iar ea simțea fluturi în stomac în timp ce se priveau, aflați atât de aproape unul de celălalt.

Kiva nu știa ce să zică, nu știa cum să reacționeze, de frică să nu spună ceva greșit.

Dar nu trebui să spună ceva, pentru că Jaren se retrase, acoperind-o cu pătura și înfășurând-o în ea, ca într-un cocon. Își trecu degetele printre degetele ei, lăsându-și mâna peste pătura ce-i acoperea cicatricile.

– Odihnește-te! îi zise el, strângându-i mâna. O să îi supraveghez pe Tilda și pe ceilalți pacienți aflați în carantină până când se întoarce Tipp. Lasă leacurile să-și facă efectul și dormi! Ai înțeles?

Gesturile lui tandre și generozitatea de care dădea dovadă o făcură pe Kiva să se emoționeze. Nu reuși decât să încuviințeze din cap, strângându-i și ea mâna.

Jaren îi zâmbi, expresia lui fiind una plină de afecțiune, iar ea închise ochii cu această imagine în minte. Se temea că urma să retrăiască Încercarea, că asta nu avea să o lase să adoarmă, că avea să-și reamintească de furtuna de foc căreia abia îi supraviețuise, dar nu – zâmbetul lui Jaren nu o părăsi. Așa cum nici Jaren nu o părăsi, căci îl auzi pășind cu grijă prin infirmerie, verificând starea Tildei și apoi intrând în izolator, așa cum îi promisese.

Nefiind în stare să nu zâmbească, Kiva se adânci în coconul ei.

În câteva clipe, adormise.

CAPITOLUL 23

Kiva petrecu ce mai rămăsese din ziua de sâmbătă și toată duminica în pat, ascultând de Mot, Tipp, Jaren și Naari. Când se făcu luni, începu să nu mai aibă stare. Era disperată să-și continue cercetările legate de boala de stomac – boala de care murise tatăl ei –, așa că se trezi cu noaptea în cap, așteptând nerăbdătoare să apară escorta.

Naari nu se grăbi să ajungă, dar, când apăru într-un final, Kiva o zbughi pe ușă.

– Hai, hai, avem foarte multe de făcut! îi zise ea, trecând de porțile de la intrare.

Naari chicoti.

– Se pare că cineva a stat prea mult degeaba.

– Ar fi trebuit să mă lăsați să mă ridic din pat de ieri, zise Kiva evitând o băltoacă.

Naari îi răspunse sec:

– Da, arătai strașnic ieri, mai ales când ai căzut din pat încercând să te ridici.

– După aia n-am mai avut nimic.

– Recunoaște, îți doreai să simți din nou atingerea brațelor lui Jaren.

Kiva se întoarse atât de repede în loc, că aproape se împiedică. Naari rânjea.

– Nu e deloc așa, îi zise Kiva.

– Nu-mi spune mie ce și cum, că am văzut cu ochii mei, zise Naari. Te-a prins într-o clipă și i-a luat ceva până să te lase din brațe.

Kiva scrâșni din dinți.

– Hai să mergem, în tăcere!

Naari râse, cu adevărat amuzată.

– Prea târziu, vindecătoareo! Nu-ți mai e de mult frică de mine. S-a dus cu asta.

– Nu mi-a fost niciodată frică de tine, minți Kiva.

Naari pufni, neîncrezătoare.

– Ești unul dintre *gardieni,* recunoscu Kiva, exasperată. Ar trebui să fii intimidantă. Tocmai în asta constă meseria ta.

– Se pare că nu m-am născut pentru a lucra într-un loc precum Zalindov, zise Naari, gânditoare.

Cuvintele o făcură pe Kiva să se înfioare. Naari lucrase în Zalindov de mai multă vreme decât majoritatea celorlalte gardience. Și, deși Kiva înțelegea că starea ei fizică i-ar fi îngreunat șansele de a fi angajată în altă parte, așa ceva nu era imposibil. Dar gândul că ar fi putut pleca...

– Măcar nu trebuie să te chinuiești să mori altundeva, zise Kiva, ignorând groaza pe care o simțea. Sunt surprinsă că nu te-ai urcat în prima căruță care pleca de aici atunci când ai aflat că molima se răspândește.

Naari scoase un sunet circumspect, dar zise:

– Eu nu sunt genul care să o ia la goană când treaba devine serioasă. Își ridică brațul cu proteza și își mișcă degetele spre Kiva. Ce fel de persoană aș fi?

Kiva tăcu, dar nu se simțea deloc ușurată. Era îngrijorată, temându-se că se apropiase prea tare de Naari, neștiind cum s-ar fi simțit dacă femeia ar fi fost transferată. Dar nici nu știa cum să oprească prietenia care se înfiripase între ele. Mai rău de atât, nu știa dacă-și dorea cu adevărat așa ceva. Tocmai în asta consta pericolul.

Nu era surprinsă că, în disperarea ei de a crede că familia sa venea după ea, își găsise o altă sursă de confort, ceva care să îi dea senzația de familiaritate. Familia ei și rebelii o dezamăgiseră, nereușind să ajungă înaintea celei de-a doua Încercări. Nu însemna că nu se aflau prin preajmă, punând la punct un plan prin care să le elibereze pe ea și pe Tilda, dar Kiva nu putea să nu ignore sentimentul de abandon ce creștea în ea de zece ani. Își iubea familia, normal. Dar nu putea să nu recunoască faptul că era dezamăgită – se simțea așa de un deceniu. Relația ei cu Naari o ajutase să acopere acel sentiment. Să-l estompeze.

Așa cum și relația ei cu Jaren făcuse același lucru.

– Ce avem de făcut azi? o întrebă Naari pe când treceau pe lângă barăci.

Ușurată de schimbarea subiectului, Kiva îi răspunse:

– Toate fermele – cele de animale, cele unde se fac lactatele, cele de legume și cereale. Numără pe degete și mai zise: Și măcelăria.

Naari fluieră printre dinți.

– Cam multe.

– Trebuie să recuperăm timpul pierdut, mai ales că m-ați dădăcit atâta ieri, zise Kiva. Știa că fuseseră bine intenționați, dar oamenii *mureau* în continuare. Așa cum se întâmplase și cu nouă ani în urmă. Așa cum se întâmplase și cu tatăl ei. Refuza să mai vadă pe cineva la care ținea căzând victimă molimei.

– Dacă adun azi destule eșantioane, mâine o să petrec toată ziua testându-le pe șobolani. Cred că este cel mai bine să procedăm așa.

– O zi pentru prelevare, una pentru testare?

– Da, așa diminuăm riscul să ratăm vreun simptom sau să confundăm animalele testate. Am să elimin pas cu pas toate variantele, până dau de sursă.

– S-ar putea să avem noroc și să descoperim că boala vine de la una dintre ferme.

– Să sperăm, zise Kiva. Cu cât descoperim mai repede originea, cu atât vom reuși mai repede să oprim boala.

– Cum anume?

Trăgându-și mai bine desaga cu flacoane pentru eșantioane, Kiva se întrebă cum ar fi procedat tatăl ei, dar nu găsi un răspuns.

– Nu sunt sigură, încă. Odată ce voi afla sursa, este posibil ca locul în sine să-mi ofere un indiciu despre cum anume să tratez boala.

– Și dacă nu e așa? Dacă nu reușești să-ți dai seama?

Kiva încercă să adopte un ton jucăuș, în timp ce ridică din umeri, zicând:

– Atunci, murim cu toții.

Naari ridică din sprâncene, iar Kiva îi observă reacția în timp ce se îndreptau spre zona de acces.

– Amintește-mi să nu-ți mai cer vorbe încurajatoare, murmură Naari.

Kiva își ascunse zâmbetul, apoi zise:

– Aproape fiecare boală poate fi tratată. Rămâne de aflat cum anume. Date fiind simptomele, sunt sigură că vom găsi soluția, oricare ar fi aceasta. Am doar nevoie de mai multe informații.

Tatăl ei avusese și el nevoie de mai mult timp. Era sigură de asta. Faran Meridan fusese cel mai bun vindecător pe care-l cunoscuse Kiva. Probabil că până la urmă ar fi găsit un leac pentru boală. Poate că așa se și întâmplase, motiv pentru care boala dispăruse la puțină vreme după moartea lui. Dar nu lăsase în urmă nimic legat de cercetările lui, nici o instrucțiune. Așa că acum era de datoria Kivei să găsească soluția.

– Și cum rămâne cu următoarea Încercare? întrebă Naari în timp ce se apropiau de porți. Ai început să te gândești la asta?

Kivei îi era greu să *nu* se gândească la noua Încercare. Abia trecuse de ultima, cu ajutorul magiei. Nu avea habar ce rol urma să joace apa în următoarea, nu știa cum avea să supraviețuiască.

– Mai am douăsprezece zile să mă gândesc la asta, zise Kiva. Prioritar acum pentru mine e să mă asigur că trăim până atunci.

Naari o privi pe Kiva înainte să le facă semn gardienilor din turnurile de pază.

– Atunci, hai să strângem acum tot ce ai nevoie! După tine, vindecătoareo!

Așa că, pentru a doua oară într-o săptămână, Kiva părăsi închisoarea, rugându-se că avea să găsească ce căuta.

Restul săptămânii, Kiva urmă aceeași rutină, care deveni groaznic de frustrantă.

După ferme și abator, petrecu următoarea zi testând eșantioanele pe șobolani, observând starea acestora.

Atunci când subiecții nu prezentară simptome, Kiva îl rugă pe Tipp să prindă alții, iar a doua zi ieși împreună cu Naari să adune noi eșantioane. De data aceasta, merseră spre nord, spre pădurea Blackwood, pe un drum mai lung decât cel care ducea spre carieră. Odată ajunse acolo, Kiva prelevă eșantioane de la magazia de lemne și chiar și din pădure, din preajma șinelor pentru vagonete ce transportau cheresteaua prin porțile închisorii spre Vaskin și mai încolo. Colectă rumeguș și ciuperci de copac, polen și mușchi, plus apa din bălți, orice ar fi putut fi un mediu ideal pentru virusuri. Dar, după ce mai petrecu o zi testând șobolanii, rezultatele fură aceleași.

După ce termină de colectat eșantioane din afara zidurilor Zalindovului, Kiva se concentră asupra interiorului închisorii.

Într-o vineri, aproape la o săptămână de la Încercarea Focului, Kiva se îndrepta spre depozitul de luminium, o clădire masivă dreptunghiulară, aflată în sudul incintei. Prezența lui Naari nu era necesară, deoarece se afla în interiorul închisorii, dar femeia tot merse cu ea. Kiva nu știa dacă Naari era curioasă în legătură cu cercetarea pe care o făcea sau pur și simplu voia să petreacă timp alături de ea. O dată sau de două ori, Kiva chestionă în gând motivul femeii, întrebându-se dacă nu cumva ținea cu rebelii, protejând-o pe vindecătoare de dragul Tildei. Altă posibilitate era că Rooke îi ordonase lui Naari să o spioneze, sub pretextul că o proteja. Dar nici o variantă nu-i părea corectă Kivei, și, pentru că nu avea dovezi să susțină vreuna dintre teorii, se decise că era mai bine să nu se îngrijoreze că Naari avea s-o înjunghie pe la spate, metaforic vorbind. Și *ad litteram,* de altfel.

Cu toate acestea, ceva o rodea pe Kiva în legătură cu gardianca – și anume, relația acesteia cu Jaren. Chiar dacă Naari îi spusese limpede că nu-și dorea să abuzeze de el, Kiva avea îndoielile ei, mai ales că aflase că aceasta avea însărcinarea de a-i supraveghea pe săpători atunci când nu

era de gardă la infirmerie și astfel îl vedea pe Jaren mult mai des decât ea și el lăsaseră de înțeles. Oricât ar fi încercat, Kiva era suspicioasă în legătură cu felul relaxat în care cei doi interacționau. Deși nu era genul care să se gândească la trupul cuiva ca la un obiect, Kiva îl văzuse pe Jaren fără tunică. Îi simțise brațele în jurul ei, buzele sărutându-i fruntea, degetele întrepătrunse cu ale ei. *Dormise* în timp ce el o ținuse în brațe, îi simțise căldura și puterea în jurul ei toată noaptea, protejând-o și ținând-o în siguranță.

Amintirile acelea o făcură pe Kiva să roșească, și se certă în gând pentru felul în care se comporta. Dacă Naari mințise în legătură cu relația ei cu Jaren, atunci asta era între ei doi. Kivei nu-i păsa. Chiar nu.

Dar știa că devenise foarte iscusită când venea vorba să se mintă singură.

Eșantioanele de la depozitul de luminium nu dădură nici ele rezultate, iar Kiva începu să se îngrijoreze, pentru că începea să rămână fără opțiuni.

– Nu te teme, drăguță, îi zise Mot sâmbătă noaptea, atunci când el și ajutoarele lui de la morgă veniră să ia altă tură de cadavre. Te prinzi tu până la urmă. Exact ca taică-tău.

Mot nu-l cunoscuse pe Faran, dar probabil auzise despre el de la prizonierii mai bătrâni – cel puțin, așa presupunea Kiva. Dar, cu toate astea, vorbele bătrânului îi aduseră lacrimi în ochi, pentru că avea dreptate – tatăl ei nu se dădea niciodată bătut până nu rezolva o problemă, chiar dacă asta ajungea să îl coste viața. Ceea ce, până la urmă, chiar se întâmplase. Dar Mot nu greșea – Kiva era exact ca tatăl ei. Nici ea nu avea să renunțe.

– Uită de bolnavi o vreme! zise Mot. Cum e cu următoarea Încercare? Ce va trebui să înfrunți? Ai vreun plan?

Kiva se gândise la asta toată săptămâna. După ce cântărise situația, ajunsese la concluzia că cel mai probabil a treia Încercare avea să implice bazinul acvifer al

Zalindovului, un rezervor subteran în care se colecta apa tunelurilor. Nimic n-ar fi putut oferi ceva la fel de dramatic precum celelalte două Încercări de până atunci. Majoritatea prizonierilor nu știau să înoate, așa că probabil se așteptau cu toții ca și Kiva să se înece. Dar nimeni nu știa că, în locul în care crescuse, aproape de râul Aldon, petrecuse nenumărate ore alături de frații ei înotând, perfectându-și tehnica. Nu mai înotase de multă vreme, dar era convinsă că putea să facă față următoarei Încercări.

Nu însemna că nu era îngrozită.

Dacă în primele două Încercări n-ar fi avut ajutorul celor din familia Vallentis și al magiei acestora, ar fi fost de mult moartă. Kiva încă nu reușea să-și dea seama ce anume ar fi trebuit să simtă în legătură cu cele întâmplate, mai ales că cei din acea familie erau cei din cauza cărora ea se afla în Zalindov, iar tatăl și fratele ei muriseră.

Cu toate acestea... Kiva ar fi fost moartă de mult dacă prințul Deverick n-ar fi salvat-o – *de două ori.*

Oricât de mult își dorea să-i urască, Kiva nu reușea. Nu avea să-i ierte însă, nici pentru toată magia din lume.

Și-ar fi dorit, totuși, să mai aibă la îndemână un ajutor magic pentru ultimele două Încercări. Mai ales că renunțase să creadă că rebelii aveau să mai încerce să intre cu forța în închisoare. Cresta tremura de furie de câte ori o vedea pe Kiva, confirmându-i că planurile de salvare se năruiseră. Ar fi avut nevoie de timp să se regrupeze, iar Kiva nu avea atâta vreme la dispoziție. Fusese o speranță deșartă încă de la început, dar o ajutase să treacă de primele Încercări. Acum însă, fără rebeli, fără prinț și prințesă, putea doar să se bazeze pe propria persoană. Fie că supraviețuia, fie că nu Încercării Apei, rezultatul avea să depindă numai de ea.

Lui Mot îi zise doar:

– La asta mă gândesc.

Bătrânul o privi știutor.

– Vorbeam despre asta cu Grendel. Noi presupunem că o să aibă loc...

– În bazinul acvifer, zise Kiva. La asta m-am gândit și eu.

– Pot la fel de bine să te arunce într-o fântână, zise el scărpinându-și bărbia, dar n-are cum să te vadă cineva cum te îneci. Doar te-ar scoate de acolo umflată de apă. Și asta-i plicticos. N-ar merge nici la dușuri. N-avem cum să începem toți acolo să privim. Dar tunelurile au destul loc pentru toată lumea, chiar dacă n-o să se vadă mare lucru. Murmură parcă pentru sine: Ar fi bine să ocupăm locuri din timp.

Kiva știa că el încerca s-o ajute, dar simți că i se face rău când îi observă chipul, pe care se citea entuziasmul, de parcă se bucura pentru ce urma. Când el o văzu că se face palidă, se simți jenat și plin de remușcări.

– Nu te îngrijora încă, drăguță, zise Mot. Mă gândesc eu cum să te ajut. Am eu destule elixire pentru tărie, dar trebe' să găsesc soluții pentru mărirea capacității pulmonare și cu absorbția de oxigen și așa mai departe. Lasă pe mâna mea, te rezolv!

Kiva îi zâmbi slab.

– Mulțumesc!

Bătrânul rânji, dezvăluindu-și dinții maronii.

– Ești o supraviețuitoare Kiva Meridan. Treci tu și peste asta.

După ce-și încheie vorba, ieși șchiopătând din infirmerie, urmând căruța plină cu cadavre.

A doua zi, Kiva și Naari strânseră eșantioane din zona unde se depozita și se pregătea mâncarea. De la măcelărie, acolo unde se scurgea carnea de sânge, se afuma, se usca și se săra, până la silozurile de grâne și fabrica de sortare și mai apoi din pivnițele unde erau ținute fructele și legumele împreună cu laptele și brânza. Kiva avu foarte mult de lucru. Trebuia să ia eșantioane din ingrediente, dar și de pe ustensilele folosite de muncitori, de la cele folosite pentru murarea ridichilor la cele folosite pentru coacerea pâinii. Rațiile alocate prizonierilor nu erau cine știe ce, dar gardienii primeau trei mese pe zi, așa că în

bucătării era forfotă în timp ce Kiva și Naari încercau să-și facă treaba.

Din bucătării trecură în sala de mese și ajunseră afară, îndreptându-se spre infirmerie. Acolo, Tipp le aștepta, jucându-se cu alți șobolani. Kiva nu reușea să-și dea seama unde îi găsea, fiind oripilată de cât de mare trebuia să fie colonia de șobolani de lângă crematoriu. Era ușurată în sinea ei că nu trebuia să colecteze probe din cuptoare, căci nimeni care intra acolo nu mai ieșea.

Nimeni în afară de ea.

Alungând acel gând, Kiva administră noile prelevări șobolanilor, dar, după ce îi testă a doua zi, văzu că nu prezentau simptome. Speranța ei începuse să se stingă.

– Mâine o să reușim, zise Tipp, văzând cât era de dărâmată. S-simt eu. C-ceva important are să se întâmple. Stai să vezi!

Încurajată de încrederea lui, Kiva porni în ziua următoare împreună cu Naari, luând eșantioane din celelalte clădiri din incintă, chiar din zona de intrare, halele de muncă și zona de administrație, barăcile gărzilor și cuștile câinilor, terminând cu cele zece celulare unde dormeau deținuții, împreună cu latrinele adiacente și zona de îmbăiere. Îi mai rămânea doar să testeze bazinul acvifer, stația de pompare și tunelurile, lucru pe care intenționa să-l facă în cele patru zile pe care le mai avea la dispoziție până la următoarea Încercare. Își dădea seama că ajunsese în criză de timp și rămânea fără opțiuni.

Atunci când Kiva se întoarse împreună cu Naari în următoarea seară, cu desaga în mână, se aștepta să-l găsească acolo pe Tipp, cu alți șobolani. Nu mai aveau nevoie de alții, pentru că băiatul prinsese așa mulți deja, dar i se păru ciudat că nu-l găsi pe Tipp în încăpere, căci el avusese grijă de Tilda și de pacienții carantinați de fiecare dată când Kiva plecase să adune mostre. Mai devreme, Tipp voise să meargă cu ea, mai ales că nu mai trebuia să părăsească incinta. Dar, cum Olisha și Nergal nu le acordau prea multă atenție bolnavilor, Tipp se oferise să

aibă grijă de ei, gest care o făcuse pe Kiva să se simtă extrem de mândră.

– L-ai văzut pe Tipp? o întrebă Kiva pe Nergal, lăsând desaga cu eșantioane pe bancul de lucru și fluturând din mână spre Naari, care îi făcu semn că pleca, îndreptându-se, probabil, spre tuneluri – și spre Jaren.

Kiva își aminti că nu-i mai păsa de ce anume se întâmpla între cei doi când erau singuri... Chiar nu-i păsa.

– Nu l-am văzut, zise Nergal, stând pe un scăunel în apropierea bancului de lucru, trecându-și mâinile prin părul blond înainte să-l lege cu o fâșie neagră de piele.

– E cu pacienții aflați în carantină? îl întrebă Kiva, știind că Nergal nu era foarte atent de felul lui.

– Nu sunt sigur, zise bărbatul în timp ce se ridica și se întindea, de parcă tocmai încheiase o zi obositoare de muncă. Kiva se îndoia că se ridicase de pe scaun în ultimele ore. Poate.

– Olisha? Kiva o privi pe femeia cu fața acoperită de cicatrici, care își șterse repede gura, după ce se înfruptase din mâncarea Tildei, ca și cum vindecătoarea nu știa că obișnuia să fure din mâncarea bolnavei și a celorlalți deținuți suferinzi.

– Nu de azi-dimineață, îi răspunse Olisha, un ochi căprui fixând-o, în timp ce celălalt privea leneș într-o parte. Înainte să ajungă în Zalindov, avusese o pereche de ochelari ce o ajutase cu ambliopia, dar aceștia fuseseră distruși într-o revoltă ce avusese loc imediat după ce ajunsese în închisoare. Susținea că putea vedea și fără ei la fel de bine ca oricine, dar Kiva o tot auzea înjurând când se împiedica de câte un obiect. A ieșit să mai tundă tufele de ciurlan după ce ai plecat, Kiva dragă, dar nu s-a mai întors după aceea, așa că mă gândesc că s-a dus să mai prindă șobolani.

În comparație cu Nergal, care se străduia să fie cât mai inutil cu putință, Olisha măcar *încerca* să ajute. Dacă nu ar fi fost frica ei cronică de moarte și de boală – și afecțiunea la ochi pe care refuza să o recunoască –, Kiva ar fi fost mult mai recunoscătoare pentru ajutorul ei. În schimb,

atunci când cei doi erau în infirmerie, munca Kivei se tripla. Măcar îi țineau locul când prezența ei era solicitată în altă parte și preluau tura de noapte, ceea ce vindecătoarea aprecia.

– A mai zis ceva? o întrebă Kiva, în timp ce Olisha scutura firimiturile de pe tunica ei.

Kivei nu-i păsa că fura mâncare – Tilda abia reușea să înghită supa –, dar îi păsa de Tipp.

– Nu-mi amintesc, dulceață, zise Olisha.

Kiva se încruntă.

– Și nu s-a întors toată ziua? Sigur?

Olisha nu părea prea sigură.

– Așa cred.

Privi spre țarcul cu șobolani, de parcă răspunsul ar fi zăcut acolo.

– Vii, Lish? o întrerupse Nergal. Mai un pic și e cina.

Olisha plescăi din buze, de parcă nu mâncase de trei ani, privind-o repede pe Kiva, ca să vadă dacă îi permitea să plece.

– Mergeți, zise Kiva, străduindu-se să nu își dea ochii peste cap. N-o să am nevoie de voi mâine, dar să fiți aici joi.

– Ne vedem atunci! zise Olisha, înainte să îl urmeze pe Nergal, căruia niciodată nu păruse să-i pese de autoritatea Kivei.

Era o deținută, la fel ca el. Nimic mai mult.

În ultimele săptămâni, nici Olisha și nici Nergal nu puseseră o singură întrebare despre boala de stomac și nici despre cercetările Kivei. Nici măcar nu clipiseră atunci când văzuseră țarcul de șobolani, de parcă era un lucru firesc să facă experimente în infirmerie. Poate pentru că nu petreceau deloc timp în izolator, așa că nu înțelegeau cât de grav era ceea ce se întâmpla, cât de repede se răspândea boala și nu aveau habar de numărul morților. Sau poate nu le păsa și, prin urmare, nu voiau să fie la curent. Oricum ar fi fost, Kiva nu era sigură dacă era ușurată că nu trebuia să le răspundă la întrebări la final de

zi sau era enervată de faptul că nu le păsa și nu-și doreau să ajute.

Cu mâinile în șolduri, Kiva îl strigă pe băiat.

Nimeni nu-i răspunse, așa că ridică din umeri și începu să aranjeze mostrele pe bancul de lucru, înainte să le administreze șobolanilor. Văzu că aproape se epuizase elixirul lui Mot, așa că, după ce o hrăni pe Tilda și verifică apoi starea carantinaților, urmă instrucțiunile lui Mot pentru fiertură. Avea deja pe banc majoritatea ingredientelor, dar căpșunicile și florile de zăpadă trebuiau să fie proaspăt culese, așa că se pregătea să meargă în grădină după ele, când Jaren și Naari intrară pe ușa infirmeriei.

– La țanc, zise Kiva. Amestecă unul din voi în oala asta?

Fiindcă el se mișcă primul, îndreptă polonicul spre Jaren, care era ca de obicei acoperit de praful din tuneluri. Urmele luptei cu lacheii Crestei începuseră să dispară. Rămânea doar cicatricea de deasupra ochiului său stâng, ca urmare a rănii pe care o suferise în ziua când ajunsese la Zalindov.

– Revin, zise Kiva, pornind spre grădină.

– Nici măcar nu mă întrebi ce-am făcut azi? comentă Jaren obosit, dar rânjind.

– Aș fi făcut-o dacă mi-ar fi păsat, zise Kiva în timp ce se îndepărta, ascunzându-și zâmbetul.

Naari o văzu însă, iar ochii ei chihlimbarii străluciră când luă polonicul din mâna lui Jaren, zicându-i:

– Mai bine ajut-o pe Kiva... la ce o vrea să facă.

Kiva fu surprinsă de lipsa de subtilitate a lui Naari. Orice se întâmpla între femeie și Jaren, se părea că nu o împiedica să facă pe peștitoarea. Poate că totuși nu mințise în legătură cu relația lor.

– Mulțumesc, dar mă descurc, zise Kiva.

– Nu mă supăr, zise Jaren, urmând-o. Apropo de ajutor, Tipp pe unde e?

Kiva îl așteptă pe Jaren lângă ușă, apoi o deschise.

– Olisha mi-a zis că a plecat azi-dimineață și nu s-a mai întors. Încerc să nu mă îngrijorez, dar... Trase de un fir

desfăcut al tunicii. Nu prea îi stă în fire, știi?

– L-ai întrebat pe Mot dacă l-a văzut? S-ar putea să fie iar la morgă. Sau poate că vrea să-i facă o farsă, adăugă.

– Zeilor, sper că nu! suspină Kiva, ieșind în aerul răcoros al nopții, frecându-și brațele ca să le încălzească, tulpinile înalte de limbariță înconjurându-i. Abia s-au împăcat după ultima farsă.

– Trebuie să recunoști că puștiul este inventiv, zise Jaren, chicotind.

– Asta cu siguranță, admise Kiva. Merita mai mult de atât. Lumea asta are nevoie de oameni ca el, care să lumineze locurile întunecate. Aici, se irosește.

– Nu va rămâne aici pe veșnicie, zise Jaren. Nici tu.

Kiva se întoarse spre el, lumina lunii accentuându-i trăsăturile. Nu o prea interesase arta, dar, privindu-l, își dorea să aibă la îndemână niște culori sau poate cărbune, orice, ca să-i deseneze portretul. Oare știa cât era de chipeș? Se întreba dacă profitase de asta înainte să ajungă la Zalindov. Poate că tocmai din cauza înfățișării sale ajunsese acolo. Vreo legătură interzisă, o iubire secretă. Fiica unui curtean, sora unui gardian, soția unui nobil – oricare ar fi putut să-l coste libertatea. Dar Kiva nu credea că era vorba despre așa ceva. Chiar dacă Jaren era deosebit de chipeș, se îndoia că era un ușuratic.

– Sper că ai dreptate, zise Kiva, cu privirea în pământ.

El îi atinse cu tandrețe bărbia, ridicând-o, mângâindu-i obrazul.

– Ar trebui să știi despre mine, Kiva Meridan, zise încet Jaren, că am *tot timpul* dreptate.

Inima Kivei tresăltă. Jaren o privea adânc în ochi, iar lumina lunii învăluia totul într-o strălucire albăstruie-argintie.

Kiva rămase nemișcată, neștiind dacă își dorea să-l îndepărteze pe Jaren sau să-l tragă spre ea. Creierul îi urla să se ferească de el, să păstreze distanța, praful galeriilor, de care era acoperit, amintindu-i care erau șansele lui de supraviețuire. El, asemenea celorlalți muncitori din Zalindov, era cu un picior în groapă, fie că o știa, fie că nu.

Dar... Cresta supraviețuise ani buni în carieră, iar alți prizonieri reușiseră și ei să reziste. Poate că Jaren avea să izbutească și el.

Kiva, însă, mai avea de trecut de două Încercări, și oricare din ele ar fi putut s-o coste viața. Dacă reușea totuși să supraviețuiască, prin cine știe ce miracol, avea să fie eliberată și nu avea să îl mai vadă pe Jaren vreodată.

Orice ar fi putut fi între ei era sortit pieirii înainte chiar de a începe.

Cu toate acestea, în ciuda a ceea ce îi zicea rațiunea, în ciuda tuturor regulilor de care se ținuse în toți acei ani, Kiva nu-l opri. Îl prinse de tunica murdară și se lipi de el, simțind că i se înmoaie genunchii.

– Kiva, murmură el, iar răsuflarea lui îi atinse buzele.

Simți fiori pe șira spinării, iar ochii ei începeau să se închidă în timp ce mâna lui îi trecea prin păr, oprindu-se la baza gâtului ei.

– Kiva, șopti el din nou. Vreau să îți... Dar se opri, și trupul lui încremeni. Ai auzit?

Ochii ei se deschiseră. Era încă în transă.

– Ce să aud?

Dar apoi, auzi și ea sunetul. Un geamăt.

Jaren pătrunse mai adânc în grădină, limbarița împiedicându-i să vadă prea departe.

– A venit de aici.

– Poate că e Cizmulițe, zise Kiva. Se chinuise să nu lase pisica să intre în infirmerie din cauza șobolanilor, iar bestia aceea micuță era chiar mai morocănoasă decât de obicei. Dar Kiva nu mai auzise niciodată pisica scoțând un asemenea sunet.

– Poate, zise Jaren, dar nu părea convins.

Geamătul se auzi din nou, iar Kivei i se păru cunoscut.

Prea cunoscut.

Se cutremură și o luă la goană prin întuneric, Jaren urmând-o îndeaproape.

Grădina era mică, așa că găsi repede corpul mărunt care stătea întins în țărână, tremurând în lumina lunii.

Era Tipp.

Și nu se simțea bine.

CAPITOLUL 24

Noaptea ce urmă fu una dintre cele mai groaznice din viața Kivei.

După ce Jaren dădu fuga în infirmerie cu Tipp în brațe, Kiva îl ajută să îl întindă în patul aflat lângă Tilda, ignorând procedurile de carantină, ca să fie mai aproape de el. Avea febră mare, se ținea de stomac și gemea, nefiind în stare să-i spună Kivei nimic despre starea lui.

Ea îi vârî pe gât tot felul de leacuri, pe care băiatul le vomă în mare parte, așa că, în disperare de cauză, îi crestă antebrațul și îi vârî un tub de dimensiuni mici într-o venă, ca să-i administreze medicamente. Încercase procedura și cu alți pacienți bolnavi, fără mare succes, dar acum era vorba despre Tipp. Trebuia să supraviețuiască. Chiar trebuia.

Trecură trei ore.

Șase.

Douăsprezece.

Jaren și Naari erau alături de ea, aducându-i apă proaspătă și ștergare curate, pregătind leacuri, aruncând găleți pline cu vomă. Jaren nu mai plecă la muncă, iar Naari nu-l forță. Cei trei rămaseră alături de Tipp, privindu-l, așteptând să dea semne de însănătoșire – sau de agravare a stării.

Kiva se tot certa în gând pentru că îl lăsase pe băiat de capul lui, pentru că fusese ocupată cu cercetările și cu Încercările. Dacă i-ar fi permis să vină cu ea în ziua aceea...

Nu ajuta cu nimic să-și facă sânge rău. Nu știa ce-l îmbolnăvise, așa cum nu știa ce-i îmbolnăvise nici pe restul. Se numea vindecătoare, dar ce știa cu adevărat? Nu primise o educație formală, nu făcuse ucenicie cu un maestru și nici nu studiase la vreo academie. Știa doar ce o învățase tatăl ei în puținul timp pe care-l avuseseră împreună, cu resurse limitate la îndemână. Nimic nu o pregătise pentru o boală atât de serioasă, pentru numărul mare de oameni care mureau fără să se știe cauza... Iar acum, era pe cale să piardă altă persoană pe care o iubea.

Tatăl ei murise din cauza bolii. Nu îndura gândul că Tipp avea să-l urmeze.

– K-Kiva?

Kiva ridică privirea. Era cu mintea împrăștiată, înainte ca adrenalina să i-o limpezească și s-o ajute să-și dea seama că adormise pe patul lui Tipp. Resimțea noaptea nedormită și orele lungi de muncă.

– Tipp, zise ea, prinzându-l de mână.

Era rece ca gheața și totodată acoperită de sudoare. Senzația era ciudată și o făcu să se mire, pentru că nici unul dintre ceilalți pacienți nu prezentase un asemenea simptom. Alungă însă gândul și se concentră asupra băiatului care o privea cu lacrimi în ochi.

– O să m-mor?

– Normal că nu, zise Kiva ferm, de parcă ideea i se părea absolut absurdă, chiar dacă urla de disperare pe dinăuntru.

Auzi pași în spatele ei. Naari și Jaren se apropiau. Bărbatul își lăsă mâinile puternice pe umerii ei, iar ea simți în nări miros de miere, ghimbir și mentă – ingrediente pe care îl rugase pe Jaren să le adauge în ceaiul lăsat la infuzat pentru Tipp.

– N-arăți rău, amice, îi zise Jaren băiatului.

– J-Jaren, zise Tipp, buzele lui palide lățindu-se într-un zâmbet. Îl făcea să pară și mai bolnav, de parcă efortul îl costa. Ești aici.

– Unde altundeva să fiu? replică Jaren, așezându-se pe vine, lângă pat. Aici e distracția.

Tipp râse, dar era în mod evident chinuit de durere. Kiva nu știa dacă își dorea ca Jaren să tacă din gură și să plece de acolo sau să rămână ca să-l facă pe Tipp să se simtă mai bine.

– Și N-Naari, zise Tipp, văzând-o în spatele Kivei.

– N-aș vorbi cu ea dacă aș fi în locul tău, zise Jaren. Nu și-a mâncat micul-dejun.

– Îi e foame?

– *Și* e nervoasă. Mai rău ca un wooka după hibernare, zise Jaren.

Naari bombăni ceva în spatele Kivei, însă Tipp râse din nou. Kiva se chinuia să nu plângă văzându-l cât de fragil părea în pat.

– Vrei niște ceai? îl întrebă, cu vocea ușor tremurătoare. Jaren l-a făcut, așa că s-ar putea să-ți facă rău...

– Hei!

– ... Dar în același timp s-ar putea să-ți calmeze burtica, zise Kiva, nebăgând în seamă protestul lui Jaren.

Tipp se foi, de parcă ideea de a încerca să înghită ceva îl făcea să se simtă inconfortabil, dar până la urmă încuviință din cap și zise:

– P-pot să încerc.

Kiva îi auzi durerea din voce, chiar dacă se străduia să o mascheze. Voia să-i spună că puteau încerca mai târziu, dar avea disperată nevoie de lichide. Deshidratarea avea să-l facă să se simtă și mai rău.

– Hai, bea un pic, zise Kiva, iar Jaren se ridică pentru a aduce ceaiul. Câteva guri.

Tipp nu reuși. Se înecă după prima gură, plângând în timp ce își cerea scuze.

– E în regulă, îi zise Kiva, așezându-se pe pat, alături de el.

– Î-îmi pare rău! zise el. Am î-încercat! Bocea acum. N-nu vreau să m-mor!

Kiva încerca să își rețină suspinele. Fața ei nu trăda emoție, deși se simțea îngrozită și panicată. Până la urmă

încălcă regulile și se întinse lângă el, îmbrățișându-l. Trupul lui mic și febril se lăsă cuprins în îmbrățișarea ei, de parcă era singura lui legătură cu restul lumii.

– Aici sunt, îi șopti Kiva, în timp ce lacrimile lui îi pătau tunica. Sunt aici, Tipp.

Îi tot repeta că era acolo, că nu avea să-l părăsească, până când băiatul adormi, extenuat de plâns. Chiar și atunci, Kiva continuă să îl țină, simțindu-i respirația constantă, simțind viața din el.

– Kiva?

Se întoarse spre Jaren, preocuparea lui tandră emoționând-o până la lacrimi. Își întoarse privirea, depărtându-se cu grijă de Tipp, învelindu-l cu pături, așa cum făcuse și Jaren cu ea cu câteva zile în urmă.

– Ai putea să... am nevoie să...

Dar Kiva nu fu în stare să încheie propoziția. Se chinuia să nu izbucnească în plâns. Nu era în stare să-l privească pe Jaren. Se întoarse spre Naari și îi zise:

– Ne mai trebuie rădăcină de ghimbir.

Când Naari se îndreptă spre ușă, Kiva o opri.

– Mă duc eu. Ai putea... Ai putea să îl supraveghezi o vreme? Și tu, Jaren. Mă... Mă întorc repede.

Fără să mai aștepte răspunsul lor, Kiva traversă infirmeria și ieși în grădina cu plante medicinale.

– Kiva! Așteaptă!

Jaren o luă după ea, dar vindecătoarea nu-l aștepta. Continua să meargă, ajungând până în locul în care îl găsiseră pe băiat în seara anterioară, locul fiind acum scăldat în lumina blândă a zorilor.

– Kiva, *oprește-te!*

Jaren o atinse pe umăr. Atingerea o făcu să cedeze.

Jaren o prinse înainte să cadă la pământ, întorcând-o în brațele lui și îmbrățișând-o pe când ea izbucnea în plâns.

– N-am cum să-l pierd, zise ea, continuând să plângă.

Jaren o strânse mai tare în brațe, mângâindu-i spatele.

– Gata, sunt aici. Gata!

Kiva plângea în hohote.

– N-am cum, repetă ea.

– Știu, îi șopti el.

Ea se desprinse de el, privindu-l în ochii albaștri-aurii plini de îngrijorare.

– Habar nu ai, îi zise ea. *N-am cum să-l pierd.*

– Draga mea, *știu,* îi zise Jaren, ștergându-i cu blândețe lacrimile.

– E ca un frate pentru mine, zise Kiva, recunoscând adevărul, profunzimea sentimentelor ei față de băiat. Nu pot... Izbucni din nou în hohote. Nu mă simt în stare să mai pierd un frate. Pur și simplu, nu *pot.*

Atunci, îi povesti lui Jaren cum îl pierduse pe Kerrin și cum ajunsese cu Faran în Zalindov. Faran murise la nici un an după ce sosiseră.

Jaren o ținea în brațe în timp ce povestea.

Când, într-un final, ultimele lacrimi i se uscară, iar tensiunea îi părăsi corpul, nu se mai simțea în stare să se simtă stânjenită. Se desprinse din brațele lui și îi șopti:

– Scuze!

– Nu trebuie să-ți cer scuze pentru că iubești pe cineva. Chiar și atunci când doare. *Mai ales* atunci când doare.

Kiva trase adânc aer în piept, simțind că era pe cale să plângă din nou. Dar trebuia să înceteze cu plânsul. Cât timp Tipp respira, trebuia să încerce să-l ajute. Era tânăr, era sănătos. Dacă cineva reușea să supraviețuiască, atunci Tipp era acela. *Trebuia* să supraviețuiască.

– Ar trebui să ne întoarcem! zise Kiva, arătând spre infirmerie. Eu doar... am nevoie de un minut. Privi în ochii lui Jaren. Mulțumesc că mi-ai fost alături!

– Nu plec niciunde, Kiva, zise el cu blândețe. Nu ești singură.

Ea înghiți în sec și încuviință din cap.

– Hai să verificăm dacă nu cumva Naari a dat drumul șobolanilor din greșeală, zise Jaren, luând-o pe Kiva de mână. Asta ne mai trebuie – ca Tipp să se trezească și să alerge după ei prin infirmerie.

Vindecătoarea râse. Se agăța de încercarea lui de a glumi, ca să nu fie cuprinsă de frică și de durere.

– A avut o infecție la piept acum doi ani, și jur că a fost cel mai groaznic pacient pe care l-am avut vreodată. Nu reușeam să-l țin în pat – tot timpul avea ceva de făcut, trebuia să meargă mereu undeva. Aproape a trebuit să-l leg de pat ca să-l fac să doarmă. Zâmbi aducându-și aminte. Dacă am fi avut atunci șobolanii, probabil ar fi fost un coșmar. Ar fi vrut să se joace tot timpul cu ei. N-aș fi avut nici o șansă cu el.

Jaren chicoti.

– Stai liniștită! E un luptător, și sunt sigur că se va pune curând pe picioare.

Promisiunea nu era susținută de nimic, dar Kiva avea nevoie să audă așa ceva în timp ce intrau pe ușa infirmeriei.

– Pregătită? o întrebă Jaren.

– Nu, zise Kiva. Dar vreau să fiu alături de el.

Orele trecură una după alta, și dintr-odată era din nou noapte. Tipp dormise încontinuu, iar Kiva nu știa dacă ar fi trebuit să se îngrijoreze sau să se bucure. Îl păzise tot timpul, luând din când în când pauză pentru a verifica starea Tildei și a celorlalți pacienți. Alți șapte fuseseră internați, nouă muriseră, iar numărul morților părea să crească zilnic. Mot nu o întrebă nimic atunci când veni după cadavre, pentru că Naari și Jaren îl puseseră la curent. Stătu o vreme în spatele ei, ținându-i de urât. Până la urmă, îi zise:

– E puternic. O să se facă bine.

Kiva încuviință în tăcere, apoi îl auzi pe Mot ieșind din infirmerie, împreună cu ceilalți lucrători de la morgă. Vindecătoarea se întrebă dacă nu cumva aveau să vină după Tipp în curând... și cum avea ea să reacționeze.

Băiatul se trezi chiar înainte de miezul nopții.

Kiva tocmai își făcea niște ceai de gălbejele, având nevoie disperată de un impuls de energie, pentru că abia mai reușea să-și țină ochii deschiși. Naari și Jaren adormiseră pe scăunele, sprijiniți de bancul de lucru. Dar

nu plecaseră de acolo, respectând promisiunea lui Jaren de a nu o lăsa singură.

– E d-dimineață?

Kiva îl văzu pe Tipp ridicându-se în capul oaselor. Se grăbi să ajungă la el, urmată de Naari și de Jaren, care se treziră și ei.

– Încă nu, îi răspunse Kiva, punându-i mâna pe frunte. Se întrebă dacă nu cumva se simțea puțin mai rece, dar era, probabil, doar ce își dorea ea, nu realitatea. Cum te simți?

– M-mă doare burtica.

– Și capul?

– Nu, d-doar burtica.

Kiva se încruntă.

– Sigur? Aici nu te doare? îl întrebă, apăsându-i tâmpla.

Tipp clătină din cap.

– Doar b-burtica.

Kiva îi luă mâna de la tâmplă. Ceilalți deținuți bolnavi aveau dureri groaznice de cap împreună cu durerile de stomac, inclusiv pacienții care sosiseră în cursul zilei. Era unul dintre cele mai timpurii simptome, în afară de febră.

Kiva îndepărtă pătura lui Tipp și îi ridică tunica, să-i verifice abdomenul.

Nu avea erupție pe piele.

Îl acoperi iar cu pătura, liniștindu-l. Încerca să își aducă aminte etapele bolii. Febră, dureri de cap și, bineînțeles, vomă, erupție pe piele, toate în primele 24 de ore.

Kiva nu știa când anume îl lovise boala pe Tipp, dar știa că ea plecase dimineața devreme cu Naari. Dacă el ieșise în grădină imediat după aceea, după cum susținea Olisha, însemna că depășise pragul primelor 24 de ore. Ar fi trebuit să aibă și erupția pe piele. Chiar și durerile de cap, încă de la început.

Poate totul se datora faptului că era tânăr, iar boala îi acapara sistemul mai greu, simptomele ce lipseau acum urmând să apară.

Cu toate acestea, Kiva își aminti ceva ce-i spusese tatăl ei când încerca să-i explice felul în care acționa o boală la

diverse vârste.

„La copii e mai rău“, îi spusese el, trecându-și încheieturile mâinii peste obrajii ei rozalii. „Debutează cu repeziciune, dar ei se și vindecă mai repede decât noi, cei în vârstă, care avem de așteptat până ca simptomele să dispară. Bucură-te de darul tinereții cât mai poți, șoricel!“

Dacă tatăl ei avea dreptate, și de obicei avea, când venea vorba despre tămăduire, atunci Tipp probabil ar fi trebuit să se simtă mult mai rău decât se simțea.

Kiva nu dorea să-și facă speranțe deșarte, dar poate că Tipp nu se îmbolnăvise de ceea ce sufereau ceilalți deținuți. Simptomele erau asemănătoare, dar, până la urmă, asta fusese problema Kivei chiar de la început – simptomele erau atât de comune, încât puteau să fie din cauza unei alergii, a unor virusuri sau a enterocolitei.

Nu putea să fie sigură, așa că trebuia să vadă ce avea să se întâmple în orele ce urmau.

Așadar, Kiva se așeză lângă el, împreunându-și mâinile cu ale lui, și așteptă.

Patru ore mai târziu, febra lui Tipp cedă.

Stomacul nu-l mai durea.

Ceru niște pâine.

Voia să se joace cu șobolanii.

Kiva izbucni în plâns.

CAPITOLUL 25

– Dacă n-nu pleci, t-te dau eu afară, zise Tipp.

Kiva se uită urât la el, în timp ce băiatul o privea cu mâinile înfipte în șolduri. Părea ca un cățeluș supărat.

Trecuseră trei zile de când îl găsise leșinat în grădină. Prima zi fusese un iad, ea fiind convinsă că băiatul avea să fie dus curând la morgă. Dar, după ce febra îi cedase târziu în noapte, el își revenise simțitor, și fusese un chin să-l țină să se odihnească până când organismul elimina ce rămăsese din virusul buclucaș. Reușise să-l convingă să stea în pat promițându-i că avea să testeze eșantioanele pe care le colectase în ziua în care el se îmbolnăvise și pe care le lăsase deoparte pentru a se ocupa de el.

Încheiase testele cu o zi în urmă, fiind doar ei doi în infirmerie. Naari îl dusese pe Jaren înapoi la tuneluri, pentru a înăbuși eventualele comentarii despre lipsa lui. Kiva renunță să se mai întrebe despre motivul pentru care gardianca se comporta în felul în care o făcea și era pur și simplu recunoscătoare că se aleseseră – ei toți – cu un aliat neașteptat.

Dar pentru că și cele din urmă teste eșuaseră, Naari se întorsese la infirmerie dimineață devreme, reamintindu-i Kivei că trebuiau să iasă și să culeagă alte probe. Și, deși Kiva protestase, spunând că trebuia să rămână alături de Tipp, ca nu cumva să i se agraveze iar starea, băiatul refuză să o lase să mai piardă vremea îngrijindu-l pe el încă o zi.

– Următoarea Î-Încercare e mâine, Kiva, îi zise Tipp. Trebuie s-s-să testezi bazinul acvifer și g-g-galeriile, ca să termini. Eu sunt bine. N-nu te mai îngrijora. Du-te!

Arătă spre ușă.

– Nu te teme, dulceață, am eu grijă de el, îi zise Olisha, care ajunsese împreună cu Nergal, ca să preia tura de zi.

Oferta n-o prea liniști pe Kiva, pentru că, ultima oară, Olisha uitase complet de Tipp. Nu avea mare încredere în abilitățile ei.

Tipp suspină și zise:

– N-am s-să plec din infirmerie, promit! Nici chiar d-dacă izbucnește un incendiu.

Kiva se încruntă.

– Păi, dacă izbucnește, te-aș ruga să pleci.

– Bine, d-dar, în afară de asta, n-am să mă mișc. O să o ț-țin pe Cizmulițe departe de șobolani. Și o să-i dau de mâncare Tildei. O să-l pun și pe Nergal la muncă.

Bărbatul icni indignat și începu să se scobească sub unghii.

– Mai bine culcă-te! Somnul te va ajuta.

– F-fac asta de zile bune, se plânse Tipp. Sunt mai b-bine acum, Kiva. Sănătos t-tun.

Într-adevăr, Tipp se recuperase foarte bine, dar ea nu se putea obișnui cu gândul că totul era în regulă, după spaima pe care o trăsese atunci când crezuse că avea să îl piardă.

– Dacă simți că nu ți-e bine...

– O să trimit pe cineva să te c-cheme, îi zise Tipp, dându-și ochii peste cap.

Kiva ignoră gestul și îl strânse în brațe. El rămase acolo, îmbrățișând-o și el.

– Ce b-bine e! zise el. Ar trebui s-să facem asta mai des.

Kiva râse și se desprinse de el.

– Odihnă, acum! Serios!

El își mai dădu ochii peste cap o dată, dar apoi se întinse în pat. Kiva nu știa sigur câtă vreme urma să stea așa, dar avea încredere că măcar nu avea să plece din infirmerie.

– Mă întorc cât de repede pot, le zise Kiva lui Olisha și Nergal.

Femeia încuviință din cap, în timp ce bărbatul ridica nepăsător din umeri. Kiva se duse spre Naari, care aștepta la ușă, și o urmă în dimineața răcoroasă, spre centrul incintei închisorii.

– Azi testăm apa? o întrebă Naari.

– E tot ce-a mai rămas. Asta și tunelurile.

– Ne îndreptăm și într-acolo?

Kiva încuviință din cap.

– Tot ce a rămas se află în subteran, așa că mai bine verificăm și câteva galerii după bazinul acvifer și stația de pompare. După care am terminat.

– Da? Adică, de tot?

– Nu știu ce alt loc am mai putea testa, zise Kiva. Așadar, am cam încheiat.

Tăcură amândouă. Știau că totul depindea de eșantioanele din acea zi. Dacă nu reușea nici atunci să găsească sursa bolii, însemna că eșuase.

– Nu te mai gândi la așa ceva! îi zise Naari, parcă citindu-i gândurile. Sigur găsim ceva azi. Apa are o grămadă de bacterii.

Kiva se bucură de faptul că Naari era așa încrezătoare. Voia să-i mulțumească, dar tocmai atunci o strigă o voce plină de furie. Se aflau la jumătatea drumului dintre infirmerie și clădirea cu acoperiș în formă de dom, aflată în centrul incintei, acolo unde pământul era nămolos și iarba aproape moartă. În preajmă nu se afla mare lucru, cea mai apropiată clădire fiind un turn de pază, tocmai de aceea Kiva fu surprinsă să o vadă pe Cresta îndreptându-se spre ea cu pumnii strânși pe lângă corp.

– Unde naiba ai impresia că mergi?!

– Poftim?! răspunse Kiva.

Cresta se opri în fața ei, înfigându-i un deget în față. Naari se apropie, dar nu interveni.

– Prietenii mei sunt bolnavi și au început să moară, zise Cresta, arătând spre infirmerie. Și tu ce faci? Se pare că nu reușești să-i vindeci.

Kiva se simți ușurată, crezând că femeia venise să o amenințe că Tilda trebuia să rămână în viață sau că viața lui Tipp era pierdută dacă ea nu supraviețuia Încercării de a doua zi. Apoi însă, înțelese ce anume îi spunea Cresta. Nu era vorba doar despre Regina Rebelilor. Era vorba despre toți rebelii.

– Cresta...

– Să nu îndrăznești! zise tânăra, iar tatuajul ei cu șarpe părea că avea să se ridice de pe piele ca să o muște pe Kiva. Vrei să știi ce tocmai s-a întâmplat? Tykon s-a prăbușit în drum spre carieră. Tremura și voma. Harlow m-a lăsat să-l duc înapoi, doar ca să se holbeze la fundul meu, porcul ăla...

– Și unde-i Harlow acum? o întrerupse Kiva.

– Acolo unde ar trebui să fii tu, zise Cresta, arătând spre infirmerie. Dar nu ești acolo. Ești aici.

– Sunt aici pentru că încerc să găsesc o soluție, zise Kiva cu precauție.

– Soluție la ce? La boala de stomac?

– Întocmai, zise Kiva, întrebându-se de ce Naari nu intervenea.

– Minți, ripostă Cresta.

– Deloc. De ce crezi că am fost la carieră? Colectam eșantioane pe care să le testez. Asta fac și azi.

Arătă spre desaga de pe umăr.

– Asta a fost acum două săptămâni! exclamă Cresta. Oamenii mor în fiecare zi. Toți cei care vin la tine cu ceva ajung să se îmbolnăvească. Explică-mi asta, vindecătoareo! Nu-mi vinde mie gogoși!

Kiva nu știa ce să-i spună, neștiind cum anume să îi vorbească unei persoane atât de imprevizibile precum Cresta. Dacă liderul rebelilor se folosea de ocazie să crească nemulțumirea deținuților sau dacă urmărea să creeze panică... Starea deținuților era destul de instabilă, iar veștile despre ce se petrecuse cu nouă ani în urmă se răspândiseră. Muriseră și atunci foarte mulți. Frica se răspândea. Dacă nimeni nu reușea să calmeze spiritele...

– Cred că mai bine te întorci la carieră, îi zise Naari, nedorind să agite spiritele. Unde e Harlow?

– Unde crezi? îi zise Cresta. La bucătării, furând mâncare. De parcă nu vă îmbuibați destul. Expresia feței i se întunecă. Probabil mai și pipăie deținutele, așa că stai liniștită, nu pleacă el curând de-acolo.

Expresia lui Naari deveni dură. Se întoarse spre Kiva.

– Ne vedem la intrarea în tuneluri. Să nu cobori acolo fără mine! Naari se întoarse apoi spre Cresta. Vino cu mine!

Plecă în direcția bucătăriilor, fără să mai aștepte să vadă dacă femeia îi urma ordinul.

– Dacă n-ar fi gardian, cred că m-aș hârjoni cu ea puțin, zise Cresta. Apoi, rânji la Kiva. Rezolvă, cățea! Înainte să murim cu toții. Ne vei avea pe conștiință.

Zicând asta, Cresta se întoarse și plecă.

– Stai! zise Kiva.

– Ce-i?!

Știind că nu avea mult timp la dispoziție înainte ca Naari să intre la bănuieli, se apropie și șopti cu repeziciune:

– Ai mai auzit ceva? Despre Tilda? Despre o nouă încercare de salvare?

Trăsăturile Crestei păreau sculptate din granit când se forță să spună un singur cuvânt:

– Nu.

Umerii Kivei se prăbușiră, chiar dacă nu se așteptase la alt răspuns.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că trebuie să așteptăm, zise Cresta. Și, între timp, ține-o în viață!

Cresta se îndepărtă, după ce o mai privi o dată, amenințător.

– Asta-i mai ușor de zis decât de făcut, rosti Kiva ca pentru sine.

Trebuia nu doar să supraviețuiască Încercării de a doua zi, ci și să se îngrijească de Tilda ca să nu se molipsească și ea de boala de stomac – fără să știe cum anume se răspândea. Și, chiar dacă reușea, mai avea o Încercare de trecut, după alte două săptămâni.

Kiva oftă, masându-și tâmplele. Dintre toate interacțiunile ei cu Cresta, cea de acum fusese cea mai puțin neplăcută. Nu știa ce ar fi putut face Cresta cu puținele informații pe care le aflase despre boală. Poate că nimic sau poate că s-ar fi putut folosi de ele ca să răspândească frica printre deținuți, creând un mediu periculos în care toți ar fi fost cu nervii întinși la maximum, inclusiv gardienii.

Oftând din nou, Kiva știa că nu avea ce să facă, așa că-și trase mai bine desaga pe umăr și se îndreptă spre intrarea în tuneluri. Bazinul acvifer și stația de pompare erau accesate printr-un puț ce ducea spre tuneluri, așa că, odată ajunsă la clădirea cu acoperiș în formă de dom, intră,

așteptând-o pe Naari. Nu prea avea ce să vadă, doar scări ce ieșeau dintr-o gaură mare și dreptunghiulară săpată în pământ.

Naari ajunse după câteva minute.

– Spune-mi, te rog, că urticaria lui Harlow e foarte dureroasă și în același timp îl face să se scarpine.

– Mai mult ca sigur, după felul în care se strâmbă în timp ce merge, zise Kiva.

– Perfect, zise Naari. Arătă spre scările ce coborau în puț: Hai să-i dăm bătaie!

Mai întâi, merseră la stația de pompare, dar asta doar pentru că le era mai ușor, fiind la capătul primului rând de scări pe care coborâră până când ajunseră la podeaua tunelului. Scările erau conectate între ele de platforme atât de înguste, încât stomacul Kivei se chircea de fiecare dată când trebuia să treacă de la una la alta.

Mai fusese de două ori în adâncurile Zalindovului și de fiecare dată o făcuse pentru a testa apa bazinului acvifer pentru alge și alți contaminanți naturali. De fiecare dată fusese la fel de speriată ca acum. Picioarele îi tremurau atunci când ajunse la fundul puțului de acces, fiind acoperită de transpirație, din cauza efortului și a umidității care i se lipea de piele. Crezuse cândva că în tuneluri era mult mai rece ca la suprafață, dar aflase în prima ei vizită că acolo jos aerul cald rămânea captiv, astfel că iarna în subteran era plăcut, iar vara – insuportabil. Mulți dintre prizonierii care lucrau în subteran sufereau de deshidratare și de extenuare din cauza căldurii, mai ales în lunile călduroase ale anului. Mai era și mirosul tuturor acelor corpuri lipite unul de altul în acel loc fără ventilație.

– Urăsc să fiu aici, zise Naari. Nu știu cum poate cineva suporta.

„Nu suportă", ar fi vrut Kiva să-i spună. Tocmai de aceea mureau așa repede. Gardienii stăteau acolo în mai multe schimburi. Chiar și Naari mai cobora din când în când în tuneluri, dar petrecea mult mai mult timp la suprafață. Kiva încerca să nu o judece. Ea, la rândul ei, era norocoasă

pentru că lucra în infirmerie. Dar îi era greu să se împace cu gândul că cei precum Jaren nu aveau de ales.

– Hai să mergem! zise Kiva.

Se uită spre dreapta, acolo unde pasajul era luminat cu lămpi de luminium, continuând până unde ea nu mai putea vedea. Mai încolo, ea și Naari trebuiau să se îndrepte în direcția de unde se auzea zgomotul săpătorilor, care extindeau fără oprire labirintul de galerii. Unele pasaje erau uscate și puteau fi străbătute pe jos, dar altele, mai noi, erau pe jumătate inundate, și acolo trebuiau folosite plute de mici dimensiuni pentru a te putea deplasa. Apa ajungea până la urmă în bazinul acvifer și astfel îi ținea pe toți cei din Zalindov în viață.

Nimeni nu dorea să o recunoască, dar, fără săpători și apa pe care o găseau și o conduceau spre bazinul acvifer, toți, inclusiv gardienii, ar fi fost morți în câteva zile. Tocmai de aceea numărul de lucrători din subteran era atât de mare, în ciuda condițiilor groaznice și a mortalității ridicate. Kiva era îngrozită, dar în același timp înțelegea că, dacă lucrătorii nu căutau în continuare apă, toți ar fi murit. Așa că ori mureau câțiva, ori mureau toți.

Kiva intră într-un pasaj îngust aflat în stânga puțului, acolo unde stația de pompare se auzea lucrând. Câte doi deținuți operau câte o pompă, mișcarea de sus-jos continuă a acesteia ducând apa acolo unde trebuia să ajungă. Unele pompe trăgeau apa din tuneluri și o duceau spre bazinul acvifer, însă majoritatea transportau apa spre fântânile mai mici de la suprafață, din care deținuții își luau apa de băut. Alte pompe alimentau dușurile și camerele de îmbăiere, după care stropitoarele făceau restul. Orice loc ce avea acces la apă era alimentat de pompagii.

Kiva avea mereu dificultăți atunci când pompagiii se prezentau la infirmerie cu lovituri la mână, afecțiuni ale gâtului sau ale spatelui. Nu avea ce să le facă decât să le dea analgezice, dar după un timp nici ele nu-și mai făceau efectul, așa că majoritatea pompagiilor ajungeau dependenți de praf de îngeri. Spre deosebire de predecesorul ei, Kiva refuza să le administreze acest

tratament. Acum, nu știa de unde anume făceau rost de substanță, dar, văzându-le ochii sticloși în timp ce lua probe de pe echipamentul lor, bănuia că găsiseră altă sursă.

Simțind dezolarea din aer, Kiva nu petrecu multă vreme la stația de pompare. Naari stătuse de vorbă cu ceilalți gardieni aflați pe tură. Nici ei nu-și foloseau biciuirile, dar nici nu aveau de ce. Deținuții erau complet supuși.

– Am întrebat dacă pompagiii primesc rații duble, zise Naari în vreme ce se îndreptau spre următorul pasaj, iar zgomotul mașinăriilor devenea tot mai înfundat.

– Și? întrebă Kiva, încercând să nu pară surprinsă de ce-i zisese Naari.

Femeia negă din cap și zise:

– Urăsc locul ăsta!

De la stația de pompare până la bazinul acvifer, distanța nu era mare. Pasajul începuse să se lățească, iar rezervorul de apă se vedea acum, în timp ce inima Kivei bătea foarte tare. Lămpile de luminium dădeau ceva lumină, destul de palidă, însă erau răspândite împrejurul acelui spațiu enorm. Apa se întindea până departe, mai departe decât putea *vedea,* iar întunecimea ei îi indica adâncimea de coșmar.

– Ai pățit ceva?

Kiva se întoarse și observă că Naari o studia cu atenție.

– E aici, nu-i așa?

Lămpile de luminium aruncau umbre peste fața femeii, care părea nedumerită.

– Ce să fie aici? întrebă Naari. Sursa bolii? Nu de asta ne aflăm aici?

Kiva scutură din cap.

– Nu... Încercarea de mâine. Va fi ținută aici?

– Nu știu, îi zise Naari, privind întinderea de apă.

Kiva nu părea să o creadă.

– Îți jur, Kiva! N-am știut nimic nici despre celelalte două Încercări. Dacă aș fi știut ceva despre cea de mâine, ți-aș fi spus.

Tonul ei era sincer, iar Kiva o crezu. Cu câteva săptămâni în urmă n-ar fi avut curajul să-i vorbească așa, dar Naari devenise una dintre persoanele în care avea încredere.

– Cât timp crezi că ți-ar lua să ajungi înot până în cealaltă parte? întrebă Kiva, stând pe vine aproape de marginea apei, umplând un flacon de sticlă.

– Sincer, nu vreau să mă gândesc la așa ceva, îi zise Naari, cutremurându-se. Dar nu cred că prea mult. Este apă dulce, așa că nu există riscul să trăiască ceva monștri prin ea, crocodili sau mai știu eu ce.

Kiva nici măcar nu-și închipuise asemenea primejdii. Își retrase repede mâna din apă.

– Măcar e potabilă, zise Naari. N-ai să mori de sete dacă va trebui să înoți ore în șir.

– Mersi de ajutor, dar mai bine nu, îi zise Kiva sec.

Naari tăcu în timp ce Kiva colecta celelalte eșantioane, după care se întoarseră în pasajul îngust. Ambele erau cufundate în gânduri. Kiva nu știa ce anume avea să se întâmple a doua zi. Trecură de stația de pompare și merseră spre puțul de acces.

Voiau acum să intre în pasajul mai mare care ducea spre labirintul de galerii, pentru ca vindecătoarea să ia ultimele eșantioane de acolo, dar totul se schimbă atunci când Olisha își făcu apariția.

– N-am știut pe unde ați luat-o, așa că am zis să aștept până vă întoarceți, zise femeia.

– S-a înrăutățit starea lui Tipp? sări Kiva.

– Nu, dragă, el e bine.

– Are iar ceva la stomac? întrebă Kiva, neatentă la spusele femeii, întinzându-se spre scară și pregătindu-se să o tulească spre infirmerie A revenit febra?

– Kiva, dulceață, îi zise Olisha, punându-i o mână pe un braț pentru a o opri. Nu e vorba despre Tipp. Ci despre Tilda.

Kiva fu inundată de un val de ușurare, ce fu repede alungat de unul de groază,

– Are iar convulsii? A...

– E bine, o întrerupse femeia, cu glas calm.

– Atunci de ce ești aici?

– S-a trezit. Tilda s-a trezit.

Chiar și mai confuză, Kiva zise:

– Se mai trezește din când în când. Dă-i niște supă înainte să adoarmă la loc. Trebuie să o hidratăm.

– Nu, dragă, n-ai înțeles, zise Olisha, pierzându-și răbdarea. O privi în ochi în timp ce adăugă: Tilda s-a trezit – și e *lucidă*.

CAPITOLUL 26

Kiva se chinuia să-și controleze respirația în timp ce ea, Naari și Olihsa urcau scara de acces. Era decisă să se întoarcă pentru a lua probe din celelalte tuneluri.

Cele trei ajunseră la suprafață, gâfâind și acoperite de transpirație, cu mușchii cuprinși de durere. Cel puțin, Kiva și Olisha. Naari nu părea prea afectată, dovadă a condiției ei fizice. Dacă nu ar fi fost atât de grăbită să ajungă la infirmerie, Kiva ar fi vrut să o întrebe mai multe despre proteza ei și cum de o folosea cu atâta ușurință, gardianca neavând nici o dificultate în a se ține de scară sau de a folosi orice alt lucru pe care punea mâna.

Ignorând nevoia propriului corp de a avea un moment de odihnă, Kiva ieși în fugă din clădire, acompaniată de Naari, în timp ce Olisha strigă, cu sufletul la gură, că avea să le prindă ea din urmă.

Neștiind la ce să se aștepte și nici măcar ce își dorea să găsească, mintea Kivei era asaltată de gânduri, îngrijorări și întrebări atunci când ajunse la infirmerie și păși înăuntru.

– Kiva! Te-ai î-întors! țipă Tipp, stând lângă patul Tildei, ținând-o de o mână.

Inima Kivei tresăltă atunci când fața femeii se întoarse, chiar dacă nu exact în direcția ei, din cauza faptului că era oarbă.

Vindecătoarea lăsă mai întâi eșantioanele pe bancul de lucru, găsindu-l pe Nergal așezat pe același scaun pe care-l lăsase.

– Poți pleca, îi zise. Spune-i și Olishei – acum se întoarce de la tuneluri.

Bărbatul ieși din infirmerie numaidecât, de parcă se temea că vindecătoarea s-ar putea răzgândi. Dar Kiva nu și-l dorea acolo. Nici pe Olisha. Într-o lume ideală, nici Tipp sau Naari nu ar fi fost acolo, permițându-i Kivei să aibă un moment singură cu pacienta ei. Dar Tipp deja vorbea în șoaptă cu Tilda, iar Naari se îndrepta spre patul ei, cu o expresie precaută pe chip ce o făcu pe Kiva să presupună că își aducea aminte de atacul Reginei Rebelilor, ce avusese loc la scurt timp după ce ajunsese în închisoare. Tilda stătuse legată de atunci, dar, cu toate acestea, Naari era în stare de alertă.

Inima Kivei îi bubuia în urechi în vreme ce se apropia de patul Tildei. Nu știa de ce era atât de emoționată. De fapt, avea mai multe motive. Se întreba dacă Tilda își mai amintea ceva de dinainte să ajungă la Zalindov. Știa ceva despre mesajul de la sora Kivei? Știa că Zuleeka îl trimisese, că vindecătoarea ar fi riscat orice, că încă risca totul pentru a o ține în viață? Și cum rămânea cu rebelii din afara închisorii? Oare știa Tilda că încercaseră să o elibereze? Că nu reușiseră? Știa dacă aveau un plan de rezervă? Sau asta era doar speranța naivă a Kivei?

Foarte multe întrebări, și nu putea să-i adreseze nici una dintre ele de față cu Tipp și Naari.

Kiva trecu prin spatele gardiencei și se apropie de pat.

– Am auzit că cineva se simte mai bine, spuse Kiva, vocea sunându-i ciudat și în propriile urechi.

– N-a z-zis nimic până acum, îi spuse Tipp. Doar a î-întrebat unde se află. Și a cerut ap-p-pă.

Kiva se îngrijoră, căci, ultima oară când fusese conștientă, Tilda știuse că se afla în Zalindov – după care uitase, la câteva secunde după. Era bine că ceruse apă. Kivei îi era foarte greu să o mențină hidratată.

– Kiiiva, zise femeia. *Kiiiva.*

– D-d-da, spuse Tipp încurajator, bătând-o ușor pe mână. Ea e Kiva – v-vindecătoarea închisorii. Ți-am povestit despre ea, mai ții minte? Kiva M-meridan. Cea mai bună vindecătoare din tot regatul. Ea a avut grijă de tine.

– Kiiiiiiiva, zise Tilda, îndreptându-și ochii orbi în direcția vocii lui Tipp.

Kiva își înfipse unghiile în palmă când își auzi numele ieșind dintre buzele femeii. Regina Rebelilor nu părea complet lucidă, așa cum spusese Olisha. Sau poate că îi era iar greu să vorbească, așa cum se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă când Kiva încercase să poarte o discuție cu ea.

– I-ai dat pelin? îl întrebă Kiva pe Tipp.

Ochii lui Tipp se luminară și sări de pe scăunel ca să se ducă la masa de lucru și să aducă de acolo o pastă maronie. I-o înmână Kivei, iar ea o întinse pe limba Tildei, așteptând să vadă dacă avea să îi limpezească mintea și să îi relaxeze limba.

– Kiva, zise Regina Rebelilor după câteva clipe, reușind să articuleze corect sunetele.

– E a-aici, spuse Tipp. Și N-Naari. Ți-am povestit și despre ea. O să-ți p-placă.

Tilda își întoarse fața dintr-o parte în alta, de parcă încerca să-i vadă. Kiva se întreba de cât timp își pierduse vederea și dacă era unul dintre efectele afecțiunii de care suferea sau dacă și-o pierduse mai demult.

– Poți să-mi spui cum te simți? se forță Kiva să întrebe, hotărâtă să nu uite că ea era vindecătoarea și avea o sarcină

de îndeplinit. Te doare capul, ți-e greață, te doare ceva? Zaci aici de aproape șase săptămâni, și încă n-am reușit să-mi dau seama de ce boală suferi. M-ar ajuta orice detaliu.

– Încercările..., zise Tilda. De ce... nu au venit să mă ia?

Kiva, Tipp și Naari tăcură, neștiind ce să spună.

– De ce... n-am murit?

Tipp se mișcă pe scăunel. Naari își încrucișă brațele la piept.

– Ar fi... ar fi trebuit să fiu moartă.

Cuvintele ei rupseră ceva în Kiva. Nu afirmația în sine, ci emoția din spatele ei. Își aminti ultima lor conversație, când Tilda o întrebase de ce se chinuia să o țină în viață când oricum avea să moară.

Kiva simți împunsătura lacrimilor când adevărul o lovi cu putere: sunase de parcă Tilda chiar își dorise să moară. La fel ca în cazul multora care ajungeau la Zalindov, sunase ca și cum nu avea pentru ce să trăiască, nu avea nici o motivație pentru a supraviețui. Dar Kiva știa că nu era așa. Fiind Regina Rebelilor, avea un țel, oameni care o urmau, avea un regat de recâștigat. Ar trebui să fie ultima persoană din lume care să își dorească moartea, nu înainte de a lupta cu toate forțele pentru a recăpăta Coroana familiei.

– Kiva... *de ce?* întrebă implorator Tilda, cu fruntea lucindu-i de transpirație, fiind evident că depunea un efort considerabil ca să poată vorbi.

– Ce anume? o întrebă Naari, intervenind pentru întâia oară.

Kiva tresări, pentru că uitase că femeia se afla în apropiere.

– *De ce?* repetă Tilda.

– Cred că v-vrea să înțeleagă de ce n-a m-murit, șopti Tipp, deși știau cu toții ce întreba femeia.

Kiva însă se întreba dacă nu cumva Tilda căuta alt răspuns, unul pe care nu i-l putea oferi.

– Iartă-mă, zise Kiva, înghițindu-și nodul din gât. Nu știu de ce ești bolnavă, dar încerc să fac totul ca să te vindec.

Inclusiv luând asupra ei sentința Tildei, însă Kiva nu avea de gând să îi spună asta, și o privire de avertizare din partea ei către Tipp și Naari îi făcu și pe aceștia să tacă.

– De aia ești în v-viață, zise Tipp cu glas vesel. Datorită K-Kivei. O să te pună pe picioare cât ai clipi.

Tilda gemu slab, sunetul pătrunzând până în sufletul Kivei, în timp ce pronunța numele vindecătoarei.

– Kiva, zise femeia, vocea ei nefiind mai mult decât o șoaptă. *Kiiiiiva.*

– Ce are? o întrebă Naari.

– E bolnavă, zise Kiva, fiind aproape să cedeze.

– Știu asta, Kiva, spuse Naari. Dar tot nu înțeleg de ce îți tot repetă numele.

Kiva nu știa ce să-i răspundă.

– Spune-mi... povestea, zise Tilda, închizând ochii și lăsându-și capul pe pat.

Naari și Tipp se încruntară nedumeriți, dar Kiva trebui să tragă adânc aer în piept ca să își rețină lacrimile care îi înțepau ochii. Sărmana femeie! Kiva nu știa cât mai avea de trăit. Nu știa cum s-o ajute.

– Tatăl... tău... Kiva, zise Tilda, ridicând o mână vlăguită spre ea. Și... hoțul. Spune-mi... povestea!

Kiva înghiți în sec, apoi înghiți din nou. Era dureros, de parcă încerca să facă să alunece cioburi pe gât în jos. Degetele îi tremurară când luă cu blândețe mâna întinsă a Tildei, știind că asta își dorea femeia.

– Ce vorbește acolo? o întrebă Naari.

– I-am spus o poveste, cu o zi înainte de Încercarea Focului, se forță Kiva să rostească. Nu dormea deloc bine – era agitată, gemea. Am crezut că o va liniști.

– Îmi plac p-poveștile, zise Tipp. O spui din nou?

Kiva se uită la băiat și îi văzu expresia senină, apoi privi la Naari, care părea acum curioasă, dar nu și precaută, după care se uită la Tilda, care părea pe punctul de a se cufunda în somn, unde, Kiva știa, delirul avea să o cuprindă iar. Poate că era mai bine că Regina Rebelilor nu reușea să comunice cum trebuia. Poate că era mai bine că era bolnavă și trebuia ținută în infirmerie. Nu doar că era

protejată de cei care nu susțineau cauza rebelilor și care îi voiau răul, dar nici n-o puteau trimite în Abis, să fie interogată. Până când Kiva termina cu Încercările, Tilda avea să rămână o deținută, viața ei fiind în pericol atâta vreme cât se afla la Zalindov. Nu era nici un semn cum că susținătorii ei aveau să mai facă o încercare de a ajunge la ea. Reușita sau eșecul Kivei însemna eliberarea sau moartea ei. Și, până când se întâmpla una din două, femeia cea bolnavă era în pericol, toate cunoștințele ei de rebelă fiind captive în mintea ei. Poate tocmai de aceea nu se însănătoșea – poate, în subconștient, știa ce avea să i se întâmple dacă autoritățile reușeau să-i afle secretele. Poate tocmai de *aceea* își dorea să moară – ca să protejeze planul ei de a recâștiga regatul, ca să-i protejeze pe cei la care ținea.

Însă... și Kiva avea oameni la care ținea. De bine, de rău, Tilda era și ea printre ei. Dacă vindecătoarea reușea să rămână în viață, atunci era determinată să o ajute și pe Tilda să supraviețuiască.

„N-o lăsa să moară."

Kiva nu avea nevoie să îi aducă cineva aminte de mesajul din bilețel.

Nu avusese niciodată nevoie.

Trase un scăunel lângă Tipp și o ținu pe Tilda de mână, povestindu-i din nou despre cum se întâlniseră tatăl și mama ei. Spera că faptul că Tilda înțelesese acea poveste prima oară când i-o spusese Kiva însemna că auzise și rugămințile Kivei de a nu uita de cei iubiți. Că își amintea că ei aveau nevoie ca ea să rămână în viață și să lupte.

– Chiar îți p-pasă de ea, nu-i așa? o întrebă Tipp mai târziu în acea seară, atunci când Kiva testa alți șobolani.

Băiatul încerca să ajute, dar mai mult o încurca, pentru că mai degrabă se juca cu șobolanii și îi agita.

– De cine să-mi pese?

– De Tilda, zise Tipp. Am văzut cum te-ai uitat azi la ea c-când spuneai povestea. Apropo, mi-a plăcut mult. Niciodată n-ai v-vorbit despre părinții tăi.

– Nu prea e cine știe ce de povestit, zise Kiva, pe un ton sec, dorindu-și să mai aline din durerea pe care o simțea de fiecare dată când se gândea la mama și tatăl pe care îi pierduse, precum și la frații și la sora sa.

Tipp nu insistă și reveni la întrebarea inițială:

– D-de ce te porți așa cu ea? E datorită a ceea ce reprezintă – nu vrei să mai moară un d-deținut, nu dacă ține de tine? Asta ai zis, nu?

Văzându-l așa curios, Kiva îi răspunse:

– Da. Dar și... Făcu o pauză, apoi admise în șoaptă: Îmi aduce aminte de cineva.

Tipp se întoarse să o privească direct, ochii lui albaștri fiind acum plini de lacrimi.

– Nu știam d-dacă ai observat. Nu am spus nimic fiindcă nu am v-vrut să fac din țânțar armăsar.

Kiva scăpă mâncarea în care amesteca mușchi acvifer și făcu un pas spre el.

– Tipp...

– Nu mi-am dat seama de asta atunci când a ajuns, d-dar după ce ai curățat-o... zise Tipp, ștergându-și fața, să știi că îmi aduce aminte de mama. M-mult.

Kiva își deschise larg brațele, iar el ieși din țarcul pentru șobolani și se lăsă îmbrățișat. Deși nu plângea, tristețea lui îi învăluia pe amândoi.

– Ineke ar fi tare mândră de tine, zise Kiva. Știi asta, nu-i așa? Foarte mândră.

Kiva chiar nu știa de ce anume îi amintea Tilda lui Tipp de mama lui, în afară de faptul că aveau cam aceeași vârstă și păr brunet. Poate că nici nu era nevoie de mai mult pentru a scoate amintirile la suprafață. Trecuse și Kiva prin asta, căci, după moartea fratelui ei, orice băiețel o făcea să se gândească la Kerrin.

– Eu... m-mă bucur că îți pasă de ea, zise Tipp. Chiar dacă știu că nu e cu adevărat mama, înseamnă mult pentru mine că încerci să o ajuți. Se retrase din îmbrățișare când adăugă: Știu că m-am supărat atunci când ai luat sentința ei asupra ta, dar ai f-făcut ce trebuia. Și te-ai descurcat atât

de bine cu primele Î-Încercări, încât sunt sigur că mâine vei face la fel.

Kiva se cutremură gândindu-se la ce o aștepta a doua zi, dar se cutremură și mai tare când își dădu seama că, dacă reușea să treacă de acea Încercare și de următoarea, avea să poată pleca din Zalindov. Iar Tilda și Tipp ar fi și ei eliberați.

Jaren și Naari, însă, ar rămâne în urmă. Și Mot, da.

Gândindu-se la bătrân, privi butelca în care se afla un lichid lăptos, aflată pe bancul de lucru. Fostul farmacist i-o adusese în acea după-amiază, după ce petrecuse toată săptămâna venind și plecând din grădină, vorbind singur. Astăzi, îi înmânase poțiunea spunându-i:

„– Bea asta mâine-dimineață. Nu-ntreba ce-i înăuntru. Nu vrei să știi. Da' ține-te de nas, altfel n-o s-o poți bea!

– Vreau să știu mai multe de-atât", îi zisese Kiva, privind suspicioasă butelca.

„– Majoritatea oamenilor se înecă de panică și epuizare, deci mă gândesc că asta va testa Încercarea", spusese el. „Dacă te aruncă în apa rezervorului și ai de înotat o vreme – știi să înoți, nu? –, fiertura asta o să te ajute să nu oboseșți prea repede, o să-ți relaxeze mușchii, să nu faci întindere. Și am încercat să adaug și ceva care să te calmeze, dar... n-a funcționat. Așa că va trebui să te descurci cu emoțiile."

Apoi îi urase noroc și îi zisese că avea să se gândească și la ceva care să o ajute cu Încercarea Pământului. Kiva îi era recunoscătoare pentru încredere, înecându-se de emoție când el îi făcuse cu mâna și plecase din infirmerie.

Avea să-i fie greu să-l lase pe Mot în urmă dacă urma să treacă de toate cele patru Încercări. Dar, la fel ca în cazul lui Jaren, nu avea cum să-l ajute. Tipp și Tilda, pe de altă parte, depindeau de ea, chiar dacă nu știau asta.

– Normal că îmi pasă de ea, îi zise Kiva băiatului, ignorându-și gândurile. Și mă bucur că și ție îți pasă.

– Așa e. Te poți baza pe mine când nu ești aici. Știu să am g-grijă de ea aproape la fel de bine ca tine.

– Chiar mai bine, zise Kiva, întinzându-se să îi dea din ochi părul roșcat. Sunt sigură că ești favoritul ei. De departe.

Tipp rânji.

– Ei, eu n-am vrut să zic ceva, dar...

Kiva râse și se întoarse la treabă. Nu se mai dusese în tuneluri în acea după-amiază, ci rămăsese la infirmerie după ce Tilda adormise, așteptând să vadă dacă avea să fie din nou lucidă. Dar, după cum anticipase, femeia fu iar acaparată de delir. Cât așteptase, testase șobolanii, ceea ce în mod normal ar fi făcut a doua zi, dar, pentru că în ziua următoare o aștepta Încercarea, nu dorea să piardă timp.

Plănuia să se ducă a doua zi, dimineață devreme, împreună cu Naari, în secțiunea de tuneluri care rămăsese de testat, și să se întoarcă înainte de Încercare. Era la limită cu timpul, dat fiind că trebuiau să se întoarcă repede la infirmerie, dar era încrezătoare că avea să reușească.

Dar planurile ei fură date peste cap a doua zi, atunci când auzi că sosise o căruță, aducând deținuți noi în închisoare. Infirmeria era primul loc prin care treceau, iar Kiva trebuia să stea acolo, să îi consulte și să le cresteze însemnul, ceea ce lua timp, așa că nu mai reuși să culeagă probele finale. Singura parte bună era că munca îi distrăgea atenția și, în afară de faptul că avu de înghițit fiertura cu gust groaznic a lui Mot, abia dacă mai apucă să se gândească la Încercarea ce se apropia.

Erau patru deținuți în total, trei bărbați și o femeie, de vârste diferite, din diferite zone ale Wenderallului. Toți erau sănătoși. Kiva își dădu seama că nu petrecuseră foarte mult timp pe drum, mai ales că iarna avea să mai dureze cel puțin patru săptămâni. Sosirea lor o surprinse pe Kiva. Doar Jaren, cei doi tovarăși morți ai lui și Tilda sosiseră la închisoare de când se înrăutățise vremea – plus alaiul regal care fusese martor la prima Încercare, dar ei nu se puneau la socoteală, căci condițiile lor de călătorie erau mult mai bune decât ale deținuților.

Unul câte unul, nou-sosiții intrară târându-și picioarele în infirmerie, iar Kiva îi controlă, îi crestă și îi trimise mai

departe, așa cum făcuse de ani în șir. Tipp rămase cu ea, aducându-i apă, înmânându-i praf de piperoaică și ajutându-i pe noii deținuți să-și îmbrace hainele.

Femeia fu singura care îndrăzni să spună ceva, mormăind că fuseseră forțați să călătorească pe acea vreme groaznică pentru că toate închisorile de pe drum erau pline. Abia vorbise, că vindecătoarea îi ceru numaidecât să tacă, din moment ce nu Naari fusese cea care îi anunțase de sosirea lor și nu era ea cea care îi supraveghea. În schimb, Oase și Măcelarul stăteau în dreptul intrării în infirmerie, amenințarea lor tăcută umplând spațiul și forțând-o pe Kiva să se grăbească.

Termină și cu ultimul, care fu zorit de cei doi gardieni spre locul în care așteptau restul, după care, slavă cerului, plecară cu toții din infirmerie. Acum, erau problema altcuiva, se gândi Kiva, simțindu-se ușurată că nu fusese însărcinată cu orientarea acestora, ca în cazul lui Jaren.

Deși, până la urmă, asta nu ieșise deloc rău.

– I-intens, zise Tipp, adunând hainele lăsate în urmă, punându-le într-o grămadă. N-nu știu cum r-reușești.

– Am destulă experiență, zise Kiva.

Ridică o tunică bărbătească și o împături strâmbând din nas, aproape ratând un obiect mic ce pluti până pe podea. Îl văzu însă, acoperindu-l cu cizma înainte ca Tipp să vadă ce se întâmplase.

Pulsul i-o luă razna, dar rămase calmă, continuând să împacheteze hainele.

– Du, te rog, hainele astea în zona de intrare, ca să fie sortate, îi ceru Kiva lui Tipp, sperând ca acesta să nu-i remarce tremurul din voce.

– M-mă grăbesc, zise el. O s-să vină curând după tine. Nu vreau să ratez momentul.

Kiva nu zăbovi cu gândul la faptul că Încercarea ei se apropia. Stătu cu sufletul la gură până când Tipp plecă, apoi aruncă rapid o privire în jur, să se asigure că nu mai era nimeni în afară de Tilda, care dormea. Ridică piciorul și se aplecă să ridice bucata de pergament care căzuse din tunica bărbatului.

Asta trebuia să fie. Familia ei primise mesajul trimis de ea prin Raz și îi trimisese un răspuns, anunțând-o că venea să o salveze.

Desfăcu pergamentul cu mâinile tremurânde. Un singur cuvânt stătea scris acolo. Era scrisul grăbit și dezordonat al fratelui ei.

Kiva se încruntă, citind din nou, întrebându-se dacă a tradus greșit.

Un nume. Al unui oraș.

Oakhollow.

Dacă își amintea ceva din lecțiile de geografie, era undeva în sud, aproape de Vallenia.

Dar de ce să...

Kiva trase aer în piept când înțelese.

Fratele său îi spunea unde era. Unde se găsea familia ei.

Unde îi putea găsi dacă trecea de Încercări.

Faptul că el credea că ea putea reuși acolo unde alții dăduseră greș o umplu de speranță, de căldură.

Și totuși... speranța pieri, înlocuită de dezolare. Cea de-a treia Încercare a ei era azi, iar ei tot nu ajunseseră să o salveze. Ea le transmisese că avea nevoie să fie salvată, și ăsta era singurul răspuns primit.

„Suntem pe drum."

Minciuni.

Numai minciuni.

Pentru că nu aveau să vină.

Nu putea să-i învinovățească. Nimeni nu reușise să pătrundă în Zalindov. Nimeni nu evadase vreodată. Știa că

era imposibil, ceva ce nu putea cere. Dar sperase... *sperase* că, ajutați de rebeli...

Nu mai conta.

Totul depindea de Kiva. Dacă își dorea să își revadă familia, trebuia să se descurce singură să ajungă la ea. Mesajul fratelui ei îi dădea de înțeles două lucruri:

O așteptau. Și voiau ca ea să li se alăture.

Încă două săptămâni.

Încă două Încercări.

Apoi, avea să fie liberă.

– Dulceață, tot aici ești.

Kiva mototoli mesajul și îl aruncă sub bancul de lucru înainte de a se întoarce spre Olisha, care intra pe ușa infirmeriei.

– Ce cauți aici? o întrebă Kiva, cu glas răgușit.

– Am venit să aduc niște provizii, zise Olisha, mângâind rucsacul pe care-l ținea în mână.

– Ce provizii?

Olisha se duse la bancul de lucru și îngenunche în fața lui, deschizând o ascunzătoare. Kiva icni, căci nu avusese habar că era un dulap ascuns acolo.

– Provizii, repetă femeia și scoase din rucsac un flacon cu un lichid transparent, fluturându-l către Kiva. Știi tu, pentru imunitate.

Kiva fu străbătută de un fior în vreme ce se apropie de femeie cu pești nesiguri.

– Pentru imunitate.

– Mmm-da, zise Olisha, băgându-și capul în dulap, făcând loc pentru fiolele care erau deja acolo. Mi-aș dori să nu fiu alergică la rujă. Nergal la fel. Altfel, le-am lua cu găleata.

– Pot să... Kiva își drese glasul. Pot să văd și eu una, te rog?

Olisha tocmai se pregătea să mai bage o fiolă în dulap, dar, în schimb, i-o dădu Kivei și se întinse după alta, continuând să le așeze.

Cu mâini tremurătoare, Kiva îi scoase dopul, ducând fiola la nas. Intră în panică atunci când mirosi lichidul, dar

se forță să întrebe cu glas calm:

– De unde ai astea, Olisha?

– Hmm? întrebă femeia, neatentă.

– Fiolele astea – de unde sunt?

– Nergal mi le-a dat, dulceață, îi zise Olisha. El a plecat cu ceilalți ca să asiste la Încercarea ta, dar eu n-am nervi pentru așa ceva. M-am oferit eu să aduc astea aici din moment ce tot veneam încoace. Cineva trebuie să aibă grijă de pacienți cât ești plecată.

– Nergal... ți-a dat fiolele astea... pentru imunitate?

– Ei bine, da, zise Olisha, și ceva din vocea Kivei o făcu să ridice privirea. Dar el le-a primit de la altcineva. Le-am dat toată iarna. Când vine cineva la noi, îi dăm o fiolă. Așa cum faci și tu.

– Poftim?

– Păi, ai dat și tu altora, nu?

Când Kiva clătină din cap, cuprinsă de groază, Olisha se încruntă și zise:

– Aveam așteptări mai mari de la tine, draga mea. Cu boala asta care face ravagii, avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem găsi. Nu *toată lumea* e alergică la rujă. Tu mai ales ar fi trebuit s-o torni pe gâtul pacienților tăi. Însă nu celor bolnavi de stomac – am încercat, dar le înrăutățește starea. Însă cei care vin aici cu răceli sau răni... sau... cei *sănătoși*... ei au primit licoarea, ca să le dăm o șansă. Ar fi trebuit să faci la fel, zise Olisha. Sunt dezamăgită de tine, Kiva.

Vindecătoarea nu o mai asculta. În schimb, auzea vocea Crestei, acuzațiile pe care i le trântise cu o zi în urmă: „Toți cei care vin la tine cu ceva ajung să se îmbolnăvească. Explică-mi asta, vindecătoareo!“

Kiva știa ce cauza boala.

Olisha avea dreptate – licoarea conținea rută, care ajuta imunitatea.

Dar Olisha se și înșela, căci lichidul nu conținea doar asta. Mirosul licorii avea urme de migdale amare și fructe putrezite. Olisha și Nergal nu își puteau da seama, fiindcă acel miros era mascat de aroma de rută.

Febră mare, pupile dilatate, dureri de cap, vomă, diaree, erupție pe abdomen – simptomele bolii de stomac. Dar erau și efectele secundare clasice a ceva ce mirosea a migdale amare și a fructe putrezite.

Duhoaică.

Denumită și Atingerea Morții.

Licoarea de imunitate... nu era un medicament.

Era o otravă.

Prizonierii nu se îmbolnăveau, erau otrăviți.

– E timpul.

Kiva se răsuci spre ușa infirmeriei, tremurând toată din cauza șocului produs de ceea ce tocmai aflase.

– Unde e Naari?

Kiva se înecă în clipa când îl văzu pe Rooke apropiindu-se de ea.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană castanie.

– Te-ai cam împrietenit cu ea, nu-i așa? Ai grijă, vindecătoareo!

Kiva se uită la el, șocată de descoperirea pe care o făcuse. Voia să-i spună lui Rooke, dar apoi văzu gardienii care erau cu el – unul din ei era alături de el, iar celălalt rămăsese în prag, suficient de aproape cât să audă. Își aminti că Olisha îi zisese că Nergal primise licoarea pentru imunitate de la altcineva.

Kiva nu putea risca să dezvăluie ce aflase, nu înainte de a se asigura că persoana responsabilă avea să fie prinsă. Olisha și Nergal erau doar niște marionete. Marionete *fără minte,* dar marionete. Trebuia să aibă grijă cu cine vorbea despre asta până când cel care le dăduse licoarea era prins. Nu dorea să-i spună ceva lui Rooke cât timp erau martori în preajmă. Nu doar deținuții bârfeau la Zalindov. Bârfa circula cu viteză și printre gardieni, iar zvonurile ajungeau întotdeauna înapoi la prizonieri.

Trebuia să se ocupe de asta – dar *cu discreție.* Zalindov se afla deja pe un butoi cu pulbere. Dacă deținuții prindeau de veste că boala *nu era* o boală... că cineva îi otrăvea în mod intenționat...

– Ce-ai acolo? o întrebă Rooke, arătând spre fiola pe care Kiva o strângea de i se albiseră încheieturile.

Kiva încercă să pară mai calmă decât se simțea, spunând printre dinți, în vreme ce îi dădea Olishei fiola:

– Nimic important.

Rooke miji ochii, și Kiva simți o scânteie de speranță, știind cât se pricepea el la citit oamenii. Sigur avea să îi vadă panica și să își dea seama că se petrecea ceva și să îi ceară o întrevedere între patru ochi. Atunci, i-ar putea spune adevărul fără a fi auzită de altcineva.

Dar el nu zise nimic, neavând habar de ceea ce gândea și simțea ea. Nu făcu decât să se întoarcă și să îi facă semn să îl urmeze.

– Hai! Avem ceva de mers.

– O clipă! zise ea. Putem discuta puțin? Între patru ochi.

– Suntem în întârziere, zise Rooke peste umăr, fără a încetini. O să-mi spui după Încercare.

– Dacă mai trăiești, comentă gardianul care mergea în ritm cu ei și îi dădu un brânci zdravăn Kivei. Hai, mișcă, vindecătoareo!

– Dar...

– Mergi sau te duc ca pe-un sac, îi aruncă gardianul, împingând-o. Alegerea îți aparține.

Kiva scrâșni din dinți, dar tropăi ascultătoare spre ieșire, înjurându-l pe Rooke în gând.

Gândurile i-o luaseră razna în timp ce păși afară, gardianul care comentase grăbind pasul pentru a merge în rând cu Rooke și cu alți doi. Încă trei gardieni se alăturară escortei, dar Naari nu era printre ei. Kiva era disperată s-o vadă, ca să-i spună ce aflase, convinsă că ea avea să asculte și să știe ce era de făcut. Oamenii mureau din cauza unei otrăvi. *Cineva* trebuia să afle, trebuia să descopere cine se afla în spatele poveștii ăsteia și să facă astfel încât să fie trași la răspundere.

Kiva se gândi inițial la Cresta. Dacă deținuții reușeau să pună mâna pe praf de îngeri, atunci poate că și alte substanțe reușeau să fie obținute în închisoare. Mai ales de către liderul rebelilor prizonieri. Dar... Cresta păruse la fel

de indignată de moartea deținuților cu o zi în urmă, susținând că prieteni de-ai ei se îmbolnăveau și mureau. Dacă ea ar fi fost cea care aducea otrava, sigur nu i-ar fi rănit pe cei de care îi păsa.

Trebuia să fie altcineva, care să urmărească altceva decât să răspândească frica și să stârnească revolte, lucruri pentru care Cresta nu avea nevoie de o otravă. Dar *cine...*

Kiva își pierdu concentrarea când o voce îl strigă pe temnicerul-șef, oprind micul grup, și simți atâta ușurare atunci când o văzu pe Naari venind spre ei, încât genunchii aproape îi cedară.

– Arrel, mormăi Rooke. Mă întrebam pe unde te învârți. Ești conștientă că infirmeria a rămas fără pază?

– A venit o căruță de dimineață, zise Naari. Mi s-a spus că paza e asigurată.

Rooke strânse din dinți, dar probabil răspunsul ei îi mulțumise, căci continuă să meargă. Kiva nu îl urmă decât când Naari o îmboldi înainte și, chiar și atunci, rămase cât mai în urmă posibil față de el și de cei care îl însoțeau.

– Trebuie să-ți vorbesc, îi șopti Kiva lui Naari.

– Concentrează-te asupra a ceea ce ai de făcut! îi șopti Naari înapoi.

Kiva privi spre gardiancă, observându-i fața palidă, încordarea de pe chip și neliniștea ce o copleșea.

– E urgent, șopti ea. E despre...

Dar Kiva se opri când își dădu seama că ceva nu era în regulă.

Nu se îndreptau spre tuneluri și spre bazinul acvifer.

Se îndreptau spre porțile de la intrare.

Dintr-odată, uită de otravă, teama preluând controlul când își aminti că avea de înfruntat a treia ei Încercare, ce s-ar fi putut sfârși cu ea moartă. Fusese încrezătoare gândindu-se că va trebui să înoate în bazinul acvifer, mai ales că elixirul lui Mot îi curgea prin vene, dar acum...

Acum, nu avea habar ce se întâmpla.

– Unde mergem? șopti Kiva.

– Nu știu, dar nu-mi place, îi răspunse Naari, pe un ton la fel de mohorât ca expresia de pe chipul ei.

Nici Kivei nu îi plăcea. Dar, în vreme ce treceau de porți în spatele lui Rooke, apoi pe lângă ferme și mai departe, începu să bănuiască încotro se îndreptau.

Saliva i se aduna în gură și, mai mult ca oricând, simți nevoia copleșitoare de a împărtăși ceea ce aflase, așa că se întinse, se prinse de mâneca de piele a lui Naari și îi șopti:

– E otravă.

– Poftim? o întrebă femeia înainte de a-i face semn să tacă, în clipa când Rooke se întoarse să se uite la ele.

– Țineți pasul, zise Rooke. Suntem așteptați.

Kiva știa că se referea la cei din Zalindov. Se întrebă dacă Tipp fusese luat de mulțime, dar spera să fie cu Mot și cu Jaren, nu pierdut într-o mare de țapinari masivi și de săpători. Dar știa și că băiatul se putea descurca singur, așa că decise să nu își facă griji pentru el și se strădui să se asigure că Naari îi înțelesese mesajul.

Rooke, însă, observase că cele două rămăseseră în urmă, așa că încetini, forțându-le să îl ajungă din urmă. Naari nu părea alarmată, semn că nu înțelesese despre ce vorbea Kiva sau cât de gravă era situația. Trebuia să găsească o metodă prin care să-i explice – și asta rapid.

Dar Rooke părăsi traseul principal al șinelor, luând-o spre est, spre un loc în care Kiva nu fusese niciodată și, cu inima în gât de groază, își dădu seama că intuise bine unde avea să fie dusă.

La cariera abandonată.

O capcană inundată.

Locul perfect pentru Încercarea Apei.

CAPITOLUL 27

La fel ca înaintea celorlalte două Încercări, inima Kivei îi bubuia în piept în vreme ce se îndrepta spre a treia. Cariera abandonată era mult mai mică decât cea pe care o vizitase împreună cu Naari, cu două săptămâni în urmă, însă era mult mai adâncă. Era greu de ghicit ce adâncime avea, dat fiind că fusese umplută cu apă provenită din izvoarele subterane și de la ploi.

Kiva nu se gândise că acea carieră ar fi putut fi locul pentru cea de-a treia Încercare, ba chiar nici nu își amintise de existența ei. Acum se mustra în sinea ei, chinuindu-se să își dea seama la ce provocare ar putea fi supusă și întrebându-se dacă poțiunea lui Mot ar fi putut s-o ajute.

În timp ce Rooke o conducea către creasta stâncii ce se înălța deasupra gropii, Kiva fu izbită de frumusețea acelui loc. Apa era de un turcoaz intens, de la amestecul de calcar cu alte minerale, iar suprafața sa strălucea, datorită urmelor de luminium. Într-o zi de vară, ar fi ademenit-o la scăldat. Dar acum era iarnă, și marginile apei erau cuprinse de o pojghiță de gheață, ceea ce nu se întâmpla în bazinul acvifer, unde temperatura era mai ridicată, de la căldura din tuneluri.

Kiva nu știa ce era mai rău – apa rece sau ce se ascundea sub suprafața apei. Stânci, echipament de mină abandonat, toxine... lista pericolelor era nesfârșită.

– Mișcă! îi zise Rooke, arătând spre cărarea stâncoasă. Mai avem un pic de mers.

Kiva încercă să nu se uite la deținuții care stăteau pe marginea carierei, cei 3 000 și ceva de ciudați care priveau apa, așteptând să vadă ce urma să se întâmple. Încordarea mulțimii era palpabilă, chiar mai mult ca la Încercarea precedentă. Entuziasm... Furie... Resentimente... Gelozie... *Speranță*... Era un amestec efervescent de emoții, pe care îl simțeau fără îndoială și gardienii, infiltrați strategic printre deținuți și gata de luptă.

„Pericol", își spuse Kiva în gând. „Pericol!"

Însă își luă gândul de la cei care veniseră să asiste la Încercare, pentru că începuse să tremure de groază. Știa

doar că Jaren, Tipp și Mot erau și ei acolo și își doreau ca ea să trăiască. Se întrebă dacă erau la fel de înspăimântați ca ea, dat fiind că erau condamnați să privească, fără să poată interveni.

Când Rooke se opri, coborâseră destul de mult în carieră. Între ea și suprafața apei – aflată, după estimările Kivei, la cincisprezece sau poate treizeci de metri, fiind greu de stabilit din cauza culorii înșelătoare și a neclintirii suprafeței sale – se zărea o stâncă.

– Kiva Meridan, zise Rooke, vorbele lui reverberând datorită pereților de piatră spre prizonierii care așteptau și spre gărzile care înconjurau cariera. Azi vei înfrunta Încercarea Apei. Ai ceva de zis înainte să începem?

Kiva și-ar fi dorit ca Rooke să renunțe să o mai întrebe asta înainte de fiecare Încercare. Oare ce-ar fi trebuit să spună?

Își aminti însă că-și dorea să spună ceva. O privi pe Naari, încercând să comunice cu ea. Femeia însă ridică din umeri, dându-i de înțeles că nu pricepea ce dorea să-i transmită.

Știind că intrase în criză de timp, Kiva se întoarse spre Rooke și clătină din cap, căutând nebunește o soluție pentru a schimba o vorbă în privat cu Naari înainte de începerea Încercării.

Fără să bage de seamă că atenția vindecătoarei era în cu totul altă parte, Rooke își începu cuvântarea:

– O persoană obișnuită poate să-și țină respirația sub apă preț de două minute. Recordul e de o jumătate de oră. Dar persoana în cauză a suferit apoi afecțiuni ce i-au adus în cele din urmă moartea.

Să lași creierul atâta vreme fără oxigen... Kiva era uluită că deținătorul recordului nu murise chiar atunci, darămite să mai trăiască o vreme, până la apariția complicațiilor.

– Ca să treci de Încercarea de azi, continuă Rooke, am luat în calcul timpii acestui record și temperatura apei. Așa că vei fi legată cu greutăți și scufundată în apă, unde va trebui să reziști preț de cincisprezece minute. Lovi cu piciorul un bolovan de calcar aflat la picioarele sale, de

care era înfășurată o sfoară. După ce va trece timpul, te vom scoate din apă. Dacă mai trăiești, ai trecut Încercarea.

Kiva rămase în picioare doar pentru că Naari o prinse zdravăn de braț, iar unghiile gardiencei înfipte în carnea ei alungară punctele negre, de panică, ce i se formaseră la periferia câmpului vizual.

Cincisprezece minute.

Cincisprezece minute.

Kiva nu se gândise nici măcar o clipă că avea să fie nevoită să-și țină respirația sub apă, nici măcar când crease toate scenariile posibile legate de bazinul acvifer. Credea că avea să *înoate,* nu să stea *scufundată.* Și, deși știa că cei ce făceau scufundări, în speță pescarii de pe coasta râului Albree sau cei din Grizel, reușeau să își țină respirația atât de mult, ea nu se număra printre ei. Când fusese copil, reușise să stea câteva minute sub apă – suficient cât să-i bage în sperieți pe părinții ei, dar nu mai mult de atât.

Dar cincisprezece minute... Era *imposibil.*

Kivei nu-i venea să creadă că-și dorea ca prințesa Mirryn sau prințul Deverick să fi găsit o cale să o ajute, în ciuda faptului că Rooke nu mai permitea amestecul lor. Chiar și dacă Mirryn nu avea magie de apă, ar fi putut s-o ajute cumva. Iar Deverick... ei bine, Kiva bănuia că nu avea nici el magie de apă, dat fiind că era inițiat în magia aerului și a focului, asemenea surorii sale. Chiar și așa. Orice astfel de magie era preferabilă nimicului pe care-l avea Kiva. Nici măcar poțiunea lui Mot n-avea să-i fie de ajutor, dat fiind că nu era nevoită să înoate și, deci, nu era în pericol să obosească sau să aibă cârcei. Ei îi trebuia un elixir care s-o ajute să respire sub apă, iar așa ceva, știa prea bine, nu exista.

Kiva era o supraviețuitoare. Dar... pentru această Încercare, se temea că asta nu avea să fie de ajuns.

– Înțelegi ce ai de făcut?

Kiva încuviință din cap, nefiind în stare să vorbească. Privi în jos, și o apucă vertijul când înțelese că nu aveau să

mai coboare, ci urma să fie aruncată în apă de la acea înălțime.

– Gardian Arell, vrei să faci tu onorurile?

Inima Kivei tresăltă când Naari îi dădu drumul, se lăsă pe vine și îi legă cel mai apropiat bolovan de gleznă. Înțelegând că era ultima ei – poate unica – șansă să-i spună ce aflase, așteptă până când Rooke dădu o comandă altui gardian, se aplecă și îi șopti femeii la ureche:

– E otravă, Naari. Pacienții nu se îmbolnăvesc, sunt *otrăviți.*

Nu avu timp să spună mai mult de atât, să-i povestească de Olisha, de Nergal și de licoarea lor pentru „imunitate", întrucât Rooke se întoarse și întrebă, cu ochii mijiți:

– Ce-ai zis?

– I-am zis că mi-a legat prea strâns bolovanul de gleznă, minți Kiva.

– Așa și trebuie, zise Rooke. Nu putem risca să se desfacă în apă. De altfel, cum crezi că te mai scoatem de acolo dacă se desface frânghia?

Kiva nu-i răspunse. Dar se uită la Naari, care se ridica încet, iar în privirea ei îngrozită se citea înțelegerea. Și groaza.

– Ești sigură? întrebă Naari în șoaptă.

Kiva se uită la Rooke, apoi din nou la Naari.

– Da.

– Ți-am spus, trebuie să fie bine strânsă, mârâi Rooke, fără să înțeleagă tâlcul discuției dintre cele două femei.

O prinse pe Kiva de umăr și îi făcu semn să ridice bolovanul în brațe. Kiva se supuse și icni când ridică pietroiul greu, în vreme ce temnicerul-șef prinse de frânghie și îi făcu semn să se apropie de marginea stâncii. Mulțimea prezentă inspiră la unison.

– Nu știu cât e de adâncă, zise Rooke, scărpinându-se în barbă și privind apa. O să afli pe pielea ta. Își coborî vocea, astfel încât numai ea să-l audă, și Kiva desluși o fărâmă de empatie în vorbele lui, deși știa că nu erau pentru ea – îi era doar teamă să nu-și piardă vindecătoarea. E un moment bun să-ți ții respirația. Gata?

Kiva nu era deloc pregătită. Nu ar fi fost niciodată pregătită. Dar n-avea de ales, așa că încercă să-și amintească tot ce știa despre capacitate pulmonară și controlul respirației și, ușor-ușor, începu să se hiperventileze. Era conștientă că asta urma să-i reducă tensiunea arterială și să-i provoace leșinul, dar, dacă nu își umplea plămânii cu aer înainte de a intra în apă, avea să își piardă rapid cunoștința. Trebuia să facă tot ce putea pentru a avea o șansă. Trebuia măcar să *spere* că exista o cale de reușită, altfel, putea la fel de bine să renunțe de pe acum.

– La trei, zise Rooke.

Kiva se concentră asupra respirației și aproape că nu observă apropierea lui Naari, care tremura ușor – nu era clar dacă din cauza Încercării prin care trecea Kiva sau a veștii despre otravă. Însă Kiva nu mai avea loc de frică, nu mai putea irosi oxigen ca să-și hrănească temerile. Nu putea decât să *respire.*

– Unu, zise Rooke.

Kiva inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

– Doi.

Acum era acum. Trase cât mai mult aer în piept, diafragma ei dilatându-se până când începu să o doară, făcând-o să amețească.

– *Trei.*

Rooke o împinse, iar Kiva se strădui să-și țină gura închisă ca să nu dea drumul aerului, deși ar fi vrut să urle în timp ce cădea de-a lungul peretelui stâncos...

Pleosc.

Se afla în apă.

Scăpă bolovanul din brațe din cauza șocului, acoperindu-și gura și nasul în timp ce era trasă în adâncuri, tot mai jos și mai jos. Încă nu procesase durerea resimțită la impactul cu apa, când, după căderea de la o așa înălțime, simțise cum aerul îi era smuls din plămâni. Dar nu lăsă decât o mică bulă să-i scape din gură pe măsură ce se cufunda spre adâncurile carierei. Apa turcoaz

era tot mai întunecată aici, unde soarele se căznea să răzbată.

Kiva simțea că urechile îi sângerau, presiunea creată de coborârea rapidă înfigând pumnale în creierul ei. Și frigul – of, *frigul!* Nu băgase de seamă în primele clipe, când adrenalina și durerea impactului alungaseră orice alt gând cu excepția străduinței de a-și ține răsuflarea, dar acum, că șocul inițial se disipase, Kiva era expusă altui șoc.

Apa era rece ca gheața.

Se afla la prea mare adâncime și era prea frig ca să reziste cincisprezece minute.

Cu un zgomot înfundat, bolovanul atinse fundul carierei – sau poate un ciot de stâncă ivit în calea ei, care s-o împiedice să se scufunde și mai jos. Nici nu conta. Era oricum la mare adâncime, apa din jurul ei fiind atât de întunecată, încât nu deslușea decât umbre distorsionate. Cei care priveau de la suprafață nu puteau vedea nimic, fiind împiedicați de tone și tone de apă.

Îi era *foarte frig.*

Kiva dădu drumul câtorva granule de aer, în vreme ce plămânii ei tânjeau după aer proaspăt. Își strânse brațele în jurul corpului, într-un gest zadarnic de a se mai încălzi puțin. Apa înghețată îi vâra frigul în oase. Mădularele ei începeau să amorțească la extremități, acum, că sângele se repezise să protejeze organele vitale, inima și creierul. Poate că poțiunea lui Mot ajuta, dar nu era de ajuns.

Corpul ei se chirci convulsiv, dar ea nu dădu drumul decât câtorva bule, știind prea bine că n-ar fi avut cu ce să înlocuiască aerul dat afară.

Cincisprezece minute.

Nu știa câte trecuseră. Nu știa câte mai erau.

Și nu avea habar cum avea să mai reziste.

Nu-și mai simțea degetele de la mâini și de la picioare. Simțea doar că nervii ei luaseră foc din cauza apei înghețate.

„Respiră!“ urla trupul ei. *RESPIRĂ.*

Nu putea. Nu era aer.

Nu era aer.

Kiva se chirci din nou, dar de data asta nu mai izbuti să țină aerul în plămâni și nici să-și oprească reflexul de a inhala.

Nu.

Nu.

Se sufoca, pe măsură ce apa înlocuia aerul de-a lungul traheii.

Tuse și sufocare, tuse și sufocare, apa îi umplea plămânii, îi umplea și stomacul, căci înghițise involuntar, și tot aerul păzit cu atâta grijă era dus.

Amorțeala se extinse pe toată lungimea brațelor și a picioarelor, care atârnau acum inutil.

Întunericul creștea, începea să vadă negru, iar corpul ceda... se chircea... ceda.

Tortură, era o *tortură*.

După care, totul se încheie.

Nu mai putea să lupte.

Se prăbuși în inconștiență.

CAPITOLUL 28

– *Respiră, la naiba!*

Kiva se ridică brusc în capul oaselor și tuși, scuipând afară jeturi de apă în timp ce încerca să tragă aer în plămâni.

– Așa, scoate toată apa. Sunt aici.

Kiva era copleșită de frig și de durere. Tremura ca varga, nu-și simțea brațele sau picioarele, plămânii și gâtlejul o ardeau și simțea o durere în coaste.

– Liniștește-te, sunt aici! rosti glasul pe care Kiva îl recunoscu, la fel cum recunoscu brațele care o țineau, trupul care era lipit de al ei.

– J-Jaren? întrebă ea, însă buzele ei abia reușeau să formeze sunetele.

– Sunt aici. O strânse în brațe. Trăiești. *Trăiești!*

O zise ca pe o rugăciune, de parcă nici lui nu-i venea să creadă. Kiva se întreba cât de aproape de moarte fusese și cât de mult îi datora lui Jaren viața.

Dar apoi se întrebă de ce era în brațele lui. Unde era Rooke? Naari? Ceilalți gardieni?

Încet, cu greu, din cauza istovelii care-i cuprinsese tot trupul, Kiva deschise ochii. Dar, când văzu unde se afla, unde se aflau, o luă valul de adrenalină și începu să se zbată.

– Ce...

Nu reuși să-și ducă la capăt vorba, străduindu-se să înțeleagă ce vedea.

Erau tot în carieră.

Sub apă.

Bolovanul era în continuare legat de încheietura ei.

Dar... respirau. Vorbeau. Nu se înecau.

Erau înconjurați de o bulă de aer, mare cât să încapă doi oameni în ea. Deasupra capetelor lor, din bulă, se înălța o pâlnie care ajungea probabil până la suprafață, aducând aer proaspăt.

– *Ce se...*

– Îți explic, o întrerupse Jaren. Dar mai întâi trebuie să te încălzesc. Altfel, vei intra în șoc termic.

Dar corpul ei intrase *deja* în șoc.

Șocul crescu înzecit atunci când Jaren o luă în brațe, iar un cerc de flăcări îi înconjură pe fundul carierei. O căldură îmbietoare i se scurse în oase și începu să-i dezghețe mădularele. Kiva gemu și se prinse și mai zdravăn de Jaren, care o ținea strâns la piept, în vreme ce căldura

propriului trup și a văpăilor fără fum îi dezmorțeau mădularele, alungând întunericul înghețat. Dar, în timp ce durerea ei fizică dispărea, mintea părea că se afundase într-un coșmar.

– Nu înțeleg, șopti Kiva, tremurând în continuare, dar nu la fel de puternic.

Dădu drumul tunicii îmbibate de apă a lui Jaren și se trase în spate îndeajuns cât să îi poată privi chipul.

Nu îi putea deslușI expresia. Vină, frică, resemnare. Un amestec al celor trei și chiar mai mult.

– *Nu înțeleg,* zise Kiva din nou, privind flăcările și bula de aer, apoi apa întunecată.

– Ba da, zise el tăcut.

Kiva clătină din cap de câteva ori, iar apa din păr i se scurgea pe chip.

– Nu, insistă. Nu e posibil.

Nu mai tremura de frig.

Tremura din cu totul alte motive.

– Nu puteam să te las să mori, Kiva, îi șopti Jaren, ținând-o strâns la piept. Ai stat prea mult sub apă. Ai fi... Înghiți în sec. Când te-am găsit, nu mai respirai. A trebuit să te resuscitez.

Kiva simți adevărul vorbelor lui, nu doar în privirea lui chinuită, ci în durerea pe care o resimțea în piept, în plămâni, în inimă.

O adusese la viață.

Dar nu asta era partea pe care nu o înțelegea.

Erau înconjurați de foc. Și de aer. În străfundurile unei ape.

Kiva își umezi buzele și întrebă:

– Ți-a... ți-a dat prințesa o amuletă și ție?

Jaren clătină încet din cap.

– Prințul? șopti ea, răgușită.

Jaren închise ochii și clătină din nou din cap.

– Nu, rosti el, la fel de răgușit.

Un singur cuvânt, dar Kiva înțelese.

Jaren nu avea amuletă.

Jaren nu avea *nevoie* de o amuletă.

El folosea magia elementelor naturii.

Își aminti cuvintele lui Jaren legate de cei care foloseau *magia:* „Am auzit că există și anomalii. Născuți în afara stirpei regale, ca în zilele de odinioară".

O anomalie.

Jaren era o *anomalie.*

Kivei nu-i venea să creadă.

– *Dar cum?*

Jaren blestemă printre dinți și apoi își înălță privirea spre luciul apei.

– Nu mai avem timp. Se ridică și o trase după el, iar bula de aer se extinse în jurul lor. Aș vrea să îți pot explica și o să o fac, jur! Dar, acum, trebuie să îmi promiți că nu o să spui nimănui ce s-a întâmplat aici. M-au văzut cu toții aruncându-mă de pe stâncă, dar apa e prea adâncă ca să vadă și altceva. Nu trebuie să afle că am puteri magice. Doar Naari știe.

– *Naari* știe? icni Kiva.

Și-ar fi dorit să-și vină mai repede în fire ca să poată trece toată informația primită prin filtrul gândirii.

– Promite-mi, Kiva! o zori Jaren. Nu poți spune nimănui. Înțelegi?

Kiva nu mai avu timp să-i promită, căci simți cum frânghia o trage de încheietură.

– Trage aer în piept, repede! îi porunci Jaren, înainte să oprească magia care îi proteja.

Kiva fu învăluită din nou de apa înghețată, dar de data aceasta era trasă în sus în timp ce Jaren o ținea în brațe, până ieșiră la suprafață.

Ascensiunea dură suficient, încât, odată ajunși afară, Kiva se trezi tușind și tremurând pentru a doua oară. Nu era nevoie să se prefacă a avea probleme cu respiratul, întrucât plămânii ei tânjeau cu adevărat după o gură de aer. Jaren se afla lângă ea, tușind alături de ea, cu pielea vânătă de frig. Pielea ei era probabil la fel.

– În picioare! ceru o voce dură, trăgând-o pe Kiva de tunică.

Abia se putea ține pe picioare, dar, chiar și așa, înțelegea prea bine primejdia în care se afla.

– Te-am avertizat, zise Rooke, care apăru în fața lor.

Nu părea deloc ușurat să o vadă, ci mai degrabă părea înciudat, de parcă-și închipuise că urma să se descotorosească într-un sfârșit de ea.

Cel care o ridicase pe Kiva rămase în spatele ei, ținând-o de tunică aproape de gât, făcând-o să respire și mai greu în vreme ce trupul ei înghețat se cutremura violent. Se uită să vadă cine-l ținea pe Jaren și se cutremură – era Măcelarul.

– Te-am avertizat, repetă Rooke, plimbându-și privirea mânioasă de la unul la altul. N-am spus că nu mai are voie să intervină nimeni în timpul Încercării?

– Nu e vina ei, zise Jaren. Eu sunt cel care a sărit după ea.

Rooke se apropie și citi brățara de metal de la încheietura lui Jaren.

– D24L103. Ești nou.

– Sunt aici de aproape două luni, zise Jaren, fixându-l pe temnicer cu privirea. Destul ca să știu cine merită să fie salvat.

Kiva simți cuvintele lui ca pe o mângâiere, dar în același timp își dori ca el să tacă, știind că orice spunea avea să înrăutățească situația. Rooke o avertizase. Îi spusese clar că orice amestec va fi pedepsit.

Jaren îi salvase viața. Nu îi putea permite să o piardă pe a lui în schimb.

– Eu l-am rugat s-o facă, zise Kiva.

Jaren o străfulgeră cu privirea.

– Kiva, nu cumva să..., începu el.

– S-a rănit și l-am ajutat, așa că probabil credea că îmi e dator, i-o tăie Kiva, dând drumul unui șuvoi de minciuni. Șovăi o clipă, când o văzu cu coada ochiului pe Naari, care îi urmărea cu groază. Dar Kiva își reveni și continuă: Mi-a spus că obișnuia să se scufunde în lacul din preajma casei lui. Zicea că poate să-și țină respirația pentru mult timp. Ne-am înțeles să sară după mine ca să-mi dea din aerul lui,

să mă ajute să supraviețuiesc. E vina mea, nu a lui. A fost ideea mea.

– Kiva...

– Destul! zise Rooke cu un lătrat scurt. Se apropie de Kiva și rosti cu glas scăzut, amenințător: Am încercat să te protejez, dar nu pot să te salvez de propriile-ți fapte. S-a zis cu asta!

Înainte ca ea să înțeleagă vorbele temnicerului-șef, gardianul îi dădu drumul, iar pentru o clipă avu impresia că avea să fie eliberată. Apoi, simți o durere înfiorătoare în moalele capului.

Îl auzi pe Jaren țipându-i numele în timp ce se prăbușea la pământ.

CAPITOLUL 29

Când Kiva își reveni, capul îi bubuia, și simțea o înțepătură ciudată la baza craniului.

Deschise ochii cu greu, dar nu vedea nimic. Spațiul întunecat din jurul ei părea că se învârte. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar avu nevoie de trei încercări înainte să se salte de pe podeaua rece de piatră.

– Au! gemu Kiva, apăsându-și o palmă de cap.

Încercă să-și liniștească respirația, să-și limpezească mintea, să-și dea seama unde se afla și de ce.

Un val de adrenalină o făcu să își aducă aminte.

Încercarea Apei.

Se îneca.

Jaren salvându-i viața.

Folosind *magie*.

Rooke.

Apoi, nimic.

Bătăile inimii îi agravau durerea de cap, dar în același timp o ajutară să-și limpezească mintea, iar Kiva reuși până la urmă să se ridice în picioare și să privească în jur. Se afla într-o celulă. Un spațiu mic și gol înconjurat de ziduri groase de piatră, cu o ușă de metal într-un capăt, luminată slab de lămpi de luminium.

Nu mai fusese într-o asemenea celulă. O cuprinse groaza când se gândi la ce știa despre Zalindov. Vizitase multe clădiri în calitate de vindecătoare a închisorii, dar exista una în care nu pusese piciorul vreodată.

Se afla în celularul de pedeapsă.

În Abis.

Cineva zgârie ușa de metal, iar ea se întoarse brusc, îndepărtându-se cât putu. Pulsul i-o luase razna, și avea nervii întinși la maximum. Dacă vezica i-ar fi fost plină, probabil s-ar fi scăpat pe ea, terorizată de ce urma să înfrunte, de persoana care era pe cale să intre în celulă.

Nu era Măcelarul.

Nici Oase.

Doar un alt gardian, pe care Kiva nu-l recunoștea.

Însă nu avea motive de relaxare, mai ales că gardianul lătră la ea:

– Hai, vindecătoareo! Ești chemată.

Kiva îl urmă cu pași tremurânzi pe bărbat de-a lungul coridorului de piatră. Se zăreau și alte uși de metal de-a lungul zidului de piatră, de unde, Kiva ar fi putut jura, veneau plânsete și gemete în timp ce trecea pe lângă ele. Oare Jaren se afla în spatele uneia dintre uși? Oare era rănit?

Frica plutea în aer – miros de sânge, sudoare, vomă și alte fluide. Kiva simți gust de fiere în gură, dar se chinui să nu vomite, respirând pe gură, blocând sunetele din jur.

– Aici, zise gardianul, prinzând-o de umăr, de parcă se asigura că nu avea s-o rupă la fugă.

Deschise o ușă de lemn și o împinse în încăpere.

Era mai mare decât celula din care ieșise; aici, puteau să intre cu ușurință mai multe persoane. Pereții erau tot din piatră, iar podeaua se înclina încetișor spre o gură mică de scurgere aflată în centrul încăperii, în care curgea sânge proaspăt.

Sânge ce șiroia din Jaren, care fusese legat de un stâlp de biciuire. Avea capul plecat, iar spatele său era o masă de carne sfârtecată.

– *Nu,* icni Kiva, simțind că-i cedează genunchii.

Strânsoarea gardianului o împiedică să cadă.

Jaren se mișcă imperceptibil atunci când îi auzi glasul. Încercă să-și ridice capul, dar nu avu destulă putere.

– Bun, ești aici.

Kiva se întoarse speriată spre cel care ținea biciul. Ochii palizi ai Măcelarului străluceau cu o plăcere sadică. Bărbatul rânjea, cu pumnul încleștat pe biciul cu nouă limbi.

– Tocmai când urmează partea cea mai bună, continuă Măcelarul, îndreptându-se încet spre Jaren.

– Te rog! imploră Kiva, aruncându-se spre el.

Reuși să facă un singur pas înainte ca gardianul s-o tragă înapoi, apucând-o cu celălalt braț de mijloc.

– Sigur, îi șopti gardianul la ureche. Gura îi mirosea a pește stricat. Stai aici! O să ai cea mai bună priveliște.

– Nu te teme, vindecătoareo! îi zise Măcelarul. Ne distrăm și noi un pic. O să-ți placă, îți promit!

Și, fără avertisment, își lăsă brațul în spate și apoi îl aruncă fulgerător înainte. Biciul trecu prin aer, lovind în carnea lui Jaren.

Trupul acestuia tresări violent, iar el gemu, înainte să se prăbușească peste stâlp.

– Nu, țipă Kiva, vocea ei aproape cedând. *Oprește-te!*

Dar Măcelarul nu o asculta.

– OPREȘTE-TE! urlă Kiva, atunci când biciul zbura din nou prin aer. OPREȘTE-TE! TE ROG! *OPREȘTE-TE!*

Țipa încontinuu, dar Măcelarul nu părea să o bage în seamă în timp ce-l lovea pe Jaren.

Din nou.

Și din nou.

Și *din nou*.

Kiva se zbătea disperată. Încerca să scape din brațele gardianului care o ținea, pentru a ajunge la Jaren. Dar era inutil – era prea puternic, strânsoarea lui era prea fermă, așa că fu forțată să privească tortura pe care Măcelarul continua să i-o aplice lui Jaren, a cărui carne se preschimba într-o masă amorfă.

Kiva încă suspina printre lacrimi când Măcelarul se opri. Vindecătoarea răgușise de la cât țipase.

Măcelarul își îndreptă ochii palizi spre ea.

Kiva nu mai avea energie să se teamă când gardianul se apropie, mânjit pe haine de sângele lui Jaren. Ea nu simțea decât furie. Și frică. Dar nu pentru ea, ci pentru Jaren, care zăcea nemișcat, legat de stâlp.

– E mai bine, are să se vindece, îi zise Măcelarul indiferent, pe când se apropia. Rooke mi-a zis să-l fac să sufere, dar să nu-l nenorocesc.

Părea dezamăgit, iar Kiva era complet dezgustată.

Se uită la biciul pe care namila îl ținea în mână, nefiind în stare să privească fața Măcelarului, stropită cu sânge. Văzu sângele lui Jaren picurând pe pământ și simți cum i se face greață.

Măcelarul chicoti, întinzându-se pentru a o prinde pe Kiva de bărbie, strânsoarea dureroasă a degetelor lui forțând-o să îl privească.

– Nu te teme, vindecătoareo, Rooke a ordonat să nu te atingem. Pe față îi apăru un rânjet întunecat. S-a gândit că va fi un chin mai mare să privești. Își folosi cealaltă mână ca să-i șteargă o lacrimă de pe obraz, iar rânjetul i se lăți atunci când ea încercă să se ferească. O strânse cu degetele de bărbie. Se pare că a avut dreptate. Chicoti din nou, înainte ca privirea să se îndrepte spre gardianul din spatele ei. Fii cu ochii pe prietenul ei! Dacă mișcă...

Măcelarul îi dădu biciul mânjit de sânge, iar gardianul îl luă, încuviințând nerăbdător din cap.

Kiva nu mai era în stare să zică nimic, nu mai putea nici măcar să țipe. Măcelarul îi dădu drumul bărbiei, doar ca s-o apuce de umăr și s-o forțeze să se întoarcă. Nu se simțea deloc ușurată că nu avea să fie și ea biciuită, pentru că Rooke avusese dreptate – era mai rău să privească. Scopul ei în viață era să vindece oameni, nu să-i rănească. Jaren zăcea acolo, suferind nu doar *din cauza* ei, ci și *în locul* ei.

– Mișcă, vindecătoareo! îi ordonă Măcelarul, împingând-o spre ușă.

Ea se împletici, urmându-l într-o stare de amorțeală, nefiind în stare să-și dea seama de ceea ce ar fi trebuit să facă, de cum ar fi trebuit să se simtă, deoarece mintea ei era blocată, retrăind clipele în care biciul îl lovea pe Jaren, din nou și din nou.

Nefiind mulțumit de ritmul în care mergea ea, Măcelarul o apucă strâns de încheietură și o târî după el pe coridorul de piatră. Mâna lui era năclăită, și, atunci când Kiva privi locul de care o apucase, i se făcu rău, observând că pielea-i fusese mânjită cu sângele lui Jaren.

– Mai repede! mârâi Măcelarul, trăgând-o cu putere după el.

– Unde mă duci? reuși până la urmă Kiva să articuleze.

– Sunt mai multe soiuri de tortură, știai? îi zise bărbatul, pe un ton relaxat, târând-o în continuare după el. Există torturile fizice, cum ar fi distracția de care am avut parte cu iubitul tău.

Distracție. Măcelarul considera că ceea ce-i făcuse lui Jaren era o distracție.

– Nu e iubitul meu, șopti răgușit Kiva, în timp ce auzea repetându-i-se în minte loviturile seci ale biciului ce mușcase din carnea lui Jaren.

– Apoi, există torturile psihologice, continuă Măcelarul, indiferent la suferința ei. Sau poate bucurându-se de aceasta. Rooke mi-a dar ordin să nu-ți fac nimic fizic. Dinții lui ieșiră la iveală dintre buze. N-a zis că n-aș avea voie să-ți fac altceva.

O lăsă să înțeleagă cuvintele lui, însă Kiva era prea amorțită ca să se mai agite. Putea doar să se holbeze la sângele ce-i păta brațele, picioarele, pieptul și fața Măcelarului.

Atât de mult sânge.

Vina ei – totul era din vina ei.

– O să... Nu reușea să formuleze întrebarea, dar trebuia să afle, așa că îngăimă: O să-l omori?

Măcelarul râse binedispus.

– O, nu.

Kiva se simți ușurată.

– Dar, când se va trezi, își va dori să fi murit.

Ochii vindecătoarei se umplură de lacrimi, imaginația ei luând-o razna în timp ce ajunseră la niște trepte de piatră. Măcelarul o trase după el în timp ce cobora. Aerul era rece acolo jos, mirosurile și mai groaznice, de parcă toate suferințele de deasupra se scurseseră prin pământ și ajunseseră acolo, bântuind asemenea unor fantome.

– Știi de ce locului ăstuia i se spune Abis? o întrebă Măcelarul când se opri în fața altei uși, făcută din piatră groasă, impenetrabilă.

Kiva se simțea goală de dinăuntru, temându-se că avea să fie copleșită de grija ei pentru Jaren. Privind însă ușa, începea să se teamă și pentru ea.

Nu mai avu șansa să-i răspundă Măcelarului înainte ca acesta să deschidă ușa, împingând-o în spațiul întunecat de după, zicând:

– Ești pe cale să afli.

Fu înghițită de beznă.

CAPITOLUL 30

Ușa de piatră se deschise.

O fantă de lumină.

Kiva își întoarse fața spre ea, ochii ei fiind orbiți de lumină. Dar jinduia după acea lumină.

Lumină.

Orice soi de lumină.

O căuta cu mâinile, încercând s-o prindă între degete.

După care, lumina dispăru.

Se întâmplase așa de șase ori.

I se păruse că trecuseră săptămâni.

Luni.

Ani.

Kiva nu știa cât timp petrecuse în acea celulă întunecată, în adevăratul Abis al Zalindovului. Măcelarul avusese dreptate – tortura psihologică era mult mai rea decât durerea fizică. Pierduse simțul timpului și al spațiului... se pierduse pe sine. În afară de cele șase momente scurte în care primise mâncare, adusă chiar lângă intrare, la care Kiva trebuise să ajungă pe pipăite, nu primise nici un răgaz de la beznă. Dacă n-ar fi fost acele șase ocazii în care primise mâncare, ar fi putut să creadă la fel de bine că murise, privarea de simțuri reușind să o facă să creadă asta.

Singurul lucru care o ajuta să își mențină sănătatea mintală fusese picuratul care se auzea într-un colț al celulei, acolo unde o scurgere mică direcționa apă murdară într-o găleată. Inițial, Kiva se cutremurase la gândul că ar fi trebuit să bea de acolo, dar, atunci când primise întâia porție de mâncare, fără urmă de apă, înțelesese că nimeni nu avea să-i aducă ceva de băut. Dacă nu voia să moară deshidratată, n-avea de ales și trebuia să bea apa murdară.

Nu știa starea apei, nu putea s-o vadă, auzea doar picurul lent al acesteia în timp ce se aduna în găleata folosită nu doar pentru băut, ci și pentru spălat. Apa mirosea asemenea unui câine ud, și, când reuși să se convingă până la urmă să bea, ducându-și palma făcută căuș la gură, gustul i se păruse asemănător.

Dar apa nu o făcuse să se simtă rău, nu o omorâse.

Chiar dacă mirosea urât, picurul acelei ape fusese singurul ei companion în acea celulă, fără de care ar fi auzit doar nimicul.

Și gândurile ei.

Care probabil erau cea mai groaznică tortură.

Timp de ore, zile, săptămâni, ani – oricât de mult fusese închisă acolo –, retrăia tot ce se întâmplase până în clipa în care ajunsese acolo, toate lucrurile pe care le mai avea de făcut, toate întrebările care încă nu-și găsiseră răspuns.

Oare Jaren era în siguranță? Îl mai torturau? Mai era *în viață?*

Și cum rămânea cu puterile lui magice? Era el singura anomalie sau mai erau și alții ca el? De ce se afla în Zalindov dacă ar fi putut să-și folosească puterea ca să scape de arestare? Ce crimă comisese oare?

Și mai era și Naari – cum de cunoștea secretul lui Jaren? De ce nu le spusese nimic celorlalți gardieni și temnicerului-șef? Oare ăsta era motivul pentru care îl păzea tot timpul pe Jaren, ca nu cumva să încerce să evadeze?

Dar, oricât de mult întorsese Kiva situația pe toate părțile, rămânea cu o groază de necunoscute, lucruri pe care își dorea cu ardoare să le afle.

Oare Tipp se descurca fără ea? Sau Tilda?

Descoperise Naari cine otrăvea deținuții? Aflase că Olisha și Nergal fuseseră niște marionete? Îl anunțase pe Rooke? Oare descoperiseră un leac sau oamenii continuau să moară pe capete?

Mai trebuia să înfrunte ultima Încercare, cea a Pământului? Sau aveau s-o lase baltă și s-o țină acolo, în izolare, pentru vecie? Dacă așa stăteau lucrurile, ce avea să pățească Tilda? Avea să i se permită să trăiască și să devină o deținută oarecare dacă avea să-și revină? Sau avea să fie ucisă? Fusese deja ucisă? Nu doar boala sau gardienii reprezentau amenințări pentru ea – ci și ceilalți deținuți. Kiva îi auzise șoptind pe cei care nu suportau rebelii și complotau să o ucidă.

Kiva nu se gândise serios la amenințările acestora, știind că Tilda fusese protejată, aflată sub supravegherea ei în infirmerie. Dar acum, că ea era închisă în Abis... Orice s-ar fi putut întâmpla în absența ei.

Și cum rămânea cu familia Kivei? Oare îi anunțase Cresta pe rebeli că vindecătoarea fusese dusă în Abis? Că viața Tildei era în pericol dacă Kiva nu mai ieșea de acolo? Oare membrii familiei ei știau că suferea în beznă? Le *păsa,* oare?

„N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum."

Nu se ținuseră de promisiune, iar Kiva nu mai era sigură că ar fi putut să-și țină propria promisiune – față de Tilda și față de ea însăși.

Mesajele codate primite din partea familiei îi dăduseră putere să supraviețuiască, știind că cei dragi se aflau undeva în lumea din exterior, dându-i speranță că într-o zi avea să-i revadă. Dar acum, Kiva se temea că așa ceva nu urma să se întâmple, că nu avea să trăiască niciodată în afara zidurilor Zalindovului.

În afara acestei închisori.

Departe de beznă.

Ușa se întredeschise din nou, ceea ce o făcu pe Kiva să se aplece înspre ea. Parcă trecuseră doar câteva minute de când primise ultima oară mâncare, și se întreba dacă nu cumva începuse să înnebunească, pentru că timpul părea că se comprimase. Oare mâncase? Nu-și mai amintea gustul sau că se întinsese spre mâncare. Kiva însă nu se neliniști, întorcându-se cu tot trupul spre lumină, bucurându-se de confortul oferit pentru moment, știind că avea să dispară după câteva clipe.

Doar că asta nu se întâmplă.

– Slavă veșniciei, trăiești!

Kiva credea că visa și că lampa de luminium care plutea prin celulă era o halucinație, la fel ca persoana care o ținea.

– Naari? întrebă cu glas răgușit Kiva.

Sau încercă. Nu-și mai amintea ultima oară când vorbise, iar cuvintele se chinuiau să-i părăsească buzele.

Ușa de piatră aproape că se închise la loc, dar lumina continua să se strecoare în celulă. Kiva clipea violent, încercând să-și obișnuiască ochii după ce petrecuse atât de mult timp în beznă.

– Nu avem mult timp la dispoziție, îi zise Naari, așezându-se lângă ea în spațiul strâmt. Nu ar trebui să mă aflu aici.

Kiva întinse mâna ca să o atingă, nevenindu-i să creadă că femeia chiar se afla acolo, dar, când dădu de corpul lui Naari, oftă, ușurată.

– Ești aievea, șopti Kiva. *Aievea.*

– Ești rănită? o întrebă Naari. Ți-au făcut ceva?

Kiva avea mintea încețoșată și îi venea greu să accepte că tot ce i se întâmpla era real. Naari însă era acolo, lângă ea, fiind capabilă să-i răspundă la întrebări, așa că încercă să se adune.

– L-ai văzut pe Jaren? Cum se simte? întrebă Kiva, în loc să răspundă la întrebare.

– Se... vindecă, îi zise Naari.

– Se vindecă? Ce i-au făcut?

Lampa de luminium dezvăluia confuzia lui Naari.

– Mi-a zis că ai fost acolo. Că te-au forțat să privești.

– L-am văzut pe Măcelar biciuindu-l, dar asta a fost acum câteva săptămâni. Poate mai mult. Chiar când am fost aduși aici, zise Kiva, încercând să blocheze amintirile. Au... L-au mai torturat? Îi îngrijește cineva rănile?

Ura ideea că Jaren fusese pedepsit continuu, doar pentru că îi salvase ei viața.

– Săptămâni? repetă Naari, părând și mai confuză. Dar apoi privi celula întunecată, observând că singura sursă de lumină dinăuntru fusese adusă de ea, și dintr-odată înțelese. Tonul ei deveni precaut, aproape îngrijorat, când spuse:

– Kiva, ești aici de șase zile.

Kiva icni.

– Șase...

Șase zile.

Fusese închisă doar *șase zile?*

I se păruse o viață de om.

Două.

Cum de trecuse doar atât de puțin timp?

– Se însănătoșește pe zi ce trece, zise Naari, grăbită, și, dacă văzu lacrimile de deznădejde din ochii Kivei, alese să nu zică nimic despre asta. Am reușit să mă strecor să-l văd doar de două ori – îl păzesc aproape la fel de bine ca pe tine. Dar am reușit să-i curăț și să-i bandajez rănile, așa cum te-am văzut pe tine făcând. Nu sunt semne de infecție, dar Tipp mi-a dat niște petale de floare de anin pe care l-am forțat să le mestece, ca să fiu sigură. Mi-a zis că merg bine împreună cu seva de *sedum,* să-ți țină sângele curat.

– Bine, zise Kiva cu glas sufocat, ce suna necunoscut și pentru ea. Foarte bine.

Șase zile.

Nu-i venea să creadă.

Se strădui să se liniștească, amintindu-și că Naari îi zisese că avea doar câteva minute la dispoziție, așa că încercă să prioritizeze ce anume voia să afle.

– Tipp e bine? întrebă Kiva, în ciuda faptului că femeia tocmai îl menționase.

– Da, o asigură Naari. E îngrijorat, dar am avut eu grijă de el.

– Și Tilda?

Răspunsul lui Naari veni mai greu, de parcă nu-i venea să creadă că vindecătoarea întreba de Regina Rebelilor, dar până la urmă zise:

– La fel. Făcu o pauză și adăugă: Tipp o păzește ca un dulău, abia dacă mai părăsește infirmeria, ca să aibă grijă de ea. Zice că tu ai fi făcut la fel, așa că el îți ține locul.

„Dragul de Tipp." Kiva simți un nou val de afecțiune pentru băiat, căci îi era tare dor de el și își dorea ca măcar o fărâmă din optimismul lui să intre în acea celulă întunecată. N-ar fi avut nevoie de o lampă de luminium – ar fi luminat locul de unul singur.

– Și otrava? întrebă Kiva, nefiind în stare să mai aștepte. Șase zile... Am crezut că a trecut mai multă vreme, dar ai

reușit să afli ceva? M-am gândit la început la Cresta, dar nu cred că...

– Nu e ea, zise Naari.

Ceva se întâmplase cu vocea ei. Era prea joasă, prea seacă, prea plină de emoții. Furie, neîncredere... și disperare.

– Așadar *ai aflat?* întrebă Kiva, căci, așa ciudat cum sunase, tonul lui Naari venise ca o ușurare.

– După carieră, zise femeia, Olisha m-a căutat, știind că m-am apropiat de tine. Era furioasă pe tine, spunând că ți-ai neglijat îndatorirea de vindecătoare. Când mi-a povestit despre fiolele pe care ea și Nergal le împărțeau, nu mi-a luat mult să înțeleg ce era în ele, zise Naari, scuturând din cap. Nu-mi vine să cred că totul s-a întâmplat sub ochii noștri.

– Nu aveam de unde să știm, zise Kiva, chiar dacă era încă furioasă pe sine.

– Am vorbit cu temnicerul-șef Rooke, continuă Naari. Își schimbă poziția, trăgându-și brațele mai aproape de corp. Kiva n-o văzuse niciodată atât de înfrântă. I-am zis tot – despre testele pe care le-ai făcut, despre faptul că nu ai reușit să descoperi nimic. Apoi, i-am spus ce mi-ai zis la carieră, despre acele așa-zise licori de imunitate.

Kiva așteptă, dar Naari tăcu.

– Și?

Naari oftă.

– Știa despre asta.

Kivei i se făcu rău. Nu-i venea să creadă.

– Nu se poate ca el să..., zise ea, răgușită, amintindu-și că o văzuse ținând o fiolă între degete înainte de Încercarea Apei.

O privise direct în ochi și o întrebase ce ținea în mână.

Apoi, mijise ochii când Kiva îi răspunsese, spunându-i că nu era nimic important, după care refuzase să îi vorbească între patru ochi, chiar dacă ea insistase. Dacă știuse adevărul...

– De ce n-a zis nimic? întrebă Kiva.

Naari tăcu, ferindu-și privirea de ea.

Kiva continuă:

– Atât timp irosit! Dacă știa de fiole, de ce ne-a lăsat să ne plimbăm aiurea de colo-colo? Am fi putut să-l căutăm pe cel care a livrat fiolele, iar eu aș fi putut găsi un antidot! Am fi procedat cu totul altfel dacă am fi știut! O grămadă de oameni *care puteau fi salvați.*

Kiva era cuprinsă de resentimente. Dacă ar fi avut destul loc în celulă, s-ar fi ridicat și ar fi început să se plimbe dintr-o parte în alta. Oare la ce se gândise Rooke de nu-i spusese nimic? De cât timp știa? După Încercarea Focului îi urase *noroc.* Îi zisese că viața multora depindea de ea. Oare știuse și atunci? Pur și simplu își bătuse joc de ea, lăsând-o să dea greș din nou și din nou?

„O asemenea molimă a mai izbucnit și acum câțiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-șef. Probabil erai prea mică pentru a-ți aminti...“

– Nu pricep, țipă Kiva, amintindu-și cuvintele lui, știind că se confruntase cu aceeași boală – aceeași *otravă* – cu ani în urmă. De ce nu mi-a spus nimic, știind prea bine că ar putea să ajute? Și el era în pericol. *Toți* erau în pericol.

Doar că nu era adevărat, își dădu Kiva seama.

Nici un gardian nu se îmbolnăvise.

Fu cuprinsă de un sentiment ciudat, de parcă începea să înțeleagă ceva ce, odată descoperit, nu mai putea fi trecut cu vederea.

„O asemenea molimă a mai izbucnit și acum câțiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-șef.“

Naari nu o privea. Senzația care o cuprinsese pe Kiva se amplifică, devenind groază pură, ce-i întorcea stomacul pe dos.

– Naari? șopti Kiva cu glas fără voia ei șoptit, de parcă nu ar fi vrut să întrebe, nu ar fi vrut să știe.

În cele din urmă, femeia o privi. În ochi i se citeau aceleași emoții – furie, neîncredere, disperare. Și ceva nou – neajutorare.

– Jur că n-am știut, șopti Naari. Dacă aș fi știut, aș fi zis ceva, aș fi făcut ceva. Aș fi oprit ce se întâmpla.

– *Ce* să oprești? întrebă Kiva, temându-se de ceva ce devenise evident.

„O asemenea molimă a mai izbucnit și acum câțiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-șef."

– Se așteaptă un număr-record de deținuți noi în primăvară. Iarna a fost foarte grea, pe tot continentul. Mai multe infracțiuni ca de obicei, mai ales odată cu revolta rebelilor, care a pătruns și în celelalte regate, și se zvonește că urmează să izbucnească războiul.

– Și? întrebă Kiva, de parcă nu reușea să înțeleagă.

Naari o privi, împărtășindu-i groaza pe care o simțea față de ceea ce era pe cale să dezvăluie:

– Zalindovul e deja suprapopulat. Așa că Rooke a decis să... instituie propria metodă de a... controla numărul.

De a controla numărul.

Cuvintele răsunară în minte Kivei; toate temerile Kivei se confirmară.

Prizonierii erau otrăviți.

Nu, nu otrăviți. *Executați.*

Era un act intenționat.

Ordinul venise de sus. De la temnicerul-șef Rooke însuși.

„O asemenea molimă a mai izbucnit și acum câțiva ani, la scurtă vreme după ce am devenit temnicer-șef."

El îi omora pe prizonieri acum, la fel cum o făcuse și în trecut.

Cu nouă ani în urmă.

El îi ucisese tatăl.

Kiva se simțea de parcă cineva o lovise cu piciorul în burtă și o călcase mai apoi în picioare, ca să nu se mai ridice.

Oare de aceea fusese închisă în Abis? Nu doar pentru că Jaren intervenise în timpul Încercării, ci și pentru că, după ce Naari se dusese să-i spună ce aflase lui Rooke, acesta își dăduse seama că Kiva avea să găsească un antidot care i-ar fi stricat planurile. Sau poate că se hotărâse să se descotorosească de ea încă dinainte, atunci când o văzuse

ținând fiola în mână, iar intervenția lui Jaren doar îi oferise pretextul necesar.

Kiva înțelegea totul cu limpezime. Rooke nu își dorise niciodată să o *protejeze* – doar să o țină aproape, să se asigure că rămânea marioneta lui. Și, în clipa în care înțelesese că nu avea să mai fie așa...

Rooke răspundea în fața tuturor regatelor. Dar, dacă nimeni nu știa ce făcea, dacă nici o veste nu reușea să treacă de zidurile Zalindovului, atunci Kiva ar fi fost singura amenințare la adresa lui Rooke. Așa că o trimisese în Abis, asigurându-se astfel că antidotul nu avea să fie niciodată găsit.

Așa făcuse și cu tatăl ei? Oare Faran Meridan aflase ce se petrecuse, cu aproape un deceniu în urmă? Kiva presupusese că fusese răpus de boală, dar acum se întreba dacă nu cumva aflase despre mârșăviile lui Rooke, plătind astfel cu viața lui.

Simți brusc că-i curge foc prin vene și începu să tremure puternic.

– E chiar mai rău de atât, zise Naari.

Kiva nu credea că așa ceva era posibil.

– Eram în infirmerie când am vorbit cu el, continuă Naari. Venise să verifice starea Tildei, dorind să i se raporteze cum se simțea, de parcă spera să afle o fărâmă de informație despre rebeli cât încă se putea. Femeia se juca cu lampa de luminium, după care se opri, încleștându-și degetele. Tipp era în izolator, iar Olisha și Nergal lipseau. Credeam că suntem singuri. Făcu o pauză. Nu știam că venise și Cresta, ca să aducă un pietrar bolnav, și că se pitise undeva și trăgea cu urechea.

„Ferească zeii!“

Dacă aflase Cresta...

– Când s-au răspândit veștile, era deja prea târziu, zise Naari. Nu mai avem ce să facem. Deținuții știu că sunt otrăviți, știu cine e responsabil, știu că încă se întâmplă, pentru că lui Rooke nu-i pasă că a fost descoperit. Nu și-a schimbat planurile. Cât timp nimeni din afara închisorii nu află, e în siguranță.

În siguranță. Când toți ceilalți erau în pericol.

– Deținuții sunt îngroziți. Și furioși. Nu i-am mai văzut niciodată așa. S-au aliat, rebeli cu antirebeli. Ceilalți gardieni încearcă să-i supună prin bătăi, dar se confruntă cu peste 3 000, când ei sunt câteva sute. Nu știu cât o să mai dureze până va izbucni o răzmeriță în toată regula.

Kiva începuse să tremure necontrolat. Își imagina deja ce urma să se întâmple. Fuseseră mai multe răzmerițe în timpul pe care-l petrecuse ea în Zalindov și fiecare fusese înfiorătoare, însă doar două se soldaseră cu sute de morți. Avusese coșmaruri luni la rând după aceea, temându-se că cel mai mic sunet avea să ducă la o nouă revoltă violentă, urmată de execuții.

Deținuții nu câștigaseră niciodată. Chiar dacă erau mai numeroși, erau slăbiți, înfometați și istoviți, pe când gardienii erau sănătoși tun și înarmați, având avantajul turnurilor de pază și al zidurilor.

Răzmerițele transformau închisoarea într-un abator, și singurul rezultat era distrugerea.

– De cum am aflat ce se întâmpla, m-am dus în Vaskin și le-am trimis o scrisoare regelui Stellan și reginei Ariana, zise Naari, cu glas mai ferm, încercând să îi dea Kivei de înțeles că situația era sub control, de parcă ea singură ar fi putut îmbunătăți lucrurile. Le-am spus totul despre Rooke și otrava lui. O să-l oprească. E o măsură inumană, până și pentru Zalindov. N-au să permită așa ceva. Când deținuții vor înceta să mai moară, restul se vor liniști. Totul va reveni la normal.

– De ce le-ar păsa regelui și reginei? întrebă Kiva cu voce distantă, lipsită de speranță. Ești un simplu gardian într-o închisoare. Un nimeni în ochii lor. Nu cred că vor pune mare preț pe vorbele tale.

Cuvintele erau dure, și, dacă Kiva n-ar fi fost atât de dărâmată de cele auzite, poate că ar fi folosit mai mult tact. Dar Naari nu se supără. Părea doar confuză.

– Un simplu gardian? repetă ea, încruntându-se. Întrebă în șoaptă: Dar ai vorbit cu Jaren, nu? Acolo, jos, în carieră.

Kiva se tot gândea la otravă și la răzmerița ce putea izbucni în orice clipă. Era copleșită de frică, temându-se de ce li s-ar fi putut întâmpla tuturor cunoscuților săi. Naari avea dreptate – acțiunile lui Rooke erau inumane. Dar nu părea verosimil ca familiei regale din Evalon să-i pese de deținuții din Zalindov atât de mult încât să intervină... Naari visa. Chiar dacă regele și regina citeau scrisoarea, ceea ce Kiva se îndoia că avea să se întâmple.

– Nu ți-a *zis?*

Cuvintele lui Naari îi atraseră atenția. Și îi văzu expresia de neîncredere de pe chip.

– Ce să-mi zică?

– Ai văzut puterile lui magice, zise Naari. S-a folosit de ele ca să te salveze.

Kiva nu reușea să o urmărească, să înțeleagă de ce Naari părea așa neliniștită.

– Știu, tocmai de aia mă aflu aici, zise ea, arătând spre celulă. Pentru că a intervenit el.

Kiva nu se plângea, pentru că Jaren îi salvase viața. Ura Abisul, dar măcar era în viață. Jaren la fel.

– Atunci... știi cine e, zise Naari ezitant, de parcă *ea* era cea care nu pricepea.

Kiva se încruntă.

– Cine...

Dar se opri, înțelegând dintr-odată.

„Nu trebuie să spui nimănui cine sunt."

Jaren îi zisese asta. Crezuse că era de ajuns pentru ca ea să înțeleagă. Îi ceruse să țină ascunsă identitatea lui, nu *abilitățile lui magice.*

„Nu trebuie să spui nimănui cine sunt."

Ea presupusese că el era o anomalie. Aștepta o explicație legată de puterile lui magice, atât de rare în afara celor din spița Corentine sau Vallentis – spița Corentine cu magie vindecătoare și spița Vallentis cu... cu...

Cu magia elementelor naturii.

Kiva icni și își duse mâinile la gură.

Fusese o proastă.

Oarbă și *proastă.*

„Nu trebuie să spui nimănui cine sunt.“

Jaren nu era un deținut – era un membru al familiei *Vallentis.*

Și nu unul oarecare.

„E destul de captivat de tine.“

Mirryn nu vorbise despre bărbatul mascat de la spânzurătoare care se dăduse drept prinț, cel care flirtase cu Kiva în infirmerie. Vorbise despre fratele ei – fratele ei *adevărat* –, care purta o tunică murdară și se afla în mulțime. Același care îi salvase viața Kivei ca să nu se zdrobească de pământ, cel care încărcase cu magie amuleta, rugând-o pe Mirryn, *sora* lui, să i-o dea Kivei.

Pentru că îi păsa de ea.

Pentru că nu-și dorea ca ea să moară.

Pentru că avea puterea să o salveze.

Așa că o făcuse.

Adevăratul prinț Deverick era *Jaren.*

– *Nu!* zise Kiva, incapabilă să se abțină.

– Am crezut că ți-a spus, șopti Naari. Credeam că știai.

Kiva clătină din cap. Și mai clătină o dată. Continuă să clatine din cap, de parcă astfel ar fi reușit să își șteargă din minte ceea ce tocmai descoperise.

Jaren era un Vallentis.

Familia lui era motivul pentru care fratele ei murise, ea fusese luată din sânul familiei și pierduse zece ani din viață, motivul pentru care tatăl ei murise din cauza unui psihopat, în acel iad.

„Întemnițat pentru suspiciune de trădare împotriva Coroanei.“

Coroana – coroana *Vallentis.*

Coroana lui *Jaren.*

El era moștenitorul tronului.

O mințise.

Săptămâni la rând.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Naari se aplecă să o îmbrățișeze, dar Kiva o respinse. Naari părea rănită de gestul ei, însă Kiva avea mari bătăi de cap din cauza conflictului din ea ca să mai poată simți vreo remușcare.

– De ce e *aici?* o întrebă Kiva.

Era prințul Evalonului – de ce alesese să se dea drept un deținut din Zalindov? De ce își risca viața în tuneluri zi de zi? De ce nu știa nimeni în afară de Naari?

– Nu am voie să-ți zic, îi răspunse Naari. Când Kiva încercă să spună ceva, femeia adăugă cu repeziciune: Îmi pare rău, dar am depus un jurământ. Dar îți va spune el. Îți va explica totul, Kiva, imediat ce va avea ocazia.

– Un jurământ? repetă Kiva. Ochii ei erau năpădiți de lacrimi. Își aminti ce spusese Naari mai devreme, cum că era convinsă că regele și regina aveau să o asculte. Chiar și înainte de asta – cu săptămâni în urmă, fusese surprinsă să afle că prințesa Mirryn era implicată într-o relație, de parcă se aștepta să fi știut. Cine *ești?*

– Sunt Scutul de Aur al lui Jaren, zise Naari.

Scutul de Aur – cea mai înaltă poziție pentru cineva din *Garda Regală.*

„Am apărat pe cineva la care țineam mult", îi zisese Naari atunci când Kiva o întrebase cum își pierduse mâna. „Au avut ei grijă mai apoi să primesc îngrijirile necesare."

Nu era de mirare faptul că proteza ei era atât de sofisticată. Prințul moștenitor i-o dăduse. Cel pentru care lucra. Cel pe care îl *apărase.*

Dar Naari ajunsese la Zalindov înainte de Jaren. Așadar, cum anume...

– El nu ar fi trebuit să se afle aici, zise Naari. Ar fi trebuit să fie un alt membru al Gărzii Regale, Eidran, planul fiind ca eu să ajung înaintea lui, ca să nu trezim suspiciuni. Dar Eidran și-a rupt piciorul cu câteva ore înainte de a fi transferat în închisoare, și Jaren... Nu am voie să divulg mai multe, Kiva. Va trebui să aștepți. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Fața ei avea o expresie bântuită. Atunci când l-ai curățat pe Jaren de sânge în prima zi și l-am recunoscut... Clătină din cap. E singura persoană pe care o cunosc destul de inconștientă încât să se urce într-o căruță cu două brute pregătite să se omoare între ele, scopul lui fiind să încerce să le împace. *Evident* că

l-au bătut până în pragul morții, zise, apoi continuă să bombăne în barbă despre idioții regali.

Kiva nu-și dorea să mai audă. Într-o vreme, ar fi fost curioasă. Fusese curioasă să afle de ce ajunsese Jaren în închisoare, motivul pentru care cei doi bărbați cu care călătorise muriseră și motivul pentru care el fusese mânjit de sângele lor. Acum însă, nu-i mai păsa. Nu-și mai dorea să-l vadă și cu atât mai puțin să stea de vorbă cu el. Ducă-se naibii explicațiile lui! Despre orice.

– Nu știa nimic despre otravă, zise Naari. A fost la fel de oripilat ca tine atunci când i-am zis despre flacoane și despre temnicerul-șef. Ți-am zis adevărul mai devreme. Rooke acționează de unul singur, fără să fi primit permisiunea familiei Vallentis. Îl vor opri imediat ce vor afla. Ți-o jur!

În clipa de față, Kiva nu se mai gândea la otravă. Nu putea decât să se chinuiască să respire, simțindu-se trădată, inima fiindu-i deopotrivă sfâșiată și mistuită, durerea și furia luptându-se pentru dominație.

Un sunet slab se auzi prin deschizătura ușii, și Naari înjură.

– Ăsta a fost avertismentul. Gardienii schimbă turele. Trebuie să plec.

Se ridică, și lumina emanată de lampa de luminium trecu de-a lungul pereților.

Kiva se ridică și ea. În ciuda a tot ce aflase, nu voia ca Naari să plece, lăsând-o iar singură în întuneric.

Și-ar fi dorit să o urască, să urle la ea pentru că o mințise. Dar, până la urmă, Naari nu făcuse decât să urmeze ordinele primite, pentru a proteja secretul lui Jaren – *al prințului Deverick*. Femeia fusese respectuoasă cu Kiva, o protejase și îi arătase blândețe. Îi devenise *prietenă,* fiindu-i alături și ajutând-o să nu se prăbușească – la propriu, când avusese de înfruntat Încercările. Oricât și-ar fi dorit, Kiva nu putea să o urască, nu când toate sentimentele ei negative se îndreptau spre prințul moștenitor. Nu mai avea resurse pentru a fi furioasă și pe altcineva.

– Știu că e mult de acceptat, zise Naari grăbită, micșorând lumina lămpii, de parcă s-ar fi temut că cineva ar fi putut vedea prin ușa întredeschisă. Știu că probabil îți vâjâie capul, așa că te rog să mă crezi când îți zic că totul va fi bine. O să-l convingem pe Rooke să oprească otrăvirea deținuților. Și Jaren îți va explica totul. Dar încearcă să nu-l judeci prea tare înainte să-i vorbești. Ai tot dreptul să fii furioasă, dar nu lăsa asta să te împiedice să-l ierți. A făcut totul din motive întemeiate.

Naari însă nu știa ce știa Kiva, nu știa despre familia și trecutul ei. Cum să-l ierte în acele condiții? Era imposibil.

– Mai e ceva, îi zise Naari, și ceva din vocea ei o făcu pe Kiva să se încovoaie, de parcă ar fi așteptat o lovitură. *Alta.* Mai ai de înfruntat o ultimă Încercare. Dar...

– Dar ce?

– Te vor ține aici până atunci.

„Nu."

Următoarea Încercare se afla la opt zile distanță. Kiva abia supraviețuise șase zile în Abis. Dar încă opt...

– Mai vin dacă reușesc, îi zise Naari. De data asta am avut noroc, pentru că cineva îmi datora un favor, dar nu pot fi sigură că... Se opri, căci nu dorea să facă o promisiune de care să nu se poată ține. În schimb, se întinse și o strânse pe Kiva de umăr și, de data asta, Kiva nu se mai retrase, având nevoie de confortul oferit de atingerea unui om.. Pe curând, îi mai zise Naari, înainte de a se strecura pe ușa grea de piatră ce se închise în urma ei.

Când orice urmă de lumină fu înghițită de beznă, Kiva se lăsă să cadă în genunchi, pierdută într-o mare de întuneric, având doar compania propriei minți care urla și a inimii sale îndurerate.

SÂMBĂTĂ
DUMINICĂ
LUNI
MARȚI
MIERCURI
JOI

VINERI
SÂM...

O lumină orbitoare îi inundă ochii, alungând întunericul în care zăcuse de ceea ce părea a fi o veșnicie. Se auzi o voce dură, ce lătra la ea:

– Sus cu tine! E timpul!

Iar ea știa că urma să înfrunte ultima Încercare.

CAPITOLUL 31

Kiva nu reușea să distingă mare lucru în timp ce Măcelarul o trăgea în sus pe trepte și mai apoi de-a lungul coridorului de piatră. Ochii ei se obișnuiseră atât de bine cu bezna, încât era nevoită să-i mijească, deși singura lumină, scăzută, venea de la lămpile de luminium.

Timp de opt zile, nu vorbise cu nimeni, fiind în izolare completă. Atunci când Naari plecase, se temuse că nu avea să supraviețuiască, însă faptul că știuse că nu urma să stea aici pentru totdeauna, că trebuia să fie scoasă pentru a putea înfrunta ultima Încercare, o ajutase, chiar dacă nu cine știe ce. Avusese grijă să bea din apa murdară și să mănânce ce i se oferise când și când, știind că urma să aibă nevoie de forță pentru a face față la ce o aștepta.

Încercarea Pământului era ultimul test. Ziua aceea avea să decidă dacă urma să trăiască sau să moară, dacă urma să fie eliberată sau executată. Tilda la fel, din moment ce viața ei – sau moartea – era legată de a Kivei.

Timp de opt zile doar la asta se gândise: ce urma să aibă de înfruntat și cum avea să se termine acea Încercare, fiind conștientă că petrecea singură, într-o celulă întunecată și urât mirositoare ceea ce ar fi putut fi ultimele ei ore.

Dar se gândise și la altele. Se gândise obsesiv la otravă, la Rooke, la Jaren. Mai ales la Jaren. Își dădu seama că nu avea ce să facă în legătură cu temnicerul-șef și cu mârșăviile acestuia. Trebuia să se încreadă că Naari avea să îndrepte lucrurile, după cum își dăduse cuvântul. Kiva trebuia să se încreadă și în faptul că temnicerul-șef avea să aplice legea și să o elibereze dacă izbutea să supraviețuiască ultimei Încercări, chiar dacă știa ceea ce știa. Rooke îi omorâse tatăl și pe deasupra alte sute de deținuți, atât cu nouă ani în urmă, cât și acum. Kiva era hotărâtă să-l facă să plătească pentru faptele sale, chiar dacă – momentan – nu ținea de ea ce urma să se întâmple.

Jaren însă...

Kiva nu reușea să treacă peste cine era el, peste faptul că o mințise. Și nici peste... felul în care o salvase.

Cu toate că petrecuse foarte mult timp în acea celulă, cu toate că se gândise îndelung la cele întâmplate, nu izbutise să-și limpezească sentimentele, și nu știa dacă va putea trece peste furia și durerea pe care le simțea. Oricât încerca, nu reușea să-și scoată din minte sunetul biciului lovindu-i carnea, gemetele lui de durere și sângele care i se scurgea din rănile de pe spate, stropindu-l pe Măcelar și mânjind podeaua.

Și făcuse asta pentru ea. Prințul moștenitor, un membru al familiei Vallentis, sărise după ea în apa înghețată a carierei și drept recompensă fusese biciuit până aproape de moarte. Kiva nu putea să ignore una ca asta, oricât de mult și-ar fi dorit.

Când aflase despre duplicitatea lui, nu își dorise să-l mai vadă sau să-i audă explicațiile. Dar furia inițială o părăsise, și acum își dorea să-l confrunte, disperată să audă ce avea de zis. Problema era că, din cauza Încercării din acea zi – urmată de moartea sau eliberarea ei –, nu știa dacă urma să mai aibă ocazia să-l vadă.

– Kiva Meridan.

Măcelarul o opri, iar ea ridică privirea, observând că se aflau aproape de intrarea în ceea ce presupunea că era blocul de pedeapsă, spațiul mic fiind ocupat de câțiva gardieni, printre care și temnicerul-șef. Tocmai temnicerul vorbise, privind-o calm, de parcă nu el era cel responsabil de moartea prematură a sute de deținuți.

Printre care și tatăl ei.

Era cuprinsă de ură, dar știa că trebuia să se abțină. Era mai important să-și păstreze forțele și să încerce să supraviețuiască ultimei Încercări. Avea să se asigure că Rooke urma să primească răsplata cuvenită, până la urmă. Dar, pentru asta, trebuia să supraviețuiască.

Privind dincolo de el prin încăpere, Kiva nu era sigură dacă ar fi trebuit să se simtă ușurată că cei prezenți erau în mare parte calmi. În acele ultime opt zile se temuse că prizonierii deveniseră tot mai violenți și că izbucnise răzmerița. Dacă se întâmplase așa, probabil fusese deja înăbușită. Criminalul – temnicerul-șef – era în mod evident încă în viață. La fel și Naari, pe care o zărise într-un colț, încordată, spre deosebire de restul gardienilor. Kiva mai că izbucni în plâns când dădu cu ochii de ea – un chip prietenos după ce petrecuse atâta vreme în singurătate.

– Azi vei trece prin Încercarea Pământului, zise Rooke, strâmbând din nas când simți mirosul Kivei.

Se spălase cât putuse de bine în apa murdară din celulă, dar nu-și schimbase hainele de dinainte de a fi dusă la carieră. Pe de o parte, se bucura că starea ei îi provoca repulsie, dar, pe de altă parte, își dorea să facă o baie și să își schimbe tunica.

Susținându-i privirea, Kiva așteptă ca el să o întrebe dacă mai avea ceva de zis, dar, pentru prima dată, el rămase tăcut. Kiva se întreba dacă nu cumva se temea că ea avea să vorbească despre otravă sau pur și simplu se săturase să se țină de reguli și își dorea doar să termine odată cu Judecata prin Încercări.

– Dată fiind natura Încercării, azi nu vom avea public, continuă Rooke.

Kiva ridică din sprâncene, întrebându-se dacă asta era din cauza naturii Încercării sau pentru că situația cu deținuții se înrăutățise atât de tare, încât Rooke nu dorea să riște să-i adune pe toți într-un singur loc. Bănuia că a doua opțiune era mai apropiată de adevăr, din moment ce toate Încercările anterioare fuseseră în mod voit cu public. Dar Kiva petrecuse ultimele două săptămâni întrebându-se ce anume ar fi presupus această ultimă Încercare și găsise mult prea multe variante. Până la urmă renunțase, pentru că se înșelase de fiecare dată până atunci. Regreta doar că nu avusese ocazia să primească vreo alifie, unguent sau poțiune de la Mot. În această ultimă Încercare, era cu adevărat singură.

– Dacă vei izbândi azi, conform celei de-a patra reguli din Cartea Legii, toate fărădelegile îți vor fi iertate și vei fi eliberată, continuă Rooke, în timp ce stomacul Kivei făcea tumbe. De vreme ce îndeplinești rolul de Campioană a acuzatei Tilda Corentine, aceasta va fi de asemenea grațiată.

Rooke se opri pentru o clipă, apoi adăugă:

– Însă, de vei muri în timpul Încercării, atunci și acuzata va fi executată.

Kiva știa toate aceste lucruri, dar auzindu-le rostite pe acel ton definitiv, simți furnicături pe piele.

– Asemenea celorlalte Încercări, va exista o limită de timp, continuă Rooke. O oră – nici mai mult, nici mai puțin. Dacă nu te vei întoarce până atunci, înseamnă că ai eșuat, iar Regina Rebelilor va fi executată. Dacă vei supraviețui, însă te vei întoarce după ce ora va fi expirat, o vei urma pe Tilda pe eșafod.

La auzul cuvintelor „întoarce“ și „supraviețui“, stomacul Kivei începu să facă tumbe. Pe tot ce era sfânt, ce anume plănuiseră pentru ea?

– Încă ceva, zise Rooke, de parcă fusese un izvor de lămuriri, când de fapt nu-i spusese mai nimic. Având în vedere cele petrecute în timpul Încercării Apei și deranjul

creat de către deținutul D24L103, am luat o decizie privind pedeapsa acestuia.

Kiva tresări și o zări cu coada ochiului și pe Naari făcând la fel, înainte ca gardianca să apuce să se controleze.

– N-a fost pedepsit destul? îl întrebă Kiva, răgușită după atâtea zile în care nu vorbise cu nimeni. Nu-i venea să creadă că îl apăra pe Jaren – pe *prințul Deverick* –, dar nu putea să uite că el se găsea în situația în care se găsea din cauza ei. Nu putea uita nici de rănile de pe spatele lui, de sunetul biciului ce îi lovea pielea, de sângele împrăștiat pretutindeni. Dacă rănile fuseseră doar pe jumătate așa grave cum și le imagina Kiva, două săptămâni n-ar fi fost de ajuns ca acestea să se vindece, chiar *dacă* Măcelarul îl lăsase în pace după aceea. Nu merita să sufere și mai mult.

Dar Rooke nu era de acord cu ea, căci, în clipa următoare, Jaren fu adus în încăpere de Oase, împleticindu-se, suferind în mod vizibil, chinuindu-se să stea drept cu toată strânsoarea fermă a gardianului.

– Taman la țanc, zise Rooke.

Măcelarul chicoti în spatele Kivei, căci zisese ceva similar către ea înainte de a izbi biciul de spatele lui Jaren. Ea alungă acea amintire, uitându-se țintă la Jaren. Mai că îl auzea în minte întrebând-o dacă era în regulă, frica și îngrijorarea – pentru *ea* – marcându-i chipul palid, pe care se citea durerea.

Kiva își luă privirea de la Jaren și se concentră asupra lui Rooke, în timp ce inima îi bubuia în piept, așteptând ca Rooke să-și încheie cuvântarea.

– De vreme ce D24L103 a fost atât de dornic să ți se alăture în cea de-a treia Încercare, zise Rooke, am decis că-ți va împărtăși soarta în cea de-a patra.

Ochii Kivei se îndreptară fulgerător spre Jaren, și, în ciuda vârtejului de emoții ce o izbi, în sufletul ei încolți speranța. Nu avea să înfrunte Încercarea singură. El avea să fie cu ea – el *și* magia lui.

Kiva însă observă că privirea lui Jaren se mută spre Naari, așa că se uită și ea și observă că gardianca părea înspăimântată și pe punctul de a scoate săbiile și de a-i

sfârteca pe toți cei prezenți cu armele ei, ca să-l protejeze pe prinț.

Kiva se temea că avea să se lase cu vărsare de sânge, dar Jaren clătină discret din cap, și Naari își descleștă pe dată pumnii. Strânse din dinți ca reacție la ordinul nerostit, dar nu se întinse după arme.

Răsuflând ușurată – deși nu știa de ce, cu toate că o parte din ea ar fi fost foarte încântată să o vadă pe Naari sfârtecându-l pe Rooke –, Kiva se întoarse spre temnicerul-șef.

Un sentiment rău prevestitor începu să o acapareze când văzu zâmbetul leneș de pe chipul acestuia. Fusese așa distrasă de comunicarea mută dintre Naari și Jaren, că nu se întrebase de ce Rooke era de părere că faptul că îl trimitea pe Jaren alături de ea era o pedeapsă.

Supraveghetorul-șef nu se sfii să le împărtășească motivul, dezvăluind soarta care îi aștepta:

– Felicitări amândurora, sunteți pe cale să muriți împreună!

Apoi, pentru a doua oară în două săptămâni, primi o lovitură în moalele capului ce o făcu să se cufunde iar în beznă.

Când își veni în fire, Kiva își duse numaidecât mâna la cucuiul de la ceafă, schimonosindu-se de cât de moale era și încercând totodată să-și adune gândurile printre bătăile de tobă ce-i răsunau în creier. Avea noroc că-și putea folosi rațiunea, știind prea bine cât de grave puteau fi contuziile și că cel mai scurt leșin putea să-i provoace traume ireversibile. Șansa era de partea ei, chiar dacă stomacul revoltat și craniul străpuns de durere erau de altă părere.

Ignorând durerea și starea de greață, Kiva se ridică cu greu în picioare, încercând să se orienteze. Era beznă în jur, oriunde o fi fost, și, după ce își domoli panica provocată de senzația că orbise, o cuprinse teama că fusese azvârlită din nou în celula ei. Dar, când își ascultă simțurile, constată că locul mirosea și se simțea altfel. Aerul nu era proaspăt, dar nici rânced, ca în Abis. Era...

jilav. Stătut. Mirosea a pământ. Nu era nici cald, dar nici la fel de rece ca în celula în care petrecuse două săptămâni. Și era destul de umed.

I se făcu pielea de găină când întinse mâinile în căutarea a ceva care s-o ajute să-și dea seama unde se afla sau să-i curme groaza resimțită acum, că începea să înțeleagă unde se afla. Mișcându-și brațele, făcu un pas prudent înainte, dar, când să-l facă pe al doilea, piciorul i se prinse în ceva, se împiedică și căzu în gol.

Însă nu se prăvăli la pământ, ci se lovi de ceva ce părea deopotrivă moale și tare.

În momentul impactului auzi un geamăt, și ceva se mișcă sub ea.

Nu putea să fie decât un singur lucru.

Sau, mai precis, o singură *persoană*.

Pe întuneric, Kiva se dezlipi iute de Jaren, lovindu-l din greșeală cu cotul pe măsură ce dădea înapoi și provocând încă un geamăt de durere.

– Iartă-mă, rosti ea cu glas răgușit.

Nici în ruptul capului n-ar fi vrut să-și ceară *scuze* taman de la el, dar fusese o reacție automată.

– Kiva? zise Jaren, vocea lui fiind la fel de răgușită ca a ei după zile de tăcere. Tu ești?

Ar fi vrut să-i dea o replică tăioasă, să-l întrebe cine altcineva ar fi putut să fie, dar își puse lacăt limbii și se mulțumi să rostească:

– Eu sunt, da.

Jaren se ridică în capul oaselor, mai gemând o dată de durere.

– Mă simt de parcă cineva mi-a despicat capul în două, zise el.

Kiva nu-i spuse că se simțea la fel. De fapt, nu-și închipuia ce-ar fi putut să-i spună.

– Stai așa, zise Jaren, lasă-mă să...

Kiva își ascunse fața între mâini atunci când focul, sub forma unei mingi de flăcări, apăru din nimic, luminând spațiul din jurul lor. Ochii ei lăcrimară pe când se adaptau la lumină și descopereau că temerile ei fuseseră fondate.

– Suntem în tuneluri, zise Jaren aproape cu mirare în glas, înțelegând și el unde se aflau.

Kiva îl privi de parcă era prima oară când îl vedea în viața ei. Un prinț deghizat în prizonier, purtând aceleași haine în care îl văzuse în urmă cu două săptămâni, dar pătate de sânge. De propriul lui sânge. Dacă n-ar fi știut cine era cu adevărat, dacă n-ar fi avut dovada plutitoare dinaintea ochilor, n-ar fi crezut că așa ceva era cu putință.

– Kiva, m-ai auzit? o întrebă Jaren, scrutând galeria, apoi întorcându-și privirea către ea.

Expresia de pe chipul ei îl făcu să tacă.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

Cuvintele veniseră de undeva din adâncul ei, hrănite timp de opt zile de sentimentul trădării și de durere. Dintr-un cotlon în care se cuibăriseră de mai bine de zece ani tristețea și singurătatea.

– Kiva...

– Ar fi trebuit să-mi *spui!* repetă Kiva, simțind nevoia să se ridice în picioare pentru a înfrunta ce urma să vină.

Jaren făcu la fel, cu fața palidă și cuprinsă de durere, ridicându-se anevoie în genunchi și apoi în picioare. Kiva nu îl ajută deloc, înăbușindu-și orice reflex de vindecătoare și agățându-se mai departe de furie.

– Am încercat să-ți spun, zise Jaren, gâfâind ușor din cauza efortului și ținându-se cu mâna de burtă. Se sprijini cu umărul de peretele de calcar, folosindu-se de acesta pentru a rămâne în picioare. În grădină, înainte să-l găsim pe Tipp, voiam să-ți spun atunci.

– Înainte sau după ce m-ai sărutat? întrebă Kiva cu obidă în glas.

Își amintea prea bine momentul. Felul în care el se aplecase spre ea, răsuflarea lui peste buzele Kivei. Alungă imediat amintirea, refuzând să recunoască faptul că încă o marca.

– Înainte, zise Jaren pe un ton calm și liniștitor, de parcă îi vorbea unui animal sălbatic. Voiam să-ți spun de ceva vreme, dar n-am găsit niciodată momentul potrivit. Voiam să-ți spun înainte ca lucrurile să meargă mai departe.

– Ai avut *nouă săptămâni* la dispoziție, Jaren! urlă Kiva la el, ignorând faptul că ultimele două săptămâni le petrecuseră în celule separate. Chiar și după noaptea din grădină, ai avut multe *zile* la dispoziție, înainte de ce s-a petrecut în carieră. Ai fi putut să-mi spui oricând. Ar fi *trebuit* să-mi spui.

– Ce era să-ți spun?! o întrebă Jaren, pe măsură ce calmul lăsa loc exasperării. Ghici ce, ți-am ascuns identitatea mea reală, să nu mă urăști că te-am mințit? Sunt sigur că ai fi fost tare înțelegătoare.

– *Normal* că nu aș fi fost înțelegătoare! zise Kiva, atât de tare, încât ecoul vocii ei reverberă de-a lungul tunelului.

Știa că ar fi trebuit să se concentreze amândoi la Încercarea Pământului, să-și dea seama unde anume se aflau și să găsească drumul spre suprafață înainte ca ora pe care o aveau la dispoziție să se încheie. Dar furia ce clocotea în ea îi fixa toate gândurile asupra omului aflat dinaintea ei.

– Nu știu ce anume să zic pentru a îmbunătăți lucrurile, spuse Jaren, trecându-și mâna liberă prin păr.

– Spune-mi *de ce!* țipă Kiva, izbutind cu greu să formuleze ultimele două cuvinte.

Blândețea se așternu pe chipul lui Jaren. Kiva nu voia ca el s-o privească astfel, conștientizând cât de supărată era pe el.

– Nimeni nu cunoaște întreaga poveste, zise el cu glas tăcut, apropiindu-se de ea.

Aproape că-i cedară picioarele, și fu nevoit să se sprijine de perete, ducându-și a doua mână la burtă. Kiva observă gestul și simți o urmă de îngrijorare, dar, înainte ca vindecătoarea să iasă la iveală și să-l întrebe dacă se simțea bine, Jaren continuă:

– Doar Naari știe, zise el. Presupun că ți-a zis...

– Că e Scutul tău de Aur? făcu Kiva. Da. Amândoi sunteți plini de surprize.

Spre cinstea lui, Jaren se arătă ros de remușcări, dar Kiva nu părea deloc impresionată.

Trăgând adânc aer în piept, Jaren se strâmbă de durere și se făcu și mai palid la față.

– Am venit la Zalindov ca să aflu informații legate de mișcarea rebelilor.

– Poftim? întrebă Kiva, înlemnind.

– Aflasem că Tilda Corentine fusese arestată, doar că a fost prinsă la hotarul cu Mirraven, în afara jurisdicției noastre, o lămuri Jaren, deși Kiva știa deja povestea. Familia conducătoare din Mirraven nu a dorit să o transfere în custodia noastră, deși cunoștea istoria zbuciumată dintre spițele Vallentis și Corentine. Erau cu toții teribil de încântați că reușiseră să împiedice orice posibilitate ca noi să vorbim cu ea, în afara războiului, firește.

– Să vorbiți cu ea, repetă Kiva, cu glas croncănit. Adică, să o interogați.

Jaren o privi atent, cântărindu-și vorbele.

– Știu că ții la cauza ei, mi-ai zis asta deja, continuă Jaren. Iar motivele tale sunt întemeiate.

Cerule! Avea dreptate. Îi spusese prințului moștenitor și celui mai de încredere păzitor al său că înțelegea motivele rebelilor. Ar fi putut la fel de bine să le spună că era ea însăși o rebelă, iar asta nu i-ar fi înrăutățit situația. Dacă n-ar fi fost deja închisă la Zalindov, o asemenea mărturisire i-ar fi asigurat numaidecât un loc între zidurile închisorii. Tatăl ei fusese arestat pentru un lucru mult mai neînsemnat.

– Compasiunea ta pentru ei e admirabilă, continuă Jaren. Iar judecata ți-e dreaptă.

Kiva rămăsese cu gura căscată, apoi o închise iute.

– Dar asta nu schimbă cu nimic cele întâmplate, zise Jaren. Ce ți-am spus în noaptea aceea rămâne valabil: mișcarea rebelilor a creat prea multe probleme în ultimii ani, iar ultimele luni au fost cele mai groaznice. Răzmerița lor e în plină desfășurare, iar ei provoacă distrugeri și neînțelegeri în Evalon și dincolo de hotarele acestuia. Tilda Corentine e conducătoarea lor, recrutând tot mai mulți

rebeli și asmuțindu-i împotriva Coroanei. Împotriva familiei mele.

Sângele îi îngheță în vene Kivei. Nu era de mirare că Jaren nu o plăcuse niciodată pe Tilda. Erau inamici înverșunați.

– N-am să te mint, zise Jaren, mi-a fost greu să te aud apărându-i cauza.

– Nu i-am apărat cauza, spuse Kiva, înainte să-și dea seama de ceea ce spune. Ți-am zis doar că le înțeleg motivele. Clătină din cap, limpezindu-și gândurile. Încă nu mi-ai explicat de ce ești aici. Ce informații credeai că vei găsi?

– Am venit pentru Tilda, zise Jaren, de parcă era la mintea cocoșului.

Ce-i drept, era, chiar dacă vindecătoarei îi venea greu să accepte, să înțeleagă.

– Când cei din Mirraven au acceptat să o trimită aici, s-a ivit și ocazia să-i poată vorbi cineva Tildei – bine, cum ai zis tu, să o interogheze – fără ca rebelii să afle. În clipa asta, nu putem risca izbucnirea unui război. Dar, dacă cineva ar fi putut pătrunde neștiut în închisoare, să-i devină apropiat și să-i afle planurile... Merita încercat. Are sens?

– *Sens?* repetă Kiva, nevenindu-i să creadă.

Jaren dădu să se scarpine în bărbie, dar se apucă iar de mijloc.

– Recunosc că nu a fost cel mai strălucit plan.

– Nu zău...

– Știam cu toții că e riscant, se apără Jaren. Dar nu puteam rata ocazia, nu atunci când informațiile pe care le deține Tilda ar putea fi foarte importante pentru regatul nostru.

– Stai o clipă, zise Kiva, ridicând o mână. Cum adică „cu toții“?

– Trei persoane au fost implicate în plan. Eu trebuia să-l coordonez de la distanță, zise Jaren. Odată ce am aflat că Tilda urma să ajungă în închisoare, Naari și alt membru al Gărzii Regale s-au oferit să se infiltreze în închisoare. Dar Eidran...

– Și-a rupt piciorul, zise Kiva, aducându-și aminte cuvintele lui Naari din Abis. Așa că ai venit tu în locul lui.

Jaren miji ochii la ea.

– Știai deja?

– Doar atât. Nimic mai mult.

Jaren chibzui la vorbele ei, apoi spuse:

– Călătoream împreună cu sora mea spre palatul de iarnă al familiei noastre, aflat în munții Tanestra, când am aflat despre capturarea Tildei. Le-am trimis un mesaj părinților mei, dar tot ce au reușit să facă a fost să negocieze cu Mirraven încarcerarea Tildei în Zalindov. Știam că negocierile urmau să țină săptămâni întregi – destul timp pentru ca eu, Naari și Eidran să născocim un plan, suficient răgaz pentru ca Naari să intre în rândurile gardienilor închisorii, pentru ca mai apoi să-l aștepte pe Eidran, care avea să vină ulterior și să se integreze printre ceilalți deținuți, după care să găsească o cale să o interogheze pe Regina Rebelilor.

– Dar Eidran s-a rănit, zise Kiva.

Jaren încuviință din cap.

Avea fruntea asudată, iar ochii îi sticleau din cauza durerii.

– Ghinionul a făcut să se rănească taman în ziua în care urma să fie transferat aici. Am decis pe loc să-l înlocuiesc, atunci când căruța din Vallenia a trecut pe lângă palatul nostru de iarnă, gândindu-mă că aveam să pătrund în închisoare, să aflu răspunsurile, după care Naari avea să mă scoată de acolo. Tăcu preț de câteva clipe, apoi mărturisi: Însă nu știam că Tilda era bolnavă. Sau că fusese condamnată la Judecata prin Încercări. Părinții nu mi-au zis asta înainte ca eu să ajung. A trebuit să-mi schimb strategia după ce am aflat toate acestea, ceea ce însemna că trebuia să stau în închisoare mai mult decât plănuisem. M-am concentrat asupra celorlalți rebeli, încercând să le câștig încrederea, în speranța că aveam să aflu ceva informații. Dar am făcut o gravă eroare de judecată

– Doar una?

Jaren ignoră sarcasmul ei și zise:

– Nu mi-am dat seama că femeia aceea, Cresta, era conducătoarea lor. Și, după ce ți-am luat apărarea în noaptea aceea... Clătină din cap. Să zicem că mi-a fost mai greu să mă împrietenesc cu ei din acel moment, chiar dacă m-am străduit.

Kiva își aminti când venise la infirmerie, după ce se bătuse cu rebelii, și își aminti expresia încordată de pe chipul său când îi dezvăluise identitatea Crestei. Vindecătoarea crezuse că el se temuse că avea să își facă inamici. Habar n-avea că Jaren dorise să se *împrietenească*, de fapt, cu rebelii – doar ca să-i folosească și-apoi să se descotorosească de ei.

– Se pare că te-ai încurcat rău venind aici, zise Kiva, care nu reușea să simtă nici un dram de compasiune pentru el.

Jaren suspină, apoi se schimonosi de durere.

– Recunosc, planul meu s-a făcut țăndări destul de repede, însă strategia din spate era solidă.

Kiva îi zise sec:

– Strategia era să-i faci pe toți să creadă că ești un simplu prizonier, nicidecum un prinț.

Jaren se strâmbă. Era prima oară când Kiva îi folosise titlul, iar cuvântul rămăsese suspendat în aer.

– Credeam că așa puteam să-i fac pe rebeli să creadă că sunt unul dintre ei, recunoscu Jaren, pierzându-și un pic echilibrul, de parcă și efortul de a sta sprijinit de perete îl sleia de puteri. După ce mi-am dat seama că Tilda nu avea cum să-mi spună ceva, m-am gândit că m-aș putea integra în comunitatea de aici, că susținătorii ei ar putea ajunge să aibă încredere în mine și să-mi spună... nu știu... *ceva* care să mă ajute.

– Să te ajute în *ce* fel? întrebă Kiva, cuprinsă din nou de mânie. Să te ajute să-ți protejezi regatul? Coroana?

– La naiba cu Coroana! zise Jaren, iar înverșunarea lui o luă prin surprindere. Nu-mi pasă deloc de asta, îmi pasă de *ei*. Făcu o mișcare circulară cu brațul, dar apoi chipul i se schimonosi și își duse repede mâna la stomac. Poporul meu, oamenii mei. La ei țin. Ei sunt cei care suferă și mor de pe urma revoltelor. Soți, soții, copii. Oameni

nevinovați. Răzmerița se preschimbă într-un război civil. O fixă cu privirea, iar ochii săi luceau în lumina flăcărilor. Oricât de ciudat îți va părea, îmi pasă și de rebeli. Pentru că și ei sunt poporul meu, că le convine sau ba. Cât timp trăiesc în Evalon, se bucură de protecția familiei noastre. Flăcările din ochii lui se stinseră, iar glasul i se umplu de tristețe. Dar n-am cum să-i protejez de propria lor fire.

Capul Kivei vâjâia de la toate aceste dezvăluiri, de la impactul vorbelor spuse din inimă. Își dorea să-l poată urî în continuare pentru că o minți*se* – și pentru cine era. Dar...

„Ai tot dreptul să fii furioasă, dar nu lăsa asta să te împiedice să-l ierți. A făcut totul din motive întemeiate."

Îi trecu prin minte dojana lui Naari în timp ce-l privea pe Jaren, încercând să decidă ce era de făcut. El îi acordă acel răgaz, privind-o în tăcere, așteptând să vadă ce urma să zică.

El era motivul pentru care ea își pierduse familia și se afla în Zalindov. Poate că nu în mod direct, dar prin Coroana pe care o reprezenta.

Doar că Jaren nu *știa* asta. Kiva îi povestise despre moartea fratelui ei și faptul că fusese întemnițată împreună cu tatăl ei, dar nu îi mărturisise niciodată motivul pentru care Faran Meridan fusese arestat – pentru că fusese văzut lângă un rebel în piață. Nici măcar nu-i spusese că unul dintre membrii Gărzii Regale îl ucisese pe fratele ei, lucru care ar fi dat-o imediat de gol.

Jaren habar nu avea că familia lui era responsabilă de toate suferințele Kivei din ultimul deceniu.

– Nu știu ce să mai zic, Kiva, spuse Jaren într-un final, cu glasul tot mai slăbit. Știu că ești supărată pe mine, dar trebuie să înțelegi că încercam să salvez vieți. Nu puteam să-ți spun nimic până nu mă asiguram că pot avea încredere în tine. Nu puteam să risc să fiu demascat, pentru că asta ar fi pus totul în pericol. Clătină dezamăgit din cap. Acum, oricum nu mai contează. N-am descoperit nimic esențial de când sunt aici. Am dat greș într-un mod spectaculos.

– Dacă nu ai reușit să afli informații, zise Kiva cu glas spart, de ce n-ai ales să pleci, din moment ce nu ești cu adevărat prizonier aici?

Jaren o fixă cu ochii săi albăstrui-aurii.

– Pentru că am găsit un motiv să rămân.

Kiva simți că-i fuge pământul de sub picioare, căci înțelegea tâlcul vorbelor sale.

– Ești un prost, zise ea, aproape în șoaptă.

Se aștepta ca el să închidă ochii și să se arate jignit. Dar pe chipul lui se lăți un zâmbet strâmb, încărcat de autoironie.

– Sora mea a spus același lucru atunci când m-a tras deoparte după prima Încercare. Doar că s-a exprimat mult mai urât ca tine.

Kiva își aminti că îi spusese că doar Naari și Eidran știau pe de-a-ntregul planul nobil, dar stupid, pus la cale.

– Nici măcar membrilor familiei tale nu le-ai spus?

– Mirryn și vărul meu Caldon știau câte ceva. Făcu o pauză. Fratele meu, Oriel, ar fi trebuit să ni se alăture la palatul de iarnă, însă a decis în ultima clipă să rămână în Vallenia. Cal a venit în locul lui, ajungând cu câteva zile înainte ca Eidran să-și rupă piciorul, așa că el și Mirryn erau acolo când am schimbat planul. Le-am zis cât am crezut că era suficient, apoi i-am pus să jure că aveau să țină totul secret. Ochii lui păreau a privi înăuntru acum. Când am aflat că familia mea trebuia să fie martoră la prima Încercare, am rugat-o pe Naari să-i trimită un mesaj lui Cal, implorându-l să vină și să-mi ia locul în lojă. N-ar fi prima oară – suntem cam la fel de înalți, iar măștile ne ascund trăsăturile. Mai mult de atât, îmi era dator cu un favor. Pufni scurt. Cu mai multe, de fapt. Oamenii zic despre mine că aș fi nesăbuit, dar Caldon e pur și simplu o pacoste.

Fără îndoială, o pacoste. Kiva înțelese că vărul lui Jaren fusese atunci la spânzurătoare și mai apoi la infirmerie, acolo unde flirtase cu ea. Ea își închipuise că el o salvase. Dar nu fusese el. Nu fusese Caldon.

– Tu m-ai salvat, zise Kiva, care dedusese asta în bezna Abisului, dar dorea să audă adevărul din gura lui. În toate Încercările. Începând cu cea a Aerului.

Jaren se îmbujoră ușor, abia perceptibil în lumina difuză a flăcării, dar suficient cât îmbujorarea să-l dea de gol.

– Nu puteam să te văd murind, zise el. Mare noroc am avut că Mirryn și Cal au intuit ce făcusem și m-au acoperit, zise el, cu glasul plin de remușcări. Am fost furios pe mine însumi după aceea. Nu pentru că te prinsesem, zise el repede, ci pentru că mi-a luat foarte mult să mă hotărăsc, și din cauza asta te-ai lovit destul de rău...

Tăcu, privind-o smerit.

„Prințul ar fi putut să te prindă mai repede", îi zisese Jaren după prima Încercare, mânios, de parcă vorbea despre sine, de parcă se învinovățea. Kiva nici nu-și amintea durerea, așa că regretul lui – strict pentru acel episod – nu era necesar.

– Și amuleta? Tot ideea ta a fost? îl întrebă Kiva, chiar dacă știa răspunsul. De aceea nu te-ai temut pentru mine după prima Încercare? Pentru că știai că magia, *magia ta*, avea să mă protejeze?

Jaren părea și mai rușinat, însă încuviință din cap.

– După care Încercarea Apei... *De ce*, Jaren? De ce ai vrut să mă salvezi?

– Pentru că ești o persoană bună, Kiva, zise el, de parcă acesta ar fi fost singurul motiv. Te-am observat cu ceilalți deținuți – chiar și cu cei precum Cresta, care fac tot posibilul să te amărască –, și te porți cu toți la fel. Chiar și cu Regina Rebelilor. Știu că mi-ai explicat de ce, chiar dacă n-am să pricep niciodată pe de-a-ntregul. Dar nici nu trebuie, pentru că știu ce fel de persoană ești. Nu meritai să mori, și, pentru că puteam să te ajut, am făcut-o.

Kiva prinse implicațiile colosale ale mărturisirii sale. Se amestecase în Judecata prin Încercări nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori. Îi salvase viața, din nou și din nou.

– Sincer, nu știu ce să fac cu informația asta, recunoscu ea, cu glas răgușit.

– Nu trebuie să faci nimic, zise el, alunecând și mai mult spre podea și părând tot mai slăbit. Mi-ai spus mai demult că lumea are nevoie de mai multe persoane ca Tipp, că se irosește complet aici, înăuntru. Cred că la fel se poate spune și despre tine. Nu aștept nimic de la tine, Kiva, continuă Jaren cu glas scăzut. Vreau doar să trăiești. Vreau să fii *liberă*. Și, pentru asta, trebuie să supraviețuiești.

Vorbele lui o atinseră pe Kiva, care închise ochii, dorindu-și din tot sufletul să fie adevărate. Se prea putea să fie, dar pe moment asta n-o ajuta cu nimic. Trebuia să treacă de ultima Încercare și avea să obțină tot ceea ce Jaren își dorea pentru ea, tot ce-și dorea ea însăși.

– Atunci, hai să găsim ieșirea din tunelurile astea! zise Kiva, emoționată.

Era convinsă că ce simțea față de Jaren i se putea citi în ochi, așa că își ascunse privirea în întuneric.

– O să intrăm în criză de timp, zise ea. Iar Rooke părea destul de convins că aici ne vor putrezi oasele.

– Vom ieși înainte să expire timpul, zise Jaren. Când zări uimirea din privirea ei, adăugă: Rooke a greșit trimițându-mă și pe mine aici. Ți-a garantat astfel succesul.

Kiva ridică dintr-o sprânceană.

– A sunat mai arogant decât am intenționat, zise Jaren, roșind din nou. Voiam doar să spun...

Ridică din umeri, jenat, dar mișcarea îl costă, iar el gemu, alunecând de-a lungul peretelui, ajungând aproape pe podea din nou.

– Ce ai? întrebă într-un final Kiva. Este din cauza rănilor de pe spate?

Dar, după felul în care se ținea de burtă, înțelese că nu aceea era problema.

– Sunt bine, gâfâi Jaren, încercând să se ridice din nou. Am nevoie de un răgaz.

– Lasă-mă să văd! îi ceru Kiva, făcând un pas spre el.

– Sunt bine, Kiva, repetă el. Chiar nu...

– Lasă-mă *să văd!* îl întrerupse ea, cu toată fermitatea vindecătoarei în glas.

Jaren nu mai protestă, ci se lăsă cu totul la podea, proptindu-și umărul de perete, dar cu grijă.

– Ce ai pățit? întrebă ea, ignorând vârtejul de emoții și concentrându-se asupra lui.

– Măcelarul mi-a dat un cadou de rămas-bun, zise Jaren, ezitant.

Stomacul Kivei se strânse ghem când îngenunche lângă el. Încet, cu grijă, îi ridică tunica deasupra taliei, în vreme ce mintea și inima se războiau înlăuntrul ei. Îi dezvălui treptat trunchiul, scoțând la iveală, sub lumina flăcărilor, mușchii ce fremătau la atingere, pentru a vedea ce-i făcuse Măcelarul.

Kivei i se tăie răsuflarea la vederea vânătăilor mari și multicolore, și își înălță privirea, observând că Jaren o privea calm, așteptând verdictul.

„Nu te mai gândi că e prinț", își zise, știind că asta i-ar fi spus și tatăl ei. „Nu te mai gândi că e Jaren – nu te gândi că e un Vallentis. Gândește-te că e doar un alt pacient."

– Hai să vedem cu ce ne confruntăm! zise ea, încercând să-și îndulcească tonul, după care își lipi palma de pielea lui.

Jaren icni de durere, iar Kiva își retrase numaidecât brațul, privindu-l îngrijorată, dat fiind că abia îl atinsese.

– Ai degetele reci, rosti Jaren rușinat, cu o expresie aidoma.

Vindecătoarei îi veni să râdă. Chiar ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi găsit în situația în care se găseau.

– Nu toți știm să creăm foc cu mâinile, comentă Kiva, frecându-și palmele ca să le încălzească, înainte să-l atingă din nou.

Apăsă cu grijă vânătăile, încercând să-și dea seama de gravitatea lor. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu-i plăcea faptul că-i provoca durere, observând felul în care gâfâia și contracția mușchilor lui atunci când ea apăsa mai tare.

Când își încheie examinarea, Kiva nu știa care din ei era mai ușurat.

– Câteva coaste fisurate, dar nu cred că ai hemoragie internă. Va trebui să te ținem sub observație, ca să fim siguri.

– Așadar, n-o să mă lași singur în adâncuri?

Tonul lui Jaren era glumeț, dar Kiva observă o brumă de îngrijorare în privirea lui – nu de teamă că avea să-l abandoneze acolo, rănit cum era, ci că era în continuare destul de supărată încât să o facă.

Kiva nu-i dădu asigurări, ci se mulțumi să spună:

– Apleacă-te spre mine! Vreau să-ți verific spatele.

– E...

– Dacă ai să-mi zici că e bine, te las aici.

Jaren se conformă, iar Kiva dădu tunica laoparte. Priveliștea îi îngheță sângele în vene și totodată îl făcu să clocotească. Rănile adânci se vindecaseră doar parțial, chiar dacă trecuseră două săptămâni. Opera Măcelarului... Rănile pricinuite de acesta...

– Se vindecă bine, reuși Kiva să zică încercând să nu se înfurie – și să nu se simtă vinovată. Își trecu degetele peste crusta unei răni, iar Jaren se înfioră de la atingere. Văd că te chinuie în continuare.

– A meritat, șopti Jaren, făcând inima Kivei să tresalte. Își drese vocea și adăugă: Da, nu e grozav. Mi-e cam greu să merg.

Nu aduse în discuție un lucru pe care-l știau amândoi – că cea mai proaspătă bătaie aplicată de Măcelar îi provocase și mai multă suferință.

Neavând nimic de ajutor la îndemână, Kiva era gata să dea drumul tunicii, când privirea îi căzu asupra cicatricilor vechi, îngropate sub răni mai noi, dar în continuare vizibile. Căutând să-și abată gândurile în orice fel de la emoțiile resimțite la vederea rănilor noi, atinse cicatricea cu degetul, făcându-l pe Jaren să se înfioare din nou, însă prințul încremeni la auzul vorbelor ei:

– Ai zis că rănile acelea ți le-a provocat cineva apropiat ție.

Jaren se trase de lângă ea, acoperindu-se cu tunica.

– Uită ce-am zis!

Să uite?!

Să uite?!

Era moștenitorul tronului, unul dintre cei mai protejați oameni din regat. Și cineva îl rănise. Îl *abuzase*. Cum anume ar fi trebuit ea să dea una ca asta uitării?

– Vorbesc serios, zise Jaren ferm, văzând expresia de pe chipul ei. Las-o baltă!

Kiva se înfurie.

– Cum adică s-o las baltă? repetă ea, cuprinsă din nou de mânie. Mi-ai zis despre puterile tale magice și despre planul tău și despre cine ești, dar nu ești pregătit să-mi zici despre rănile tale?!

Jaren nu spuse nimic.

Și mai furioasă, Kiva ațintì un deget spre fața lui și spuse:

– După tot ce-am pătimit! După Încercări și otravă – afurisita aia de otravă despre care Naari se jură că va fi oprită prin intervenția familiei *tale* –, după toate astea, vrei să...

– Bine, gata, mama mea mi le-a făcut!

Kiva se dădu câțiva pași în spate, în timp ce vorbele lui Jaren reverberau din pereții galeriei.

Regina îl rănise? *Regina Ariana* îi cauzase cicatricile?

Flăcările tremurară, de parcă reacționau la starea lui Jaren.

– Ea... e... Dar el se opri, înjură, își trecu o mână peste față și se schimonosi, pentru că mișcarea îi provocă o durere de burtă. Trase aer în piept și încercă din nou. Nu din cauza ei. E de la praful de îngeri. Are o problemă cu asta, câteodată ia prea mult. Prea des. Când se întâmplă asta, uită cine e, devine confuză, pierde controlul.

Kivei îi părea rău pentru el, și toată furia i se scurse din trup.

Nu-i venea să creadă, dar era evident că Jaren nu mințea. Acum, înțelegea de ce refuzase laptele de mac sau orice altă substanță ce-ar fi putut crea dependență. Văzuse efectele. Le simțise. Trăia cu cicatricile.

Vru să spună ceva, dar el continuă, cu glas răgușit:

– Te rog! Nu mă mai privi așa! Nu mă privi de parcă ceva e defect la mine.

Kiva nu gândea asta. După tot ce aflase despre el, îl considera unul dintre cei mai puternici oameni pe care-i cunoștea.

Și asta o speria.

– Hai, zise ea, ridicându-se și întinzându-i mâna. Ar trebui să mergem!

Jaren îi privi degetele, de parcă aveau să-l rănească.

– Văd că nu zici nimic.

– Tocmai am zis, îi răspunse Kiva. Am zis că ar trebui...

– Despre mama. Despre cicatrici.

Kiva îl privi.

– Vrei să zic ceva? Vrei să-ți spun că-mi pare rău că ai trecut prin ce-ai trecut? Că nu-mi închipui cât de greu ți-a fost? Sau că mi se pare incredibil că ai reușit să faci distincția între efectele drogului și mama ta și că ții în continuare la ea cât să vrei s-o protejezi?

Jaren înghiți în sec.

Kiva se apropie de el, iar Jaren o luă de mână, lăsând-o să-l ajute să se ridice. Se clătină, încercând să-și găsească echilibrul, iar brațele ei îl cuprinseră și îi oferiră reazemul necesar.

– Aș putea să-ți zic tot felul de lucruri din astea, dar cred că le știi deja, continuă ea. Cel puțin, sper că le știi. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și îți mai pot spune că, dacă mama ta nu a căutat ajutor, va trebui să cauți tu pentru ea.

Jaren se sprijinea de mijlocul ei, încercând să-și găsească echilibrul, dar, auzind-o, o trase mai aproape, tocmai când ea se pregătea să-i dea drumul, îmbrățișând-o cu totul.

– Mulțumesc! îi șopti el la ureche, cuprins de emoție.

Ea nu era sigură pentru ce anume îi mulțumea – că-i arătase totuși milă, alungându-i astfel temerile, sau că îl încurajase să încerce să o ajute pe mama lui. Oricum, inima dădea să-i sară din piept din cauza apropierii, a faptului că îmbrățișarea lui o umplea de căldură, chiar dacă în sinea ei se dădea o luptă, pornind de la tot ce știa despre el, despre ea însăși.

Totuși, își îngădui acel moment de tandrețe. Moment în care parcă se topea în el, închizând ochii, îmbrățișându-l la rândul ei.

Apoi, își aminti de rănile lui.

El nu scosese nici un geamăt, dar Kiva știa că atingerea ei îi provoca durere – spatele, coastele fisurate. Așa că îl împinse tandru de lângă ea, privindu-l în ochi.

– Mai bine?

– Da, zise el, zâmbind sfios.

– Bine, zise ea, apoi încuviință scurt din cap, de parcă inima ei nu continua să bubuie. Ce spuneai înainte? Despre faptul că Rooke a greșit când te-a trimis cu mine aici?

– Ah, da, zise Jaren, frecându-și maxilarul, ușor jenat.

Kiva știa că stinghereala lui nu se datora momentului tandru pe care-l împărtășiseră. *El* nu avea nici o problemă să-i arate afecțiune. Până la urmă, era un prinț. Era obișnuit ca femeile să-i cadă în poală. Kiva strâmbă din nas la acel gând, iar el o observă, întrebând-o:

– De ce te strâmbi așa?

Kiva nu avea de gând să-și trădeze gândurile, așa că îi răspunse:

– Tocmai mi-am dat seama că nu știu cum să-ți spun. Jaren sau Deverick. Există vreun protocol?

Fu rândul lui Jaren să strâmbe din nas.

– Nu suport numele de Deverick. Niciodată nu mi-a plăcut. Al doilea meu nume e Jaren – așa îmi spun prietenii și familia. Așa o să-mi zici și tu, încheie el, apăsat.

– Nu „prințul Jaren"? întrebă Kiva.

– Nu, doar Jaren.

– Nici Majestate?

– În nici un caz, zise el, strâmbându-se.

– Înălțimea Voastră?

– Nu sunt duce.

– Excelență?

– Nu sunt lord.

– Alteță?

– Încetează, te rog!

Kivei nu-i venea să creadă că-și înăbușea râsul, după tot ce se întâmplase. Dar expresia de pe chipul lui...

– Bine, gata, zise ea. Doar pentru că n-aș vrea să mă întemnițezi. Își duse un deget la buze, cu subînțeles. Ah, stai puțin...

– Foarte comic, zise Jaren sec, dar lumina i se întoarse în priviri, iar asta o făcu să se simtă mai bine. Ca să știi, eu nu am trimis pe nimeni la închisoare. Și, după ce-am trecut prin experiența asta... Se cutremură. Nici nu intenționez s-o fac. Cel puțin, atât timp cât locul ăsta nu va fi complet restructurat. Multe aspecte de aici vor trebui schimbate. De parcă își făcea lui o promisiune, repetă: Lucrurile *se vor schimba*.

Kiva își dorea să-l creadă. Chiar își dorea. Dar el nu avea cum să-și ducă intențiile la îndeplinire dacă nu ieșeau din acel labirint.

– Ce-ar fi să lăsăm planurile de restructurare pentru atunci când găsim ieșirea? zise ea.

– Așa e, admise Jaren. Tocmai de aceea voiam să-ți spun motivul pentru care Rooke a greșit.

– Ascult, zise Kiva.

Observă că Jaren se clătina din nou, așa că luă o hotărâre: se apropie de el și își trecu brațul, cu grijă, pe după mijlocul lui. Știa că avea să-l doară, dar nu aveau de ales dacă voiau să iasă din galerii.

– Sper că înțelegi că tot ce ți-am zis azi rămâne între noi, spuse el.

– Mi-am dat seama, îi zise ea, abținându-se să își dea ochii peste cap.

Jaren tăcu pentru o clipă, chibzuind, parcă, la ce să spună. În cele din urmă, zise:

– Ți-ai pierdut încrederea în mine, dar sper că mărturisirea aceasta îți va da motiv să te încrezi din nou în vorbele mele. Foarte puțini oameni cunosc adevărul.

Kiva ciuli urechile, privindu-i chipul în timp ce el o strângea mai tare de umeri.

– Mirryn e cu un an mai mare ca mine, zise el. Ea ar fi trebuit să fie moștenitoarea tronului, dar apoi am venit eu

pe lume.

– Primul fiu e moștenitorul legal, murmură Kiva. Tipic.

– De fapt, nu, zise Jaren. Strămoașa noastră, regina Sarana, a domnit singură – după ce regele Torvin a plecat, vreau să spun. Mai apoi, Sarana a avut o fiică, și aceasta a domnit după moartea mamei sale. Apoi, și ea a avut o fiică, și tot așa. O mână de prinți au ajuns să domnească, fiindcă erau întâii născuți, dar, în mare parte, femeile Vallentis au născut mai întâi fiice.

Kiva îl privi nedumerită.

– Atunci, de ce...

– Puțini din afara familiei știu asta, zise Jaren cu seriozitate în glas, dându-i Kivei de înțeles că avea încredere deplină în ea.

Îl privi în ochi cu o promisiune tăcută, iar el își întoarse privirea, trimițând văpaia plutitoare să lumineze înainte, până ce ajunse la o răscruce cu trei ramificații.

Cu un gol în stomac, Kiva înțelese cât de precară era situația lor. Asta era Încercarea Pământului – fuseseră azvârliți în adâncurile Zalindovului, în labirintul tunelurilor. Galeriile se întindeau kilometri peste kilometri în toate direcțiile, un labirint nesfârșit în care nici gardienii nu știau să-l străbată în întregime. Unele pasaje erau închise, altele erau inundate și duceau spre bazinul acvifer, iar altele păreau să se întindă la nesfârșit. Fără focul lui Jaren, n-ar fi avut nici o șansă. Poate că Rooke tocmai pe asta miza, că aveau să meargă amândoi orbește și că până la urmă aveau să moară în beznă din cauza extenuării, a deshidratării și a foamei.

Nu era de mirare că temnicerul-șef fusese atât de vesel la despărțire. Era un mod groaznic de a muri.

Chiar dacă flăcările lui Jaren îi ajutau să vadă, nu aveau cum să îi ajute să iasă din tuneluri. Erau în continuare pierduți, și nu părea să existe o cale de scăpare.

Kiva începu să transpire dintr-odată, cuprinsă de claustrofobie. Se întâmpla adesea ca galeriile să se prăbușească, omorând zeci de deținuți într-o clipită. Ea și Jaren riscau să pățească același lucru.

– Kiva? zise Jaren, strângând-o de umăr.

Ea clipi și îl privi, observând îngrijorarea din ochii lui, și își dădu seama că îi vorbea de ceva timp.

– Scuză-mă, ce-ai spus? întrebă, și până și ea deslușì frica din glasul ei.

Pe chipul lui se așternu înțelegerea, și o strânse din nou de umăr, încercând s-o liniștească.

– Spuneam că trebuie să ne îndreptăm într-acolo. Arătă spre intersecție. Avem de mers cam douăzeci de minute, și vom ieși la suprafață.

Kiva privi tunelul, apoi își întoarse privirea la Jaren.

– De unde știi?

– Simt, zise el.

– Poți să...

Kiva se opri când văzu ce făcea Jaren, folosindu-se de mâna lui liberă ca să arate în jos. Pământul se mișcă sub ochii ei, și din calcar apăru o tulpină verde, cu frunze și țepi, în vârf răsărind cea mai frumoasă floare de zăpadă pe care o văzuse vreodată.

Dar asta nu era tot.

Pământul începu să se tragă ușor laoparte din calea tulpinii, dând naștere, câteva clipe mai târziu, unui șanț ce se umplu cu apă.

Kiva se holba înmărmurită la spectacolul dinaintea ei. Se holbă, se tot holbă și, după o vreme, începu să înțeleagă...

Jaren nu putea controla doar apa și focul.

Controla pământul și aerul, de asemenea.

Toate cele patru elemente.

Nimeni nu avusese atâta putere de la regina Sarana încoace.

– Acum, îmi știi toate secretele, zise Jaren, tăcut. De aceea Consiliul Regal a decis ca eu să fiu moștenitorul tronului, în locul lui Mirryn.

Kiva răsufla cu putere. Încă nu știa cum să asimileze tot ce aflase. Simțea că Jaren era încordat, de parcă se temea de reacția ei, așa că ea se relaxă și zise:

– Așadar, mergem spre stânga?

Jaren râse ușurat, parcă nevenindu-i să creadă.

– Da, spre stânga, zise el.

Nereușind să-și înăbușe pornirea, Jaren se aplecă și o sărută pe frunte – mulțumindu-i astfel, fără cuvinte, pentru că nu avusese o reacție exagerată într-un moment în care o astfel de reacție ar fi fost firească.

– Douăzeci de minute, zici? îl întrebă Kiva, încercând să-și păstreze calmul, deși în sinea ei era pe punctul de a ceda. Abia aștept să văd reacția lui Rooke când ne va vedea vii!

– Și eu, mai ales când va trebui să te elibereze, zise Jaren, mergând înspre lumina focului plutitor.

– Și asta, admise Kiva, nefiind în stare să-și ascundă mirarea.

I se părea că tocmai trecuseră de cea mai ușoară Încercare, de departe, în întregime grație lui Jaren. Fără magia lui, Kiva ar fi murit în acele tuneluri. Era sigură de asta.

Jaren ezită o clipă, dar apoi porniră prin tunelul din stânga și continuară să meargă, ghidați de lumina văpăii, în timp ce el zise:

– Tilda va fi eliberată odată cu tine.

Kiva înțelegea că asta reprezenta o problemă pentru el. Era în continuare uluită că o salvase în toate Încercările, chiar dacă asta însemna că își salvase și dușmanul de moarte. Un sentiment ciudat se înfiripă în pieptul ei, dar îl înăbuși. Nu era timpul potrivit. Trebuia să cugete la multe și avea multe de împăcat în sinea ei.

– E grav bolnavă, Jaren, zise ea. Fie că e sau nu Regina Rebelilor, nu reprezintă deloc o amenințare.

– Pentru moment, spuse el. Dar, când își va reveni...

– Să nu ne gândim la asta acum! zise Kiva cu fermitate.

Jaren rămase încordat, iar Kiva îl înțelegea, știind cine era și ce însemna Tilda pentru el. Încerca să găsească un compromis prin care Tilda să părăsească Zalindovul și în același timp să anihileze amenințarea pe care o reprezenta Regina Rebelilor.

– Ai putea s-o duci cu tine în Vallenia, zise Kiva, cu durere în glas. Vindecătorii voștri regali sunt mai în măsură s-o ajute decât oricine altcineva. Dacă își revine, vei putea să afli răspunsuri la întrebările cu care ai venit aici, să afli ce anume plănuiesc rebelii, ba chiar s-o întrebi ce căuta în Mirraven. N-ar mai fi prizonieră în Zalindov, dar s-ar afla în custodia ta, în siguranță.

Kiva nu se urâse atât de mult de când se știa. Dar cel puțin în acest fel Tilda ar fi avut o șansă – una destul de bună, pentru că vindecătorii regali erau renumiți pentru îndemânarea lor. Problema era că Regina Rebelilor ajungea astfel în mâna inamicului.

Dar cel puțin rămânea în viață.

Asta conta cel mai mult pentru Kiva. Nu-și riscase viața în repetate rânduri doar pentru ca Tilda să moară.

– Nu e deloc rea ideea, zise Jaren. Dar, dacă nu funcționează...

Kiva se pregătea de ce era mai rău, simțind că Jaren avea s-o osândească pe loc.

– Cel mai important e că vei fi liberă, continuă el, chiar dacă și ea va fi eliberată odată cu tine. Jaren îi atinse umărul. De consecințe ne vom ocupa mai târziu.

Kiva s-ar fi prăbușit dacă nu ar fi trebuit să-l țină pe el. Era pregătit să o lase pe Regina Rebelilor să scape doar ca s-o elibereze pe ea? Asta era... era...

Strigător la cer.

Neverosimil.

Un val de căldură o străbătu din creștet până în tălpi.

Brusc, îi veni o altă idee, și, cu toate că nu voia să întindă coarda, nu se putu abține și zise:

– Păi, dat fiind că ești prinț...

Jaren chicoti, continuând să meargă lipit de șoldul ei, ghidați fiind de lumina flăcărilor printr-un nou pasaj.

– Mda...

– Ei bine...

Kiva își mușcă buza, neștiind cum să formuleze întrebarea.

– Răspunsul e da, Kiva.

Kiva îl conduse pe lângă o lespede mare de calcar ce le ieșise în drum, apoi zise:

– Ce răspuns?

– Îmi închipui că voiai să mă întrebi despre Tipp, ghici Jaren. Nici nu mă gândesc să-l las aici. Când vei fi eliberată, și el va fi. Am să mă asigur de asta.

Ochii vindecătoarei se umplură de lacrimi, dar de data asta nu-și feri privirea când el se întoarse către ea.

– Mulțumesc! zise ea, copleșită.

Deși temnicerul-șef îi dăduse asigurări că putea să devină tutora legală a lui Tipp dacă trecea de probe, după tot ce aflase despre Rooke, se temea că acesta și-ar încălca promisiunea doar ca să-i facă în ciudă. Cel puțin, acum avea susținerea unui prinț moștenitor. Tipp avea să fie liber.

Jaren îi zâmbi cu blândețe, după care deveni serios:

– Nu știu dacă vă așteaptă cineva în lumea de afară, pe tine sau pe el. Dar mă gândeam... adică speram că... Se opri și mai încercă. Mi-ar face mare plăcere să vă arăt Vallenia, dacă vreți și voi. Amândurora.

Pentru a doua oară într-un interval de câteva minute, Kiva fu copleșită de emoție.

„Rămâi în viață.

N-o lăsa să moară.

Suntem pe drum."

– Vrei să venim cu tine? rosti ea, cu glas sugrumat. În capitală?

– Va trebui să ne oprim la palatul de iarnă, spuse Jaren. Vreo două săptămâni, până se topesc zăpezile și vine primăvara, ca să călătorim mai ușor. Dar, mai apoi, da, ne vom întoarce în capitală.

– Și ar urma să locuim în castel, cu tine?

Jaren încuviință din cap.

– Mă gândeam că ai vrea să iei niște cursuri la academie, să continui să-ți perfecționezi cunoștințele.

Academia de vindecători. Kivei nu-i venea să creadă – i se oferea totul pe o tavă de aur.

– Tipp e cam de aceeași vârstă cu Oriel, zise el. Fratele meu mai mic e de groază, dar e bun la suflet. Cred că s-ar înțelege bine. Mai ales că Ori l-ar putea ajuta pe Tipp la învățătură, ceea ce cred că i-ar prinde bine.

Lacrimile îi umeziră din nou ochii, aduse de visul pe care i-l înfățișa Jaren, de posibilitățile care se cristalizau acum în mintea ei.

Dar... familia ei...

„Suntem pe drum."

Nu venise după ea, dar asta nu însemna că n-ar fi putut să o viziteze. Fratele ei îi scrisese, îi zisese unde se aflau. Era limpede că o așteptau.

Timp de zece ani, își dorise să-i revadă. Acum însă, că urma să fie liberă...

Kiva nu mai știa ce-și dorea. Nu putea nega faptul că cei dragi o răniseră, o dezamăgiseră timp de zece ani. Îi promiseseră că aveau să vină, dar nu apăruseră, nici măcar după moartea tatălui ei. Fusese singură, lăsată să se descurce, să supraviețuiască ororilor.

Și cu toate astea... ei erau familia ei.

Îi iubea.

Așa cum știa că și ei o iubeau.

– Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum, îi zise Jaren, curmându-i șirul gândurilor. Gândește-te doar, bine?

Kiva reuși să încuviințeze. Jaren îi făcu semn să o ia spre dreapta, iar ea îl ajută să șchioapete de-a lungul tunelului întunecat, neștiind cât mai aveau de mers, dar convinsă că ce se afla după următorul colț avea să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Kiva avusese dreptate în privința asta.

Dar nu așa cum își imaginase.

Jaren înțelese situația mai repede ca ea. Observase că nu erau săpători în tuneluri.

Labirintul era pustiu.

Când magia pământului îi ghidă spre scara puțului de acces și ajunseră la suprafață, deveni evident că succesul Kivei avea să fie sărbătorit cu altă ocazie.

Nimeni nu-i aștepta la suprafață.
Nici Rooke, nici Naari, nici gardienii.
Se auzeau însă urlete.

CAPITOLUL 32

Kivei îi fură de-ajuns câteva clipe ca să înțeleagă ce se petrecuse cât timp ea și Jaren străbătuseră labirintul subteran.

Nu doar urletele o ajutară să înțeleagă. Se auzea zgomot de oțel pe oțel, șuierul săgeților, lătratul dulăilor... și mirosea a sânge.

Totul în Zalindov era mânjit cu sânge.

Era mult mai grav decât ultima revoltă pe care o văzuse Kiva. Din clădirea cu acoperiș în formă de dom ce masca intrarea în tuneluri, putea să vadă mulțimea de prizonieri luptându-se cu gardienii înarmați, folosind ciocane, dălți și târnăcoape contra celor înarmați cu săbii, scuturi și arcuri. Oriunde privea, oamenii se luptau, iar pământul era presărat de trupuri. Unii erau răniți și se zvârcoleau de durere, în timp ce alții doar stăteau acolo. Nimeni nu țipa mai tare decât cei care se băteau cu dulăii, ai căror colți sfâșiau carne și zdrobeau oase.

Kiva receptă toate acestea într-o clipă, mintea fiindu-i cuprinsă de panică înainte ca adrenalina să i-o limpezească. Îl privi pe Jaren și icni.

– Tipp... Tilda... Trebuie să...

– Du-te! îi zise Jaren, împingând-o de la spate. Vin și eu!

Fugea deja când îl auzi strigând din urmă: „Ai grijă!“ Avea să o urmeze cât de repede îi permiteau rănile, dar era limpede că nu putea să se grăbească.

Kiva trebuia să ajungă la infirmerie, la Tipp și Tilda, să se asigure că erau bine. Avea să baricadeze ușa și să-i închidă în izolator dacă trebuia, orice ca să-i protejeze. Olisha și Nergal puteau să-și poarte singuri de grijă – găsiseră probabil o ascunzătoare deja –, dar Tipp și Tilda... Kiva trebuia să se grăbească.

Un șuier o făcu să se întoarcă, reușind să evite săgeata care se înfipse în pământ, la picioarele ei. Aproape se prăbuși, dar reuși să continue, în ciuda sloiului de gheață din piept, trecând în goană printre deținuții și gardienii care se înfruntau în dreptul turnului de pază vestic. Ferindu-se și eschivând continuu, ajunse în cele din urmă la baraca gardienilor, după care se putea furișa mai ușor. Vuietul luptei o făcea să-și dorească să nu mai audă nimic, să înăbușe carnagiul ce se petrecea în jurul ei. De ce făceau asta? N-aveau să rezolve nimic. În clipa în care violența izbucnise, temnicerul-șef fusese dus fără îndoială în înaltul zidului, conform protocolului care se aplică până și pentru cele mai neînsemnate revolte. Nu aveau cum să ajungă la el, doar dacă deținuții răzbeau printre toți gardienii și se cățărau pe ziduri. Rooke era cel mai în siguranță om din Zalindov în acea clipă și avea să rămână așa până când răzmerița înceta, urmărind de la înălțime cum deținuții mureau, unul câte unul.

Poate că asta își dorise. O răzmeriță care să asigure un măcel. Nu mai avea nevoie de otravă după o zi ca aceea și nici nu mai trebuia să răspundă la vreo întrebare – nu avea să fie judecat pentru crimele sale, vina pentru nenumăratele morți urmând să cadă pe deținuți și pe revolta lor.

O altă săgeată trecu pe lângă urechea ei cu un șuierat, atât de aproape, că simți mișcarea aerului și se ghemui. Se cutremură, icnind de frică, însă zgomotul fu înghițit de larma din jur, de țipetele gardienilor și ale deținuților.

Continuând să fugă, Kiva căuta să evite săgețile și pumnalele azvârlite de gardieni, dar în același timp trebuia să se ferească și de armele improvizate ale deținuților. Gardienii zăceau și ei în grămezi, cu capetele teșite sau spintecate, unii dintre ei având înfipte în trup uneltele deținuților în timp ce fixau cerul cu ochi ce nu mai puteau vedea.

Pentru fiecare gardian mort, își pierduseră viața zece deținuți. Poate chiar mai mulți. Kiva era conștientă că putea fi ucisă în orice moment. Cu toate acestea, continua să fugă, căutând-o din priviri pe Naari, neștiind dacă își dorea ca femeia să-i fie alături sau să se grăbească să-l protejeze pe Jaren. Nu știa dacă...

BUM!

Kiva fu aruncată cât colo, țipând în timp ce zbura prin aer, apoi se izbi de pământul rece și tare.

Preț de o clipă, zăcu acolo, incapabilă să se ridice. Urechile îi țiuiau, iar larma răzmeriței fu estompată într-un zgomot de fundal lipsit de noimă. Privirea îi era neclară și îi era greu să se concentreze.

Lipită cu abdomenul de pământ, Kiva își întoarse capul pentru a vedea turnul de pază prăbușindu-se.

O explozie – cineva cauzase o *explozie*. Detonaseră baza turnului. Colțul de piatră al acestuia cedă, iar întreaga structură se înclină primejdios într-o parte, înainte ca gravitația să se ocupe de restul.

Pământul se cutremură, iar gardienii din turn, care dezlănțuiseră un potop de săgeți asupra mulțimii, erau acum îngropați sub dărâmături. Morți.

– Așa vă trebuie, câinilor!

Kiva recunoscu vocea lui Mot, iar privirea i se limpezi cât să-l vadă pe bătrân ridicându-și triumfător mâinile în aer.

– Dacă vă puneți cu spițerul, veți culege ce ați semănat! țipă el, șchiopătând spre vârtejul de praf provocat de căderea turnului, care se făcu nevăzut.

Câteva clipe mai târziu, norul de praf ajunse și la Kiva, care începu să tușească, în căutare de aer curat.

„Ridică-te!“ își porunci. „Sus cu tine!“

Tipp și Tilda aveau nevoie de ea. Nu putea să-i lase la ananghie.

Se ridică, hotărâtă să continue, chiar dacă amețise. Era pe cale să cadă din nou, dar își recăpătă echilibrul. Îi era mai greu să vadă acum, pentru că praful acoperise totul, dar, cât ea pășea, praful începea să se așeze, și văzu fețe cunoscute în mulțime.

Întâi o zări pe Cresta, conducătoarea rebelilor, care furase un pumnal și o sabie și tăia tot ce-i stătea în cale. Sub privirile Kivei, Harlow căzu răpus de lamele Crestei. Supraveghetorul de la cariera de piatră zăcea în genunchi, iar viața i se scurgea din ochi.

Apoi, o zări pe Grendel, de la crematoriu, care părea că azvârlea cenușă în fețele gardienilor din apropiere, orbindu-i pe moment, în timp ce ea se retrăgea din calea lor, doar ca s-o ia de la capăt.

Îi zări pe Oase și pe Măcelar, luptând spate în spate în mijlocul curții. Cele două brute erau acoperite de sânge și ucideau orice deținut care îndrăznea să se apropie. Kivei i se făcu greață în timp ce îi privea. Fețele lor fericite demonstrau cât de mult îi încânta violența.

„Grăbește-te!“ își zise, înainte să-și ia privirea de la cei doi, știind că nu-și permitea să piardă timpul.

Forțându-se să se miște și mai repede, porunci picioarelor ei tremurânde să o ia la goană, evitând deținuții și gardienii care se luptau, până când...

Ajunse. Putea să vadă infirmeria. Gemu, ușurată. Nu-i venea să creadă ce noroc avea că nimeni nu se lupta în apropierea intrării, și înțelese că grosul luptelor se ducea spre mijlocul incintei. Gemu din nou, apropiindu-se în grabă de intrarea în infirmerie. Era atât de aproape, atât de aproape, când...

Zări ușa.

Fusese dărâmată.

În plin avânt, Kiva se împiedică pe pământul denivelat și făcu o tumbă prin aer, ajutându-se de brațe pentru a nu se prăbuși, chiar în momentul în care altă săgeată trecu pe

deasupra ei, săgeată care ar fi străpuns-o fără îndoială în inimă dacă nu s-ar fi dat peste cap.

Era deopotrivă șocată și îngrozită, dar încercă să-și înăbușe emoțiile. N-avea timp să se gândească la faptul că scăpase ca prin urechile acului. Trebuia să se concentreze doar la a ajunge la infirmerie, cu toate că o ardeau plămânii, o dureau mușchii și fiecare părticică a ființei ei voia cu disperare să afle dacă...

Dădu buzna în încăpere și se opri brusc, acum, că primejdia imediată trecuse, însă răsuflarea i se tăie de îndată și simți că-i stă inima în loc când văzu ce mai rămăsese din sanctuarul ei.

Fiolele zăceau țăndări la podea, țarcul de șobolani fusese făcut bucăți, iar șobolanii dispăruseră. Toate bandajele curate fuseseră făcute ferfeniță, iar leacurile, unguentele și alifiile ei mânjeau acum băncile și pereții. Infirmeria fusese distrusă, dar Kivei nu-i păsa de asta – îi păsa de cine se afla înăuntru.

Kiva se îndreptă spre Tilda. Nu trebuia să se mai grăbească. Înțelegea ce se întâmplase.

Sânge.

Sângele Tildei.

Era peste tot. Cearceafurile erau năclăite de sânge.

Iar ochii ei... ochii Tildei... priveau fix tavanul, nemișcați, la fel ca restul trupului.

Ca țintuită într-un coșmar, Kiva își puse mâinile tremurânde peste inima Tildei, peste rana deschisă aflată acolo.

Nimic.

Inima femeii nu mai bătea.

Încremenită ca moartea.

„N-o lăsa să moară."

Kiva nu mai putea să facă nimic.

„N-o lăsa să moară."

Încercase totul, se străduise atât de mult să o țină pe Tilda în viață.

„N-o lăsa să moară."

Kiva începu să plângă, apoi genunchii îi cedară, și se prăbuși peste femeie, fără să-i mai pese de sângele acesteia, gândindu-se doar la cât suferise ca s-o protejeze. Kiva reușise imposibilul, trecuse fiecare Încercare, totul de dragul Tildei, pentru ca ea să poată fi eliberată. Și acum...

Acum, murise.

– Îmi pare atât de rău! zise Kiva. Am încercat. *Am încercat.*

Cu asemenea suferință se mai confruntase doar de două ori până atunci. Continua să-și șoptească neputincioasă regretul, când auzi un glas:

– K-K-Kiva?

Tresări și privi înnebunită în jur, prin perdeaua de lacrimi, căutându-l pe cel care vorbise.

– Tipp? zise ea, abia fiind în stare să mai vorbească din cauza șuvoiului de emoții. Unde ești?

Când Tipp nu răspunse, Kiva își șterse în grabă lacrimile, se ridică de lângă Tilda și strigă din nou:

– Tipp?

Atunci îl văzu de cealaltă parte a patului Tildei, încâlcit în perdelele rupte ale patului, zăcând pe jos într-o baltă de sânge. Sângele lui.

– *TIPP!* țipă Kiva, apoi țâșni și, într-o fracțiune de secundă, ocoli patul și aterizâ dureros în genunchi, lângă băiat.

Dădu perdeaua laoparte, cu ochii plini de lacrimi. Îl privi și află de unde venea sângele.

Tremura din tot corpul în timp ce-l cerceta, palpându-i abdomenul și încercând să oprească sângerarea, deși știa că pierduse deja prea mult sânge. Nu exista nici tratament, nici leac care să-l salveze pe băiat.

– Am î-încercat s-o protejez, șopti Tipp. Fața îi era atât de palidă, încât începuse deja să se învinețească în jurul ochilor. Îmi p-pare rău! A-am încercat.

Tuși, iar sângele îi acoperi buzele și bărbia.

– Gata-gata, îi zise Kiva, cu obrajii uzi de lacrimi. Nu te mai agita!

– Te iu-iubesc, Kiva, șoptea Tipp în continuare, vocea fiindu-i din ce în ce mai slabă, de parcă rezistase doar ca să o vadă pentru ultima oară. M-mulțumesc pentru t-tot...

Kiva sughiță de plâns. Îi apăsa abdomenul sfârtecat, de unde sângele curgea din ce în ce mai încet.

– Și eu te iubesc! șopti ea, atingându-i obrazul cu mâna jilavă, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă șiroaie. Trebuie să reziști, bine? Trecem noi și peste asta.

Tipp îi zâmbi și, în ciuda palorii și a faptului că era rănit de moarte, încă reușea să lumineze încăperea.

– Ai f-fost tot timpul... o m-mincioasă de toată j-j-jena, șopti el, zâmbind în continuare. Ar trebui... ar t-trebui...

Dar nu mai încheie, pentru că tuși din nou și din nou, până când ochii i se dădură peste cap și încetă să mai respire.

– Nu, zise Kiva. *Nu, nu, nu.* Își puse mâinile însângerate peste inima lui. Tipp, *te rog!*

Inima îi bătea, însă foarte slab. Dar nu avea să o facă pentru mult timp, mai ales că el nu mai respira.

– Nu pot să te pierd și pe tine, zise Kiva, plângând peste el. *Nu pot să te pierd și pe tine.*

Dintr-odată, nu-l mai vedea pe Tipp. Infirmeria dispăruse, iar ea se trezi într-o noapte înghețată de iarnă, din urmă cu zece ani. Își aminti cu o limpezime ce-i provoca greață cum ieșise lama sabiei din pieptul lui Kerrin, care se prăvălise la pământ, felul în care tatăl ei apăsase rana și țipase după ajutor, cum Kiva ajunsese lângă el – doar ca să fie luată de acolo înainte să-l poată atinge.

Nimeni nu avea să-i facă una ca asta acum.

„– Promite-mi, șoricel, îi șoptise tatăl ei, în prima noapte pe care o petrecuseră împreună în Zalindov. Promite-mi că n-ai să mai faci așa niciodată.

– Dar îți sângera mâna, tăticule.

– Nu contează, îi zisese el grăbit. Știi de ce te-am învățat despre vindecare, știi de ce e așa important, de ce trebuie să continui să înveți.

– Pentru ca nimeni să nu afle, zisese Kiva ascultătoare.

Întocmai, draga mea, spusese Faran, sărutându-i obrazul. Trebuie să te oprești. Nu putem risca, mai ales nu aici. Nici măcar de dragul meu.

– Bine, dar...

– Vorbesc serios, Kiva. Promite-mi! Promite-mi că n-ai s-o mai faci niciodată, orice ar fi.“

Și Kiva promisese.

Chiar și atunci când tatăl ei se îmbolnăvise, asemenea celorlalți, chiar și când *murise*, ea își ținuse promisiunea.

Dar de data asta nu mai putea s-o țină.

Poate că trecuseră zece ani, dar chemarea sângelui n-o părăsise niciodată, așteptând, mereu așteptând. Nu fusese antrenată pentru asemenea răni grave, însă disperarea urma să-i fie călăuză. Se concentră asupra bătăilor slabe ale inimii lui Tipp, a abdomenului lui despicat, a vieții care îl părăsea cu repeziciune.

– Te rog, șopti ea, cu glas sfârșit, în timp ce se concentra, rugându-se să poată face pentru Tipp ce nu reușise să facă pentru fratele ei în urmă cu zece ani.

Dacă ar fi putut atunci să-l atingă pe Kerrin... I-ar fi trebuit o clipă, o singură atingere înainte ca inima lui să se oprească, și ar fi schimbat totul.

– Te rog!

Nu avusese nevoie de mai mult.

O dâră de lumină aurie se scurgea din vârfurile degetelor ei, intrând în pieptul lui Tipp, cuprinzându-i corpul, închizându-i rana, centimetru cu centimetru.

Funcționa. Chiar funcționa.

Cu fiecare bătaie, îi simțea inima tot mai puternică.

După care...

Băiatul trase brusc aer în piept.

Kiva plângea, fără să-și dezlipească mâinile de pe el, comandând luminii aurii să continue vindecarea. Aproape reușise, doar câțiva centimetri și ar fi...

– *KIVA!*

CAPITOLUL 33

Kiva se trase înapoi, luând mâinile de pe Tipp, și își îndreptă privirea spre ușă. Lumina aurie dispăru cu o fracțiune de secundă înainte ca Jaren să dea buzna în infirmerie, urmat îndeaproape de Naari. Gardianca, mânjită din cap până în picioare de sânge, își plimbă iute privirea turbată prin încăpere, înainte să și-o fixeze asupra Tildei, apoi asupra Kivei și a lui Tipp, care zăceau pe podea.

– *Kiva!* strigă Jaren din nou, văzând-o în același timp cu gardianca.

Cei doi veniră într-un suflet la ei. Jaren uită imediat de durere când îl văzu, îngrozit, pe micuț într-o baltă de sânge.

– E bine, icni Kiva. E sângele Tildei. Tipp a scăpat cu o tăietură pe abdomen și un cucui la cap. O să-i treacă.

Nu înțelegea cum reușea să mintă cu atâta ușurință, însă toate gândurile o purtau la vorbele înțelepte ale tatălui ei și la promisiunea pe care i-o făcuse. Încălcase acea promisiune, dar n-avea de gând să împărtășească nimănui acest lucru și cu atât mai puțin celor de față.

– Putem să-l mutăm? o întrebă Naari.

Kiva puse o mână tremurândă pe abdomenul lui Tipp, examinând rana. Tăieturile mai mici erau încă acolo, dar nu era necesar să fie suturate. Kiva aproape că izbucni din nou în plâns, dar se abținu și rosti cu glas aspru:

– Da, are nevoie de un somn bun.

Nu mințise. Tipp chiar avea nevoie de un somn lung și tămăduitor. Și, atunci când avea să se trezească, Kiva trebuia să-l convingă că rana nu fusese așa gravă precum păruse. Tipp avea să o creadă, pentru că n-avea nici un motiv să se îndoiască de vorbele ei.

– Foarte bine, spuse Naari, aruncând priviri neliniștite spre intrare. Locul ăsta se transformă într-un abator uman. Trebuie să plecăm. Acum!

Jaren îi întinse mâna Kivei, care i-o luă, prea năucită de tot ce se întâmplase – și se întâmpla în continuare – pentru a-și aminti de rănile lui. Tânărul scoase un geamăt discret de durere, după care o ajută numaidecât să își recapete echilibrul când Kiva se clătină pe picioare, zguduită de șocurile pe care le îndurase. Chiar și așa, când Jaren se aplecă să-l ridice pe Tipp, Kiva îl opri punându-i o mână pe braț.

– Mă descurc eu cu el, spuse Kiva, răgușită de plâns.

– E mai greu decât pare, o avertiză Jaren.

– Mă descurc, repetă Kiva cu glas ferm, conștientă că doar adrenalina îl ținea pe picioare pe Jaren și că rănile nu aveau să îi îngăduie să-l care pe Tipp.

Pe deasupra, Kiva avea nevoie să-l simtă pe băiat în brațe, să-i simtă inima pulsând, să știe clipă de clipă că trăia.

Spre deosebire de Tilda.

Kiva nu putu s-o privească, nici măcar când observă mila din ochii lui Jaren și ai lui Naari când se uitară la Regina Rebelilor, amândoi fiind conștienți de eforturile supraomenești ale Kivei de a-i salva viața. Dacă ar fi sosit mai devreme, poate că ar fi putut să o ajute și pe ea, așa cum îl ajutase pe Tipp. Dar nici măcar ea n-avea puterea s-o întoarcă din morți.

Era prea târziu pentru Tilda.

Dar nu era prea târziu pentru Tipp și nici pentru Jaren, Naari sau Kiva.

Însă n-aveau decât un scurt răgaz înainte ca nebunia din închisoare să atingă paroxismul.

– Grăbiți-vă! îi îndemnă Naari, aruncând priviri spre ușă.

Kiva nu avu nevoie de încă o încurajare, așa că îl luă pe Tipp în brațe. Era greu, așa cum bănuise Jaren, iar Kiva icni și se împletici puțin, dar apoi își regăsi echilibrul și se uită la gardiancă.

– După mine, spuse Naari, repezindu-se spre ușă cu săbiile însângerate în poziție defensivă.

Scutul de Aur al prințului era gata să-și dea viața pentru Tipp. De fapt, pentru toți cei de-acolo.

Jaren o văzu pe Kiva șovăind și spuse:

– Nu-ți face griji, o să ne scoată pe toți de-aici.

– Știu, spuse Kiva, luând-o pe urmele gardiencei.

Nu ezitase fiindcă se temea să o urmeze pe Naari, ci pentru că își făcuse curaj să-i arunce o ultimă privire Tildei. Cu greu, o fixă cu ochii și șopti:

– Să-ți găsești pacea în veșnicie!

Apoi, se îndreptă cu pași iuți spre ieșire, mai recunoscătoare ca niciodată că infirmeria se afla în apropiere de porțile închisorii și în egală măsură recunoscătoare că luptele se desfășurau în bună măsură în mijlocul curții. Distanța era prea mică pentru ca Jaren să-și folosească puterile magice fără să riște să fie văzuți, dar suficient de mare încât să nu fie nevoie de magie.

În scurt timp, cu toții se aflau în fața porților uriașe de fier, ferecate acum din cauza răzmeriței.

– Pe-aici, spuse Naari, luând-o spre baza turnului de veghe, unde se întrezărea o ușiță în zidul de calcar.

Kiva n-o mai observase până atunci, pentru că nu se aflase niciodată atât de aproape de porți când acestea erau închise.

Naari scoase o cheie mare de alamă din faldurile armurii însângerate și o vârî în broască.

– *Stați!*

Groaza puse stăpânire pe Kiva la auzul glasului poruncitor. Își întoarse privirea și îl zări pe temnicerul-șef venind grăbit pe urmele lor, însoțit de câțiva gardieni.

Ieșise din ascunzătoare ca să pună mâna pe Kiva. N-avea de gând să-i dea drumul. Nici ei, nici celorlalți – nu atât timp cât îi cunoșteau secretul.

– Mișcă de lângă poartă, Arell! mârâi Rooke. E un ordin!

– Nu primesc ordine de la tine, spuse Naari, făcând un pas în fața Kivei și a lui Jaren și încleștând degetele pe

mânerul săbiilor. De azi înainte, s-a zis cu asta!

Rooke ridică din sprâncene și făcu semn către gardienii care îl însoțeau.

– Ce crezi c-o să se întâmple aici? Ai impresia că o să vă dau drumul? Clătină din cap. Mi-e teamă că n-am cum să fac asta.

– Din păcate, n-ai de-ales, cur de cal ce ești!

Mot apăru de nicăieri, șontâcăind, strângând în pumn o fiolă ca pe o armă.

– Nu prea cred, spuse spițerul când gardienii porniră amenințător spre el. Ați văzut ce-a pățit turnu' de veghe? Dacă nu vreți o reluare, rosti el, scuturând fiola, zic să le dați drumu' Kivei și prietenilor ei.

Kiva simți un nod în gât la auzul cuvintelor lui. Nu amenințarea în sine o întristase, ci faptul că nu avea de gând să vină cu ei.

– Mot...

– Hai, valea de-aci, drăguțo! spuse Mot, privind-o cu blândețe și apoi fixându-și privirea asupra lui Tipp. Oferă-i o viață bună, ne-am înțeles? Amândoi meritați să fiți fericiți.

– Vino cu noi! îl imploră ea, cu toate că deslușise hotărârea fermă din ochii lui.

– O să vă încetinesc. Și, pe deasupra, mai am treabă p-acilea, nu-i așa?

Îi făcu cu ochiul și rânji, dezvăluindu-și dantura maro.

– Mot..., începu Kiva, dar temnicerul-șef o opri.

– Ce mai stați pe gânduri? urlă el către gardieni. *Faceți ceva!*

La porunca lui, aceștia porniră din nou spre Mot cu săbiile ridicate, în vreme ce Rooke se apropie de Kiva.

– Nu pleci tu niciunde! rosti Rooke cu dispreț.

– Ba tu nu pleci niciunde, spuse Mot și, înainte să mai spună careva ceva, bătrânul aruncă fiola la picioarele temnicerului-șef.

La impactul cu solul, recipientul izbucni în flăcări, iar Naari, Jaren și Kiva fură nevoiți să dea înapoi din calea valului mistuitor de căldură, până ce se lipiră cu spatele de

zid. Nu fusese o explozie de anvergura celei ce năruise turnul, dar infernul se dezlănțuise brusc și violent, formând un zid de flăcări între ei și temnicer, care se dădu și el înapoi pentru a nu fi ars de viu.

– Du-te, Kiva! zbieră Mot din cealaltă parte a zidului de flăcări. Îi țin eu la respect, numa' du-te odată!

Naari o trase de mânecă pe Kiva, care știa că trebuia s-o urmeze, că trebuia să onoreze sacrificiul lui Mot, cu toate că-și dorea din tot sufletul să-l salveze, să-i ofere libertate.

– Îmi pare rău, Kiva, dar trebuie să...

– Știu, o întrerupse Kiva, cu glasul sfâșiat de durere. Vin după tine.

Asta și făcu.

Naari întoarse cheia în broască și deschise ușa, iar Kiva îl strânse pe Tipp la piept și merse după ea, urmată îndeaproape de Jaren.

– Pe aici! spuse Naari când ajunseră de cealaltă parte a zidului, conducându-i cu pași repezi spre grajduri.

Kiva își zăgăzui întrebările și emoțiile când intrară în clădirea mare, nădăjduind că Naari avea un plan. Până ce-i căzu privirea pe caleașcă. Ar fi izbucnit în râs dacă nu se temea că avea să o podidească imediat plânsul.

Ce cale mai bună de a scăpa de gardienii din perimetrul exterior decât în caleașca personală a temnicerului-șef?

– Jaren, ai putea să..., începu Naari, dar vorbele îi fură întrerupte de altă voce.

– Ce căutați aici?

Kiva se răsuci imediat pe călcâie, făcând ca picioarele lui Tipp să zboare prin aer. Era grăjdarul, Raz, care tocmai ieșise dintr-o iesle goală, cu furca în mâini.

În secunda următoare, furca dispăruse, iar grăjdarul zăcea cu fața la pământ, cu genunchiul lui Naari înfipt în spinare și cu tăișul sabiei la gât.

– Dacă te mișți, ești mort, șuieră gardianca.

– Stai, Naari! strigă Kiva.

Raz scoase un horcăit disperat, dar Naari nu-i dădu drumul.

– E un prieten de-ai mei, spuse Kiva, exagerând puțin din dorința de a-l vedea teafăr pe grăjdar. Te rog, chiar n-o să ne facă probleme. Nu-i așa, Raz?

Acesta horcăi din nou, ceea ce fu suficient, căci Naari se ridică și își vârî sabia în teacă.

Raz se ridică și el cu greu, frecându-se la gât, și se holbă la ei, alb ca varul.

– A izbucnit răzmerița în închisoare, îi spuse Kiva, în vreme ce Naari și Jaren pregăteau caleașca de drum. E groasă, Raz, e groasă rău.

– Știu, spuse Raz, cu un ușor tremur în voce, care nu era însă din pricina veștii despre răzmeriță.

– Au ferecat porțile. Nimeni nu poate să intre sau să iasă.

Kiva nu irosi timpul explicându-i cum izbutiseră să treacă de zid.

– Plecăm, spuse ea, în schimb. Ar trebui să vii cu noi.

După un răgaz de câteva clipe în care își mai trase sufletul, Raz spuse:

– Eu sunt în siguranță aici. Și nu vreau să pierd slujba asta, Kiva.

Kiva se aștepta la un asemenea răspuns, dar trebuise să încerce.

– Nu voi sta în calea voastră, continuă Raz, coborând vocea, de parcă se temea să nu-i audă temnicerul-șef. Tu mai mult decât oricine meriți să fii liberă.

Un nou val de emoții îi cuprinse trupul, dar Kiva reuși să-l înăbușe la timp. Nu era momentul acum, când toate energiile lor trebuiau canalizate spre evadare și spre tot ce urma după.

– Dacă nu vrei să ne stai în cale, atunci pot să-ți cer un ultim favor?

Raz oftă, știind deja ce urma să-i ceară.

– Haide, repede, spuse el, făcând semn către Naari și Jaren, care înhămau doi cai la caleașcă.

Jaren se strâmba de durere, dar se mișca iute, în ciuda rănilor. Știind prea bine că nu mai aveau mult timp, Kiva îl puse cu grijă pe Tipp pe un balot de fân, apoi se uită în jur

după o bucată de pergament și ceva de scris. Când nu găsi nimic, se uită cu subînțeles la Raz, care însă ridică din umeri. Kiva strânse din dinți, apoi smulse o bucată din tunica ei murdară, își înmuie degetul în sângele care-i mânjea trupul și începu să scrie ultima ei scrisoare ca deținută a închisorii Zalindov.

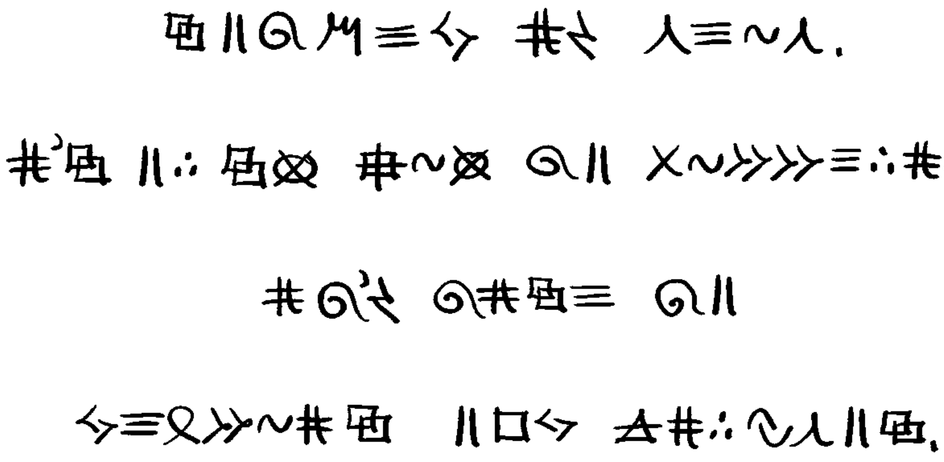

– Suntem gata să... Ce faci acolo?

Kiva tresări la auzul vocii lui Jaren. Ultimul simbol se prelungi într-o mâzgălitură de-a lungul materialului, dar era încă citeț.

– Scriu familiei mele, răspunse ea, gândindu-se că nu mai avea rost să ascundă adevărul.

Ar fi vrut să-i dea mai multe explicații, să-i spună că Raz jucase rolul mesagerului timp de ani întregi, dar tocmai atunci îi strigă Naari, îndemnându-i să se miște repede, așa că își luă privirea de la Jaren și îi înmână grăjdarului peticul însângerat.

– Să ajungă cât mai repede la ei, te rog!

Kivei nu-i păsa dacă urma să-l înmâneze așa cum era sau dacă avea de gând să-l transcrie întâi, atâta vreme cât

ai ei primeau mesajul.

– Așa o să fac, promise Raz. Ai grijă de tine, Kiva!

– Și tu, șopti ea.

Kiva îl luă pe Tipp în brațe, se răsuci pe călcâie și porni spre caleașcă, pe urmele lui Jaren. Naari îi așteptau, fâțâindu-se nerăbdătoare.

– Repede, înăuntru! spuse gardianca, suind iute în locul vizitiului. Va trebui să trecem de palisadă înainte ca Rooke să le poată da de veste gardienilor de acolo. Dincolo de palisadă ne așteaptă libertatea. Nu vor risca să trimită gardienii din post pe urmele noastre.

Mișcându-se cu toții rapid, Naari pregăti caleașca în vreme ce Jaren deschise ușa și o ajută pe Kiva să intre. Îl băgară pe Tipp înăuntru, gâfâind la finalul operațiunii, apoi Jaren scoase capul pe fereastră și strigă către Naari că erau gata de plecare. În câteva clipe, caleașca o luă din loc, țâșnind afară pe ușa grajdului, pe drumul noroios ce ducea la libertate, lăsându-l pe Raz în urmă.

Un gând o îmboldi să arunce o privire înapoi, doar o clipă, să vadă dacă temnicerul-șef se refugiase la înălțimea bine păzită a zidului său, de unde putea să urmărească iadul dezlănțuit în incinta închisorii. Sau poate că urmărea micuța caleașcă trasă de cai, care trecu de palisadă cu bine și își urmă drumul spre depărtări.

Dar nu se uită înapoi. Nici măcar după omul care-i ucisese tatăl.

Închisoarea Zalindov era deja în urmă.

Ea era liberă.

Gândul libertății îi aduse lacrimi în ochi, iar amintirea ultimelor ceasuri o lovi din plin. Moartea Tildei. Sacrificiul lui Mot. Tot ce se petrecuse înainte și tot ce avea să urmeze.

Își lăsă în jos privirea și îl așeză pe Tipp mai bine în poală. Băiatul dormea dus, deși rana ar fi trebuit să-i fie fatală, iar pe chipul lui blajin se așternuse liniștea. Evident, n-avea habar că evadaseră, că nu mai erau prizonieri. Din clipa în care avea să se trezească, viața lui urma să se schimbe cu totul.

La fel și a Kivei.

– Ce le-ai scris alor tăi? o întrebă Jaren.

Stătea în fața ei, cu mâinile lipite de burtă și galben la față. Dar măcar trăia.

Amândoi trăiau. În pofida sorților potrivnici, supraviețuiseră. Iar acum, evadaseră.

– Le-am scris că sunt în siguranță. Că sunt liberă.

Kiva înghiți în sec, se uită la Tipp, își aminti de Tilda, al cărei trup zăcea în închisoare, și spuse:

– Le-am zis unde să mă găsească, dacă vor. Voi fi în Vallenia. Cu tine.

Privirea cu care îi întâmpină Jaren vorbele îi alungă amorțeala din mădulare, care pusese stăpânire pe ea de când intrase în infirmerie și zărise trupul însângerat al Tildei.

Kiva n-avea să treacă niciodată peste acel moment. Dar, când frigul îi mai ieși din oase și se lăsă pe spătarul banchetei, prin minte îi trecură cuvintele pe care le așternuse pe bucata de tunică. Se asigurase că fratele și sora ei aveau să știe tot ce era nevoie să știe. Chiar și acum, mesajul rula neîncetat în gândul ei:

„Mama a murit.

Sunt în drum spre Vallenia.

A sosit vremea să ne luăm înapoi regatul."

Își trecu încă o dată mâna prin părul lui Tipp, care dormea dus în poala ei, și se uită în ochii albaștri-aurii ai lui Jaren, care o privea cu o blândețe infinită. Îi zâmbi timid, dar nu-i dădu de înțeles pe cine ducea în orașul lui... Pe cine invita în casa lui.

Kiva Meridan.

Născută Kiva Corentine.

Regina Rebelilor sfârșise în Zalindov, dar fiica ei era în viață și evadase din închisoare după zece ani îndelungați.

Prințesa Rebelilor era gata să se ridice deasupra tuturor.

MULȚUMIRI

Nu folosesc prea des expresia „a mă minuna“, dar exact asta am făcut de când am început lucrul la *Temnița durerii*. M-am minunat cum s-a legat, așa cum m-am minunat de oamenii pe care i-a adus în viața mea.

Îi mulțumesc agentei mele, Danielle Burby, pentru că și-a asumat un risc, citind doar câteva pagini pe care le-am scris în avion. Ai hotărât din prima să mergi până la capăt cu mine, luând sub aripa ta o autoare cu atâtea probleme, încât mă mir în continuare că n-ai luat-o la goană până acum. Ești un miracol, și-ți voi fi veșnic recunoscătoare pentru munca grea pe care ai depus-o, pentru înțelegerea de care dai dovadă și pentru că ești tare de tot. Îi mulțumesc totodată lui Kristin Nelson, pentru că a citit acele prime pagini și și-a dat seama că eu și Danielle vom lucra minunat împreună – îți sunt atât de recunoscătoare că ni te-ai alăturat de la bun început în această aventură.

Redactorilor mei extraordinari, Emilia Rhodes și Zoe Walton, le spun atât: sunteți *geniali*. Vă mulțumesc pentru toate observațiile inteligente și pentru îndrumarea înțeleaptă care au făcut din acest roman un produs mult mai bun decât aș fi reușit eu să-l fac pe cont propriu. Sunt foarte încântată de felul în care s-a dezvoltat sub îngrijirea voastră, și chiar mai încântată de ceea ce va urma.

Multe mulțumiri tuturor redactorilor talentați care au șlefuit manuscrisul până la perfecțiune, cu precădere Anei Deboo, și lui Ellen Fast, corectoarea textului – sunteți amândouă extraordinare! Îi mulțumesc, de asemenea, lui Jim Tierny, pentru designul incredibil al copertei (și pentru simbolurile superbe pe care le-a desenat), și Francescăi Baerald pentru hărțile fantastice despre care vorbesc întruna (emoticon cu inimioare în ochi).

Celorlalți din echipele de la HMH Teen (SUA), respectiv Penguin Random House (ANZ) vă mulțumesc din suflet că ne-ați adoptat pe mine și seria mea, încă de la început. Îmbrățișări și prăjituri virtuale tuturor celor care au luat parte la acest proces.

Multe mulțumiri și agentei mele pe drepturi de autor în străinătate, Jenny Meyer, care a vândut seria în multe țări din întreaga lume. Sunt convinsă că ești un duh în lampă, dat fiind că, în ce mă privește, ai reușit să faci magie. Îi sunt nespus de recunoscătoare și agentei mele de film, Mary Pender, și aștept cu nerăbdare tot ce va urma.

Prietenilor mei scriitori care mi-au oferit sfaturi, încurajări și camaraderie în această Lume Înspăimântătoare a Publishingului le spun *mulțumeeeesc!* Sunteți prea mulți să vă numesc pe toți, însă o mențiune specială îi revine lui Sarah J. Maas, care m-a sprijinit tot timpul, deși îi scriam la cele mai dubioase ore din timpul zilei și al nopții (hei, nu e vina mea că locuim la poli opuși ai planetei!) și Jessicăi Townsend, pentru întrevederile de la micul-dejun de tipul „hai să nu ne întindem, pentru că amândouă avem termen-limită", care se lungeau, evident, cu orele.

Trebuie neapărat să le mulțumesc primilor doi oameni care au citit *Temnița durerii,* Anabel Pandiella și Paige Belfield. Vă mulțumesc pentru pasiunea și entuziasmul vostru și pentru că ați cerut (bătând chiar cu pumnul în masă!) o continuare. Reacțiile voastre sunt neprețuite. Multe mulțumiri prietenilor mei minunați care au fost alături de mine, la bine și la greu, în timp ce scriam cartea. Abia aștept să iau o pauză și să ne bucurăm din nou de viață cu toții (odată ce ne vom putea vedea fizic – mulțumim, COVID, *oftat*).

Sunt binecuvântată de Dumnezeu și recunoscătoare că m-a însoțit la tot pasul. Sunt recunoscătoare pentru familia minunată pe care o am, fără de care astăzi n-aș fi ajuns unde am ajuns și n-aș fi cine sunt. Vă mulțumesc tuturor pentru tot ce însemnați pentru mine și pentru tot ce ați făcut! Vă dedic vouă această carte.

În cele din urmă, aș vrea să le mulțumesc cititorilor mei extraordinari, atât celor care mă citesc de o vreme, cât și celor care au avut pentru întâia oară contact cu opera mea. Abia aștept să vă arăt lumea din afara Zalindovului. Fiți pe fază, căci călătoria Kivei de-abia a început!